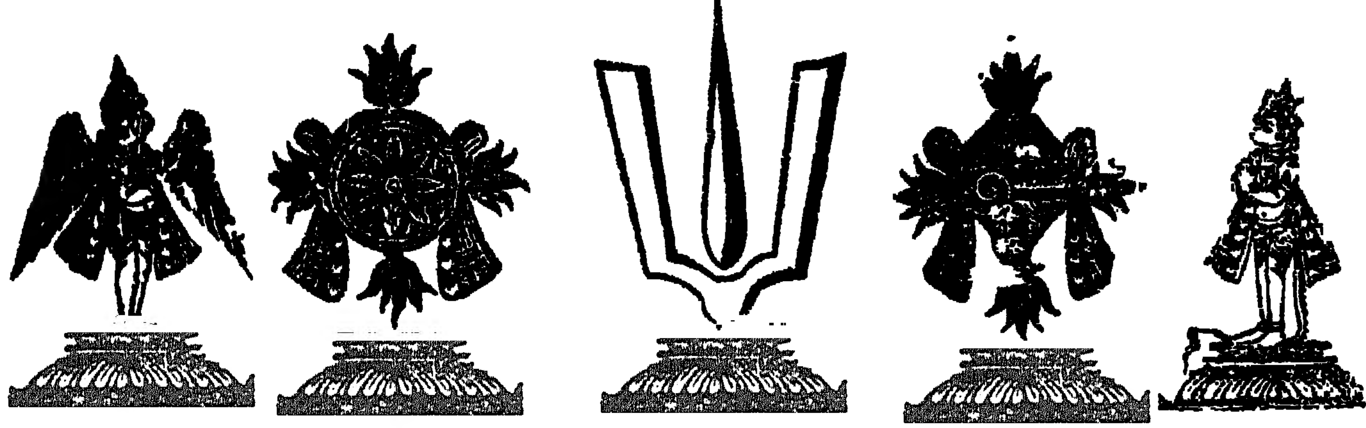
ஸ்ரீ:
ஆழ்வா ரெம்பெருமானுர் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

அன்னபுகழ் முடும்பையண்ணல் உலகாசிரியர் அருளிச்செய்த
அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களுள் மிகச் சிறந்த

முமுக்ஷுப்படியும்
ஸ்ரீ வசநபூஷணமும்

ஸ்ரீ காஞ்சீ பிரதிவாதி பயங்கரம்
அண்ணங்கராசார்யர்
எழுதிய
தாத்பர்ய ஸாரத்தோடு கூடியவை

சேலம் ஜில்லா டெங்கணி கோட்டையில் வாழும்
ராவ்ஸாஹிப் ஸ்ரீமான் உ. வே. எஸ். ரங்கஸாமி ஐயங்காரின்
நியமனத்தினால்
சென்னை
மாடல் பிரஸ்ஸிலும் :: லிபர்ட்டி பிரஸ்ஸிலும்
அச்சிடப்பட்டவை.

1944

விலை ரூ. 3—0—0] [தபால் செலவு வேறு.

ஸ்ரீ ரஸ்து.
ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.
பிள்ளையுலகாசிரியர் திருவடிகளே சரணம்.

முமுக்ஷுப்படி ஸாரஸங்க்ரஹத்தின்

முன்னுரை

* மாறிமாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து துன்பக்கடலுள் துவள்கின்ற நம்போலியர் நல்வீடு பெறுவதற்கு உறுப்பாகத் தெரிந்து கொள்ளவேண்டிய விஷயங்கள் பலபலவுண்டு. அவற்றுள் அர்த்த பஞ்சகஜ்ஞானம் மிகவும் முக்கியமானது.

1. பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபஜ்ஞானம்,
2. ஜீவாத்ம ஸ்வரூபஜ்ஞானம்,
3. உபாய ஸ்வரூபஜ்ஞானம்,
4. புருஷார்த்த ஸ்வரூபஜ்ஞானம்,
5. விரோதி ஸ்வரூபஜ்ஞானம்.

என்கிற இவ்வைந்து விஷயவுணர்ச்சியே அர்த்தபஞ்சகஜ்ஞான மெனப்படும்.

இவ்வர்த்த பஞ்சகஜ்ஞானத்தை திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களும் வெகு விசதமாக வுண்டாக்குகின்றபடியால் முமுக்ஷுக்களுக்கு இந்த ரஹஸ்ய த்ரயமே முக்கியமாக அறியத்தக்கதாயிற்று.

இந்த ரஹஸ்யத்ரயம் அவதரித்த க்ரமம் யாதெனில்; பெரிய திருமந்த்ர மென்றும் மூலமந்த்ர மென்றும் சொல்லப்படுகிற திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரமானது பதரிகாச்ரமத்தில் அவதரித்தது. அதாவது, நாராயணமூர்த்தி நரமூர்த்திக்கு இதனை உபதேசித்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது. மந்த்ர ரத்நமாகிய த்வயமானது ஸ்ரீவிஷ்ணு லோகத்திலே பிராட்டிக்காக வெளியிடப்பட்டதென்று சொல்லப்படுகிறது. சரமச்லோகமென்பது ஸ்ரீபகவத்கீதையிற் சேர்ந்ததாகையாலே திருத்தேர்த்தட்டிலேயிருந்து அர்ஜுநனுக்காக அவதரிப்பிக்கப்பட்டதாம். ஆகவே இம்மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்கும் ப்ரவர்த்தகன் ஸர்வேச்வரனேயாவன். இக்காரணத்தினால் ஆசார்ய பரம்பரையில் முதல் ஸ்தானம் ஸர்வேச்வரனுடையதாக ஆயிற்று. "லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்.........வந்தே குருபரம்பராம்" என்று கூரத்தாழ்வான் அருளிச் செய்ததும் இது பற்றியேயாம்.

ஆகவிப்படி மஹாதயாளுவான ஸர்வேச்வரனாலே இந்நிலவுலகத்தில் ப்ரவர்த்திப்பிக்கப்பட்ட இந்த ரஹஸ்யத்ரயமானது சொல்வடிவத்தில் சுருங்கியிருந்தாலும் மிகவும் கம்பீரமான அரிய பெரிய பொருள்களையுடையதாதலால் ஸகல சாஸ்த்ர ப்ரவீணர்களான நம் பூருவாசாரியர்கள் இதில் பிரவேசித்து இதன் அர்த்த விசேஷங்களையெல்லாம் அருமருந்தாக உபதேசித்து வந்தார்கள்.

எம்பெருமானார்க்கு முன்புள்ள பூருவாசாரியர்கள் இந்த ரஹஸ்யத்ரயப் பொருள்களை மிகவும் சேமித்து வைத்துக்கொண்டிருந்து வெகு ஏகாந்தமாகவே உபதேசித்து வந்தார்கள். இப்படி வருகையில், எம்பெருமானார் தமது விசாலமான திருவுள்ளத்தினால் ஸகல ஸம்ஸாரிகள் பக்கலிலும் கருணை கரைபுரண்டு, வரம்பு கடந்து தாம் உபதேசித்தும், தம்முடைய சிஷ்யர்களைக் கொண்டு உபதேசிப்பித்தும் போந்தார். இவ்விஷயம்,

"ஓராண்வழியாய் உபதேசித்தார் முன்னோர்
ஏராரெதிராசரின்னருளால்—பாருலகில்
ஆசையுடையோர்க்கெல்லா மாரியர்காள் கூறுமென்று
பேசி வரம்பறுத்தார் பின்"

என்ற உபதேசரத்தினமாலைப் பாசுரத்தினாலும் அறியத்தக்கது.

முமுக்ஷுப்படி—முன்னுரை

எம்பெருமானார் காலம் தொடங்கி ஸம்ப்ரதாயார்த்த விசேஷங்கள் விரிவாகவே உப தேசிக்கப்பெற்றாலும் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்த விசேஷங்களை அவ்வெம்பெருமானார் காலத்தில் எடுபடுத்தினவர்கள் யாருமில்லையென்றே சொல்லலாம்.

ரஹஸ்யத்ரய வியாக்கியானமாக கூரத்தாழ்வான் ஒரு க்ரந்தம் அருளிச் செய்திருந்தாரென்று ஊஹிக்க இடமுண்டு; ஸ்ரீமத் வேதாந்த தேசிகன் அருளிச் செய்த ஸ்ரீமத் ரஹஸ்ய த்ரய ஸாரத்தில் சரமச்லோகாதிகாரத்திலே "ஆழ்வானுடைய சரமச்லோக வ்யாக்கியானத்திலும் இவ்வளவே விவக்ஷிதமாகையால் ஒரு விரோதமுமில்லை" என்கிற ஸ்ரீஸூக்தி காணப்படுதலால், கூரத்தாழ்வான் ரஹஸ்ய வ்யாக்கியானம் அருளிச் செய்ததாகப் புலப்படுகின்றதன்றோ. ஆனால் அந்த க்ரந்தம் லுப்தம் [மறைந்துவிட்டது] என்றே சொல்லப்படுகிறது.

ஆழ்வானுடைய திருக்குமாரரான பட்டர் ரஹஸ்யத்ரய வியாக்கியானமாக அருளிச் செய்தது அஷ்டச்லோகீ என்கிற ஸம்ஸ்க்ருதக்ரந்தம். இது ஸுப்ரஸித்தமானதே. எட்டுச்லோகங்கள் கொண்ட இச்சிறிய க்ரந்தத்தில் அர்த்த விசேஷங்கள் பலவும் "பெரிய கனகவரையைச் சிறிய கடுகினில் அடைத்துவைப்பன்" (திருவரங்கக் கலம்பகம்) என்ற கணக்கிலே தொகுத்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

பட்டருடைய ஸமகாலத்திலும் பிற்காலத்திலும் மற்றும் சில ஆசார்யர்களும் ரஹஸ்ய த்ரய வ்யாக்கியான பரங்களான க்ரந்தங்கள் சிலவற்றை அருளிச்செய்ததாக ஊஹிக்க இடமிருந்தாலும், பெரிய வாச்சான்பிள்ளை பிள்ளைலோகாசாரியர்களுக்கு முந்தின ஆசார்யர்களின் ரஹஸ்ய வ்யாக்யான க்ரந்தம் யாதொன்றும் இக்காலத்தவர்கட்குக் கிடைப்பதில்லை.

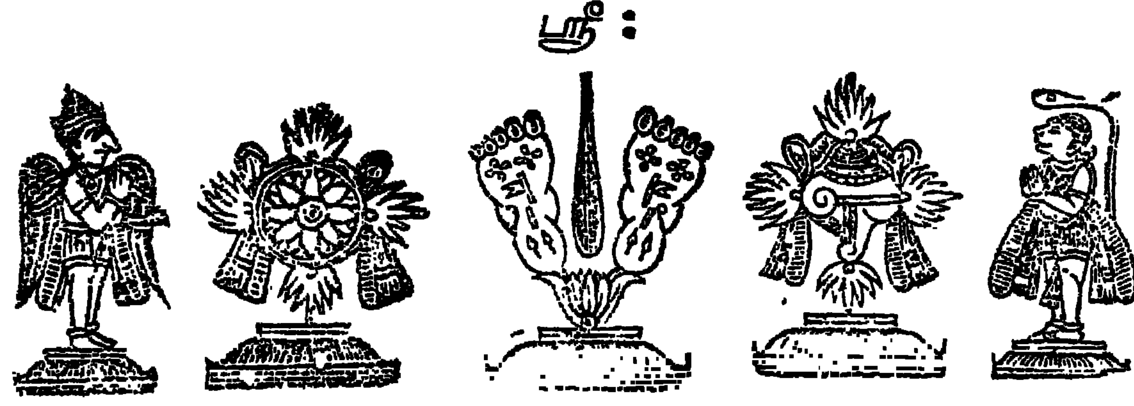
தேவப் பெருமாளுடைய அபராவதாரமென்று ப்ரஸித்தரும், வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளையின் திருக்குமாரரும் ஸர்வஜ்ஞருமான பிள்ளை லோகாசாரியர் தாமே ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களை மிக விரிவாகவும் அழகாகவும் அநவத்யமாகவும் அருளிச் செய்தவராவர். அஷ்டாதச ரஹஸ்யம் என்று ஸுப்ரஸித்தமான க்ரந்தஜாலம் பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச் செய்ததேயாம்.

அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள், யாத்ருச்சிகப்படி, பரந்தபடி, ச்ரிய:பதிப்படி என்னும் க்ரந்தங்கள் ரஹஸ்யத்ரய வ்யாக்கியானமாகஅவதரித்தவைகள் இருந்தாலும், முமுக்ஷுப்படி என்னும் திவ்ய க்ரந்தமே பலபடியாலும் பெருமை பெற்றதாயிற்று. மற்ற க்ரந்தங்களானவை அதிஸங்க்ரஹம், அதிக விஸ்தரம், ஸம்ஸ்க்ருத வாக்ய பாஹுள்யம் முதலியவற்றால் குறை பெற்றிருக்குமென்றும், அவ்வகைக் குறைகளுக்கு இடமின்றியே அவை யெல்லாவற்றுக்கும் பின்பு முமுக்ஷுப்படி யென்னும் இந்த க்ரந்தம் அருளிச் செய்யப்பட்டதென்றும், இதன் சீர்மையைக் கண்டு ஆஸ்திகர்கள் அனைவரும் இந்த க்ரந்தத்தையே விசேஷித்துப் பரிக்ரஹிக்கலாயினர் என்றும் அறியக் கிடக்கின்றது. மற்ற க்ரந்தங்களில் அருளிச் செய்யப்படாத பல அபூர்வ விஷயங்களும் இதனில் குடி கொண்டிருக்கின்றன வென்பதும் ஓர் ஏற்றம்.

இங்ஙனம் சிறப்புப் பெற்ற இந்த க்ரந்தம் மீமாம்ஸா ஸூத்ரம் போல் அவதரித்திருப்பதனால் வியாக்கியானமின்றி இதன் பொருள் அறியவரிதாதலால், ஸகல சாஸ்த்ரஸாகர பாரங்கதராய் விசதவாக்சிகாமணியான மணவாளமாமுனிகள் * தேனும் பாலும் கன்னலுமமுதுமொத்த பரமபோக்யமான மிகச்சிறந்த வியாக்கியானத்தை இதற்கு அருளிச் செய்தருளியுள்ளார். அதனைத் தழுவி, இந்த ஸாரஸங்க்ரஹம் எழுதப்படுகின்றது.

முன்னுரை முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

முமுக்ஷுப்படி.

(திருமந்த்ரப்ரகரணம்.)

1. முமுக்ஷுவுக்கு அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று.
2. அதில் ப்ரதமரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம்.

ஸ்ரீகாஞ்சீ. பிரதிவாதி பயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர், மணவாளமாமுனிகளின் வியாக்கியானத்தைத் தழுவி எளிய நடையில் தெளிய எழுதிய

முமுக்ஷுப்படி ஸாரஸங்க்ரஹம்.

1. எம்பெருமானுடைய திருவடிகளைப் பெறவேணுமென்னும் விருப்பத்தினால் ஸம்ஸாரநிலத்தில் ஜிஹாஸைபிறந்தவன் முமுக்ஷு எனப்படுவான். அன்னவனுக்கு மிக அவசியமாக அறியவேண்டியவை மூன்று ரஹஸ்யங்களாம். ஒவ்வொருவரும் ஸ்வரூபத்தையும் உபாயத்தையும் புருஷார்த்தத்தையுமே முக்கியமாக அறிதல் வேண்டும். அம்மூன்றையும் ரஹஸ்யத்ரயமே உள்ளபடி அறிவிக்க வல்லதாதலால் இதுவே முமுக்ஷுக்களுக்கு முக்கியமாக அறியவேண்டுவது என்னக்குறையில்லை. திருமந்த்ரம், த்வயம், சரமச்லோகம் என்னுமவையே ரஹஸ்யத்ரயமென்று உத்தேசிக்கப்படுகிறது.

முமுக்ஷு என்னும் வடசொல் "மோக்தும் இச்சு:" என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் தேறும். ஸம்ஸாரவிமோசநத்தில் இச்சைபிறந்தவன் என்றதாயிற்று. ஆத்மப்ராப்தியாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தில் இச்சை பிறந்தவனுக்கும் 'முமுக்ஷு' என்கிற பெயர் உண்டாயினும் இந்த ஸ்தலத்தில் அவனைப்பற்றின விவக்ஷை இல்லை; ஏனென்றால், "அறியவேண்டும் ரஹஸ்யம் மூன்று" என்று மேலே சொல்லுகிறபடிக்கு அவனுக்கு (இது) அறியவேண்டுவ தன்றே. (1)

2. முமுக்ஷுவுக்கு அறிய வேண்டியவையாகச் சொல்லப்பட்ட மூன்று ரஹஸ்யங்களுக்குள், முந்துற முன்னம் அறியவேண்டியதான ரஹஸ்யம் திருமந்த்ரம் என்கிற திருவஷ்டாக்ஷரம். இதுவே முந்துற அறியவேண்டுவதென்பானேன்? என்னில்; ஸ்வஸ்வரூபத்தின் உண்மையை நன்கு தெரிந்து கொண்டபின்பே மற்றவையான உபாயோபேயங்களைத் தெரிந்து கொள்ள முயலவேண்டும். ஆகவே, உபாயோபேயங்களைத் தெரிவிப்பனவான மற்றையிரண்டு ரஹஸ்யங்களிற் காட்டிலும் ஸ்வரூபவுண்மையை நன்கு தெரிவிப்பதான திருமந்திரமே முந்துற அறியத்தக்கதென்னத் தட்டில்லை.

"ஜீவாத்மா எம்பெருமானுக்கே சேஷப்பட்டவன், எம்பெருமானையே உபாயமாகவுடையவன், எம்பெருமானையே போக்யமாகக் கொள்ளவுரியவன்" என்று தெரிந்துகொள்வதே

ஸ்வஸ்வரூபவுண்மையைத் தெரிந்துகொண்டபடியாம். இதனைத் தெரிவிப்பதிலேயே முழுநோக்குடைபதான திருமந்திரம் முற்படுவது உசிதமேயாகும்.

திருமந்திரமானது ப்ரணவமென்றும் மந்த்ரசேஷமென்றும் இரண்டு பகுதியாயிருக்கும். ஓம் என்பது ப்ரணவமாகும்; நமோ நாராயணாய என்பது மந்த்ரசேஷமாகும். ப்ரணவத்தை மந்த்ரசேஷம் விவரிக்கின்றது; அப்படியே மந்த்ரசேஷத்தை த்வயமென்கிற ரஹஸ்யம் விவரிக்கிறது; த்வயத்தை சரமச்லோக ரஹஸ்யம் விவரிக்கிறது; ஆக இந்த நியாயத்தாலும் திருமந்திரமே முற்படத் தகுவதாயிற்று.

மந்த்ரம் என்னும் வடசொல் "மந்தாரம் த்ராயதே" என்கிற வ்யுத்பத்தியினால் தேறுகின்றது. தன்னை அநுஸந்திக்குமவர்களை ரக்ஷிக்குமது மந்த்ரம் என்றதாயிற்று.
மந்த்ரம் செய்கிற ரக்ஷணம் இருவகைப்பட்டதாகும்;

1. சப்தசக்தியாலே ரக்ஷித்தல். 2. அர்த்தத்தை யுணர்த்தி அவ்வழியாலே ரக்ஷித்தல்.

(1.) திருமந்திரத்தைக்கொண்டு ஜபம்பண்ணியும் ஹோமம் பண்ணியும் காரியங் கொள்ளப் பார்க்கின்ற உபாஸகர்கள் பெறும் ரக்ஷணம் சப்த சக்தியாலே விளையும் ரக்ஷணமாம். (2) எம்பெருமானை உபாயோபேயமென்றிருக்கும் ப்ரபந்நர்கள் பெறும் ரக்ஷணம் அர்த்த போதநத்தாலே விளையும் ரக்ஷணமாம். இரண்டாவதான இந்த ரக்ஷணக்ரமத்தை அஷ்டச்லோகியில் பட்டர் ஒரு ச்லோகத்தினால் அருளிச்செய்துள்ளார்; அதாவது—*தேஹாஸக்தாத்மபுத்திர் யதி பவதி பதம் ஸாது வித்யாத் த்ருதீயம் ஸ்வாதந்த்ர்யாந்தோ யதி ஸ்யாத் ப்ரதமம் இதர சேஷத்வதீச்சேத் த்விதீயம், ஆத்மத்ராணோந்முகச் சேத் நம இதி ச பதம் பாந்தவாபாஸலோல: சப்தம் நாராயணாக்யம் விஷயசபலதீச் சேத் சதுர்த்தீம் ப்ரபந்ந:." என்பதாம்.

இந்த ச்லோகத்தின் கருத்தாவது:—'தேஹமே ஆத்மா' என்று ஒருவன் பிரமித்தால் அவன் ப்ரணவத்தில் மூன்றாவது பதமாகிய மகாரத்தை நோக்கவேண்டும்; மகாரமானது அறிவுள்ளவனான ஆத்மாவைச் சொல்லுவதாதலால், அறிவு இல்லாத தேஹமே ஆத்மாவாக இருக்க முடியாதென்று அதனால் உணரலாகும். 'தேஹத்திற் காட்டில் வேறு பட்டவன் ஆத்மா' என்று அறியப்பெற்றாலும், 'அந்த ஆத்மா சுதந்திரனேயல்லது பரதந்திரனல்லன்' என்று பிரமிக்கவுங் கூடுமாகையாலே அத்தகைய ப்ரமம் உண்டானால் அப்போது முதற்பதமாகிய அகாரத்தை நோக்கவேண்டும். சதுர்த்தீவிபக்தி [நான்காம் வேற்றுமை] ஏறிக் கழிந்திருக்கப் பெற்ற அந்த அகாரமானது 'ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுக்கு சேஷப்பட்டவன்' என்கிறபொருளை யுணர்த்துதலால் ஜீவாத்மா சுதந்திரனல்லன் என்று அதனால் உணரலாகும். எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டிருந்தாலும் அவனுக்குப் போலவே பிறர்க்கும் அடிமைப்பட் டிருக்கலாமாதலாலும், உலகத்தில் ஒருவன் ஒருவனுக்கே அடிமைப்பட்டிருப்பதான நியமம் காணாமையாலும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட் டிருப்பதோடுகூடவே பிறர்க்கும் அடிமைப்பட் டிருக்கலாமென்கிற ப்ரமம் உண்டானால் அப்போது இரண்டாவது பதமாகிய உகாரத்தை நோக்கவேண்டும்; உகாரமானது பிரிநிலைப்பொருளதாய் 'எம்பெருமானுக்கே உரியவன்' என்னும் பொருளைக் காட்டுதலால் அந்யசேஷத்வ ப்ரமம் அதனால் தொலைந்ததாகும். பிறர்க்கு அடிமைப்பட்டிருக்கையின்றிக்கே எம்பெருமானொருவனுக்கே அடிமைப்பட் டிருந்தாலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளும் விஷயத்தில் தானே முயற்சிசெய்து கொள்ளலாமன்றோ என்று நினைக்குமளவில் நம: என்கிற பதத்தை நோக்கவேணும்; தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தனக்கு உரிமையில்லாமையை அந்த நம:பதம் காட்டுகையாலே நம்மை ரக்ஷிக்கும் கடமையும் எம்பெருமானையே சேர்ந்தது என்கிற உறுதி அதனாலுண்டாகும். * கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறருமான ஆபாஸ பந்துக்களிடத்தே பற்று உண்டாகுமளவில் நாராயணபதத்தை நோக்கவேணும்; எல்லா

3. திருமந்த்ரத்தினுடைய சீர்மைக்குப் போரும்படி ப்ரேமத்தோடே பேணி அநுஸந்திக்கவேணும்.

4. மந்த்ரத்திலும் மந்த்ரத்துக்குள்ளீடான வஸ்துவிலும் மந்த்ரப்ரதனான ஆசார்யன் பக்கலிலும் ப்ரேமம் கனக்கவுண்டானால் கார்யகரமாவது.

5. ஸம்ஸாரிகள் தங்களையும் ஈச்வரனையும் மறந்து ஈச்வர கைங்கர்யத்தையுமிழந்து இழந்தோமென்கிற இழவுமின்றிக்கே ஸம்ஸாரமாகிற பெருங்கடலிலே விழுந்து நோவுபட, ஸர்வேச்வரன் தன் க்ருபையாலே, இவர்கள் தன்னையறிந்து கரைமரஞ்சேரும்படி தானே சிஷ்யனுமாய் ஆசார்யனுமாய் நின்று திருமந்த்ரத்தை வெளியிட்டருளினான்.

வுறவு முறையும் நாராயணனேயென்று அறிதல்வேண்டு மென்கை. அற்ப விஷயங்களிலே ஊற்றம் உண்டாகுமளவில் நாராயணபதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தீவிபக்தியை நோக்கவேணும்; அதனால் எல்லா வடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணுமென்று அபேக்ஷிக்கிறதாகையாலே விஷய ப்ராவண்யத்திற்கு அவகாசம் அறும். ஆக இவ்வளவு அர்த்தங்களைத் திருமந்திரம் தெரிவிக்கின்றதாகையாலே, இப்படிப்பட்ட அர்த்தங்களை யுணர்த்தும் வழியால் இது ப்ரபந்நர்களுக்கு ரக்ஷகமாகு மென்றுணர்க. (2)

3. *இத்திருமந்திரத்தினுடைய பலவகையான பெருமைகள் இனிமேல் சொல்லப்படப் போகின்றன. இதனை அநுஸந்திக்க வேண்டிய முறைமையைத் தெரிவிக்கும் முகத்தால் ஒரு வைபவம் முந்துற முன்னம் காட்டப்படுகிறது. * ருசோ யஜூம்ஷி ஸாமாநி ததைவாதர்வணாநி ச. ஸர்வம் அஷ்டாக்ஷராந்தஸ்ஸ்தம்.” [ருக்வேதம் யஜுர்வேதம் ஸாமவேதம் ஆதர்வணவேதம் ஆகிய நான்கு வேதங்களும் மற்று எல்லாமும் திருவஷ்டாக்ஷர மந்திரத்திற்குள் அடங்கியுள்ளன] என்று சொல்லியிருக்கிறபடியே ஸகலவேத ஸங்க்ரஹமாயும், * மந்த்ராணாம் பரமோ மந்த்ரோ குஹ்யாநாம் குஹ்யமுத்தமம், பவித்ரஞ்ச பவித்ராணாம் மூலமந்த்ரஸ் ஸநாதந: * [மந்த்ரங்களுக்குள்ளே சிறந்த மந்த்ரம்; ரஹஸ்யங்களுக்குள்ளே உத்தமமான ரஹஸ்யம்; பவித்ரங்களான வஸ்துக்களுக்குள்ளே பரமபவித்ரம்—திருமந்திரம்.] என்று சொல்லுகிறபடியே பரம மந்த்ரமாயும் பரமரஹஸ்யமாயும் பரமபவித்ரமாயும் விளங்குகின்றமையாகிய சீர்மைக்குத் தகும்படியாக, கனிந்த நெஞ்சுடனும் அதிகாரிகளல்லாதாருடைய செவியிலே விழாதபடியும் இதனை அநுஸந்திக்கவேணும். நெஞ்சு கனிவில்லாமல் சுஷ்கஹ்ருதயனாய் [அதாவது—ஈரமில்லாத நெஞ்சுடனே] அநுஸந்திப்பதும் பிறர்காதிலேபட அநுஸந்திப்பதும் ஆகாது என்கிற நியமமும் இதிலே உறைந்திருக்கும்.* (3)

4. *நெஞ்சுகனிந்த அன்புடன் அநுஸந்திக்க வேணுமென்று கீழே சொல்லப்பட்டது, அந்த அன்பு திருமந்திரத்தில் மாத்திரம் உண்டானால் போதுமோ வென்னில், போதாது; இத்திருமந்திரத்திலும் இதற்குப் பொருளாயிருக்கின்ற ஸர்வேச்வரன் விஷயத்திலும், இந்த மந்திரத்தைப் பரம கருணையோடு தனக்கு உபதேசித்த ஆசார்யன் திறத்திலும் அன்பு அதிகரித்திருக்குமாயின், அப்போது தான் மந்திரம் கார்யகரமாகும். இவ்விஷயத்திற்கு * “மந்த்ரே தத்தேவதாயாம்ச ததா மந்த்ரப்ரதே குரௌ, த்ரிஷு பக்திஸ் ஸதா கார்யா ஸா ஹி ப்ரதம ஸாதநம்” என்கிற வசனம் பிரமாணமாக அநுஸந்திக்கவுரியது.* (4)

5. *இனி இத்திருமந்திரம் அவதரித்த அடைவைக் கூறும் முகத்தால் இதனுடைய வைபவம் விளக்கப்படுகிறது. அநாதியான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தினால் இடையறாது வருகின்ற*

6. சிஷ்யனாய் நின்றது—சிஷ்யனிருக்குமிருப்பு நாட்டாரறியாமையாலே அத்தை யறிவிக்கைக்காக.

பொய்நின்ற ஞானம் பொல்லாவொழுக்கம் அழுக்குடம்புகட்குப் பாவசப்பட்டுப் பிறப்பிறப்பு முதலிய வருத்தங்களையடைந்து உழல்கின்ற ஸம்ஸாரி சேதநர்கள், தங்களையும் ஈச்வரனையும் மறந்து கிடந்தார்கள், தங்களை மறக்கையாவது—

*தாஸபூதா: ஸ்வதஸ் ஸர்வே ஹி ஆத்மாந: பரமாத்மந:, நாந்யதா லக்ஷணம் தேஷாம் பந்தே மோக்ஷே ததைவச [ஸகல ஆத்மாக்களும் இயற்கையாகவே பரமாத்மாவுக்கு அடிமைப்பட்டவர்கள்; இந்நிலவுலகில் இருக்கிற காலத்தோடு விண்ணுலக மெய்திய காலத்தோடு வாசியற எப்போதும் தாஸத்வமே ஆத்மாக்களுக்கு லக்ஷணம்; வேறுவிதமாக லக்ஷணமில்லை] என்று சொல்லியிருக்கிறபடி இயற்கையாகவே அமைந்த தங்களுடைய ஈச்வர சேஷத்வத்தை மறந்தொழிகையே தங்களை மறக்கையாம்.

ஈச்வரனை மறக்கையாவது—*பதிம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் சாச்வதம் சிவமச்யுதம். * ஸ்வாமித்வம் ப்ரஹ்மணி ஸ்திதம். *என்பது முதலிய ப்ரமாணங்களிற் சொல்லுகிறபடி எம்பெருமானுக்குள்ளதான ஸர்வேச்வரத்வத்தை அறியா தொழிகையாம்.

இப்படி ஸ்வஸ்வரூப பரஸ்வரூபங்களை மறந்ததனாலே எம்பெருமான் விஷயத்தில் கைங்கர்யம் பண்ணுகையாகிற பரம புருஷார்த்தத்தையும் இழந்தார்கள். இழந்தார்களாயினும் 'ஐயோ! இழந்துவிட்டோமே!' என்கிற அநுதாபமாகிலும் உண்டானால் குறையில்லை; அவ்வநுதாபந் தானுமில்லாதே யிருந்தார்கள். இப்படி யிருந்துகொண்டு ஸம்ஸாரமாகிய பெருங்கடலினுள்ளே விழுந்து பலவகைக் கஷ்டங்களையும் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறபடியைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன், *ஏவம் ஸம்ஸ்ருதி சக்ரஸ்தே ப்ராம்யமாணே ஸ்வகர்மபி:, ஜீவே து:க்காகுலே விஷ்ணோ: க்ருபா காப்யுபஜாயதே. [இவ்விதமாக ஜீவாத்மவர்க்கங்கள் ஸம்ஸார சக்ரத்திலே கிடந்து தம் கருமங்களாலே சுழன்றுழன்று வருமளவில், எம்பெருமானுக்கு ஒரு கருணையுண்டாகிறது] என்று சொல்லியுள்ளபடியே தன் திருவுள்ளத்தில் இரக்கங்கொண்டான். அதனால், இந்த ஸம்ஸாரிகள் நம்மையறிந்து பிறவிக் கடலைக்கடந்து அக்கரைப் படவேணும்' என்று சிந்தை கொண்டான். அதனால் "நரநாரணனாய் உலகத்து அறநூல் சிங்காமை விரித்தவன்" என்கிறபடியே நரநாராயணரூபேண இரண்டுபடியாக அவதரித்து நரனைதான் சிஷ்யனுமாய் நாராயணனைதான் ஆசார்யனுமாய் நின்று, ஸகல சாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமாயும் அர்த்த பஞ்சகத்தை ஸ்பஷ்டமாகக் காட்டுமதாயுமுள்ள திருமந்திரத்தை வெளியிட்டருளினான். (5)

6. திருமந்திரத்தை வெளியிட வேண்டிய அவசியம் நேர்ந்தால் ஆசார்யனாக மாத்திரம் நின்று வெளியிட்டால் போராதோ? தானே சிஷ்யனாகவும் ஒரு கோலம் பூணவேணுமோ? என்னில்; சிஷ்யனிருக்க வேண்டிய இருப்பை உலகத்தார் அறியாமையாலே, அந்த சிஷ்ய லக்ஷணத்தைத் தன்னுடைய அனுட்டான முகத்தாலே அறிவிக்க வேண்டியே சிஷ்யனுமாய்க் கொண்டு நின்றது. சிஷ்ய லக்ஷணத்தை நாட்டார்க்கு அறிவிக்க வேண்டுமாகில் உபதேசந்தாலே அறிவிக்கலாகாதோ? அனுட்டானத்தாலேயே அறிவிக்க வேண்டுமோவெனில்; உபதேசத்தாலே அறிவிக்குமளவில் "தனக்கு ஒரு பெருமை தேடிக்கொள்ள வந்தான் போலும்" என்று நினைத்து விடவுங்கூடும்; அப்படி யல்லாமல் அனுட்டானத்தாலே அறிவிக்கு மளவில் 'நமக்கும் இது வேணும்' என்று விரும்பிப் பற்ற வுடலா யிருக்கும்: ஆனது பற்றியே சிஷ்யனுமாய் நின்றது.

சிஷ்யனிருக்க வேண்டிய விதம் யாதெனில்;

7. ஸகல சாஸ்த்ரங்களாலும் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் ஸ்வயமார்ஜிதம்போலே; திருமந்த்ரத்தால் பிறக்கும் ஜ்ஞாநம் பைத்ருகதநம் போலே.

* ஆஸ்திகோ தர்மசீலச் ச சீலவாந் வைஷ்ணவச் சுசி:, கம்பீரச் சதுரோ தீர: சிஷ்ய இத்யபிதீயதே.* என்கிறவிது சிஷ்யலக்ஷணம் கூறுகிற ஒரு பிரமாணம். (இதன் பொருள்) சாஸ்த்ரவிச்வாஸ முடையவனும், சாஸ்த்ரங்களில் சொல்லப்பட்ட தருமங்களை அனுட்டிக்க வேணுமென்கிற மனமுடையவனும், அதற்குத் தக்கபடி ஆசாரமுடையவனும், விஷ்ணுபக்தி யுடையவனும், இவ்வளவால் வந்த தன்பெருமை நெஞ்சில் தட்டாதவனும், ஆசார்ய விஷயத்தில் தனக்குண்டான அன்பு பிறரால் அளவிட வொண்ணாதபடியிருப்பானும், ஆசார்யனை அநுவர்த்திப்பதில் சதுரனும், ஆசார்ய கைங்கர்யத்தில் துணிவு உடையவனுமிருப்பான் யாவன் அவனே சிஷ்யனென்று சொல்லப்படுவானென்கை. * சரீரம் வஸு விஜ்ஞாநம் வாஸ: கர்ம குணாந் அஸூந், குர்வர்த்தம் தாரயேத் யஸ்து ஸ சிஷ்யோ நேதரஸ் ஸ்ம்ருத:. * என்பதும் ஒரு பிரமாணம். தன்னையும் தனது உடைமைகளையும் ஆசார்யனுக்கென்றே வைத்துக் கொண்டிருப்பவன் யாவனோ அவனே சிஷ்யனாவான் என்றபடி.

* ஸத்புத்திஸ் ஸாதுஸேவீ ஸமுசிதசரித: தத்வபோதாபிலாஷீ சுச்ரூஷு: த்யக்தமாந: ப்ரணிபதநபர: ப்ரச்நகால ப்ரதீக்ஷ:, சாந்தோ தாந்தோநஸூயு: சரணமுபகத: சாஸ்த்ரவிச்வாஸ சாலீ சிஷ்ய: ப்ராப்த: பரீக்ஷாம் க்ருதவிதபிமதம் தத்வதச் சிக்ஷணீய:* என்பது ந்யாஸவிம்சதியில் ஸ்ரீமந்நிகமாந்த தேசிகன் அருளிச்செய்த ச்லோகம். இதுவும் சிஷ்யலக்ஷணத்தை விரிவாகத் தெரிவிக்குமது. (இதன் பொருள்.) இன்னது த்யாஜ்யம் இன்னது உபாதேயம் என்கிற பகுத்தறிவு உடையவனும் அதுக்கடியாகப் பெரியோர்களைப் பணியுமவனும், ஞானத்திற்குத்தக்க அனுட்டானத்தை யுடையவனும், உண்மைப் பொருளையுணர விருப்பமுடையவனும் ஆசார்யனுக்குக் குற்றேவல் செய்பவனும், அஹங்கார மற்றவனும் ஸாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் செய்பவனும், கேட்கும் ஸமயத்தை எதிர்பார்த்திருப்பவனும், உள் இந்திரியங்களையும் வெளியிந்திரியங்களையும் அடக்கியிருப்பவனும், அஸூயையில்லாதவனும், குருகுலவாஸம் பண்ணுமவனும்: சாஸ்த்ரங்களில் நம்பிக்கையுள்ளவனும், நன்றியறிவுள்ளவனுமான சிஷ்யன் பரீக்ஷாபூர்வகமாகத் திருத்திப் பணி கொள்ளப்பட வேண்டியவன் என்கை. ஆக இப்படிப்பட்ட சிஷ்ய லக்ஷணத்தை உலகத்தவர்களுக்கு உணர்த்துகைக்காகவே தானே சிஷ்யனுமாய் நின்றானென்றதாயிற்று. (6)

7. உலகில் எம்பெருமான் காட்டிக் கொடுத்த பலபல சாஸ்த்ரங்கள் இல்லையோ? அவற்றை அதிகரித்து ஞானம் பெற்றாலாகாதோ? * ஞானக்கலைகள் *என்று நம்மாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே அந்த சாஸ்த்ரங்களும் ஞானத்திற்கு ஸாதனமாகத்தானே யிருக்கின்றன; அவற்றை விட்டுத் திருமந்த்ரத்தினாலேயே ஞானம் பெறவேணுமென்று நியதியுண்டோ வென்ன; அந்த சாஸ்த்ரங்களினால் ஸம்பாதிக்கப்படும் ஞானத்திற் காட்டிலும் திருமந்த்ரத்தினால் ஸம்பாதிக்கப்படும் ஞானமே மிகச் சிறந்தது என்னுமிடம் த்ருஷ்டாந்தத்துடன் மூதலிக்கப்படுகிறது. ஒருவன் தானே தேஹச்ரமங்கள் பட்டுப் பொருளீட்டுகின்றான்; மற்றொருவன் தான் சிறிதும் சிரமப்பட வேண்டாதே தன்னுடைய முன்னோர்கள் சேமித்து வைத்த பொருளையநுபவிக்கின்றான்; இவ்விருவரும் பொருளை அநுபவிக்கின்றார்களெனினும் முதல்வன் அநுபவிப்பது ஆயாஸபூர்வகமாகவும், பின்னவன் அநுபவிப்பது அநாயாஸமாகவுமுள்ளது. அது போலவே சாஸ்த்ரங்களால் பெறும் ஞானம் மிகவும் ஆயாஸப்பட்டுப் பெறவேண்டியிருத்தலால் வருத்தம் விஞ்சியிருக்கும்; அருளே வடிவெடுத்த ஆசார்யன் நிஷ்க்ருஷ்டமாக உபதேசித்தருளும் அர்த்த விசேஷங்கள் திருமந்த்ரம் மூலமாக நமக்குக் கிடைக்கின்றமையால் இவ்வர்த்த ஜ்ஞானம் வருத்தமற்றிருக்கும். (7)

8. பகவந் மந்த்ரங்கள்தான் அநேகங்கள்.

9. அவைதான் வ்யாபகங்களென்றும் அவ்யாபகங்களென்றுமிரண்டு வர்க்கம்.

10. அவ்யாபகங்களில் வ்யாபகங்கள் மூன்றும் ஶ்ரேஷ்டங்கள்.

---

8. சாஸ்த்ரங்களின் மூலமாக அறிவு ஸம்பாதிப்பதில் ஆயாஸமுண்டு என்கிற விஷயத்தை அப்படியே இசைந்து கொள்வோம்; மந்த்ரோபதேசம் மூலமாகவே அறிவுபெறவேணுமானாலும், திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்தையே கொள்ளவேணுமென்று என்ன நிர்ப்பந்தம்? மற்றும் பல பல மந்த்ரங்கள் இல்லையோ? என்று கேள்வி யுண்டாக; ஸகல மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் திருமந்த்ரத்திற்குண்டான ஏற்றத்தைத் தெரிவித்தருள விரும்பி, எம்பெருமான் விஷயமான மந்த்ரங்கள் அனேகம் உள்ளன வென்பதை முந்துற இசைந்து அவற்றை இரண்டுவகுப்பாகப் பிரித்து, ஒரு வகுப்பிலே நமக்கு ஊற்றமில்லாமையைக்காட்டி, மற்றொரு வகுப்பிலே திருமந்த்ரமே பலபடியாலுஞ் சிறப்புற்று விளங்குவதென்பதை விரிவாக அருளிச் செய்கிறபடி.

எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்கள் எண்ணிறந்தவை; அந்தத் திருக்குணங்களடியாக ஏற்படுகின்ற அவதாரங்களும் எண்ணிறந்தவை. இதுபோலவே திருக்குணங்களைப்பற்றின மந்த்ரங்களும் எண்ணிறந்தவை, திருவவதாரங்களைப் பற்றின மந்த்ரங்களும் எண்ணிறந்தவை. மந்த்ரங்களானவை எம்பெருமானுடைய திருக்குணங்களைப்பற்றித் தெரிவிப்பனவாகச் சில இருக்கும்; திருவவதாரங்களைப்பற்றித் தெரிவிப்பனவாகச் சில இருக்கும். அந்தத் திருக்குணங்களுக்கும் திருவவதாரங்களுக்கும் தொகையில்லை யென்றபோதே அவற்றைப்பற்றின மந்த்ரங்களுக்கும் தொகையில்லை யென்பது விளங்கிற்று. (8)

9. எம்பெருமானைப்பற்றின மந்த்ரங்களெல்லாம் ஒரே வகுப்பாக இருப்பதில்லை; வ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும், அவ்யாபகமந்த்ரங்களென்றும் ஆக இரண்டு வகையாக வகுக்கப்படுகின்றன. 'எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம் ஸர்வவ்யாபகம்' என்னுமிடத்தைக் காட்டுகின்ற மந்த்ரங்கள் வ்யாபக மந்த்ரங்களாகவும், அங்ஙனன்றிக்கே, எம்பெருமானுடைய அவதாரங்களோ குணங்களோ சேஷ்டிதங்களோ இவற்றில் ஒரொன்றைக் காட்டுகின்ற மந்த்ரங்கள் அவ்யாபக மந்த்ரங்களாகவும் வகுக்கப்படுகின்றன. (9)

10. கீழ் இரண்டு வகுப்பாகப் பிரிக்கப்பட்ட மந்த்ரங்களுள் அவ்யாபக வகுப்பிற் சேர்ந்த மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் வ்யாபக வகுப்பில் சேர்ந்த மந்த்ரங்கள் சிறந்தவை. அந்த வ்யாபக வகுப்பிலும் மூன்று மந்த்ரங்களே ச்ரேஷ்டங்கள். * நாராயணாய வித்மஹே வாஸுதேவாய தீமஹி, தந்நோ விஷ்ணு: ப்ரசோதயாத் * என்கிறவிது விஷ்ணுகாயத்ரியென்று ப்ரஸித்தம். இதில் நாராயண, வாஸுதேவ, விஷ்ணு என மூன்று திருநாமங்கள் ஓதப்பட்டுள்ளன. இவை மூன்றும் ஸர்வ வ்யாபகமான பகவத் ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதிக்கின்றனவாதலால் வ்யாபக மந்த்ரங்களாகும். அவ்யாபக மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் இம்மூன்று வ்யாபக மந்த்ரங்களும் சிறந்தவைகளாம்.

மேலே எடுத்துக்காட்டிய விஷ்ணு காயத்ரியில் நாராயண வாஸுதேவ விஷ்ணு சப்தங்கள் உள்ளனவேயன்றி மந்த்ரங்கள் இல்லையேயென்று சங்கை பிறக்கக்கூடும். உள்ளவை நாமங்களே யானாலும், அவை அந்த மூன்று மந்த்ரங்களுக்கும் உள்ளீடான நாமங்களேயாகையாலும், ஸகல மந்த்ரங்களுக்கும் பொதுவான ப்ரணவம், நமஸ்ஸு, சதுர்த்தி ஆகிய இவைகளை இவற்றோடே சேர்த்தால் மந்த்ரங்களாக ஆகக்கூடியவையாகையாலும் விஷ்ணு காயத்ரியிலுள்ள அந்த மூன்று நாமங்களும் மூன்று மந்த்ரங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாகுமென்று கொள்க. (10)

11. இவை மூன்றிலும் வைத்துக்கொண்டு பெரியதிருமந்த்ரம் ப்ரதாநம்.
12. மற்றையவையிரண்டுக்கும் அசிஷ்டபரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியுமுண்டு.

---

11. * ஓம் நமோ நாராயணாய * ஓம் நமோ பகவதே வாஸுதேவாய * ஓம் நமோ விஷ்ணவே * என்கிற வ்யாபக மந்த்ரங்கள் மூன்றினுள்ளும், பெரிய திருமந்த்ரம் என்று சொல்லப்படுகிற ஸ்ரீமதஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரமே மேம்பட்டிருக்கும். * யதா ஸர்வேஷு தேவேஷு நாஸ்தி நாராயணாத் பர:, ததா ஸர்வேஷு மந்த்ரேஷு நாஸ்தி சாஷ்டாக்ஷராத் பர:." என்று நாரதீய—அஷ்டாக்ஷர ப்ரஹ்மவித்யையில் சொல்லிற்று. தெய்வங்களுக்குள்ளே நாராயணனுக்கு மேற்பட்ட தெய்வமில்லாதாப்போலவே மந்த்ரங்களுக்குள்ளே அஷ்டாக்ஷரிக்கு மேற்பட்ட மந்த்ரமில்லை யென்பது இதன் பொருள். *பூர்வோர்த்வபாஹு ரத்யாத்ர ஸத்யபூர்வம் ப்ரவீமி வ:, ஹே புத்ரசிஷ்யா:! ச்ருணுத ந மந்த்ரோஷ்டாக்ஷராத் பர:.* என்று நாரஸிம்ஹபுராணத்தில் சொல்லிற்று. ஓ மக்களே! மாணுக்கர்களே! உங்களுக்கு ஆணையிட்டுக் கைதூக்கிச் சொல்லுகின்றேன்; திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்திற்கு மேற்பட்ட மந்த்ரமில்லை—என்றபடி. விஷ்ணு காயத்ரியில் நாராயண மந்த்ரத்தை முந்துற முன்னம் எடுத்திருக்கையாலும் இதன் ஏற்றம் அறியவெளிது.

12. வாஸுதேவ மந்த்ரமும் விஷ்ணு மந்த்ரமும், நாராயண மந்த்ரம்போலவே வ்யாபக மந்த்ரங்களாகப் பேர் பெற்றிருக்கச் செய்தே அவை யிரண்டிற்காட்டிலும் இதுவே சிறந்தது என்னும்படியாக அவற்றுக்குண்டான தாழ்வு ஏதென்ன; அவை யிரண்டுக்கும் அசிஷ்ட பரிக்ரஹமும் அபூர்த்தியுமுண்டு என்று காரணம் கூறப்படுகிறது.

அசிஷ்டபரிக்ரஹமாவது நிர்விசேஷ சிந்மாத்ர வஸ்துவாதிகளான குத்ருஷ்டிகளால் ஆதரிக்கப்படுகை. அபூர்த்தியாவது—பிரதிபாதிக்கப் படவேண்டிய அர்த்தங்களெல்லாம் குறையற ப்ரதிபாதிக்கப்படாமல் ஸ்வல்பமாகம் பிரதிபாதிக்கப் பெற்றிருக்கை. விஷ்ணு மந்த்ரத்தையும் வாஸுதேவ மந்த்ரத்தையும் குத்ருஷ்டிகள் அதிகமாக ஏன் ஆதரித்துப் போருகிறார்களென்றால்; கேண்மின்; அவர்களோ நிர்விசேஷ சிந்மாத்ர ப்ரஹ்மவாதிகள், பகவானுக்கு விசேஷணமாகக் கூடிய குணவிக்ரஹ விபூதிகளொன்றையும் ஸத்யமாகக் கொள்ளாமல் [விசேஷண சூந்யமாய்] வ்யாபகமான ஸ்வரூபமாத்திரத்தையே அங்கீகரிப்பவர்கள் என்றபடி. விஷ்ணு, வாஸுதேவ சப்தங்கள் விசேஷணங்களான குணவிக்ரஹ விபூதிகளைக்காட்டாமல் வ்யாபகமான ஸ்வரூப மாத்திரத்தையே காட்டுகின்றனவாதலால் இவற்றிலே அவர்களுக்கு ஆதரம் மிக்கது.

அசிஷ்டர்கள் பரிக்ரஹித்து விட்டாலென்ன? நாம் உண்ணுகிற வஸ்துவை அசிஷ்டர்களும் உண்பர்களானால் அது கொண்டு அதற்கு ஒருகுறை சொல்லலாகுமோ? என்று சிலர் கேட்கக் கூடுமாதலால் இரண்டாவது காரணம் அருளிச்செய்கிறார்.—அபூர்த்தியுமுண்டு என்று.

வ்யாப்தியைச் சொன்னமாத்திரத்தால் த்ருப்தி பிறவாது; வியாபிக்கப்படும் பொருள் இன்னதென்று காட்டவேணும்; வியாபிக்கிற விதம் இன்னதென்று காட்டவேணும்; வியாபிப்பதற்குப் பலன் இன்னதென்று காட்டவேணும்; வியாபகனுடைய குணங்களையும் காட்டவேணும். விஷ்ணுமந்த்ரம் இவற்றைக் காட்டவில்லை. வாஸுதேவ மந்த்ரமோ வென்னில்; [வஸதீதி - வாஸு:.] என்கிற வ்யுத்பத்தியாலே அந்தர்யாமித்வத்தைத் தெரிவிக்கிறபடியால் வியாபிக்கிற விதத்தைக் காட்டிற்றாக ஆனாலும் வியாபிக்கப்படுகிற வஸ்துவுக்கு வாசகமான சப்தம் இல்லை. குணங்களைக் காட்டுகிற சப்தம் அடியோடு இல்லை. அதற்காகவே 'பகவதே' என்று வேறொரு சப்தம் இதில் கூட்டிக்கொள்ளப்படவேண்டியதாகிறது. எதற்காக வ்யாப்தி? என்று வ்யாப்தியின் பலனும் சொல்லப்படவில்லை. ஆகையாலே த்வாதசாக்ஷரியான வாஸுதேவ மந்த்ரமும்

13. இத்தை வேதங்களும் ருஷிகளும் ஆழ்வார்களும் ஆசார்யர்களும் விரும்பினார்கள்.

14. வாச்ய ப்ரபாவம்போலன்று, வாசக ப்ரபாவம்.

15. அவன் தூரஸ்தனானாலும் இது கிட்டி நின்று உதவும்:

16. த்ரௌபதிக்கு ஆபத்திலே புடவை சுரந்தது திருநாமமிறே.

அபூர்த்தியை யுடையதாயிற்று. திருவஷ்டாக்ஷர மந்த்ரத்திற்கு இப்படி அபூர்த்தி சொல்ல வொண்ணாது. நாரசப்தத்தாலே - வியாபிக்கப்படும் வஸ்துக்கள் சொல்லிற்று, நாராயணபதத்தில் பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தாலே அந்தர்யாமித்வம் சொல்லிற்று. தத்புருஷ ஸமாஸத்தாலே தாரகத்வம் சொல்லிற்று. அயந சப்தத்தில் கரணேவ்யுத்பத்தியால் உபாயத்வமும், கர்மணிவ்யுத்பத்தியால் உபேயத்வமும் சொல்லிற்று. ஆக, வ்யாப்ய பதார்த்தங்கள் வ்யாபந ப்ரகாரம் வ்யாப்திபலன் வ்யாபகனுடைய குணங்கள் ஆகிய எல்லாமும் சொல்லப்பட்டனவாதலால் இதுவே அர்த்தபூர்த்தியை யுடையதாயிற்று.

13. பெரிய திருமந்த்ரம் தவிர்ந்த மற்ற மந்த்ரங்களுக்கு அபூர்த்தி காரணமாகவே அசிஷ்ட பரிக்ரஹம் ஏற்பட்டதுபோல, திருமந்த்ரத்திற்கு அர்த்த பூர்த்திகாரணமாகவே சிஷ்ட பரிக்ரஹாதிசயம் ஏற்பட வேண்டியது ப்ராப்த மாதலால் அங்ஙனம் ஏற்பட்டிருக்கின்றமை நிரூபிக்கப்படுகிறது. வேதங்கள் என்றது வேதங்களின் மௌலிபாகமாகிய உபநிஷத்துக்கள் என்றபடி. பல உபநிஷத்துக்களிலும், மஹர்ஷிகள் பணித்த இதிஹாஸ புராணங்களிலும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களிலும் ஆசாரியர்களின் உபதேச பரம்பரையிலும் திருவஷ்டாக்ஷரமஹாமந்த்ரப் பெருமை ஸுப்ரஸித்தமேயாம். (13)

14. மற்ற மந்த்ரங்களிற் காட்டிலும் திருமந்த்ரம் மிகச்சிறந்ததென்று இது வரையில் நிரூபிக்கப்பட்டது; எம்பெருமானைக் காட்டிலுங்கூட இத்திருமந்த்ரம் சிறப்புற்றதென்கிறது இனி.

வாச்யன் எம்பெருமான்; வாசகம் திருமந்த்ரம். எம்பெருமானுடைய பெருமை எவ்வளவோ அவ்வளவேயன்று திருமந்த்ரத்தினுடைய பெருமை. இஃது அதிற்காட்டிலும் விஞ்சியது என்க. (14)

15. வாச்யனான எம்பெருமானுடைய பெருமையிற் காட்டிலும் வாசகத்தினுடைய பெருமை அதிகம் என்பது எத்தாலே தெரிகிறதென்னில், வாசகமானவிதற்கு வாச்யனான எம்பெருமான் ஸமீபஸ்தனல்லாமல் தூரத்திலிருந்தானாகிலும் அக்காலத்திலும் வாசகமானவிது ஸமீபஸ்தமாக இருந்துகொண்டு, தன்னை உச்சரித்தவர்களுடைய விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொடுக்குமதனால் தெரிகின்றது. (15)

16. வாச்யனான எம்பெருமான் வெகுதூரத்திலிருக்கச் செய்தேயும் வாசகமானது ஸமீபஸ்தமாய்க்கொண்டு உதவுகிறபடிக்கு ஒரு உதாஹரணம் காணலாம்; பாண்டவர்கள் சூதிலே தோற்று த்ரௌபதியை இழந்தமை ப்ரஸித்தம்: அவளைப் பெரியதொரு ஸதஸ்ஸிலே துச்சாஸநன் வஸ்த்ராபஹாரம் பண்ணத்தொடங்கினான், அப்போது த்ரௌபதியானவள் தன்னைத் தானே ரக்ஷித்துக்கொள்ள முயன்றுபார்த்தும் அந்த முயற்சி பயன்படாமை கண்டாள். 'மஹத்தான ஆபத்து உண்டானால் பகவானான ஹரியை ஸ்மரிக்கக்கடவது' என்று ஏற்கனவே ஒருகால் தனக்கு வஸிஷ்ட முனிவர் சொல்லி வைத்திருந்ததை ஸ்மரித்த அவள் * சங்கசக்ரகதாபாணே! த்வாரகாநிலயாச்யுத!, கோவிந்த! புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம். * (இதன் பொருள்;- சங்கு சக்கரம் கதை ஆகிய இவற்றைத் திருக்கையிலேந்தியுள்ளவனே! த்வாரகாபுரியில் வாழ்

17. சொல்லும் க்ரமமொழியச் சொன்னாலும் தன் ஸ்வரூபம் கெட நில்லாது.

18. இதுதான் * குலந்தருமென்கிறபடியே எல்லா வபேக்ஷிதங்களை யும் கொடுக்கும்.

பவனே! அடியவர்களை ஒரு காலும் நழுவவிடாதவனே! கோவிந்தனே! செந்தாமரைக்கண் ணனே! அடைக்கலம் புகுந்த வென்னைக் காப்பாற்றியருளவேணும்.) என்று சொல்லிச் சரணம் புகுந்தாள். அந்த ஸமயத்தில் கண்ணபிரான் அருகிலின்றிக்கே நெடுந்தூரத்திலிருந்தானென் பது "கோவிந்தேதி யதாக்ரந்தத் க்ருஷ்ணா மாம் தூரவாஸிநம், ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவ மே ஹ்ருத யாத் நாபஸர்ப்பதி." (இதன் பொருள்; த்ரௌபதியானவள் நெடுந்தூரத்திலிருந்த வென்னை கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ! என்று சொல்லிக் கதறினளே, அஃது என்னெஞ்சை விட்டு ஒரு நாளும் அகலமாட்டாத வருத்தம்; வட்டியேறின கடன்போலவே அது என்னை வருத்தா நின் றது) என்கிற பகவத்வசனத்தினால் விளங்குகின்றது. வாச்யனான பகவான் இங்ஙனம் தூரஸ் தனாயிருக்கச் செய்தேயும் த்ரௌபதிக்குப் புடவையை வளர்த்திக் கொடுத்து மாறு ஸம்ரக்ஷணம் பண்ணினது அந்த அவதாரத்திற்கு வாசகமான கோவிந்த நாமமேயன்றோ.

17. மற்று மொருவகையாகவும் இத்திருநாமத்தின் வைபவம் கூறப்படுகிறது. மந்த் ரங்கள் அனேகங்கள் என்று ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டுளது. எந்த மந்த்ரமும் தன்னைப் பரி பூர்ணமாக நம்பி பக்திச்ரத்தைகளோடு உச்சரிப்பவர்களுக்குக் காரியம் செய்யுமே யல்லது மற் றையோர்க்குக் காரியம் செய்யமாட்டாது, இத்திருமந்த்ரமோ வென்னில், தன்னைத் தஞ்சமாக நம்பிச் சொல்லுகையாகிற அடைவுதவறி ஏதேனுமொருபடி சொன்னாலுங்கூட, சொன்னவர்களை க்ரமத்திலே ரக்ஷித்தே தீரும். ரக்ஷிப்பதாகிற தன்ஸ்வரூபத்தில் நின்று நழுவமாட்டாது.

நாராயண நாமத்தின் பெருமையை நிரூபிக்க வேண்டியதான இவ்விடத்தில் கோவிந்த நாமத்தைப் பற்றி ப்ரஸ்தாவம் செய்வது எதற்காகவென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; நாராயண நாமத்தின் பொருள்களில் ஏகதேசத்திற்கு வாசகமான கோவிந்தநாமம் செய்ததே இதுவானால் அந்த நாராயண நாமத்தின் பெருமை சொல்லவும் வேணுமோவென்று கைமுதிகந்யாயத்தாலே காட்டினபடி. (16)

18. அவரவர்களுக்கு அபேக்ஷிதங்களான அசேஷபலன்களையும் அளிக்கவல்லது இந்தத் திருமந்த்ரம் என்று இவ்வழியாலும் இதினுடைய வைபவம் இனி நிரூபிக்கப்படுகின்றது.

" குலந்தரும் செல்வம் தந்திடுமடியார் படுதுயராயினவெல்லாம்
நிலந்தரஞ்செய்யும் நீள்விசும்பருளும் அருளொடுபெருநிலமளிக்கும்
வலந்தரும் மற்றும் தந்திடும் பெற்றதாயினுமாயினசெய்யும்
நலந்தருஞ்சொல்லை நான்கண்டுகொண்டேன் நாராயணாவென்னும் நாமம். "

என்பது திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயல். இதன் பொருளாவது - நாராயண நாமமானது தன்னை அநுஸந்திக்குமவர்கட்கு உயர்ந்த குலத்தைக் கொடுக்கும்; ஐச்வர்யத்தை யளிக்கும்; அடியவர்கள் அநுபவிக்கிற துக்கமென்று பேர் பெற்றவை யெல்லாவற்றையும் தரைமட்டமாக்கி விடும்; பரமபதத்தைக் கொடுக்கும்; எம்பெருமானுடைய க்ருபையையும் உண்டாக்கும்; பகவதநுபவத்திற்குப் பாங்கான சக்தியைக் கொடுக்கும்; இன்னமும் வேண்டிய நன்மைகளை யெல்லாம் செய்து கொடுக்கும் என்கை. ஆகையாலே அதிகாராநுகுணமாக அபேக்ஷிதங்களை யெல்லாம் இத்திருமந்த்ரம் தருமென்றதாயிற்று. (18)

19. ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவல்லாபங்களை ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு அவற்றைக் கொடுக்கும்.

20. கர்மஜ்ஞாநபக்திகளிலே இழிந்தவர்களுக்கு விரோதியைப் போக்கி அவற்றைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும்.

21. ப்ரபத்தியிலே இழிந்தவர்களுக்கு ஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைப் பிறப்பித்துக் காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கும் ஹேதுவாயிருக்கும்.

---

19. எல்லாவபேக்ஷிதங்களையுங் கொடுக்குமென்று கீழ்ச்சொன்னது விசதீகரிக்கப்படுகிறது. ஐச்வர்யமானது இஹலோகத்துச் செல்வமென்றும் பரலோகத்துச் செல்வமென்றும் இருவகைப்படும். இந்நிலவுலகின்கண் ராஜாதிராஜனாய் விளங்குவது இஹலோகத்துச் செல்வமாகும். ஸ்வர்க்கம் முதலிய மேலுலகங்களில் பலபதவிகளை நிர்வஹிக்கப் பெறுவது பரலோகத்துச் செல்வமாகும். ஆக இவ்விருவகையான ஐச்வரியங்களையும், பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்தை யநுபவிப்பதாகிற கைவல்ய மோக்ஷத்தையும், பரம புருஷார்த்தமான பகவத் ப்ராப்தியையும் ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு இத்திருமந்திரமானது ஜபம் ஹோமம் முதலிய வழிகளாலே தானே ஸாதனமாயிருந்துகொண்டு அந்தந்தப் பேறுகளைக் கொடுக்குமென்றதாயிற்று. * ஐஹலௌகிகமைச்வர்யம் ஸ்வர்க்காத்யம் பாரலௌகிகம், கைவல்யம் பகவந்தஞ்ச மந்த்ரோயம் ஸாதயிஷ்யதி. என்ற பிரமாணம் இங்கு அநுஸந்திக்கத்தக்கது. (19)

20. கர்மயோகம் முதலான உபாயங்கள் நிறைவேறுவதற்குத் துணையாயிருக்கையாகிற வைபவமும் இத்திருமந்திரத்திற்கு உண்டென்று இனி நிரூபிக்கப்படுகிறது. கர்மயோகமாவது, * கர்மயோகஸ் தபஸ்தீர்த்த தாநயஜ்ஞாதிஸேவநம் * என்று கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் ஆளவந்தார் அருளிச்செய்தபடியே, தவம் வேள்வி முதலானவற்றைப் பலன் பெறுமளவும் ஆதரத்தோடும் நியமத்தோடும் நிரந்தரமாகப் பரிக்ரஹிக்கையாம். ஜ்ஞாநயோகமாவது, * ஜ்ஞாநயோகோ ஜிதஸ்வாந்தை: பரிசுத்தாத்மநி ஸ்திதி: * என்கிறபடியே இந்த்ரியஜய பூர்வகமாய் நிரந்தர சிந்தந ரூபமாகப் பரிசுத்தாத்மத்யானத்திலே ஊன்றியிருக்கையாம். பக்தியோகமாவது * பக்தியோக: பரைகாந்தப்ரீத்யா த்யாநாதிஷு ஸ்திதி: * என்கிறபடியே, பரமபுருஷனிடத்திலே ஐகாந்திகமான ப்ரீதியோடே த்யானம் அர்ச்சனம் ப்ரணாமம் முதலியவற்றிலே நிலைத்திருக்கையாம். ஆக இப்படிப்பட்ட யோகங்களுக்குள்ளே, கர்மயோகத்தில் சிலர் இழிந்தால், அவர்கள் ஜபம் ஹோமம் முதலியவற்றாலே இத் திருமந்த்ரந்தன்னைத் துணை கொள்ளுமளவில், கர்மயோகத்தை ஆரம்பிப்பதற்கே இடையூறாய் நிற்கும் பாபங்களைப்போக்கி அந்தயோகம் இடையறாது செல்லும்படியாக அதனை நிறைவேற்றிக் கொடுக்கும் இத்திருமந்த்ரம். கர்மயோகத்தில் இழியாதே முதலிலேயே ஜ்ஞானயோகத்தில் இழிந்தால், அவர்கள் இத்திருமந்த்ரத்தைத் துணை கொள்ளுமளவில், கர்மயோகஸாத்யமான ஜ்ஞான யோகத்தின் ஆரம்பத்திற்கு இடையூறான பாபங்களைப்போக்கி அந்த ஞானயோகம் நாடோறும் அதிசயம் பெறும்படி பண்ணி நின்று கொண்டு அதைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்கும். பக்தியோகத்திலே யிழிந்தால் அவர்கள் இத்திருமந்த்ரத்தைத் துணைகொள்ளுமளவில், பக்தியோகத்தை ஆரம்பிக்க வொட்டாமல் தடைசெய்யும் பாவங்களைப்போக்கி பக்தியோகம் வளரும்படிசெய்வதாய்க்கொண்டு அதைநிறைவேற்றும். (20)

21. கீழ்ச்சொன்ன கர்மஜ்ஞான பக்தியோகங்கள் அநுஷ்டிக்க அரியனவாயும் ஸ்வரூப விருத்தங்களாயுமிருப்பதுகண்டு அவற்றில் இழியாமே எளிதாயும் ஸ்வரூபாநுரூபமாயுமுள்ள ப்ரபத்தியிலேயிழிந்தால் அவர்களுக்கு அதற்குத் தகுதியான பகவத்பாரதந்திரியமாகிற ஸ்வரூபத்தின் உணர்ச்சியைப் பிறப்பித்து அர்த்தாநுஸந்தானம் முதலியவற்றால் போது போக்கு

22. * மற்றெல்லாம் பேசிலுமென்கிறபடியே அறியவேண்டுமர்த்தமெல்லாம் இதுக்குள்ளே உண்டு.

23. அதாவது அஞ்சர்த்தம்.

24. பூர்வாசார்யர்கள் இதில் அர்த்தம் அறிவதற்கு முன்பு, தங்களைப் பிறந்தார்களாக நினைத்திரார்கள்; இதில் அர்த்தஜ்ஞாநம் பிறந்த பின்பு, * பிறந்தபின் மறந்திலேனென்கிறபடியே இத்தை யொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள்.

கைக்குக் காரணமாயும், * எனக்கென்றும் தேனும் பாலுமமுதுமாய திருமால் திருநாமம், நானுஞ் சொன்னேன் நமருமுரைமின் நமோநாராயணமே * என்று திருமங்கையாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே * எனக்குத்தேனே பாலே கன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ் சோலைக்கோனே * என்கிற எம்பெருமானைப்போலே இதுதானும் ஸ்வயம் பரமபோக்யமாயிருக்கையாலே போகத்துக்கு ஹேதுவாயுமிருக்கும். (21)

22. அறியவேண்டிய அர்த்தங்களையெல்லாம் தன்னிலே உடைத்தாயிருக்கையாகிற பெருமையும் இதற்குண்டென்னுமிடம் நிரூபிக்கப்படுகிறது. திருமங்கையாழ்வார் * மற்றுமோர் தெய்வமுளதென் றிருப்பாரோடுற்றிலேன், உற்றதும் உன்னடியார்க் கடிமை, மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின் திருவெட்டெழுத்துங்கற்று நான், கண்ணபுரத்துறையம்மானே! * என்றார். இதன் பொருளாவது:—திருக்கண்ணபுரத் தெம்பெருமானே! உன்னைக்காட்டிலும் வேறொரு தெய்வம் ஆச்ரயிக்க உரியதாகவுண்டு என்று நினைத்திருப்பவர்களோடே நான் இணங்கமாட்டேன்; உனது திருவஷ்டாக்ஷர மந்திரமானது அறிய வேண்டிய எல்லாப்பொருள்களையும் சொல்லுகின்றதாகிலும் அப்பொருள்களிலே நெஞ்சு செலுத்தாமல் பாகவத சேஷத்வமொன்றையே திருமந்திரப் பொருளாக நான் தெரிந்து கொண்டேனென்கை. இதில் "மற்றெல்லாம் பேசிலும்" என்றபடியாலே ஆத்மா உஜ்ஜீவிப்பதற்கு உறுப்பான அர்த்தங்களெல்லாம் இத்திருமந்த்ரத்திலே உண்டென்பது ஸித்தமாயிற்று. (22)

23. வேதங்களும் வேதாங்கங்களுமெல்லாம் ஐந்து அர்த்தங்களையே முக்கியமாக ப்ரதிபாதிக்கின்றன; அவையாவன—ப்ராப்யனான எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபம், ப்ராப்தாவான சேதநனுடைய ஸ்வரூபம், எம்பெருமானை யடைதற்குறுப்பான உபாயத்தின் ஸ்வரூபம், அடைந்து பெறவேண்டிய பேற்றின் ஸ்வரூபம், அப்பேற்றைப் பெறவொட்டாத பிரதிபந்தகத்தின் ஸ்வரூபம் என்பனவாம். இவையே அர்த்த பஞ்சகமெனப்படும். "மிக்க இறை நிலையும் மெய்யாம் உயிர்நிலையும், தக்கநெறியும் தடையாகித் தொக்கியலும், ஊழ்வினையும் வாழ்வினையு மோதுங் குருகையர்கோன் யாழினிசை வேதத்தியல்" (திருவாய்மொழித்தனியன்) என்கிறபடியே திருவாய் மொழியாயிரத்தினுள்ளும் இவ்வர்த்த பஞ்சகமே விவரிக்கப்பட்டுள்ளதென்பதும் இங்கு உணரத்தக்கது. திருமந்த்ரத்தில் ப்ரணவத்தாலே சேதநஸ்வரூபத்தையும், நமஸ்ஸாலே விரோதியினுடையவும் உபாயத்தினுடையவும் ஸ்வரூபத்தையும், நாராயண பதத்தாலே பரம புருஷனது ஸ்வரூபத்தையும், அதில் சதுர்த்தியாலே புருஷார்த்த ஸ்வரூபத்தையும் பிரதிபாதிக்கையாலே திருமந்திரம் அர்த்த பஞ்சகப்ரதிபாதகம் என்னுமிடம் அறியத்தக்கது. (23)

24. இத்திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தத்தின் பெருமையைப் பொதுவாக அருளிச்செய்கிறார், ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் ஆளவந்தார் எம்பெருமானார் முதலான நம்முடைய பூருவாசாரியர்கள் திருமந்திரத்தின் பொருளைத் தாங்கள் அறிவதற்கு முன்னம் * அன்று நான் பிறந்தி

25. வாசகத்திற்காட்டில் வாச்யத்திலே ஊன்றுகைக்கு அடி—ஈச்வரனே உபாயோபேயமென்று நினைத்திருக்கை.

26. இதுதன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம் - ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்; ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பலமுமென்னவுமாம்.

லேன் * என்கிற திருமழிசை யாழ்வாரருளிச் செயலின்படி தங்களைப் பிறந்தவர்களாகவே நினைத்திருக்கமாட்டார்கள்; இதன் பொருளை நன்குணர்ந்த பின்பு * பிறந்த பின் மறந்திலேன் * என்கிற அவ்வாழ்வாரருளிச் செயலின்படியே இத்திருமந்திரத்தின் அர்த்தத்தைத் தவிர்த்து வேறு எது கொண்டும் போது போக்கியறியார்கள்.

"அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்கிற பாசுரம் திருச்சந்த விருத்தத்தில் அறுபத்தினான்காவது. ஞானமில்லாதபோது ஆத்மாவுக்கு ஸத்தையில்லையென்கிற நூற்கொள்கையைக் கொண்டு * அன்று நான் பிறந்திலேன் * என்றது. எம்பெருமான் மயர்வற மதிநலமருளின பின்பு ஸத்தை பெற்று சாச்வதமாக உஜ்ஜீவிக்கப்பெற்றபடியைக் கொண்டு * பிறந்த பின் மறந்திலேன் * என்றது. திருமந்த்ரப் பொருளின் உணர்ச்சியில்லாமை-ஸத்தாஹாநி. அந்த ஞானத்தின் இடையறாத நிகழ்ச்சி—ஸத்தை என்றதாயிற்று.

" பூர்வாசாரியர்கள் இத்தையொழிய வேறொன்றால் காலக்ஷேபம் பண்ணியறியார்கள் " என்று சொல்லத்தகுமோ? வேத சாஸ்த்ரங்களாலும் ஆழ்வாரருளிச் செயல்களாலும் போது போக்குவதில்லையோ? என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும்; அஃது உண்மையே; அவற்றால் போது போக்கும் போதும் இத்திருமந்த்ரத்தின் அர்த்தத்தை உட்கொண்டே அநுஸந்திக்கையாலே இங்ஙனே சொல்லக் குறையில்லை யென்றுணர்க. (24)

25. திருமந்த்ரத்தினுடைய சக்திவிசேஷங்கள் கீழே பரக்க உபபாதிக்கப் பட்டன; திருமந்த்ரந்தானே ஸகல பலன்களுக்கும் ஸாதனமாயிருக்குமென்றும், கர்மஜ்ஞான பக்தி முதலிய யோகங்களுக்கும் இதுவே துணையாய்நின்று அவற்றைத் தலைக்கட்டிக் கொடுக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டதே; ஆக, திருமந்த்ரத்திற்கு இவ்வளவு சக்தி அமைந்திருக்கும்போது அனைவரும் இந்த மந்த்ரத்திலேயே ஊன்றியிருக்கலாமே; அப்படியில்லையே; நம்பூருவர்கள் மந்த்ரத்திற்காட்டிலும் மந்த்ரப்ரதிபாத்யனை எம்பெருமான் பக்கலிலே அதிகமாக ஊன்றியிருக்கிறார்களே; இதற்குக்காரணம் ஏதென்னில்: அநந்யோபாயத்வம், அநந்யோபேயத்வம் என்கிற இரண்டும் நம்மவர்களுக்கு அஸாதாரணமானவை. வேறொரு பலனை விரும்பி அதற்கு ஸாதனமாகத் திருமந்த்ரத்தைக் கொண்டு அந்தப்பலனை ஸாதித்துக்கொள்ளுகின்றவர்களாயும், (அல்லது) எம்பெருமானையே உபேயமாகக்கொண்டு கருமயோகம் ஞானயோகம் முதலான உபாயாந்தரங்களை அனுஷ்டிப்பவர்களாய் அவற்றுக்கு இத்திருமந்த்ரத்தைத் துணையாகக் கொள்ளுகின்றவர்களாயுமிருக்கின்ற மற்றையோர்களைப் போலன்றிக்கே நம்மவர்கள் எம்பெருமானையே உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் ப்ரதிபத்தி பண்ணியிருக்கின்றவர்களாதலால், இது காரணமாகவே வாசகமான மந்த்ரத்திலுங் காட்டில் வாச்யனை எம்பெருமான் பக்கலிலே அதிகமாக ஊன்றுகின்றார்கள். ஆக இவ்வளவும் இத்திருமந்த்ரத்தினுடைய வைபவம் பலபடியாக நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.(25)

26. இனிமேல் இத்திருமந்த்ரத்தினுடைய அர்த்தங்கள் அலகலகாகப் பிரதிபாதிக்கப் படும். முதலில் ஸமுதாய வாக்யார்த்தம் இரண்டு வகையாகப் பிரதிபாதிக்கப்படும். ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும் இத் திருமந்த்ரத்தில் பிரதிபாதிக்கப்படுவதாக ஒரு வாக்யார்த்த யோஜனை. ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பலனும் பிரதிபாதிக்கப் படுவதாக மற்றொரு வாக்யார்த்த யோஜனை. இவ் வாத்மாவினுடைய சேஷத்வமும் பாரதந்திரியமும் ஸ்வரூப

27. பலமிருக்கும்படி ப்ரமேயஸேகரத்திலும் அர்ச்சிராதிகதியிலும் சொன்னோம்.

28. இதுதான் எட்டுத்திருவக்ஷரமாய் மூன்று பதமாயிருக்கும்.

29. மூன்று பதமும் மூன்று அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

மென்படுகிறது. கைங்கர்யமானது ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமெனப்படுகிறது. திருமந்த்ரத்தில் முதலிலுள்ள ப்ரணவமும் அதற்கடுத்தபடியுள்ள நமஸ்ஸும் ஸ்வரூபமாகிய சேஷத்வ பாரதந்த்ரியங்களைக் காட்டுகின்றன. நாராயணாய என்பதனாலே ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யம் [அதாவது, கைங்கரியம்] காட்டப்படுகிறது. ஆகவே "ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும் இது தன்னிற்சொல்லுகிற அர்த்தம்." என்று முதல் வாக்யார்த்த யோஜனை பணிக்கப்பட்டது. இனி, "ஸ்வரூபமும் உபாயமும் பலமுமென்னவுமாம்" என்கிற இரண்டாவது யோஜனைக்குச் சார்பாகத் திருவுள்ளம் பற்றினபடி என்னென்னில்;—ப்ரணவம் நமஸ்ஸு ஆகிய இரண்டாலும் ஸ்வரூபம் ப்ரதிபாதிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளுகை யன்றிக்கே, ப்ரணவத்தாலே சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபமும், நமஸ்ஸாலே உபாயமும், நாராயணாய என்பதாலே பலனும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டதாகக் கொள்ளக்கடவது.

நமஸ்ஸாலே உபாயம் எப்படி பிரதிபாதிக்கப்படுகின்றதென்னில், தன்னை ரக்ஷித்துக் கொள்வதில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியே உபாயமாதலால், அதற்கு உறுப்பாக ஸ்வஸ்வாதந்திரியம் கழியவேண்டுதலால் அது நமஸ்ஸாலே கழியுண்டபடியால் உபாயம் பிரதிபாதிக்கப்பட்டதாகத் தேறுகின்றது. (26)

27. கீழ்ச்சொன்ன வாக்யார்த்த யோஜனையில் நாராயண பதத்தாலே பலன் சொல்லுகிறதாக ப்ரஸ்தாவிக்கப்பட்டிருக்கிறதே; அந்த பலஸ்வரூபம் எப்படியிருக்குமென்று அறிய விருப்பமுண்டாமளவில், இதைப்பற்றி ஏற்கனவே இரண்டு ரஹஸ்யக்ரந்தங்களில் சுருக்கமாகவும் விரிவாகவும் அருளிச்செய்திருக்கையாலே அதை இங்கு நினைப்பூட்டியருளுகிறார் "பலமிருக்கும்படி ப்ரமேய சேகரத்திலும் அர்ச்சிராதிகதியிலும் சொன்னோம்" என்று. முமுக்ஷுத்வமுண்டாவது தொடங்கி நலமந்தமில்லதோர் நாட்டிலே அத்தாணிச்சேவகம் பெறுவது ஈறாகவுள்ள பலன்களை ப்மேய சேகரமென்னும் ரஹஸ்யத்திலே சுருக்கமாகவும், அர்ச்சிராதிகதியென்னும் ரஹஸ்யத்திலே விரிவாகவும் அருளிச்செய்திருக்கையாலே அங்கே கண்டுகொள்வது. (27)

28. இத்திருமந்திரத்தினுடைய அக்ஷரஸங்க்யையையும் பதஸங்க்யையையும் கூறினபடி. மேலே ப்ரதிபதம் பொருள் விவரிக்கைக்காக.

சிலர் ஸமஸ்தபதமான நாராயண பதத்தில் நாரபதத்தைப் பிரித்து ஷடக்ஷரமாக்கி [அதாவது 'நார அயநாய' என்று ஆறு அக்ஷரமாகக்கொண்டு] ப்ரணவமில்லாமலே அஷ்டாக்ஷரமாய் விடுகிறதென்று சொல்லுவர்கள்; அது * ஓமித்யேகாக்ஷரம். நம இதி த்வே அக்ஷரே. நாராயணாயேதி பஞ்சாக்ஷராணி * என்கிற ச்ருதிக்கு நேர்விருத்தமாகையாலே அந்த பக்ஷம் அவைதிகமென்றிட்டு அநாதரணீயமென்பது இங்கே ஸூசிதம்.

29. கீழே "இது தன்னில் சொல்லுகிற அர்த்தம் ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்" என்றருளிச் செய்த யோஜனைக்குச் சேர 'மூன்று பதமும் மூன்று அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது' என்றுகொள்க. (29)

30. அதாவது-ஶேஷத்வமும், பாரதந்த்ரியமும், கைங்கரியமும்:
31. இதில் முதற்பதம் ப்ரணவம்:
32. இது 'அ' என்றும் 'உ' என்றும் 'ம' என்றும் மூன்று திருவக்ஷரம்.
33. மூன்று தாழியிலேதயிரை நிறைத்துக் கடைந்து வெண்ணெய் திரட்டி னாற்போலே மூன்று வேதத்திலும் மூன்றக்ஷரத்தையுமெடுத்தது.
34. ஆகையால் இது ஸகலவேதஸாரம்.

---

30. அந்த அர்த்தங்கள் எவை யென்னில், சேஷத்வமும் பாரதந்த்ரியமும் கைங்கர்யமு மாகும். சேஷத்வ பாரதந்த்ரியங்களிரண்டும் சேர்ந்து ஸ்வரூபம்; கைங்கர்யம் பலன்; ஆகை யாலே 'ஸ்வரூபமும் ஸ்வரூபாநுரூபமான ப்ராப்யமும்' என்ற யோஜனை விவரிக்கப்பட்டதா யிற்று. ப்ரணவமாகிற முதற்பதத்தாலே சேஷத்வமும், நமஸ்ஸாகிற இரண்டாவது பதத்தாலே பாரதந்த்ரியமும், ஆக இரண்டாலும் ஸ்வரூபமும்; நாராயணாயவென்கிற மூன்றாவது பதத்தாலே கைங்கர்யமும் சொல்லப்பட்டதாக உணர்க. (30)

31. * ஓம் என்கிற ப்ரணவமானது திருமந்திரத்தில் முதற்பதமாகவுள்ளது. சிலர் ப்ரணவத்தை விட்டு, அதன் ஸ்தானத்தில் 'அம்' என்று சொல்லியும் அஷ்டாக்ஷரமந்த்ரமாகக் கொள்வதுண்டாகையாலே அந்தக் கொள்கையைத் தவிர்ப்பதற்காக 'இதில் முதல் பதம் ப்ரண வம்' என்றருளிச் செய்கிறார்போலும். 'ஓம்' என்று எடுத்துக் காட்டாமல் ப்ரணவம் என்றே காட்டினது அது உபதேசமுகத்தாலேயே பெறவேணுமென்பதற்காக. (81)

32. இனிமேல் ப்ரணவத்தின் அக்ஷரங்கள் பிரித்துக் காட்டப்படுகின்றன. அகார மும் உகாரமும் சேர்ந்து குணஸந்தி பெற்று 'ஓ' என்றாகுமாதலாலும், அதற்கு அடுத்தபடியாக மகாரம் இருக்கிறபடியாலும், இந்த ப்ரணவமானது அ என்றும், உ என்றும், ம என்றும் மூன்று திருவக்ஷரமாக இருக்கின்றதென்று கொள்க. ச்ருதியில் ஓமிதி ஏகாக்ஷரம்" என்று ப்ரண வத்தை ஒரு அக்ஷரமாகவே சொல்லியிருக்க மூன்று அக்ஷரமாகப் பிரிப்பது தகுதியோ என்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். இதில் ஸம்ஹிதாகாரம், அஸம்ஹிதாகாரம் என்று இரண்டுபடியுண்டு. ஸந்திபெற்ற ஆகாரத்தை ஸம்ஹிதாகாரமென்றும் ஸந்திபெறாத ஆகாரத்தை அஸம்ஹிதாகார மென்றும்சொல்லுவது. அஸம்ஹிதாகாரத்தை யிட்டுப் பார்க்கும்போது ப்ரணவமானது ஒவ்வொரு எழுத்தும் ஒவ்வொரு பதமாகையாலே மூன்றுபதமாயும், மூன்று அர்த்தங்களைத் தெரி விப்பதாயுமிருக்கும். ஸம்ஹிதாகாரத்தையிட்டுப் பார்க்கும்போது ஒரே எழுத்தாய் ஒரே பத மாய் ஒரே பொருளைத் தெரிவிப்பதாயிருக்கும். ஆகவே, "ஓமித்யேகாக்ஷரம்" என்று ச்ருதி சொன்னதானது ஸம்ஹிதாகாரத்திலே நோக்காகச் சொன்னதென்று கொள்ளக்கடவது. (32)

33, 34. * ஓமித்யேகாக்ஷரம் * என்று ஸ்பஷ்டமாக ச்ருதி சொல்லியிருக்க, ஸம் ஹிதாகாரம் அஸம்ஹிதாகாரம் என்று இருவகையிட்டு அஸம்ஹிதாகாரத்தாலே மூன்று அக்ஷ ரங்கள் என்று சொல்லிப் பிரிப்பது கூடுமோ? என்று சிலர் சங்கித்துக் கொண்டேயிருக்க, மூன்று அக்ஷரமாகப் பிரிப்பதும் ச்ருதி ஸம்மதந்தான் என்பதும் இம்மூன்றக்ஷரங்களும் மூன்று வேதங்களின் ஸாரம் என்றும் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

இந்த ப்ரணவத்தின் அக்ஷரங்களான அகார உகார மகாரங்களானவை ருக்வேதம் யஜுர் வேதம் ஸாமவேதம் என்கிற மூன்று வேதங்களில் நின்றும் தோன்றினவையாயிருக்கும். எங் ஙனேயென்னில், அந்த மூன்று வேதங்களில் நின்றும் பூঃ, புவঃ, ஸுவঃ என்கிற வ்யாஹ்ருதிக ளென்னப்படுகிற மூன்றையும் ஸர்வேச்வரன் தோன்றுவித்து, அவற்றைத் தன் ஸங்கல்பத்தாலே

35. இதில் அகாரம் ஸகலஶப்தத்துக்கும் காரணமாய் நாராயணபதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே, ஸகலஜகத்துக்கும் காரணமாய் ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லுகிறது.

36. ரக்ஷிக்கையாவது விரோதியைப் போக்குகையும் அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும்.

37. இவையிரண்டும் சேதநர் நின்ற நின்ற அளவுக்கு ஈடாயிருக்கும்.

ஓட வைத்து, அவற்றில் நின்றும் அகார உகார மகாரங்களாகிற மூன்று அக்ஷரங்களையும் அடைவே தோன்றும்படி பண்ணி இப்படி ஸமுத்தரித்தபடியைப் பார்த்தால், மூன்று தாழிகளிலே தயிரை நிறைத்து அதைத் தனித்தனியே கடைந்து அதன் ஸாரமான வெண்ணெயை வாங்கித் திரட்டினால் அந்த வெண்ணெயானது மூன்று தாழித்தயிரினுடையவும் ஸாரம் என்று சொல்லலாமன்றோ; அப்படியே இம்மூன்றக்ஷரங்களும் மூன்று வேதங்களினுடையவும் ஸாரம் என்னத் தட்டில்லை. இவ்விஷயத்தில் பிரமாணமுண்டோவென்னில், * பூரிதி ருக்வேதாத் * இத்யாதியான ச்ருதியே ப்ரமாணமென்று கொள்க. (33, 34)

35. இனி அகாரத்தின் அர்த்தம் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறது. ஸகல ஜகத் காரணபூதனும் ஸர்வரக்ஷகனுமான எம்பெருமான் அகாரத்திற்கு அர்த்தம். இவ்விரண்டு அர்த்தங்களும் [காரணத்வம் ரக்ஷகத்வம் என்பவை] அகாரத்தினால் எங்ஙனே தெரியவருகின்றனவென்னில், ப்ரக்ருதி சக்தியென்றும் தாது சக்தியென்றும் இரண்டு சக்திகள் கொள்ளப்படுகின்றன. ப்ரக்ருதிசக்தியினால் காரணத்வமும், தாது சக்தியினால் ரக்ஷகத்வமும் பொருளாகத் தேறுகின்றன. ப்ரக்ருதியாவது ஸ்வபாவம். அகாரத்தின் ஸ்வபாவம் எப்படிப்பட்டதென்றால், * அகர முதல வெழுத்தெல்லாம் * என்கிறபடியே ஸகல சப்தங்களுக்கும் தான் காரணமாயிருக்கை அகாரத்தின் ஸ்வபாவமாகும். இந்த ஸ்வபாவத்துக்குச் சேர்ந்ததான ஸ்வபாவம் எம்பெருமான் பக்கலிலேயிராநின்றது; அதாவது, எல்லா ஜகத்துக்கும் தான் காரணமாயிருக்கை. ஆக, இந்த ஸ்வபாவஸாம்யத்தையிட்டு ஸகல ஜகத் காரண பூதனான நாராயணன் அகாரார்த்தம் என்று கொள்ளுவதானது ப்ரக்ருதி சக்தியினாலே ஸித்தித்த அர்த்தமாகும்.

இனி, தாது சக்தியினாலே ஸித்திக்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில், * அவ—ரக்ஷணே * என்கிறபடி ரக்ஷணத்தைப் பொருளாக வுடைத்தான 'அவ' என்னும் தாதுவடியாக அகாரம் நிஷ்பத்தியடைந்தபடியாலே ஸர்வரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லக் குறையில்லை. (35)

36. ஸகல ஜகத் காரணபூதனும் ஸர்வரக்ஷகனுமான எம்பெருமான் அகாரத்திற்கு அர்த்தம் என்று சொல்லி நின்றது கீழ். இதில் ஸர்வரக்ஷகத்வ ரூபமான அர்த்தமே மிகவும் முக்கியமாகையாலே ரக்ஷகத்வமாவது என்ன? என்று விவரிக்க வேண்டியது அவசியமாயிற்று. உலகத்தில் ஒருவனை ரக்ஷிப்பதாவது—அவனுக்குண்டான அநிஷ்டங்களைப் போக்கி இஷ்டங்களைத் தருகையேயாம். ஆகவே, அநிஷ்ட நிவர்த்தகத்வமும் இஷ்டப்ராபகத்வமுமாகிற இவையிரண்டும் சேர்ந்து ரக்ஷணமெனப்படும். அநிஷ்ட நிவாரண பூர்வகமாய் இஷ்டப்ராபணம் பண்ணுவதே ரக்ஷணம் என்றதாயிற்று. துக்கங்களைத் தரும்படியான விரோதியைப் போக்குகையும் ஸுகத்தைத் தரும்படியான அபேக்ஷிதத்தைக் கொடுக்கையும் ரக்ஷகத்வ மென்கை. (36)

37. ரக்ஷ்யவர்க்கங்களுக்கு விரோதிகள் எவை? அபேக்ஷிதங்கள் எவை? என்கிற கேள்வி அடுத்தபடியாக உண்டாகும். ரக்ஷ்யவர்க்கங்கள் ஸம்ஸாரிகளென்றும் முமுக்ஷுக்களென்றும் முக்தர்களென்றும் நித்யர்களென்றும் நான்குவகைப்பட்டிருக்கையாலே அவரவர்களுடைய நிலைமைக்குத் தக்கவாறு இஷ்டங்களும் அநிஷ்டங்களும் வெவ்வேறுபட்டிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது. (37)

38. ஸம்ஸாரிகளுக்கு விரோதி - ஶத்ருபீடாதிகள் ; அபேக்ஷிதம் அந்ந பாநாதிகள்; முமுக்ஷுக்களுக்கு விரோதி—ஸம்ஸாரஸம்பந்தம், அபேக்ஷிதம்—பரமபதப்ராப்தி ; முக்தர்க்கும் நித்யர்க்கும் விரோதி—கைங்கர்யஹாநி, அபேக்ஷிதம்—கைங்கர்ய வ்ருத்தி.

39. 'ஈச்வரனை யொழிந்தவர்கள் ரக்ஷகரல்லர்' என்னுமிடம் ப்ரபந்தபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

---

38. அதை வ்யக்தமாகச் சொல்லலாகாதோ வென்ன, வ்யக்தமாகச் சொல்லுகிறது. தேஹத்திற்கு மேற்பட ஆத்மாவென்று ஒருபொருள் இருப்பதாக நினையாதவர்களாய் சப்தாதி விஷயபோகமே போது போக்காயிருப்பவர்களான பத்தஸம்ஸாரிகளுக்கு நிவர்த்திப்பிக்கப்பட வேண்டிய விரோதி—சத்துருக்களால் வரும் பீடைகளும், தேஹவ்யாதி மநோவியாதி முதலியவற்றால் வரும் பீடைகளுமாம். சோறு தண்ணீர் வெற்றிலை பாக்கு முதலானவை அபேக்ஷிதங்களாம். ஆகவே சத்ருபீடாதிகளைப் போக்கி அன்னபாநாதிகளைக் கொடுப்பது ஸம்ஸாரிகளுக்குச் செய்யும் ரக்ஷணமாகும்.

* இருள் தருமாஞாலத்துள் இனிப்பிறவி யான் வேண்டேன் * என்றும் * ஆதலால் பிறவிவேண்டேன் * என்றும் ஸம்ஸாரத்தில் அடிக்கொதிப்பாலே * நலமந்தமில்லதோர் நாடுபுக விரும்பி * தாவிவையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங்காலம் இன்னங் குறுகாதோ * என்றிருக்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கு * பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்புமாய் இவ்விருள் தருமா ஞாலத்திலே யிருக்குமிருப்பு விரோதியாயிருக்கும். எம்பெருமானை யதேஷ்டமாக அநுபவிக்கைக் குறுப்பான பரமபதப்ராப்தியானது அபேக்ஷிதமாயிருக்கும். எனவே, ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தைப் போக்கி, பரமபதப்ராப்தி பண்ணிவைப்பது முமுக்ஷுக்களுடைய ரக்ஷணமென்றதாயிற்று.

நெடுங்காலம் ஸம்ஸார வாழ்க்கையிலிருந்து * வினைபற்றறுக்கும் * என்கிறபடியே ஸம்ஸாரப்பற்று அற்றுப் பரமபதம் சென்று சேர்ந்தவர்களான முக்தர்களுக்கும், ஒரு நாளும் ஸம்ஸார நிலத்திற்கு வாராதே * ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்து கொண்டிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் விரோதி—எம்பெருமான் திருவடிகளிலே தாங்கள் பண்ணிக்கொண்டு போருகிற கைங்கரியத்திற்கு நேரும் இடையூறு; அப்படி இடையூறின்றிக்கே மேன்மேலும் தொடர்ச்சியாகவே கைங்கரியம் செய்துகொண்டு போவதாகிற கைங்கர்யாபிவிருத்தியே அவர்களுக்கு அபேக்ஷிதமாகும். ஆகவே இங்ஙனம் அவரவர்களுடைய அதிகாரத்திற்குத் தகுந்தபடி விரோதிகளைப்போக்கி அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுப்பவன் எம்பெருமானேயாதலால் அவனே ஸர்வரக்ஷகனென்பது அறியத்தக்கது. (38)

39. எம்பெருமானொருவனே ரக்ஷகன் என்று சொல்லவொண்ணுமோ? உலகத்தில் மற்றும் பல ரக்ஷகர்களை நாம் காணுகின்றோமே; புத்திரனுக்குப் பிதா ரக்ஷகன்; தம்பிக்குத் தமையன் ரக்ஷகன்; மனைவிக்குக் கணவன் ரக்ஷகன்; குடிமக்களுக்கு அரசன் ரக்ஷகன்: மற்றும் இந்திரன் ஸூர்யன் வருணன் என்று சொல்லப்படுகிற தேவதைகளும் ரக்ஷகர்கள்; என்று இங்ஙனே ரக்ஷகராகச் சொல்லக்கூடியவர்கள் பலரும் இல்லையோவென்ன, அஷ்டாதசரஹஸ்யங்களுள் ஒன்றான ப்ரபந்நபரித்ராணம் என்கிற ரஹஸ்யத்திலே இதைப்பற்றி விசதமாக அருளிச்செய்துவைத்திருக்கையாலே அங்கே கண்டு கொள்வதென்று அருளிச்செய்கிறார். நிருபாதிக பந்துவாயும் ஒருபோதும் கைவிடாதே நோக்கிக்கொண்டு போருமவனுமிருக்கிற ஸர்வேச்வரனொருவன் தவிர, மற்றைப்படி ஔபாதிக பந்துக்களான மாதா பிதா முதலானவர்களும் மற்

40. ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸந்நிதி வேண்டுகையாலே, இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தமும் அநுஸந்தேயம்.

துள்ள தேவதாந்தரங்களும் ரக்ஷிக்க சக்தியுடையாரல்லர் என்னுமிடம் அனேக இதிஹாஸ புராண வரலாறுகளைக் காட்டி ஸப்ரமாணமாக மூதலிக்கப்பட்டிருக்கிறபடியை அந்த ரஹஸ்ய க்ரந்தத்திலே கண்டு கொள்வது.

அதிலிருந்து சில ஸ்ரீஸூக்திகளை இங்கெடுத்துக்காட்டுகிறோம்; "ப்ராதாக்கள் ரக்ஷக ரல்லரென்னுமிடம் வாலிபக்கலிலும் ராவணன் பக்கலிலும் காணலாம். புத்ரர்கள் ரக்ஷகரல்ல ரென்னுமிடம் ருத்ரன் பக்கலிலும் கம்ஸன் பக்கலிலும் காணலாம். மாதாபிதாக்கள் ரக்ஷக ரல்லரென்னுமிடம் கைகேயி பக்கலிலும் ஹிரண்யன் பக்கலிலும் காணலாம். மாதாபிதாக்கள் யௌவந விரோதியென்று உபேக்ஷித்தல் க்ஷாமகாலம் வந்தவாறே ஆள்பார்த்துத் தூற்றிலே பொகடுதல் விலைகூறி விற்றல் ஆபத்து வந்தவாறே நெகிழ நினைத்தல் அர்த்தரேக்ஷத்ராதிகளுக் காக எதிரிட்டுக்கொல்லுதல், முடியுமவஸ்தையிலே * சோர்வினால் பொருள் வைத்ததுண்டாகில் சொல்லு சொல்லென்று சுற்றமிருந்து * என்கிறபடியே ஈச்வரனை ஸ்மரித்துக் கரைமரஞ் சேர வொட்டாதபடி யலைத்தல் முடித்தல் செய்யா நிற்பர்கள். ஸ்திரீகளுக்கு பர்த்தாக்கள் ரக்ஷகரல்ல ரென்னுமிடம் தர்மபுத்திரன் பக்கலிலும் நளன் பக்கலிலும் காணலாம்...சந்திராதித்யர்களும்... ...ஹிரண்ய ராவணாதிகள் கையிலே அகப்பட்டு அவர்களுக்கு இழிதொழில் செய்து திரிவார் சிலராகையாலே ரக்ஷகராகமாட்டார்கள்......ப்ரஹ்மாவும் மதுகைடபர்கள் கையிலேயகப்பட்டு வேதங்களைப் பறிகொடுத்து 'கண்ணிழந்தேன் தனமிழந்தேன்' என்று நிலம் துழாவுகையாலும் ருத்ரன் கையிலே தலையறுப்புண்கையாலும் ரக்ஷகனாகமாட்டான்" — இத்யாதி. (39)

40. ப்ரணவத்தில் முதற்பதமான அகாரத்தின் பொருளை நிரூபித்து வருகையில் ஸர்வ ரக்ஷகனான எம்பெருமான் அகாரத்திற்குப் பொருள் என்பதும், ரக்ஷிக்கையாவது இன்னது என்பதும், இன்னின்னாரை இன்னின்ன விதமாக ரக்ஷிப்பதும், அவனொருவனுக்கே ரக்ஷகத்வம் ஏற்கும் என்பதும் நிரூபிக்கப்பட்டனவாயின. இந்த அகாரத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் அநுஸந் திக்கப்படவேணுமென்பது இனி நிரூபிக்கப்படுகிறது. ரக்ஷிக்கும் விஷயத்திலே எம்பெருமான் யாதொரு ஸஹாயாந்தரத்தையும் அபேக்ஷியாதபடி தானே ஏகாகியாய் ரக்ஷிக்கவல்லவனானாலும், பிராட்டியைத் துணையாகக்கொண்டு ரக்ஷிக்கிறானென்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லுகின்றன. * லக்ஷ்ம்யாஸஹ ஹ்ருஷீகேசோ தேவ்யா காருண்யரூபயா, ரக்ஷகஸ் ஸர்வ ஸித்தாந்தே வேதாந் தேபி ச கீயதே * என்று இது முதலான பல ப்ரமாணங்கள் பகவச்சாஸ்த்ரம் முதலியவற்றில் காணப்படுகின்றன. காருண்யமே வடிவெடுத்தவளான பிராட்டியோடுகூடியே எம்பெருமான் ரக்ஷித்தருளுகிறானென்று ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் முறையிடப்படுகின்றதென்பது மேலெடுத் துக் காட்டிய ப்ரமாண வசனத்தின் பொருள். அடிபணிகின்ற சேதநர்களுடைய குற்றங் குறை களைக்கண்டும் தன் ஸ்வாதந்த்ரியத்தைக்கொண்டும் ரக்ஷியாதே எம்பெருமான் உபேக்ஷித்துவிட வும் கூடுமாகையாலே, அப்படி உபேக்ஷியாமல் விஷயீகரிக்கைக்கு உறுப்பான க்ருபையைப் பிறப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியினுடைய ஸந்நிதானம் எம்பெருமான் ரக்ஷிக்கும் போதைக்கு வேண்டியிருக்கையாலே ரக்ஷகனானவனைச்சொல்லுகிற இந்த அகாரத்திலே அவ னுடைய லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தமும் அநுஸந்திக்கப்படவேணும். அதாவது—பிராட்டியோடு இணைபிரி யாதவனான நாராயணன் அகாரார்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேணுமென்கை.

நாராயணன் ஸித்திக்கும்போதே லக்ஷ்மீ விசிஷ்டனாகவே ஸித்திக்கின்றவனாகையாலே 'இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தம் அநுஸந்தேயம்' என்று விசேஷித்துச் சொல்லவேணுமோ? என்று சிலர் நினைக்கக்கூடும்; உள்ளதாயிருந்தாலும் நினைப்பூட்டவேணுமிறே. (40)

41. அத்ர பகவத்ஸேநாபதிமிச்ரர் வாக்யம் :—" அவன் மார்பு விட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப் பிரிவது."

42. பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதே யிருக்கும் மாதாவைப்போலே ப்ரதம சரமபதங்களை விடாதே யிருக்குமிருப்பு.

43. ஸ்ரீநந்தகோபரையும் க்ருஷ்ணனையும் விடாத யசோதைப்பிராட்டியைப் போலே.

---

41. ஸ்ரீஸேநாபதி ஜீயர் என்றொரு ஸ்வாமி பண்டைக்காலத்தவர்; அவர் ஸாதிப்பராம்—" அவன் மார்வைவிட்டுப் பிரியில் இவ்வக்ஷரம் விட்டுப்பிரிவது " என்று. அதாவது— * அகலகில்லேனிறையுமென்றலர்மேல் மங்கையுறை மார்பா * என்கிறபடியே பிராட்டி எம்பெருமான் திருமார்பை ஒரு க்ஷணகாலமும் விட்டுப் பிரிவது எப்படியில்லையோ அப்படியே அந்த எம்பெருமானுக்கு ப்ரதிபாதகமான இந்த அகாரத்தையும் அவள் விட்டுப்பிரிவதில்லை என்றபடி. எம்பெருமான் திருமார்பிலே அவள் நித்ய ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பதுபோலே அகாரத்திலும் நித்ய ஸம்பந்தம் பெற்றேயிருக்கின்றாளென்றதாயிற்று. (41)

42. உலகில் தத்வத்ரயமேயுள்ளது; பிராட்டி எந்த தத்துவத்தில் சேர்ந்தவள்? அசித் தத்வத்திலே சேர்ந்தவளென்கைக்கு ப்ரஸக்தியேயில்லை. ஈச்வர தத்வத்தில் சேர்ந்தவள்போலத் தோன்றுகிறது கீழே நிரூபித்தபடியை நோக்குமிடத்தில். அப்படியாகில் ஈச்வரத்வித்வம் ப்ரஸங்கிக்குமே. பிராட்டி சேதநகோடியிற் சேர்ந்தவள் என்றன்றோ ஸகல பூர்வாசார்ய ஸித்தாந்தமாயிருக்கிறது; அதற்குச்சேர நிர்வஹிக்கும்படி எங்ஙனே? என்ன, ஈச்வரவாசகமான அகாரத்திலும் சேதநவாசகமான மகாரத்திலும் ஆக இரண்டிலும் இவளுக்கு அந்வயமுண்டென்று அருளிச்செய்கிறார். பிராட்டிக்கு ரக்ஷககோடியிலும் அந்வயமுண்டு, ரக்ஷ்ய கோடியிலும் அந்வயமுண்டு என்கை. இவ்வர்த்தத்தை ஒரு த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலும் மூதலிக்கிறார். உலகத்தில் மாதாவாயிருப்பவள் தன் கணவனைப்பற்றத் தான் அடியவளாயும், தன் குழந்தையைப் பற்றத் தான் தலைவியாயுமிருப்பள். அப்படியிருந்துகொண்டு தன்னுடைய சேஷத்வ ஸ்வரூபத்திற்குச் சேரும்படி கணவனை ரஸிப்பிக்கைக்காக அவனுடைய படுக்கையையும் விடாதே யிருப்பள்; ப்ரஜையின் விஷயத்தில் தனக்குள்ள ரக்ஷகத்வஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி அந்த ப்ரஜையை ரக்ஷிக்கைக்காக அதனுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருப்பள். இவ்வண்ணமாகவே பிராட்டிதானும் தன்னுடைய பர்த்தாவான ஈச்வரனுக்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள அகாரத்தையும் விடமாட்டாதவளாய், தன் ப்ரஜைகளான சேதநர்க்கு ப்ரதிபாதகமாயிருந்துள்ள மகாரத்தையும் விடமாட்டாதவளாயிருப்பள். இரண்டிடத்திலும் தனக்கு ஸம்பந்தமிருக்கையாலே ஈச்வரனை ரஸிப்பிக்கைக்காக அங்கும் அந்வயமுற்றிருப்பள்; சேதநர்களை ரக்ஷிக்கைக்காக இங்கும் அந்வய முற்றிருப்பள். ஆகவே ரக்ஷக வகுப்பிலும் ரக்ஷ்ய வகுப்பிலும் பிராட்டிக்கு அந்வயம் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே ரக்ஷகவாசகமான அகாரத்தையும் விடமாட்டாள், ரக்ஷ்ய வாசகமான மகாரத்தையும் விடமாட்டாள் என்றதாயிற்று. பிராட்டிக்கு அகாரத்திலே அந்வயம் அர்த்த பலத்தாலே; இவளுக்கு சப்த சக்தியினால் போதகம் மகாரமே யாகையாலே ஜீவகோடியில் இவளுக்கு அந்தர்ப்பாவம் குறையற்றதென்று முடிந்து நின்றது. (42)

43. * பர்த்தாவினுடைய படுக்கையையும் ப்ரஜையினுடைய தொட்டிலையும் விடாதேயிருக்கும் மாதாவைப்போலே * என்று கீழே காட்டின ஸாமாந்யத்ருஷ்டாந்தம் ஒரு விசேஷநிஷ்டமாகக் காட்டப்படுகிறது. திருப்பாவையில் * அம்பரமே தண்ணீரே * என்கிற பாசுரத்

44. ஒருவனடிமை கொள்ளும்போது க்ருஹிணிக்கென்றன்றே ஆவண வோலை யெழுதுவது; ஆகிலும், பணிசெய்வது க்ருஹிணிக்கிறே. அதுபோலே நாம் பிராட்டிக்கு அடிமையாயிருக்கும்படி.

45. ஆகப் பிரித்து நிலையில்லை.

46. ப்ரபையையும் ப்ரபாவானையும், புஷ்பத்தையும் மணத்தையும்போலே.

தில் * எம்பெருமான் நந்தகோபாலா எழுந்திராய் * என்று முதலில் நந்தகோபரை யெழுப்பி, பிறகு * அசோதாய் அறிவுறாய் * என்று யசோதைப் பிராட்டியை யெழுப்பி, அதன் பிறகு * உம்பர்கோமானே! உறங்காதெழுந்திராய் * என்று கண்ணபிரானை யெழுப்பியிருக்கிறது. இதில் யசோதைப்பிராட்டி இடையிலே வர்த்திக்கிறாளாகத் தெரிகின்றது. அவள், பார்யையான தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக ரஸிப்பிக்கும் பொருட்டுத் தன் கணவனான நந்தகோபரையும் விடாமல், மாதாவான தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரும்படி ரக்ஷிக்கும்பொருட்டுப் புத்திரனான கண்ணனையும் விடாமல் இடையிலே வர்த்திக்கிறாள் போலும். அதுபோலவே பிராட்டியும் ப்ரணவத்தில் முதல் பதத்தின் பொருளான ஈச்வரனையும் கடைப்பதத்தின் பொருளான சேதநரையும் விடாதேயிருக்கும் என்று கண்டு கொள்வது. (43)

44. சேதநன் எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டவன் என்கிற இவ்வளவு மாத்திரமே யன்றோ ப்ரணவத்தில் தேறுகின்ற பொருள்; இப்படியிருக்க, பிராட்டிக்கும் சேஷப்பட்டதாகக் கூறுகிற பொருள் எங்ஙனே தகும்? என்று பின்னையும் சங்கிப்பவர்களுக்கு ஸாமானியமாக லோகத்திற்காணும் ஒரு நியாயத்தைக்கொண்டு ஸமாதானம் சொல்லப்படுகிறது. உலகத்தில் பெரிய ப்ரபுக்களாயிருப்பவர்கள் தம்மிடத்தில் சில வேலைக்காரர்களை அமைத்துக்கொள்ளும் போது (கரார்நாமா என்று இக்காலத்தில் சொல்லுகிற ரீதியிலே) ஒரு சீட்டு எழுதுவிப்பது வழக்கமுண்டு. அதற்கு ஆவணையோலை என்று பெயர்; அந்த விலையோலையை ஆண்மக்கள் தங்கள் பேருக்கு எழுதி வாங்கிக்கொள்ளுவதுண்டே தவிர, தங்கள் பெண்பெண்டாட்டியை யும் அதில் சேர்த்து எழுதி வாங்கிக்கொள்வது கிடையாது. "நீங்கள் காலாலேயிட்ட வேலை யைத் தலையாலே செய்து கொண்டு உங்களிடம் பணிசெய்திருக்கக்கடவேன்" என்றுதான் எழுதுவது வழக்கம்; மனையாளுடைய பெயர் அதில் இருக்கமாட்டாது; ஆனாலும் அந்தப் பணிவிடைக்காரன் அதிகமாகப் பணிசெய்வது மனையாளுக்கே யென்பதை நாம் உலகில் ப்ரத் யக்ஷமாகக் கண்டு வருகிறோம்; அதுபோலவே, இந்த அகாரமும் 'நாம் ஸர்வேச்வரனுக்கு சேஷபூதர்கள்' என்னுமளவையே சொல்லிற்றாலும் நாம் பிராட்டிக்கும் அடிமையா யிருக்கக் குறையில்லை யென்றுணர்க. (44)

45. ஆக, கீழே உபபாதித்த காரணங்களை யெல்லாம் சேரப்பிடித்து நிகமநம் செய்யு மளவில், ஈச்வரனும் பிராட்டியுமாகிற இந்த திவ்ய தம்பதிகளுக்கு எப்போதும் சேர்த்தி யுண்டே தவிர, பிரித்து நிலையில்லை என்று ஸித்தாந்தம் செய்யப்பட்டதாகிறது. (45)

46. திவ்ய தம்பதிகளுக்கு ஒருகாலும் பிரித்து நிலையில்லை யென்னுமிடம் இரண்டு த்ருஷ்டாந்தங்களினால் ஸமர்த்திக்கப்படுகிறது. ஸூர்யன் முதலிய தேஜஃ பதார்த்தங்களையும் அவற்றின் கிரணமாகிய ப்ரபையையும் எடுத்துக்கொள்வோம்; இவற்றுக்கு ஒருபோதும் பிரித்து நிலை கிடையாது; அங்ஙனமே பூவையும் பரிமளத்தையும் எடுத்துக் கொள்வோம்; அவற்றுக்கும் ஒருபோதும் பிரித்து நிலைகிடையாது. இவ் வண்ணமாகவே பெருமாளுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒருபோதும் பிரித்து நிலை கிடையாதென்று கொள்ளத்தக்கது. இந்த இரண்டு

47. ஆக, இச்சேர்த்தி உத்தேஶ்யமாய்விட்டது.

48. இதிலே சதுர்த்தியேறிக் கழியும்.

49. 'சதுர்த்தியேறினபடி யென்?' என்னில்.

50. நாராயண பதத்துக்கு ஸங்க்ரஹமாயிருக்கையாலே.

51. இத்தால், ஈஶ்வரனுக்குஶேஷமென்கிறது.

த்ருஷ்டாந்தங்களும் ஏற்கனவே பூருவர்களின் க்ரந்தங்களில் காட்டப்பட்டிருக்குமவையே யாகும். அசோக வனத்திலே இராவணன் பிராட்டி பக்கலில்வந்து பலவகையான ப்ரலோபநவார்த்தைகளைப் பிதற்றினபோது, பிராட்டி ஒரு துரும்பைக்கிள்ளி எதிரே போட்டு மறுமாற்ற மருளிச்செய்து வருகையில் * சக்யா லோபயிதும் நாஹம் ஐச்வர்யேண தநேந வா, அநந்யா ராகவேணு ஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா. உபதாய புஜம் தஸ்ய லோகநாதஸ்ய ஸத்க்ருதம், கதம் நாமோபதாஸ்யாமி புஜமந்யஸ்ய கஸ்யசித் * என்று அருளிச்செய்தாள். இதில் ப்ரபாவான் ஸ்தானத்திலே பெருமாளையும், ப்ரபையின் ஸ்தானத்திலே தன்னையும் வைத்துப் பேசினாள் பிராட்டி.

பிராட்டி அக்நி ப்ரவேசம் செய்தருளித் தமது சுத்தியை நிரூபித்த பின்பு பெருமாளும் * அநந்யா ஹி மயா ஸீதா பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா * என்று இந்த த்ருஷ்டாந்தத்தையிட்டே அருளிச்செய்தார். பூவும் மணமும் என்கிற திருஷ்டாந்தத்தை ஸ்ரீ குணரத்நகோசத்திலே பட்டர் அருளிச் செய்தார் * ப்ரஸூநம் புஷ்பந்தீமபி பரிமளார்த்திம் ஜிகதிஷு: * என்று. ஆக, ப்ரபைக்கும் ப்ரபாவானுக்கும், பரிமளத்திற்கும் புஷ்பத்திற்கும் பிரித்துநிலையில் லாதாப் போலே எம்பெருமானுக்கும் பிராட்டிக்கும் ஒருகாலும் பிரித்து நிலை யில்லையென்றதாயிற்று.(46)

47. இங்ஙனே திவ்யதம்பதிகளுக்கு ஒருபோதும் பிரித்து நிலையில்லாமையாலே நமக்கெல்லார்க்கும் இச்சேர்த்தி உத்தேச்யமாய்விட்டது. இவர்களைத் தனித்தனியே விரும்புகை தகாது என்றும், அப்படி விரும்பினால் ராவணனும் சூர்ப்பணகையும் பட்ட பாடுதான் படநேருமென்றும், இருவரையும் சேரப்பற்றினால் தான் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானைப் போலே வாழலாமென்றும் தெரிவித்தவாறாயிற்று. (47)

48. ஆக இவ்வளவும் அகாரத்தின் பொருளை விவரித்தாயிற்று. இனி, அந்த அகாரத்தின் மீது ஒரு விபக்தியிருப்பதாகக் கொண்டு அதற்குப் பொருள் அருளிச்செய்யத் திருவுள்ளம் பற்றி, அந்த விபக்தியானது சாஸ்த்ரப்படி லோபித்துவிட்டதென்று அருளிச் செய்கிறார். அதாவது, அகாரத்தின் மேல் சதுர்த்தீ விபக்தி ஏறியிருந்து, அது [வைதிகப்ரக்ரியைக்குரிய] ஒரு ஸூத்ரத்தினால் லோபமடைந்திருப்பதாகக் கொள்ள வேணுமென்கை. (48)

49, 50. விபக்திகள் பல இருக்க, சதுர்த்தீவிபக்திதான் ஏறிக்கழிந்ததென்று கொள்ள வேண்டிய நியாமகம் ஏதென்னில்; மேலேயுள்ள நாராயண பதத்திற்கு இந்த அகாரம் ஸங்க்ரஹமென்றும், இந்த அகாரத்திற்கு நாராயணபதம் விவரணமென்றும் ஏற்பட்டிருக்கையாலே, விவரணமான அதில் சதுர்த்தீவிபக்தி வ்யக்தமாக இருக்கக் காண்கையாலே, அதன் ஸங்க்ரஹமான அகாரத்திலும் அந்த சதுர்த்தீவிபக்தியேதான் இருக்கத்தகும். ஆகவே இதுவே நியாமகமென்று கொள்ளக்கடவது. (50)

51. இங்கு ஏறிக்கழிந்த சதுர்த்தீவிபக்திக்கு என்ன அர்த்தமென்னில், [தாதர்த்த்யம்] என்பது அர்த்தம்; அதாவது சேஷத்வம். அகாரவாச்யனான ஈச்வரனுக்கு சேஷம் என்கை. (51)

52. ஶேஷத்வம் துக்கரூபமாகவன்றோ நாட்டிற்காண்கிறதென்னில்,—

53. அந்த நியமமில்லை; உகந்த விஷயத்துக்கு ஶேஷமாயிருக்கு மிருப்பு ஸுகமாகக் காண்கையாலே.

54. அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே, இந்த ஶேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது.

55. ஶேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்.

56. ஶேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை.

57. ஆத்மாபஹாரமாவது ஸ்வதந்த்ரமென்கிற நினைவு; ஸ்வதந்த்ர மாம்போது இல்லையாய்விடும்.

52, 53. ஒருவனுக்கு அடிமைப்பட்டிருப்பதானது வருத்தமாக உலகில் காணப்படுகின்றதே; ஆகவே அது ஹேயமன்றோ; ஹேயமான சேஷத்வத்தை விதிக்கலாமோ வென்னில்; 'அடிமைப்பட்டிருப்பதெல்லாம் வருத்தம்' என்று ஒரு நியமம் கிடையாது; அபிமத விஷயங்களிலே அடிமைப்பட்டிருப்பதானது பேரின்பமாக உலகிற் காணப்படாநின்றது. * ஸம்வாஹயாமி சரணௌவுத பத்மதாம்ரௌ * என்று துஷ்யந்தன் சகுந்தலையை நோக்கிச் சொல்லுகிறான். 'உன் கால்களை என் மடியிலே இட்டுக்கொண்டு இனிதாக வருடட்டுமா? ஆலவட்டம் பணிமாறட்டுமா?' என்றிப்படி அபிமத விஷயங்களை நோக்கி நாயகன் சொல்லுவது ஜகத்ப்ரஸித்தம். ஆகவே உகப்புண்டான விஷயங்களில் அடிமைப்படுவது ஆனந்தமாயிருக்கையாலே 'சேஷத்வம் துக்கரூபம்' என்று நியமமில்லை யென்றதாயிற்ற. (52,53)

54. அடிமைப்பட்டிருப்பது இன்பமாகவும் உலகத்தில் காண்கிறதென்பது உண்மையே; தான் உகக்குமிடத்தில் ஏதோ சில குணங்கள் இருப்பதாக எண்ணுவதனாலன்றோ அங்கு அடிமை ரஸிக்கிறது; இங்கு அப்படி யுண்டோவென்ன; "அகாரத்திலே கல்யாண குணங்களைச் சொல்லுகையாலே இந்த சேஷத்வமும் குணத்தாலே வந்தது" என்கிறார். அகாரமானது எம்பெருமான் ரக்ஷகன் என்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறதென்று கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது. ரக்ஷணத்திற்கு வேண்டிய கல்யாண குணங்களும் சொல்லப்பட்டனவாதலால் பகவத் விஷயத்திலுண்டாகிற சேஷத்வமும் குணப்ரயுக்தமே யென்று அறியலாம். ஆகவே இதுவும் ஸுகரூபமாகவே யிருக்குமென்றதாயிற்று. (54)

55. சேஷத்வம் குணப்ரயுக்தமென்னும் பக்ஷத்தில் ஔபாதிகம் என்றதாகவன்றோ தேறிற்று; அப்போது இது ஸ்வரூபமாகமாட்டாதே யென்ன; சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறார். உலகத்தார் உகந்த விஷயங்களில் அடிமைப்படுவதை ஸுகரூபமாக நினைப்பதானது அங்கேயுள்ள குணங்கள் காரணமாக—என்று பேச்சு வந்தபடியாலே, அவ்வண்ணமாகவே இங்கும் குணங்கள் உண்டு என்று சொல்லிற்றே தவிர, உண்மையை நோக்கினால் சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று சாஸ்திரங்களில் அறுதியிடப்பட்டிருக்கின்றதென்கை.

56, 57. "சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபம்" என்பானேன்? ஜ்ஞாநாநந்த ஸ்வரூபனாகச் சொல்லப்படுகின்ற ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வமில்லாதபோதும் ஸ்வரூபமில்லையோ என்ன; இல்லை என்று நிஷ்கர்ஷிக்கிறார். சேஷத்வமில்லை யென்றால் தன் ஸ்வரூபம் ஸ்வதந்திரம் என்று நினைத்தபடியாயிற்று. இந்த நினைவுதான் ஆத்மாபஹாரக்களவு எனப்படுகிறது. அந்த ஆத்மாபஹாரந்தான் ஸகல பாபங்களுக்கும் வேர்ப்பற்றாகச் சொல்லப்பட்டுளது. தன்னை ஸ்வதந்த்ரன் என்று நினைத்தபோதே ஸ்வரூபம் இல்லையாய்விடும். ஆகவே 'சேஷத்வமில்லாதபோது ஸ்வரூபமில்லை' என்றது கல்வெட்டாயிற்று. ஆக இவ்வளவும் அகாரார்த்த விவரணம். (56, 57)

58. ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே உகாரம் அவதாரணார்த்தம்.
59. இத்தால், பிறர்க்குசேஷமன்றென்கிறது.
60. பெரிய பிராட்டியார்க்கு சேஷமென்கிறதென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

58. உகாரத்திற்கு 'அவதாரணம்' அர்த்தம். ஏவ என்றிருந்தால் என்ன அர்த்தம் கொள்ளக்கூடுமோ அந்த அர்த்தமே உகாரத்திற்குக் கொள்ளவேணும். வேதத்தில் ஏவகார ஸ்தானத்திலேயே உகாரத்தை ப்ரயோகிப்பது வழக்கமாகக் காண்கிறது. * ததேவாக்நிஸ் தத்வாயுஸ் தத்ஸூர்யஸ் தது சந்த்ரமா: * இத்யாதி ஸ்தலங்கள் காணத்தக்கன. இப்படிப்பட்ட ஸ்தாந ப்ரமாணத்தைக் கொண்டு உகாரத்திற்கு அவதாரணம் அர்த்தமாகக் கொள்ளக் குறையில்லை.

59. அவதாரணத்தினால் சில இடங்களில் அயோகவ்யவச்சேதம் பலிக்கும்; சில இடங் களில் அந்யயோகவ்யவச்சேதம்பலிக்கும். 'சங்கு வெண்ணிறமுடையதே' என்றால் இவ்வி டத்து அவதாரணம் அயோகவ்யவச் சேதத்தைக் காட்டும்; அதாவது, சங்கில் வெண்மை நிறமேயிருக்கிறது என்று காட்டுவது அயோகவ்யவச்சேதமாகும். வெண்மை நிறம் சங்கில் தவிர வேறொன்றில் இல்லை' என்பதானால் இது அந்யயோகவ்யவச்சேதமாகும். அப் படிச் சொல்ல ப்ரஸக்தியில்லாமையாலே அங்கு அந்யயோகவ்யவச் சேதமென்ன ப்ரஸக்தியில்லை; அயோகவ்யவச் சேதமேயுள்ளது. 'அர்ஜுனனே வில்வல்லான்' என்றால் வில்வல்லமை அர் ஜுனனுக்குத் தவிர வேறொருவனுக்கில்லையென்று காட்டப்படுவதால் இங்கு அந்யயோகவ்யவச் சேதம் கொள்ளப்படும். ப்ரக்ருதத்தில், உகாரத்திற்கு அர்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ணம் அந்யயோக வ்யவச்சேதத்தையே காட்டி நிற்கும். சேதநர்க்குக் கூறப்படும் சேஷத்வமா னது எம்பெருமான் விஷயத்திலே யன்றி மற்றொருவர் விஷயத்திலே யன்று என்றதாகத் தேறி நிற்கும். "ப்ருதிவ்யாமேவ கந்த:" என்று சொன்னால், மணமென்கிற குணம் ப்ருதிவியில் தவிர வேறொன்றிலில்லையென்று காட்டி அந்யயோகவ்யவச் சேதம் தேறுகிறாப்போல, இங்கும் "ஜீவ: ஆயைவ" என்றதாகி, சேதநன் எம்பெருமானொருவனுக்கே சேஷப்பட்டவன், பிறர்க்கு உரியவனல்லன் என்று அந்யயோக வ்யவச்சேதமே தேறி நிற்கும்.

லுப்தசதுர்த்தியாலே 'எம்பெருமானுக்கு சேஷபூதன்' என்னுமிடம் தெரிவிக்கப்படா நிற்க, வேறொருவனுக்கு சேஷபூதனு அல்லனு என்கிற விசாரத்திற்கே உதயமில்லாமலிருக் கையில் அந்யசேஷத்வத்தையெடுத்துக் கழிக்கவேணுமோவென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; உலகத் தில் ஒருவனுக்கு சேஷப்பட்டவஸ்துவே மற்றொருவனுக்கும் சேஷப்பட்டிருக்கிறபடியை நாம் க்ருஹம், க்ஷேத்ரம், புத்ரன், தாஸன் முதலான விஷயங்களிலே காணாநின்றோமாகையாலே அப் படிப்பட்ட அந்ய சேஷத்வம் இங்கு முண்டோவென்று சங்கையுண்டாக ப்ரஸக்தியிருக்கை யாலே எடுத்துக் கழிப்பது பொருந்துமென்று கொள்க. (59)

60. உகாரத்திற்கு அவதாரணமென்னும் பொருள் கீழே சொல்லப்பட்டது; அங்ஙன மன்றிக்கே லக்ஷ்மீ என்கிற பொருளும் சிலர் கூறுவதுண்டு; பகவச் சாஸ்திரத்தில் உகாரத் திற்கு லக்ஷ்மி அர்த்தமென்றும், பகவானுக்கும் லக்ஷ்மிக்கும் சேதநன் சேஷபூதன் என்று ப்ரணவத்தினால் சொல்லப்படுகிறது என்றும் ஸ்பஷ்டமான வசனங்கள் காணப்படுகையாலே அதையடியொற்றி உகாரத்தாலே பெரிய பிராட்டியார்க்கு சேஷபூதன் என்கிறது என்று பொருள் கூறுவாருமுளர். அகாரத்திலே அர்த்தாத் லக்ஷ்மீ ஸம்பந்தம் அநுஸந்திக்க வேண்டா; உகாரத்தில் ஸ்பஷ்டமாகவே லக்ஷ்மீசேஷத்வம் அர்த்தமாக அநுஸந்திக்கப்படலாம் என்றதாயிற்று. இது சில ஆசாரியர்களுடைய நிர்வாஹம். (60)

61. அதிலும் அந்ய ஶேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

62. தேவர்களுக்கு ஶேஷமான புரோடாஶத்தை நாய்க்கிடுமாபோலே, ஈஶ்வரஶேஷமான ஆத்மவஸ்துவை ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஶேஷமாக்குகை.

63. பகவச்சேஷத்வத்திலும் அந்ய ஶேஷத்வம் கழிகையே ப்ரதாநம்.

64. "மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்" என்கையாலே.

---

61. உகாரத்திற்கு லக்ஷ்மியைப் பொருளாகக் கொண்டு நிர்வஹிப்பதிற்காட்டிலும், முந்துற நிர்வஹித்தபடி அவதாரணத்தைப் பொருளாகக் கொள்வதே சிறக்கும். அவ்வர்த்தந்தான் முக்கியமாக அபேக்ஷிதம். அகாரத்திலேயே லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் ஸித்தித்துவிட வழியுண்டு; அந்யசேஷத்வம் கழியும்படியான அவதாரணப்பொருள் கொள்வதற்குப் பாங்கான வேறு இடம் இல்லாமையாலே உகாரத்திலே அதனைக் கொள்வதுதான் நன்று. (61)

62. அந்ய சேஷத்வத்தை அவசியம் கழித்தே தீரவேண்டும்படி அது அவ்வளவு கொடிதோவென்னில்; மிகக் கொடியதேயாம். வகுத்த சேஷியான எம்பெருமானுக்கு உரியதான ஆத்ம வஸ்துவை, பலபடியாலும் ஹேயரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு சேஷப்படுத்துவது எதுபோன்றதென்றால், "வானிடை வாழுமவ்வானவர்க்கு மறையவர் வேள்வியில் வகுத்த அவி" என்கிறபடியே இந்திரன் முதலிய தேவர்களுக்கு போக்யமாய் சேஷமாகக் கல்பிக்கப்பட்டதான ஹவிஸ்ஸை, அதிநிஹீந ஜந்துவான நாய்க்கு இடுவது போன்றதாகும். ஆகவே இவ்வளவு கொடிதான அந்ய சேஷத்வத்தைக் கழிக்கவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகையாலே உகாரத்திற்குப் பிராட்டியைப் பொருளாகக் கொள்வதிற்காட்டிலும், அந்யசேஷத்வத்தைக் கழிப்பதற்குறுப்பான அவதாரணத்தைப் பொருளாகக் கொள்வதே பாங்கு என்றதாயிற்று. (62)

63. அறுபத்தோராவது சூர்ணையில் தெரிவிக்கப்பட்ட அர்த்தம் மீண்டும் ஸ்திரமாக நியமிக்கப்படுகிறது. கீழே உபபாதித்தபடி மிகவும் க்ரூரமான அந்யசேஷத்வம் கழிகையே ஆத்மாவுக்கு மிகவும் முக்கியமாதலால், எம்பெருமானுக்கு சேஷப்பட்டிருப்பதிலுங்காட்டில் பிறர் பக்கலில் அடிமைப்படாதிருக்கையே மிகவும் உத்தேச்யம். உகாரத்திற்கு, பிராட்டிக்கு சேஷப்படுகையென்கிற அர்த்தத்திற்காட்டிலும் அவதாரணார்த்தம் கொள்வது முக்கியம் என்கிற இவ்வளவேயன்று. பகவச் சேஷத்வத்திற்காட்டிலுங் கூட அந்ய சேஷத்வம் கழிகை தான் அவச்யாபேக்ஷிதமென்றதாயிற்று. (63)

64. கீழ்ச்சொன்ன விஷயத்திற்கு ஒரு ப்ரமாணம் காட்ட வேணுமேயென்ன, * மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர் * [நான்முகன் திருவந்தாதி—68] என்கிற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரமே இதற்குச் சிறந்த ப்ரமாணமென்று காட்டப்படுகிறது. ஸ்ரீ விஷ்ணுபுராணத்தில் (3-7. 14) *=ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தம் வததி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே, பரிஹர மதுஸூதநப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம் * என்ற ச்லோகத்திற்கு மொழிபெயர்ப்பாகத் திருமழிசைப்பிரான் * திறம்பேல்மின்கண்டீர் திருவடி தன் நாமம் மறந்தும் புறந்தொழா மாந்தர்—இறைஞ்சியும் சாதுவராய்ப் போதுமின்களென்றான் நமனும் தன்தூதுவரைக் கூவிச் செவிக்கு * என்ற பாசுரத்தையருளிச் செய்தார். இதில் "திருவடிதன் நாமம் மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர்" என்றது மிகவும் ஸாரமானது. 'அடி' என்றும் 'அடிகள்' என்றும் 'திருவடி' என்றும் ஸ்வாமிக்கு வாசகம். ஸ்வாமியான எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை மறந்திருந்தாலுமிருக்கலாம்; (அதாவது) பகவத்பஜநத்தைத் தவிர்ந்திருந்தாலுமிருக்கலாம்; புறம் தொழுகை (அதாவது, அந்ய சேஷத்வம்) ஆகாது என்பது இங்குக்காட்டப்பட்டது. ஒருத்தி தன் கணவனிடத்தில் அன்பு கொள்ளாதிருக்கினுமிருக்கலாம்; நாளடைவில் ஆநுகூல்

65. இத்தால், தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்றென்கிறது.

66. மகாரம் இருபத்தஞ்சாம்அக்ஷரமாய் ஜ்ஞாநவாசியுமாயிருக்கையாலே ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

67. இதுதான் ஸமஷ்டிவாசகம். 68. ஜாத்யேகவசநம்.

யம் ஏற்படக்கூடும்: வேறு புருஷனிடத்தில் அன்பு கொண்டால் அவத்யமாகுமே; அதுபோல, ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் பராசரமஹர்ஷி * மதுஸூதநப்ரபந்நாந் * என்றதை ஆழ்வார் * மறந்தும் புறந்தொழாமாந்தர் * என்ற சொல்லாலே மொழிபெயர்த்திருக்கையாலே அந்ய சேஷப் படாமலிருக்குமளவே பாகவதர்களென்கைக்குப் போரும் - என்று ஸித்திக்கின்றது. ஆகவே, இந்தப் பாசுரத்தினால் பகவச் சேஷத்வத்திற்காட்டிலும் அந்ய சேஷத்வம் கழிகையே முக்கியமென்னுமிடம் ஸூசிக்கப்பட்டதாயிற்று. (64)

65. "அந்யசேஷத்வம் கழிகை" என்பது வியாக்கியானிக்கப்படுகிறது. இவ்வாத்ம வஸ்துவானது தன்னை யொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு உரித்தன்று என்பது மாத்திரம் பொருளல்ல; 'தனக்கும் உரித்தன்று, பிறர்க்கும் உரித்தன்று' என்கிற வரையில் பொருள்பட்டு நிற்கும். அந்யர் என்று சொன்னால் அந்யரில் தானும் சேர்ந்தவனே யாகையாலே, தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று என்பது தான் அந்ய சேஷத்வம் கழிகையாவது. ஸ்வசேஷத்வத்தைக் கழிப்பதற்காகத் தனியே ஒரு முயற்சி வேண்டியதில்லை; அந்ய சேஷத்வத்தைக் கழிக்கிற உகாரத்திலேயே ஸ்வ சேஷத்வமும் அர்த்தாத் கழியுண்டதென்றதாயிற்று. ஆக இவ்வளவும் உகாரார்த்தம். (65)

66. இனி. ப்ரணவத்தில் மூன்றுவது அக்ஷரமான மகாரத்தின் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. அக்ஷரராசியில் (ஹல்லெழுத்துக்களில்) ஒவ்வொரு அக்ஷரத்தினாலும் ஒவ்வொரு தத்துவம் கூறப்படுகிறதாகச் சொல்லிவருமடைவில், ககாரம் முதல் ஸகாரம் வரையிலுமுள்ள இருபத்தினாலு அக்ஷரங்களாலும் * பொங்கைம்புலனும் பொறியைந்தும் கருமேந்திரிய மைம்பூதம், இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி மானாங்காரமனங்களே * என்னப்பட்ட இருபத்தினான்கு தத்துவங்கள் கூறப்பட்டனவாகவும், இருபத்தைந்தாவது அக்ஷரமான மகாரமானது இருபத்தைந்தாவது தத்துவமான ஜீவாத்மாவைச் சொல்லுகிறதாகவும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அன்றியும், மகாரமானது "மந—ஜ்ஞாநே" (அல்லது) 'மநு—அவபோதநே" என்கிற தாதுவடியாகத் தேறினதாகையாலும் ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஞானத்தையே குணமாகவுடையனுமான ஆத்மாவைச் சொல்லிற்றுகிறது. (66)

67, 68. ப்ரணவத்திலுள்ள மகாரமானது ஏகவசனமாயிருக்கையாலே ஒரு ஆத்மாவைத்தானே சொல்லும்; இங்குச் சொல்லப்படுகிற பகவச்சேஷத்வம் ஒரு ஆத்மாவுக்கு உள்ளதாகத்தானே இதனால் தேறுகின்றது. இது பொருந்துமோ? பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்று சொல்லப்படுகிற ஆத்ம வகுப்புக்கள் மூன்றிலுமுள்ள ஸகல ஆத்மாக்களுக்குமன்றோ பகவச் சேஷத்வம் லக்ஷணமாகவுள்ளது; இங்கு ஏகவசனமே உள்ளபடியாலே அது எங்ஙனே பொருந்தும்? என்று சங்கையுண்டாக, இது ஜாத்யேக வசனமாகையாலே ஆத்ம ஸமுதாயங்களெல்லாவற்றையும் சொல்லக் குறையில்லை என்று நிர்ணயிக்கப்படுகிறது. 'இந்தக் கடையில் குடை விற்கப்படுகிறது' என்றால், ஒரு குடைதான் விற்கப்படுகிறதென்று பொருள்படுமோ? அந்த ஏகவசனம் ஜாதிபரம் என்று கொள்ளப்படுவதுபோல இங்கும் (ம்) என்கிற ஏகவசனம் ஆத்ம ஜாதிபரம் என்றதாயிற்று. (67, 68)

69. இத்தால், ஆத்மா ஜ்ஞாதாவென்று தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்றாயிற்று.

70. தேஹத்தில் வ்யாவ்ருத்தி தத்வஶேகரத்திலே சொன்னோம்.

71. மணத்தையும் ஒளியையுங்கொண்டு பூவையும் ரத்நத்தையும் விரும்புமாபோலே, ஶேஷமென்று ஆத்மாவை யாதரிக்கிறது; அல்லாதபோது "உயிரினாற் குறைவிலம்" என்கிறபடியே த்யாஜ்யம்; அது தோன்ற ஶேஷத்வத்தைச்சொல்லிப் பின்னை ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

---

69. ஆத்மாவுக்கு சேஷத்வம், ஜ்ஞாத்ருத்வம், ஆநந்தித்வம் முதலாகவுள்ள தருமங்களில் இப்போது மகாரத்தினால் எவ்விதமான தருமம் சொல்லப்பட்டதென்னில், இருபத்தைந்தாவது அக்ஷரமாயும் ஞானத்தைச் சொல்லுமதாயுமிருக்கின்ற இந்த மகாரத்தினால் ஆத்மாவின் ஜ்ஞாநாச்ரயத்வம் சொல்லப்படுகிறது; இது சொன்னதனால் என்ன தேறுகிறதென்னில், அசேதநமான தேஹத்திற் காட்டில் ஆத்மா வாசிபெற்றதென்னுமிடம் தேறுகிறது. (69)

70. தேஹமே ஆத்மாவென்றும், தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்ட ஆத்மா இல்லையென்றும் சிலர் வாதிக்கின்றார்களே; அப்படியிருக்க, ஆத்மா தேஹத்திற் காட்டில் வேறுபட்டவனென்று எப்படி நிர்வஹிக்கமுடியுமென்ன; இதைப் பற்றின விரிவு இவ்விடத்தில் வைத்துக்கொள்ளவில்லை; ஏற்கனவே தத்வசேகரமென்னும் பெரிய க்ரந்தத்தில் அது மிக விரிவாக விசாரித்து முடிக்கப்பட்டுளது, அங்கே கண்டு கொள்வது என்றாராயிற்று. (70)

71. தர்மியின் ஸ்வரூபத்தை முற்படச்சொல்லிப் பிறகு அதன் தர்மத்தைச் சொல்லுவது முறைமை; ப்ரக்ருதத்தில் அந்த ரீதியிலே சொல்லுவதானால் (இந்த ப்ரணவத்திலே) முன்னே ஆத்மாவைச் சொல்லி, பின்னே சேஷத்வத்தைச் சொல்ல வேணும்; அங்ஙனே சொல்லாமல், முன்னம் சேஷத்வத்தைச் சொல்லி, பின்னை (மகாரத்தாலே) ஆத்மாவைச் சொல்லியிருக்கிறதே, இதற்கு என்ன காரணம்? என்ன, அது சொல்லுகிறது. உலகில் புஷ்பத்தை விரும்புகிறவன் அது நறுமணமுடையது என்கிற காரணத்தையிட்டே விரும்புகிறாப்போலவும், ஒரு ரத்னத்தை விரும்புகிறவன், அது ஒளியுடையது என்கிற காரணத்தை யிட்டே விரும்புகிறாப்போலவும், ஆத்மாவை விரும்புகிறதும் சேஷத்வமென்கிற செல்வத்தை யிட்டேயாகும். அந்தச் செல்வத்திற்கு ஆத்மா ஆச்ரயமல்லாவிடில் அவ்வாத்மா த்யாஜ்யனேயாகின்றான்; அங்ஙனே கண்டதுண்டோ வென்னில், * தடம் புனல சடை முடியன் தனி யொருகூறமர்ந்துறையும், உடம்புடையான் கவராத உயிரினால் குறைவிலமே * (திருவாய்மொழி 4—8—10) என்று ஆழ்வார் பாசுரம் காண்பது. எம்பெருமானுக்கு உறுப்பல்லாத ஆத்மா தொலைந்து போகட்டுமென்பது இப்பாசுரத்தின் தாத்பரியம். ஆளவந்தாரும் ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் * தவ சேஷத்வ விபவாத், பஹிர்ப்பூதம் நாத! க்ஷணமபி ஸஹே யாது சததா விநாசம் தத் ஸத்யம் மதுமதந! விஜ்ஞாபநமிதம். * என்றருளிச்செய்தார். அறிவுடையார் இங்ஙனே பேசும்படிக் கிடாகவுள்ள சேஷத்வத்தின் உறைப்பு தோற்றுவதற்காகவே சேஷத்வத்தை முந்துற முன்னம் சொல்லி, பின்னை ஆத்மாவைச் சொன்னது. (71)

72. ஆக, ப்ரணவத்தால் "கண்ணபுரமொன்றுடையானுக்கு அடியேன் ஒருவர்க் குரியேனே" என்கிறபடியே ஜீவபரஸம்பந்தஞ் சொல்லிற்று.

73. இத்தால், * "தாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு" என்றதாயிற்று.

74. அகாரத்தாலும் மகாரத்தாலும், ரக்ஷகனையும் ரக்ஷ்யத்தையும் சொல்லிற்று; சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும், ரக்ஷணஹேதுவான ப்ராப்தியையும் பலத்தையும் சொல்லிற்று.

---

72. ஆக இவ்வளவும் ப்ரணவத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. ப்ரணவத்தின் பிண்டிதார்த்தம் என்னவெனில், அது சொல்லுகிறது இப்போது. ஜீவாத்மாவுக்கும் பரமாத்மாவுக்கு முள்ள சேஷசேஷித்வரூபமான ஸம்பந்தம் ப்ரணவத்தினால் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. இதற்குச் சார்பாக * கண்ணபுரமொன்றுடையானுக் கடியேன் ஒருவர்க்கு உரியேனே* என்கிற திருமங்கையாழ்வாரருளிச்செயல் அநுஸந்திக்க ப்ராப்தம். இந்தச்சந்தை ப்ரணவமே வடிவெடுத்தது போன்றுள்ளது. 'கண்ணபுர மொன்றுடையானுக்கு' என்றதனால் (லுப்த சதுர்த்தியோடு கூடின) அகாரத்தின் அர்த்தம் சொல்லிற்று. அடியேன் என்றதனால் சேஷத்வத்திற்கு ஆச்ரயமான வஸ்துவைச் சொல்லுமதான மகாரத்தின் அர்த்தம் சொல்லிற்று. ஒருவர்க்கு உரியேனே என்றதனால் அந்ய சேஷத்வத்தைக் கழிக்குமதான உகாரத்தின் அர்த்தம் சொல்லிற்று. ஆகவே இந்தச் சந்தை ப்ரணவமாக அநுஸந்திக்கப்படும். (72)

73. "ரக்ஷிக்கும்போது பிராட்டி ஸந்நிதி வேண்டுகையாலே இதிலே ஸ்ரீஸம்பந்தமும நுஸந்தேயம்" என்று கீழே அருளிச்செய்ததற்கு இணங்க, திவ்ய தம்பதிகளே சேஷத்வ ப்ரதி ஸம்பந்தி யென்னுமிடம் தோற்ற ஜீவபரஸம்பந்தம் அருளிச் செய்யப்படுகிறது. * ஒண்டாமரையாள் கேள்வனொருவனையே நோக்கு முணர்வு * என்கிற பொய்கையார் பாசுரத்தைக் கொண்டும் ப்ரணவத்தின் பொருளை அநுஸந்திக்கலாம். தாமரையாள் கேள்வன் என்றதனால் அகாரவாச்யனும் சேஷத்வப்ரதிஸம்பந்தியான திருமால் சொல்லிற்று. ஒருவனையே நோக்கும் என்றதனால், சதுர்த்தியாலும் உகாரத்தாலும் சொல்லப்படுகிற அநந்யார்ஹ சேஷத்வ ப்ரயுக்தமான ஆத்மாவின் ததேக பரத்வம் சொல்லிற்று. உணர்வு என்றதனால் அந்த சேஷத்வத்துக்கு இருப்பிடமாக மகாரத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஜ்ஞானைக நிரூபணீயமான ஆத்மவஸ்து சொல்லிற்று. ஆகவே லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் தோற்றும்படியாக ப்ரணவார்த்தத்தை அநுஸந்திக்க வேண்டில் பொய்கையாழ்வாருடைய இந்தப் பாசுரத்தை அநுஸந்திக்கலாமென்றதாயிற்று. (73)

74. கீழே எழுபத்திரண்டாவது சூர்ணிகையிலும் எழுபத்து மூன்றாவது சூர்ணிகையிலும் ப்ரணவத்தின் ஸாரமானபொருள் ஒருவாறு தொகுத்துக் காட்டப்பட்டது. அகாரத்தின் மேல் ஏறிக்கழிந்திருக்கிற லுப்த சதுர்த்திவிபக்தியின் அர்த்தமான சேஷத்வத்தை ப்ரதானமாக வைத்து அந்தத் தொகுத்தல் காட்டப்பட்டது. இப்போது தாதுவின் அர்த்தத்தை ப்ரதானமாக வைத்து ப்ரணவத்திற்கு இன்னமுமொரு ஸாரார்த்தயோஜனை காட்டப்படுகிறது. அகாரமானது 'அவ—ரக்ஷணே' என்கிற தாதுவிலிருந்து நிஷ்பந்நமான தாகையாலே அந்த தாதுவின் அர்த்தமான ரக்ஷணத்தை ப்ரதானமாக வைத்து ப்ரணவார்த்தம் தொகுத்துரைக்கப்படுகின்றது என்றவாறு. எங்ஙனே யென்னில்; அகாரத்தாலே ரக்ஷகனான எம்பெருமானைச் சொல்லிற்று; மகாரத்தாலே அந்த எம்பெருமானால் ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியதான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லிற்று; 'இவன் நமக்கு சேஷப்பட்டவன்' என்கிற காரணத்தாலேயே எம்பெரு

75. இனிமேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது.

76. உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு; அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயணபதம்; மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி; நாரபதமென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

மான் நம்மை ரக்ஷிக்கக்கடவனுகையாலே ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவான சேஷத்வமாகிற ப்ராப்தியை சதுர்த்தியாலே சொல்லிற்று. இப்படி ரக்ஷிப்பதற்குப் பலன் இந்த ஆத்ம வஸ்துவானது அத்தலைக்கே விநியோகப்படுகையாகையாலே அந்த அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்தைச் சொல்லுமதான உகாரத்தாலே ரக்ஷணபலன் சொல்லிற்று. ஆக ப்ரணவத்தாலே ரக்ஷகவஸ்துவும் ரக்ஷணீய வஸ்துவும் ரக்ஷணஹேதுவும் ரக்ஷணப்ரயோஜனமுமாகிற நான்கும் சொல்லப்பட்டன வென்க.

75. மந்த்ர சேஷமென்னப்படுகிற நமः பதத்திற்கும் நாராயணுயவுக்கும் இனி அர்த்தம் விவரிக்கப்பட வேண்டியதாகிறது. அந்த மந்த்ர சேஷமானது ப்ரணவத்திற்கு வியாக்கியான ரூபம் என்று முன்னம் சொல்லப்படுகிறது. மூலத்திலுள்ள சொற்களை யெடுத்துப் பொருள் விவரிப்பதன்றோ வியாக்கியானமென்று கூறப்படுகிறது; ப்ரணவத்திலுள்ள ஒரு சொல்லையுமெடுத்து மந்த்ரசேஷம் வியாக்கியானித்திருக்கவில்லையே; அப்படியிருக்க "இனி மேல் ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறது" என்று எங்ஙனே சொல்லலாமென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். கேண்மின்; மூலத்திலுள்ள பதங்களை யெடுத்துப் பொருள் கூறுவிடினும், ப்ரஸ்துதமான அர்த்தத்திற்கு உபயுக்தமான [இன்றியமையாத] அர்த்தத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு முன்னே சொன்ன அர்த்தத்தை விசதப்படுத்துகையும் விவரணமாதலால் 'ப்ரணவத்தை மந்த்ரசேஷம் விவரிக்கிறது' என்னத்தட்டில்லை. ப்ரணவத்தில் தொகுத்துரைக்கப்பட்ட அர்த்தமானது மேலிரண்டு பதங்களில் மிக விளக்கமாகக் காட்டப்படுகிறதென்கை. (75)

76. மந்த்ர சேஷமானது ப்ரணவத்தை விவரிக்கிறதென்று கீழே சொன்னபடி இன்னத்தை இன்னது விவரிக்கிறதென்று விளக்கிக் காட்டப்படுகிறது. [உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு.] எப்படியென்றால், அவதாரணத்தைப் பொருளாகவுடைத்தான உகாரமானது அந்ய சேஷத்வத்தைக் கழிக்கிறதென்று முன்னமே சொல்லிற்றன்றோ; அந்யசேஷத்வத்தில் ஸ்வ சேஷத்வமும் உள்ளீடாகையாலே அதை வெளிப்படையாக எடுத்துக்கழிக்கிற நமஸ்ஸானது உகாரத்தை விவரித்ததாகிறது. [அகாரத்தை விவரிக்கிறது நாராயண பதம்.] நாராயணபதமானது ரக்ஷகனை எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ரக்ஷிக்கப்படும் பொருளான சேதநாசேதநங்களையும், ரக்ஷிக்கைக்கு அபேக்ஷிதமான குணம் முதலியவற்றையும், ரக்ஷிக்கின்ற ப்ரகாரத்தையும் விசதமாகச் சொல்லுமதாகையாலே அது அகாரத்தை விவரிக்கிற தாயிற்று. [மகாரத்தை விவரிக்கிறது சதுர்த்தி.] ஏதேனுமொரு கிஞ்சித்காரம் செய்யாதவளவில் சேஷத்வம் ஸித்திக்கமாட்டாதாகையாலே அது ஸித்திப்பதற்கு உறுப்பான கிஞ்சித்காரத்தைத் தெரிவிக்குமதான (வ்யக்த) சதுர்த்தியானது - சேஷத்வத்திற்கு ஆச்ரயமான ஆத்மவஸ்துவைச் சொல்லுகிற மகாரத்தை விவரிக்கிறதாயிற்று. [நாரபதமென்றும் சொல்லுவர்கள்] மகாரார்த்தமான ஆத்மா நித்யன் என்பதையும், ஏகரூபன் என்பதையும், பஹு என்பதையும் நாரபதம் விவரிக்கின்றதாகையாலே மகாரத்தை விவரிக்கிறது நாரபதமென்றும் சொல்லுவர்கள். ஆத்மாவினுடைய நித்யத்வ, ஏகரூபத்வ, பஹுத்வாதிகள் நாரபதத்தாலே எங்ஙனே தெரிகின்றன வென்னில்: (ரிங்-க்ஷயே) என்கிற தாதுவிலிருந்து (ர) என்றாகிறது; நசிக்கக்கூடியது என்று அர்த்தம். (நர) என்றால் நசிக்காமல் நித்யமாயிருக்கக் கூடியதென்கை. ஆகவே நித்யத்வம் தெரிந்தது. ஸமூஹம் என்னும் பொருளில் அண் ப்ரத்யயம் வந்து, (நார) என்றானமையாலே பஹுத்வம் தெரிந்தது. இங்ஙனமே மற்றும் கண்டு கொள்வது. (76)

77. அடைவே விவரியாதொழிகிறது, விரோதிபோய் அநுபவிக்கவேண்டுகையாலே.

78. நமஸ்ஸு-ந என்றும், ம: என்றும் இரண்டுபதம்.

79. ம: என்கிற வித்தால், தனக்குரிஉயன் என்கிறது; ந என்று அத்தைத் தவிர்க்கிறது.

80. ஆக நம: என்கிற வித்தால் தனக்கு உரியனன்றென்கிறது.

81. பிறர்க்குரியனுனவன்று தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி மீட்கலாம்; தனக்கென்னுமன்று யோக்யதையும் கூட அழியும்.

---

77. ப்ரணவத்தில் அகார உகார மகாரங்கள் வரிசையாக இருக்கும்போது அந்த வரிசைக்ரமத்திலேயே மந்த்ரசேஷம் விவரணம் செய்யலாகாதோ? க்ரமம் தப்பி விவரணம் செய்திருப்பதாகவன்றோ கீழே நிரூபிக்கப்பட்டது; ஏன் இப்படி அடைவுகெட விவரிக்கவேணுமென்னில்; கேண்மின்; வரிசைக்ரமமாக விவரிப்பதாயிருந்தால், அகாரத்தை விவரிப்பதான நாராயண பதம் முந்துற முன்னம் இருக்கவேண்டும் என்றதாகிறது. அப்படியில்லை யென்பது வாஸ்தவமே. அகாரவிவரணமான அந்த நாராயணபதத்தில் உண்டாகவேண்டிய பகவதநுபவத்துக்கு இடைச்சுவரான அஹங்காரம் மமகாரம் முதலானவைகள் நமஸ்ஸாலே கழியுண்டு போனுல் பிறகு பகவதநுபவம் சாலப் பாங்காகுமாகையாலே அடைவுகெட விவரித்ததென்று கொள்க. மக்ஷிகாநிரஸநம் செய்து மதுபானம் பண்ணுகை அடைவாதலால், நமஸ்ஸாலே மக்ஷிகாநிரஸநம் செய்து, நாராயணபதத்தாலே மதுபானம் பண்ணுவதானவிது முறைமையே. (77)

78. இனி நடுப்பதமான நமஸ்ஸுக்குப்பொருள் விவரிக்க வேண்டி, ஒருபதமான அது தானும் இரண்டுபதமாகப் பிரிகிறபடி காட்டப்படுகிறது, "நமஸ்ஸு ந என்றும் மஃ என்றும் இரண்டுபதம்" என்று. இது அவாந்தரபதவிபாக மென்று கொள்க. (78)

79, 80. அவ்விரண்டு பதங்களுக்கும் பொருள் கூறப்படுகிறது. மஃ என்பது ஷஷ்டீவிபக்தியை முடிவாகவுடைத்தான மகாரமாதலால், தனக்கு என்று பொருள்பட்டு நிற்கிறது. எனவே ஸ்வார்த்தத்வம் தோற்றி நின்றது. எனக்கு நான் உரியன் என்று சொன்னதாக ஆயிற்று. ந என்று அது கழிக்கப்பட்டு, எனக்கு நான் உரியேனல்லேன் என்றதாயிற்று.

81. கீழே "உகாரத்தை விவரிக்கிறது நமஸ்ஸு" என்னப்பட்டது; அந்யசேஷத்வத்தையன்றோ உகாரம் கழித்திருக்கிறது. தனக்கும் பிறர்க்கும் உரித்தன்று என்று காட்டியிருக்கிற உகாரத்தை நமஸ்ஸு விவரிக்கிறதாகில், தனக்குரியனன்று என்கிற இவ்வளவையே சொல்லா நின்றுல் போதுமோ? பிறர்க்கு உரித்தன்று என்றத்தையும் விவரிக்கவேண்டாவோ வென்று பிறக்கக் கூடிய சங்கைக்குப் பரிஹாரம் செய்யப்படுகிறது.

தனக்கு சேஷப்படுகை, பிறர்க்கு சேஷப்படுகை என்ற இரண்டில் மிகவும் கொடியது எதுவென்றுல் தனக்கு சேஷப்படுகையேயாகும். பிறர்க்கு சேஷப்படுவானுகில் ஒருவர்க்கு சேஷப்படுகிறது என்கிற அர்த்தத்திற்கு இசைந்தவனுகையாலே எம்பெருமான் தன்னுடைய பலவகையான வைலக்ஷண்யத்தைக் காட்டி, அந்யசேஷப்பட்ட அவனை ஸ்வசேஷப்படுத்திக் கொள்ள எளிதாகும். 'பிறரொருவர்க்கும் நான் சேஷப்பட்டவனல்லேன், எனக்கே நான் உரியேன்' என்றிருக்கும் பக்ஷத்தில் சேஷத்வத்திற்கு அடியோடு இசையாமையாலே அந்த வ்யக்தியை ஸ்வசேஷப்படுத்திக் கொள்ளுகை எம்பெருமானுக்கு மிகவும் கடினமேயாகும். ஆகவே அந்யசேஷத்வ நிவ்ருத்தியிற் காட்டிலும் ஸ்வஸ்வாதந்த்ர்ய நிவ்ருத்தியே மிகவும் முக்கியமாதலால் நமஸ்ஸில் அது செய்யப்படுகிறது என்றதாயிற்று. (81)

82. இத்தால், விரோதியைக் கழிக்கிறது. 83. விரோதிதான் மூன்று.
84. அதாவது--ஸ்வரூப விரோதியும், உபாயவிரோதியும், ப்ராப்ய விரோதியும்.
85. ஸ்வரூபவிரோதி கழிகையாவது - *யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே என்றிருக்கை; உபாய விரோதி கழிகையாவது *களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன் என்றிருக்கை; ப்ராப்ய விரோதி கழிகையாவது - *மற்றை நங்காமங்கள் மாற்றென்றிருக்கை.

82, 83, 84. நமஸ்ஸானது விரோதியைக் கழிப்பதாகும். விரோதிகள் மூன்றுவகையாக இருக்கின்றன. 1. ஸ்வரூபவிரோதி. 2. உபாயவிரோதி. 3. ப்ராப்யவிரோதி என்று மூவகைப்படும். கீழே ப்ரணவத்தினால் தேறின ஸ்வரூபத்திற்கு எது விரோதியோ அது ஸ்வரூப விரோதியெனப்படும். ப்ரக்ருதமான நமஸ்ஸில் அர்த்தாத் ஸித்திக்கிற உபாயத்திற்கு எது விரோதியோ அது உபாயவிரோதியெனப்படும். மேற்பதமாகிய 'நாராயணாய' என்பதில் சொல்லப்படுகிற உபேயத்திற்கு எது விரோதியோ அது உபேய விரோதியெனப்படும். [உபேயமென்றாலும் ப்ராப்யமென்றாலும் பலன் என்றாலும் புருஷார்த்தம் என்றாலும் ஒன்றே] திருமந்த்ரத்தில் ஸ்வரூபம் உபாயம் புருஷார்த்தம் என்ற மூன்றும் நிரூபிக்கப்படுகின்றன வென்பது ஏற்கனவே தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. அந்த ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும் விரோதிகளும் உண்டாதலால் அந்த மூன்று விரோதிகளையும் கழிக்கின்றதாயிற்று இந்த நமஸ்ஸு. (1) சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்திற்கு அஹங்காரமமகாரங்கள் விரோதி. (2) எம்பெருமான் கையையே பார்த்திருக்கையாகிற உபாயத்திற்கு ஸ்வரக்ஷணத்தில் தான் அந்வயிப்பது விரோதி. (3) பகவத்கைங்கர்யமாகிற புருஷார்த்தத்திற்கு—அதில் ஸ்வபோக்யதா புத்தி செல்லுவது விரோதி. ஆக இம்மூன்று விரோதிகளையும் இந்த நமஸ்ஸு எங்ஙனே கழிக்கின்றதென்றால். அஷ்டச்லோகியில், * —மந்த்ரப்ரஹ்மணி மத்யமேந நமஸா பும்ஸஃ ஸ்வரூபம் கதிஃ கம்யம் சிக்ஷித மீக்ஷிதேந புரதஃ பச்சாதபி ஸ்தாநதஃ* என்று பட்டர் அருளிச் செய்தபடியே இந்த நமஸ்ஸானது காகாக்ஷிந்யாயத்தாலே கீழோடே அந்வயித்தும் மேலோடே அந்வயித்தும் ஸ்வஸ்தானத்திலிருந்துகொண்டும் மூன்று விரோதிகளையும் கழிக்கின்றதாயிற்று. (1) கீழோடே அந்வயிக்கும்போது 'ஓம் நமஃ' என்றும்; (2) மேலோடே அந்வயிக்கும்போது 'நாராயணாய நமஃ' என்றும்; (3) ஸ்வஸ்த்தானத்தையே நோக்கும்போது 'நமோ நமஃ' என்றும்.

85. கீழ்ச்சொன்ன மூன்று விரோதிகளும் கழியப்பெற்றவர்களின் அநுஸந்தான முறைமையைக் காட்டினால் விரோதிகளின்வேஷம் தெளிவாகத் தெரிந்துகொள்ளலாகுமாதலால் அந்த அநுஸந்தாநக்ரமங் காட்டப்படுகின்றன. (1) *யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே * என்றிருக்கை ஸ்வரூபவிரோதி கழிகையாகும். இதனால் "யானே யென்றனதே யென்றிருந்தேன்" என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடி அஹங்காரமமகாரங்களோடு கூடியிருத்தல் ஸ்வரூப விரோதி யென்றதாயிற்று. "என்னையுமென்னுடைமையையும் உன் சக்கரப்பொறி யொற்றிக்கொண்டு நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்'' என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே ஆத்மாத்மீயங்களிரண்டும் எம்பெருமானுக்கே சேஷமென்றிருக்கை ஸ்வரூப விரோதி கழிந்த நிலைமை என்றதாயிற்று.

(2) "களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண்மற்றிலேன்" என்றிருக்கை உபாய விரோதி கழிகையாகும். தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தானும் ஒரு தலைபற்றிநிற்கை உபாயத்துக்கு விரோதியாகையாலே [அதாவது, ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் காரியம் செய்வ

86. ம: என்கை - ஸ்வரூபநாஶம்; நம: என்கை-ஸ்வரூபோஜ்ஜீவநம்.

87. இதுதான் ஸ்வரூபத்தையும், உபாயத்தையும், பலத்தையும் காட்டும்.

தற்கு இடையூறாகையாலே] அந்த ஸ்வயத்நம் கழிந்த நிலைமையை "உனக்குப் பணிசெய்திருக்குந் தவமுடையேன் இனிப்போய் ஒருவன் தனக்குப் பணிந்து கடைத்தலை நிற்கை நின்சாயை யழிவுகண்டாய்" என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்தபடியே வேறொரு ரக்ஷகன் மனையைத் தேடிச் செல்வேனல்லேனென்றிருக்கை உபாய விரோதி கழிந்த நிலைமை யென்றதாயிற்று.

(3) "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்றிருக்கை உபேய விரோதி கழிகையாகும். கைங்கர்யந்தான் உபேயமெனப்படுகிறது. அது தன்னிலே ஸ்வப்ரயோஜந புத்தி நடையாடிற்றாகில் அது தான் அதற்கு விரோதி. கைங்கரியத்தினால் விளைகின்ற ஆனந்தத்தில் தனக்கு அந்வயமற்றிருக்க வேணும். நிலா தென்றல் புஷ்பம் சந்தனம் முதலானவை பிறர்க்கு உபயோகப்படுமளவில் அவற்றுக்கு ஸ்வப்ரயோஜனமென்பது சிறிதுமில்லாதாப்போலே யிருக்க வேணும். "மற்றை நங்காமங்கள் மாற்று" என்கிற திருப்பாவைப் பாசுரத்தில் இதுவே விவக்ஷிதம். "வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம்" என்கிறவிடத்திலும் 'வழு' என்கிற சொல்லால் இதுதான் விவக்ஷிதம். ஆகவே கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜநபுத்தி கழிந்த நிலைமை தான் உபேயவிரோதி கழிகை யென்றதாயிற்று. (85)

86. கீழே வகுத்துக் காட்டப்பட்ட விரோதிகள் மூன்றும் அஹங்காரமமகாரங்களேயாக நிற்கையாலே அவற்றின் கொடுமையிருக்கும்படியும், அவை கழிந்தால் உண்டாகக் கூடியதான நன்மையும் காட்டப்படுகிறது. [மஃ என்கை ஸ்வரூபநாசம்.] 'மஃ' என்கிறவிதிலே அஹங்காரமமகாரங்களிரண்டும் அடங்கியிருக்கும். தன்னிடத்திலே உண்டாகிற மமதை அஹங்காரமென்றும், தன்னுடையதான வஸ்துவிலே உண்டாகிற மமதை மமகார மென்றும் சொல்லப் படுகையாலே, மஃ என்பதிலே அஹங்காரமமகாரங்களிரண்டு முண்டாயிருக்குமென்னக் குறையில்லை. அவையிரண்டும் ஸ்வரூபநாசகங்களாகையாலே, மஃ என்கை ஸ்வரூபநாச மெனப்பட்டது. அந்த அஹங்காரமமகாரங்களிலே அந்வயமற்றிருக்கை ஸ்வரூபத்திற்கு உஜ்ஜீவனமாகையாலே நமஃ என்கை ஸ்வரூபோஜ்ஜீவந மெனப்பட்டது.

87, 88. கீழேவிவரித்தபடி இந்நமஸ்ஸானது ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்த விரோதிகளைக் கழிக்கும் மாத்திரமே யல்லாது அந்த ஸ்வரூபோபாய புருஷார்த்தங்கள் மூன்றுக்கும் வாசகமாகவுமிருக்கும். எங்ஙனேயென்னில் * துவளில்மாமணிமாடமோங்கு தொலைவில்லிமங்கலம் தொழுமிவளை* என்றவிடத்து, அவனுகந்தருளின நிலத்தளவுஞ் செல்ல சேஷமாயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகையாலே, இவ்விடத்தில் நமஸ்ஸுக்குப் பர்யாயமான தொழும் என்கிற சொல் பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கையாலே, நமஸ்ஸு ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிற்றாயிற்று. 'வேம்கடங்கள்' என்ற பாசுரத்தில் "வேங்கடத்துறைவார்க்கு நமவென்னலாங் கடமையது சுமந்தார்கட்கே" என்றவிடத்து ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமறுகையைச் சொல்லும் முகத்தால் அவனே உபாயமென்னுமிடம் காட்டப்படுகிறது. இங்கு நம: என்று பிரயோகிக்கப்பட்டிருக்கையாலே உபாயத்தைக் காட்டிற்றாயிற்று. * உண்டு களித்தேற்கு * என்கிற பாசுரத்தில் கைங்கர்யரஸம் அதிசயிக்கிற காலத்தில் அதனுடைய மேலெல்லையிலே சொல்லுகிற சொல் நமஸ்ஸு - என்பதை "அந்தி தொழுஞ்சொல்லுப் பெற்றேன்" என்பதனால் ஆழ்வார் காட்டியருளினார். ஆகவே, 'தொழுஞ் சொல்' என்று நமச்சப்தத்தைச் சொல்லுகையாலே நமஸ்ஸு பலனையும் காட்டிற்றும்.

88. * தொலைவில்லிமங்கலந் தொழுமென்கையாலே ஸ்வரூபம் சொல்லிற்று; * வேங்கடத்துறைவார்க்கு நம: என்கையாலே உபாயம் சொல்லிற்று; * அந்தி தொழுஞ்சொல் என்கையாலே பலம் சொல்லிற்று.

89. "உற்றதுமுன்னடியார்க்கடிமை" என்கிறபடியே, இதிலே பாகவதசேஷத்வமும் அநுஸந்தேயம்.

90. இது - அகாரத்திலே என்றுஞ் சொல்லுவர்கள்; உகாரத்திலேயென்றுஞ் சொல்லுவர்கள்.

91. ஈச்வரன் தனக்கேயாயிருக்கும்; அசித்துப் பிறர்க்கேயாயிருக்கும்; ஆத்மா தனக்கும்பிறர்க்கும் பொதுவாயிருக்குமென்று முற்பட்ட நினைவு; அங்ஙனன்றிக்கே, அசித்தைப்போலே * தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவே ணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்.

---

89. இந்த நமஸ்ஸிலே பாகவதசேஷத்வமும் அர்த்தாத் அநுஸந்திக்க வேண்டுமதாகையாலே அது சொல்லப்படுகிறது. அஹங்கார மமகாரங்கள் அடியோடே தொலைந்து பகவச்சேஷத்வம் உள்ளபடி விளங்கநிற்கும் இந்த நமஸ்ஸிலே, அந்த பகவத் சேஷத்வத்திற்கு எல்லை நிலமான பாகவத சேஷத்வமும் அநுஸந்திக்கப்படவேணும். திருமங்கையாழ்வாருடைய அருளிச் செயலே இதற்குப் பிரமாணம். "மற்றுமோர் தெய்வமுள தென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன், உற்றது முன்னடியார்க்கடிமை, மற்றெல்லாம் பேசிலும் நின்திருவெட்டெழுத்துங் கற்று நான், கண்ணபுரத்துறையம்மானே." (8-10-3) என்ற பெரிய திருமொழிப் பாசுரம் காண்க. (89)

90. அநுஸந்தேயமாகச் சொன்ன பாகவத சேஷத்வம் இந்த நமஸ்ஸில் அல்லாமல்) கீழே அகாரத்திலேயே அநுஸந்திக்கப்படலாமென்று சிலரும், உகாரத்திலே அநுஸந்திக்கப்படலாமென்று சிலரும் சொல்லுவதுண்டாகையாலே அந்தப் பக்ஷங்களும் இங்கு எடுத்துக் காட்டப்படுகின்றன. பிரணவத்தில் முதற்பதமான அகாரத்தில் ஏறிக்கழிந்த சதுர்த்தியினாலே ஆத்மாவினுடைய பகவச் சேஷத்வம் சொல்லப்படுகையாலே அந்த சேஷத்வத்தின் எல்லையான பாகவத சேஷத்வத்தின் அநுஸந்தானமும் அந்த அகாரத்திலேயே பண்ணப்ராப்தம் என்று சிலர் சொல்லுவர்கள்.

அகாரத்திற்கு அடுத்ததான உகாரமானது அநந்யார்ஹசேஷத்வத்தை பிரதிபாதிக்கிறது. அந்த அநந்யார்ஹ சேஷத்வத்துக்கு எல்லை பாகவத சேஷத்வமாகையாலே இதினுடைய அநுஸந்தானம் அநந்யார்ஹத்வப்ரதிபாதகமான அந்த உகாரத்திலேயே பண்ண ப்ராப்தம் என்று சிலர் சொல்லுவர்கள்.

இந்த பாகவத சேஷத்வமென்பது ஸாக்ஷாத் சப்தத்திலிருந்து கிடைக்காமல் அர்த்த பலத்தாலே கிடைப்பதொன்றாகையாலே இதை எந்த இடத்திலே அநுஸந்தித்தாலும் குறையில்லை. ஆனாலும் அஹங்கார மமகாரங்களாகிற கந்தல் நன்றாகக் கழிந்தவிடமாகிய நமஸ்ஸிலே அதை யநுஸந்திப்பது மிகப் பொருந்துமென்று ஆசிரியருடைய திருவுள்ளம். (90)

91. நமஸ்ஸின் பொருளை உணர்வதற்கு முன்னே சேதநர்கட்கு இருக்கக்கூடிய நினைவும், அதற்குப் பின்னே உண்டாகக் கூடிய நினைவும் காட்டப்படுகின்றன. சித்து, அசித்து, ஈச்வரன் என்று மூன்று தத்துவங்களாதலால் இவற்றுள் ஈச்வரன் ஸ்வதந்திரனேயாதலால் அவன் தனக்கேயாயிருப்பன் என்றும், அசித்தானது சைதந்யமற்றதாகையாலே தனக்கேயாயிருக்க

92. அதாவது போகதசையில் ஈஸ்வரன் அழிக்கும்போது நோக்க வேணுமென்று அழியாதொழிகை.

93. அழிக்கைக்கு ஹேது கீழே சொல்லிற்று; மேலுஞ் சொல்லும்.

94. இந்நினைவு பிறந்தபோதே க்ருதக்ருத்யன்; இந்நினைவு இல்லாத போது எல்லா துஷ்க்ருதங்களும் க்ருதம்; இந்நினைவிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு; இதின்றிக்கேயிருக்கப் பண்ணும் யஜ்ஞாதிகளும் ப்ராயஸ்சித்தாதிகளும் நிஷ்ப்ரயோஜநங்கள்; இது தன்னாலே எல்லாப்பாபங்களும் போம்; எல்லாப்பலன்களும் உண்டாம்.

யோக்யதை யற்றுப் பாரார்த்தமாயே யிருக்குமென்றும், சேதநனவன் லுப்த சதுர்த்தியில் சொன்ன சேஷத்வத்தையும் மகாரத்தில் சொன்ன ஜ்ஞாத்ருத்வத்தையுமுடையனாகையாலே சேஷத்வத்திற்கு அநுகுணமாகப் பாரார்த்தனாயிருக்கவும், ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்கு அநுகுணமாக ஸ்வார்த்தனாயிருக்கவும் ஆக இரண்டுக்கும் பொதுவான யோக்யதையை யுடையவன் என்றும் நமஸ்ஸுக்கு முன்னே பிறக்கக்கூடிய நினைவு. நமஸ்ஸின் பொருள் நெஞ்சிலே ஊறினபிறகோ வென்னில்; சைதந்யமற்ற அசித்தானது எப்படி தனக்கென்றிருக்கை யன்றிக்கே பாரார்த்தமேயாயிருக்குமோ அப்படியே சேதநனும் ஸவார்த்தத்வப்ரதிபத்திலேசமுமற்று * தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே எனக்கே கண்ணனை யான் கொள்சிறப்பே * என்று ஆழ்வாரருளிச் செய்தபடியே அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகங்கொள்ள வேணுமென்கிற இத்தகைத்தான நினைவாயிற்று. நமச்சப்தார்த்த ஜ்ஞானத்திற்கு இவ்விதமான நினைவே பலன் என்றவாறு. (91)

92. கீழே "தனக்கேயாக எனைக் கொள்ளவேணுமென்கிறது நமஸ்ஸால்" எனப் பட்டது; அதில் * தனக்கேயாக * என்றதை நன்கு விவரிக்கிறது இப்போது. அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகப்படுகையாவது என்னவென்றால், போக்தாவான எம்பெருமான் தன்னோடு கலந்து பரிமாறுகிற ஸமயத்தில் *வாரிக்கொண்டு உன்னை விழுங்குவன் காணிலென்று ஆர்வுற்ற வென்னை யொழிய என்னில் முன்னம் பாரித்துத் தானென்னை முற்றப்பருகினான் * என்னுமாபோலே தலைதடுமாறான அபிநிவேசத்தாலே தாழநின்று பரிமாறி இத்தலையில் சேஷத்வத்தை யழிக்க நேர்ந்தால், 'நம்முடைய சேஷத்வத்தை நாம் நோக்கிக் கொள்ளவேணுமே' யென்றெண்ணி நைச்யம் பாவித்து இறாய்த்து அப்பெருமானுடைய போகத்தை அழிப்பதென்று ஒன்றுண்டாகும்; அது உண்டாகப்பெறாமல் *செய்த்தலை யெழுநாற்றுப்போல் அவன் செய்வன செய்து கொள்ள * என்று பெரியாழ்வாரருளிச் செய்த படியிலே எதற்கும் இசைந்து நிற்கையாயிற்று—அத்தலைக்கே ரஸமாம்படி விநியோகப்படுகையாவது. (92)

93. போகதசையில் எம்பெருமான் தலைதடுமாறாக அநுபவிக்கிற ஸமயத்தில் அப்படிப்பட்ட போகத்தை அழிக்காம லிருக்கவேணுமென்று கீழே சொல்லிற்று. * ப்ரஸக்தஸ்யைவ ஹி ப்ரதிஷேத: * என்கிற நியாயத்தாலே அழிக்கைக்கு ப்ரஸக்தியிருந்தாலன்றோ அதை நிஷேதிக்கவேணும்; ப்ரஸக்திதானுண்டோ? என்று கேள்வியுண்டாகுமளவில், அதுக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறது. சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமென்று கீழே ப்ரணவத்தில் சொல்லியிருக்கையாலே அந்த சேஷத்வமே எம்பெருமானுடைய தலைதடுமாறான போகத்தை அழிக்க நினைப்பதற்கு ஹேதுவாகையாலே அது கீழே சொல்லப்பட்டது; மேல் சதுர்த்தியிலும் அது சொல்லப்படும் என்றதாயிற்று. (93)

94. நமச்சப்தத்தின் பரமதாத்பரியமான பாரதந்த்ரியத்தின் உணர்ச்சியினால் விளையும் நன்மைகள் இனிக் கூறப்படுகின்றன. ஒருவன் தன்னுடைய ஹிதத்துக்காகச் செய்யவேண்டுவ

95. *நாராயண னென்றது — நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி.*

96. *நாரங்களாவன — நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்.*

97. *அவையாவன — ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும், ஜ்ஞாநஶக்த்யாதிகளும், வாத்ஸல்ய ஸௌஶீல்யாதிகளும், திருமேனியும், காந்தி ஸௌகுமார்யாதிகளும், திவ்ய பூஷணங்களும், திவ்யாயுதங்களும், பெரிய பிராட்டியார் தொடக்கமான நாச்சிமார்களும், நித்ய ஸூரிகளும், சத்ர சாமராதிகளும், திருவாசல் காக்கும் முதலிகளும், கணாதிபரும், முக்தரும், பரமாகாஶமும், ப்ரக்ருதியும், பத்தாத்மாக்களும், காலமும், மஹதாதி விகாரங்களும், அண்டங்களும், அண்டத்துக்கு உட்பட்ட தேவாதி பதார்த்தங்களும்.*

தெல்லாம் செய்து தலைக்கட்டினவனாக ஆகவேண்டுமானால் "தனக்கேயாக எனைக்கொள்ள வேணும்" என்கிற இந்த அத்யந்த பாரதந்த்ரிய வுணர்ச்சியைப் பெற்றவனாக ஆதல்வேண்டும். இவ்வுணர்ச்சி உண்டாய் விட்டால் அவன் க்ருதக்ருத்யனேயாவன். இவ்வுணர்ச்சி உண்டாகாத வளவில் ஸகலவிதமான பாவங்களும் அவனால் செய்யப்பட்டனவேயாகும். * கிம் தேந ந க்ருதம் பாபம் சோரேண ஆத்மாபஹாரிணா * என்பது இதற்குப் பிரமாணமாக அநுஸந்திக்க வுரியது. இவ்வுணர்ச்சியிலே எல்லா ஸுக்ருதங்களும் உண்டு என்றது - எல்லா ஸுக்ருதங்களும் பண்ணினால் எம்பெருமானுக்கு எப்படிப்பட்ட உகப்பு விளையுமோ அப்படிப்பட்ட உகப்பு இப் பாரதந்திரியவுணர்ச்சியுண்டாகவே விளையுமென்றபடி. இந்தப் பாரதந்த்ரியவுணர்ச்சி இல்லாமலிருக்கச் செய்தே எம்பெருமானுடைய திருவுள்ளவுகப்புக்காக இவன் பண்ணும் யாகம் முதலிய கருமங்களும் தன் பாபங்கள் தொலைவதற்காகப் பண்ணும் க்ருச்ச்ரம் சாந்த்ராயணம் முதலிய ப்ராயச்சித்தங்களும் எம்பெருமானுடைய உகப்புக்கும் தன் பாவம் தொலைவதற்கும் உறுப் பல்லாமையாலே பயனற்றவையாம். இப்பாரதந்த்ரிய வுணர்ச்சியினாலே எம்பெருமான் இவன் திறத்தில் மிக்க அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணுகையாலே அவனது நிக்ரஹரூபமான ஸகல பாபங்களும் தொலையும்; ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி முதலாக நித்ய கைங்கரியமளவாகவுண்டான ஸகல பலன்களுமுண்டாம். ஆக இவ்வளவும் நடுவில்பதமான நமஸ்ஸின் அர்த்தம் விவரித்தபடி.

95. இனி நாராயணபதத்தின் அர்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. நாராயணனென்கிற திருநாமத்திற்கு இரண்டு வகையான வ்யுத்பத்திசெய்ய இடமுண்டு. தத்புருஷஸமாஸம், பஹுவ்ரீஹிஸமாஸம் என இரண்டுவகையான ஸமாஸங்கள் இங்கே கொள்ளலாம். "நாராணும் அயநம் நாராயணঃ" என்பது தத்புருஷஸமாஸம். "நாராঃ அயநம் யஸ்ய ஸঃ" என்பது பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸம். இவற்றுள் முந்துறமுன்னம் தத்புருஷஸமாஸத்தைக்கொண்டு "நாராயண னென்றது நாரங்களுக்கு அயநமென்றபடி." என்று கூறப்பட்டது. (95)

96, 97. நாரங்களென்றால் என்ன? என்னில்; நித்ய வஸ்துக்களின் ஸமூஹமே நாரமெனப்படும். அவைதாம் எவையென்னில்; பகவத்ஸ்வரூப நிரூபகதர்மங்களான ஜ்ஞான ஆநந்த அமலத்வ அநந்தத்வங்கள், நிரூபிதஸ்வரூப விசேஷணங்களான ஜ்ஞானசக்தி பல ஐச்வர்ய வீர்ய தேஜஸ்ஸுக்களாகிற ஷட்குணங்கள், வாத்ஸல்ய ஸௌசீல்ய ஸ்வாமித்வ ஸௌலப்யம் முதலிய எண்ணிறந்த கல்யாண குணவிசேஷங்கள், அஸாதாரண திவ்யமங்கள விக்ரஹம், இச்சையினால் பரிக்ரஹிக்கும் பல பல விக்ரஹங்கள், அந்த விக்ரஹகுணங்களான ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாதி குணங்கள், அத் திருமேனிக்குச் சாத்தும் எண்ணிறந்த

98. அயநமென்றது - இவற்றுக்கு ஆஶ்ரய மென்றபடி.

99. அங்ஙனன்றிக்கே, இவைதன்னை ஆஶ்ரயமாகவுடைய னென்னவுமாம்.

100. இவையிரண்டாலும் பலித்தது பரத்வ ஸௌலப்யங்கள்.

திருவாபரணங்கள், அழகுக்கும் அடியவர் வினை கெடுக்கைக்கும் உடலாயிருந்துள்ள திவ்யாயுத விசேஷங்கள், பெரிய பிராட்டியார் முதலான நாச்சிமார்கள், அநந்த கருட விஷ்வக்ஸேநாதிகளான நித்யஸூரிவர்க்கங்கள், கைங்கரியத்திற்கு உபகரணங்களான குடை சாமரம் திருவாலவட்டம் வட்டில் படிக்கம் முதலானவை, சண்டப்ரசண்ட பத்ர ஸுபத்ர ஜயவிஜயாதிகளான திருவாசல் காக்கும் முதலிகள், குமுத குமுதாக்ஷர் முதலான கணாதிபதிகள், ஸம்ஸாரஸாகரத்தைக் கடந்து அக்கரைப்பட்ட முக்தர்கள். பரமபதம், மூலபிரக்ருதி, இந்த பிரக்ருதிக்குள்ளே உருமாய்ந்து கிடக்கிற ஸம்ஸாரிகளான ஆத்மாக்கள், பகல் இரவு முதலிய பாகுபாடுகளுடன் கூடின காலம், மஹத்தத்வம் முதலாக பிருதிவியளவாகவுண்டான இருபத்து மூன்று தத்துவம், அண்ட விசேஷங்கள், அண்டத்துக்குட்பட்ட தேவ மநுஷ்ய திர்யக் ஸதாவர விசேஷங்கள் ஆக இவ்வளவும் நாரங்களெனப்படும்.

"நாரங்களாவன நித்யவஸ்துக்களினுடைய திரள்" என்று முன்னே சொல்லிவைத்து, மேலே விவரிக்கும்போது அநித்யவஸ்துக்களையும் சேர்த்து எண்ணியிருப்பது எங்ஙனே பொருந்துமென்று சிலர் சங்கிக்கக்கூடும். கேண்மின்; அநித்யவஸ்துக்கள் எதுவுமில்லை; எல்லாம் நித்யவஸ்துக்களேயாம். ஸ்வரூபதோநித்யங்களென்றும் ப்ரவாஹதோநித்யங்களென்றும் நித்யவஸ்துக்கள் இருவகைப்படும். "ஜ்ஞாநாநந்தாமலத்வாதிகளும்" என்று தொடங்கி "காலமும்" என்னுமளவும் ஸ்வரூபநித்யங்களான வஸ்துக்கள் சொல்லப்பட்டன; அதற்குமேல் ப்ரவாஹ நித்யங்களான வஸ்துக்கள் சொல்லப்பட்டன. ஒரு நாளும் உற்பத்திவிநாசமேயில்லாத வஸ்துக்கள் ஸ்வரூப நித்யங்களெனப்படும். உற்பத்திவிநாசங்கள் இருக்கச்செய்தேயும் முன்புண்டான நாமரூபலிங்காதிகள் மாறாமலிருக்கப்பெற்ற வஸ்துக்கள் பிரவாஹநித்யங்களெனப்படும். ஆக நாரபதார்த்தம் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று. (97)

98. இனி அயநபதார்த்தம் கூறப்படுகிறது. அயநமாவது ஆச்ரயம்; நாரங்களுக்கு இருப்பிடமானவன் நாராயணன் என்றதாயிற்று. (88)

99. நாராயண பதத்திற்கு தத்புருஷ ஸமாஸமும் பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸமும் ஆக இரண்டு வகைப்பட்ட ஸமாஸங்கள் செய்யலாமென்று முன்னம் சொல்லப்பட்டது. அதில் தத்புருஷ ஸமாஸஸித்தமான அர்த்தம் கீழே விவரிக்கப்பட்டது. பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸஸித்தமான அர்த்தம் இப்போது கூறப்படுகிறது. நாராயணனென்கிற பதத்திற்கு நாரங்களை ஆச்ரயமாகவுடையவன் என்கிற பொருளும் கொள்ளலாமென்றதாயிற்று. நாரங்களெனப்படுகிற நித்யவஸ்துக்கள் எம்பெருமானிடத்திலே யிருக்கின்றனவென்று தத்புருஷஸமாஸத்தால் தேறும். அவற்றிலே எம்பெருமான் இருக்கிறானென்று பஹுவ்ரீஹி ஸமாஸத்தால் தேறும்.

100. மேற்சொன்ன இரண்டு ஸமாஸங்களாலும் பலித்தது இன்னதென்கிறது. 'நாரங்களுக்கு அயநம்' என்று தத்புருஷ ஸமாஸஸித்தமான அர்த்தத்தினால் பரத்வம் பலித்ததாகும். ஸகல வஸ்துக்களுக்கும் தான் ஆதாரமாயிருக்கையென்பதுதானே பரத்வம். 'நாரங்களை ஆச்ரயமாகவுடையவன்' என்று பஹுவ்ரீஹிஸமாஸஸித்தமான அர்த்தத்தினால் - மிகப் பெரியனான தான் ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் தன்னை அமைத்துக்கொண்டு புக்கிருக்கையாகிற ஸௌலப்யம் பலித்ததாகும். (100)

101. அந்தர்யாமித்வமும் உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகவுமாம்.

102. எம்பிரானெந்தை யென்கையாலே, ஈச்வரனே எல்லாவுறவு முறையு மென்று சொல்லும்.

103. நாம் பிறர்க்கானவன்றும் அவன் நமக்காயிருக்கும்.

104. இராமடமூட்டுவாரைப்போலே உள்ளேபதிகிடந்து ஸத்தையே பிடித்து நோக்கிக் கொண்டு போரும்.

105. 'ஆய' என்கிற வித்தால், * சென்றாற் குடையாமென்கிறபடியே எல்லா வடிமைகளும் செய்யவேணுமென்றபேக்ஷிக்கிறது.

---

101. கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு வகையான ஸமாஸங்களாலும் பரத்வஸௌலப்யங்கள் பலித்தனவாகச் சொல்லுவதும் தவிர, அந்தர்யாமித்வம் உபாயத்வம் உபேயத்வம் ஆக இம்மூன்றும் பலித்தனவாகச் சொல்லுவதுமுண்டு. எங்ஙனேயென்னில்; நாரங்களிலே தான் இருக்கிறான் என்பதனாலே அந்தர்யாமித்வம் ஸித்தம். அயநபதமானது கரணேவ்யுத்பத்தியாலும் ஸித்திக்கக்கூடியது, கர்மணிவ்யுத்பத்தியாலும் ஸித்திக்கக்கூடியது. "ஈயதே அநேநேத்யயநம்" என்பது கரணேவ்யுத்பத்தி. "ஈயதே அஸௌ இதி அயநம்" என்பது கர்மணி வ்யுத்பத்தி. முந்தினவ்யுத்பத்தியில் எம்பெருமான் உபாயமாக நிற்பவன்; பிந்தின வ்யுத்பத்தியில் உபேயமாக நிற்பவன்; ஆகவே அந்தர்யாமித்வமும் உபாயத்வமும் உபேயத்வமும் பலித்தனவாகும்.

102. கீழே நிரூபித்த கர்மணிவ்யுத்பத்தியினால் பலித்த உபேயத்வத்துக்கு ஸங்கோசமில்லாமையாலே அந்த உபேயத்வமானது * தாயாய்த் தந்தையாய் மக்களாய் மற்றுமாய் முற்றுமாய் என்னும்படி மாத்ருத்வம் முதலான ஸர்வப்ரகார விசிஷ்டமாயிருக்கையாலும், பந்துலாபமும் ப்ராப்யமாகையாலும் ஈச்வரன் ஸர்வவித பந்து என்பது நாராயணபதத்திலே ஸித்தம். ஆனது பற்றியே இந்த நாராயண சப்தத்தின் அர்த்தத்தை அநுஸந்திக்கிற திருமங்கையாழ்வாரும் * எம்பிரானெந்தை யென்னுடைச் சுற்றமெனக்கரசென்னுடைவாணாள் * என்று ஸகலவித பந்துத்வத்தையும் அருளிச்செய்தார். (102)

103. எம்பெருமானே ஸகலவித பந்துவுமாகில் அவன் நமக்குச் செய்யும் நன்மை ஏதென்னில்; நாம் அப்பெருமானோடு ஸம்பந்தமற்று அந்யபரராக இருக்குமிடத்தும் நமக்கு ஆபிமுக்கியமுண்டாகும்படியை எதிர்பார்த்துக் கொண்டு நம்பக்கலிலே ஊற்றமுற்றிருக்கையே.

104. நாம் அந்யபரராயிருக்கவும் எம்பெருமான் நமக்கேயாயிருந்துகொண்டு செய்வது தான் ஏதென்னில்; சில பிள்ளைகள் தாய் தகப்பன்மாரிடத்தில் விரோதங்கொண்டு அவர்களோடே கூடியிருந்து உண்ணமாட்டாதே பட்டினிகிடந்து திரியுமளவில், அத் தாய்தந்தையர் அவர்களையும் விடமாட்டாமல் அசலறியாதபடி இராக்காலங்களிலே மடங்களில் மறைந்திருந்து பிறரைக் கொண்டு உண்பிப்பது போல, எம்பெருமானும் தன் பக்கலில் தலைசாய்க்கமாட்டோமென்று ஸ்வாதந்திரியங் கொண்டாடித் திரிகிற சேதநர்கள் கண்காணாதபடி அந்தராத்மாவாய் இவர்கள் ஸத்தையே பிடித்து ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருவதுண்டே, அதுகாண்மின்.

ஆக இந்த நாராயண பதத்தாலே கைங்கரியத்திற்கு உத்தேச்ய பூதனான எம்பெருமான் படியைச் சொல்லியாயிற்று. (104)

105. நாராயண பதத்தின்மேல் ஏறிக்கிடக்கிற சதுர்த்தீவிபக்தியானது கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிறபடியைத் தெரிவிக்கின்றதென்கிறது இனி. * சென்றாற் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம், நின்றால் மரவடியாம் நீள்கடலுள் — என்றும், புணையாமணிவிளக்

106. நமஸ்ஸாலே தன்னோடு உறவில்லையென்றுவைத்துக் கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கக்கூடுமோவென்னில்,—

107. "படியாய்க்கிடந்து உன்பவளவாய் காண்பேனே" என்கிறபடியே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை வந்தேறி யன்று; ஸ்வரூபப்ராயுக்தம்.

108. ஆகையால் * வழுவிலாவடிமை செய்ய வேண்டும் நாம் என்கிற ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது.

காம் பூம்பட்டாம் புல்குமணையாம் திருமாற்கு அரவு. * என்ற பொய்கையாழ்வார் பாசுரத்தின் படியே திருவனந்தாழ்வானைப்போலே எவ்வகைப்பட்ட கைங்கரியங்களும் செய்ய வேணுமென்கிற அபேக்ஷை சதுர்த்திவிபக்தியினால் பிரகாசிப்பிக்கப்படுகிற தென்றதாயிற்று.

[மூலத்தில் "ஆயவென்கிறவித்தால்" என்றிருப்பதில் சிலர் சங்கிப்பதுண்டு; அதாவது, வியாகரண சாஸ்த்ரப்படி (ஆய) என்று கிடையாதே; * ஙேர்யஃ * என்கிற பாணினிஸூத்திரத்தினால் ஙே என்பதற்கு 'ய' என்பது ஆதேசமாக வந்து ஸ்தாநிவத்பாவத்தாலே தீர்க்கம் பிராப்தமாயிருக்கிறவத்தனை போக்கி ஆய என்கிற ஸ்வரூபமில்லையே; அப்படியிருக்க (ஆயவென்கிறவித்தால்) என்று அருளிச் செய்தது எப்படி பொருந்தும்? என்று சங்கிப்பர்கள்; இதற்கு ஸமாதானமாவது, இது மந்த்ரமாகையாலே மந்த்ர சாஸ்திரத்தில் உத்தாரக்ரமத்தில் (ஆய) என்று எடுத்திருக்கையாலே அதையடியொற்றி அருளிச்செய்ததாகையாலே பொருந்தாமை யொன்றுமில்லை.

106, 107. கீழே நமஸ்ஸுக்கு அத்யந்த பாரதந்திரியமன்றோ பொருளாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது, தனக்கென்று ஒன்றை விரும்புகைக்கு யோக்யதையில்லாமையன்றோ அத்யந்த பாரதந்திரியமாவது; அப்படிப்பட்ட பாரதந்த்ரியத்திற்கு விருத்தமாக இப்போது கைங்கர்யத்தை விரும்பி அபேக்ஷித்தல் யுக்தமோவென்னில்; யுக்தமே. கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திப்பதானது ஸ்வபோக்த்ருத்வ ரூபமான அஹங்காரத்தாலே விளைவதாய்க்கொண்டு வந்தேறியானதன்று; சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தே தான் தரிக்கவேண்டியவனாகையாலே சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தல்லது தான் தரியாதபடியான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றினதேயாம். ஆனது பற்றியே "படியாய்க்கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே" என்று குலசேகராழ்வார் அத்யந்த பாரதந்திரியத்தோடே கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையும் பண்ணியிருக்கிறார். ஆக ஸ்வரூபப்ராயுக்தமாகையாலே கைங்கர்யத்தை பிரார்த்தித்தல் யுக்தம்.

[* படியாய்க்கிடந்து உன் பவளவாய் காண்பேனே * என்கிற விதில் கைங்கர்ய பிரார்த்தனை எங்கே கிடக்கிறது? என்னில்; "உன்பவளவாய் காண்பேனே" என்பதில் அது உணரத்தக்கது. நாம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைத்தோமா என்பதை சேஷியினுடைய முகவிகாஸம் கண்டே அறியவேண்டுதலால் அதற்காகவே 'உன்பவளவாய் காண்பேனே' என்றாராழ்வார். ஆகவே அது கைங்கர்ய பிரார்த்தனை பண்ணினபடியேயாம் என்று கொள்க.] (106, 107)

108. கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திப்பதானது வந்தேறியல்லாமல் ஸ்வரூபப்ராயுக்தமாகையாலே * ஒழிவில் காலமெல்லாமுடனாய் மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டுநாம் * என்று ஆழ்வார் விரும்பியபடியே அடிமையில் ஒன்றும் நழுவாதபடி ஸகல கைங்கரியங்களும் செய்ய வேண்டுமென்கிற ப்ரார்த்தனையை இந்த சதுர்த்தீ விபக்தி விளக்கிற்றாயிற்று. (108)

109. * கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கு முண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலென்கிறபடியே காண்பதற்கு முன்பு உறக்கமில்லை; கண்டால் *ஸதாபஶ்யந்தியாகையாலே உறக்கமில்லை.

110. * பழுதே பல பகலும் போயினவென்று இழந்த நாளைக்குக் கூப்பிடுகிறவனுக்கு உறங்கவிரகில்லை.

111. * அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்த பின் மறந்திலேனென்னு நின்றார்களிறே.

112. இவ்வடிமைதான் * ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி என்கிறபடியே ஸர்வதேஶ ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் அநுவர்த்திக்கும்.

113. எட்டிழையாய் மூன்றுசரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம் போலே திருமந்த்ரம்.

---

109. மேற்கூறிய கைங்கர்ய பிரார்த்தனை நிரந்தரமாக நடக்கும்படியான ருசியுடையார் படி பேசப்படுகிறது. * இமையோர்கள் குழாம் தொழுவதுஞ் சூழ்வதுஞ்செய் தொல்லைமாலைக் கண்ணாரக்கண்டு கழிவதோர் காதலுற்றார்க்கும் உண்டோ கண்கள் துஞ்சுதலே * என்னுமா போலே எம்பெருமானை ஸேவிப்பதற்கு முன்பு ஜ்ஞான ஸங்கோசமாகிற உறக்கம் கிடையாது. கண்டகாலத்திலே * தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதாபச்யந்திஸூரய: * என்று உபநிஷத்து ஓதினபடியே நித்யாநுபவம் பண்ணுகையாலே பின்பும் உறக்கமில்லை. இப்படி எப்போதும் உறக்கமில்லாதபடியாகவாயிற்று பிராப்யருசியுடையார் படியிருப்பது. (109)

110. உறக்கமில்லாமைக்கு மற்றொரு காரணமுமுண்டு; * பழுதே பலபகலும் போயினவென்று அஞ்சியழுதேன் * என்று பொய்கையாழ்வாரருளிச்செய்தபடியே, பகவத் விஷயத்தை இப்போது அநுபவிக்குமாபோலே பண்டெல்லாம் அநுபவியாமல் அநேககாலம் வியர்த்தமாய்க் கழிந்துபோய்விட்டதே! என்று இழந்தநாளை நினைத்து வருந்தி ஆக்ரந்தநம் பண்ணுமதிகாரிக்கு மேலுள்ள காலத்தில் உறக்கம் வர அவகாசமில்லை. (110)

111. அன்றியும் * அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்த பின் மறந்திலேன் * என்கிற திருமழிசையாழ்வாருடைய படியிலே யிருப்பார்க்கு பகவத் விஷயத்தில் அறிவு பிறந்தபின்பு மறப்பதற்கு ப்ரஸக்தியே கிடையாது.

ஆக இவ்வளவால்—பகவத்விஷய வைலக்ஷண்யமுணர்ந்தவர்களின்படி இப்படிப்பட்டதாகையாலே இந்த கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனை இடையறாமல் நடக்குமென்றதாயிற்று. (111)

112. இனிமேல் இந்த கைங்கரியத்திற்கு தேசநியமம் காலநியமம் ஒன்றுமில்லாமை கூறப்படுகிறது. * ஒழிவில் காலமெல்லா முடனாய்மன்னி வழுவிலாவடிமை செய்யவேண்டு நாம் * என்று எல்லாக்காலங்களிலும் எல்லா தேசங்களிலும் எல்லா அவஸ்தையிலும் பிரியாது நின்று கைங்கர்யம் பண்ணப்பெறவேணுமென்று ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்தபடியே இவ்வடிமை ஸர்வ தேச ஸர்வகால ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தொடர்ந்து செல்லும். (112)

113. உலகத்தில் ஸ்த்ரீகள் மங்களஸூத்ரம் தரிப்பதானது 'இவள் புருஷனுக்கு அநந்யார்ஹை' என்று காட்டுவதற்கு ஆகிறாப்போலே இந்தத் திருமந்த்ரத்தைத் தரிப்பதானது 'சேதநர்கள் எம்பெருமானுக்கு அநந்யார்ஹ பூதர்கள்' என்பதை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது என்பது

114. இத்தால் ஈஶ்வரன் ஆத்மாக்களுக்குப் பதியாய்நின்று ரக்ஷிக்கு மென்கிறது.

115. ஆகத்திருமந்த்ரத்தால், எம்பெருமானுக்கே உரியேனான நான் எனக்கு உரியனன்றிக்கே யொழியவேணும்; ஸர்வஶேஷியான நாராயணனுக்கே எல்லாவடிமைகளும் செய்யப்பெறுவேனாக வேணுமென்றதாயிற்று.

முமுக்ஷுப்படியில் திருமந்த்ரப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்

தோற்ற இத்திருமந்த்ரம் ஒரு மங்களஸூத்ரமாக நிரூபிக்கப்படுகிறது. உலகத்தில் மங்கள ஸூத்ரமானது பதினாறு இழையாய் இரண்டு சரடாயிருக்கும்; இது அப்படியல்லாமல் விலக்ஷணமான ரீதியிலே எட்டு இழையாய் மூன்று சரடாயிருப்பதொரு மங்களஸூத்ரம் போலேயாம். எட்டு அக்ஷரமிருப்பது எட்டு இழையாகவும், மூன்றுபதமிருப்பது மூன்று சரடாகவும் கொள்ளப்பட்டது. (113)

114. திருமந்த்ரத்தை மங்களஸூத்ரமாக நிரூபித்துச் சொன்னதனால் என்ன தேறிற்று என்னில்; இந்தத்திருமந்த்ரத்தோடு ஸம்பந்தமுடைய சேதநர்களுக்கு எம்பெருமான் பதியாயிருந்துகொண்டு ரக்ஷணத்தொழிலை நிர்வஹித்துக்கொண்டுபோருமென்பதே.(114)

115. இத்திருமந்த்ரத்தின் அர்த்தம் ஸங்க்ரஹித்து நிகமிக்கப்பட்டது. (115)

பெருமாள் கோயில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர்
எழுதிய முமுக்ஷுப்படி ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில்
திருமந்த்ர ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

முமுக்ஷுப்படி—த்வயப்ரகரணம்.

116. புறம்புண்டான பற்றுக்களையடைய வாஸநையோடே விடுகையும், எம்பெருமானையே தஞ்சமென்று பற்றுகையும், பேறு தப்பாதென்று துணிந்திருக்கையும், பேற்றுக்கு த்வரிக்கையும், இருக்கும்நாள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ப்ரவணனாய் குணாநுபவ கைங்கர்யங்களே போது போக்காகையும், இப்படியிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களேற்றமறிந்து உகந்திருக்கையும், திருமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் நியதனாகையும், ஆசார்யப்ரேமம் கனத்திருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கலிலும் எம்பெருமான் பக்கலிலும் க்ருதஜ்ஞனாய்ப்போருகையும், ஜ்ஞானமும் விரக்தியும் சாந்தியுமுடையனாயிருக்கும் பரமஸாத்விகரோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதம்.

த்வயப்ரகரண ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹம்.

(அவ) திருமந்த்ரம் த்வயம் சரமச்லோகம் என்ற ரஹஸ்யங்கள் மூன்றுள் திருமந்த்ரமானது மந்த்ரராஜமென்றும், த்வயமானது மந்த்ரரத்னமென்றும் ப்ரஸித்திபெற்றிருக்கும். ஆசாரியர்கள் திருமந்த்ரத்திற்காட்டிலும் த்வயத்தில் அதிகமாக ஊன்றிப்போருவர்கள். "திருமந்திரத்திலே பிறந்து த்வயத்திலே வளர்ந்து த்வயைக நிஷ்டராவீர்" என்று ஆசாரியர்கள் ஆசாஸிப்பர்களாம். மணவாளமாமுனிகளின் திநசர்யையில், * மந்த்ர ரத்நாநுஸந்தாந ஸந்தத ஸ்புரிதாதரம், ததர்த்ததத்வ நித்யாந ஸந்நத்த புலகோத்கமம் * என்றுள்ளது ப்ரஸித்தம். மணவாளமாமுனிகளின் திருவதரம் எப்போதும் த்வயாநுஸந்தானத்தினால் ஸ்புரித்துக் கொண்டிருக்குமென்றும், அதன் அர்த்தாநுஸந்தானத்தினால் திருமேனி புளகாஞ்சிதமாயிருக்குமென்றும் சொல்லப்பட்டுளது. இப்படிப்பட்ட பெருமை த்வயத்திற்கு உள்ளதொன்றும். ஸ்ரீவைஷ்ணவனாயிருப்பானொருவனுக்கு த்வயரஹஸ்யம் மிகவும் உபாதேயம்.

116. இந்த ப்ரஸங்கத்திலே வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களானவற்றை முந்துறமுன்னம் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுவதும் முக்கியமாகும். பத்து விஷயங்கள் வைஷ்ணவாதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்களென்று ஆசாரியர்கள் நிரூபித்தருளுகிறார்கள். அவையாவன :—

* பிதரம் மாதரம் தாராந் * இத்யாதிப்படியே பாஹ்ய விஷய ஸங்கங்களையடைய மறுவலிடாதபடி ஸவாஸநமாக விடுகை.

வேறொன்று தஞ்சமென்கிற நினைவு கலசாதபடி நிருபாதிகரக்ஷகனான ஸர்வேச்வரனையே தஞ்சமாகப் பற்றுதல்.

பேறு கனத்திருப்பதையும் அதற்குரிய உபாயம் நம்பக்கலில் இல்லாமையையும் நாம் செய்யும் பாபங்கள் அளவு கடந்திருப்பதையும் நோக்கித் தளும்பாமல் பலன் தப்பாமல் கைபுகும் என்று விச்வஸித்திருக்கை.

117. இந்தவதிகாரிக்கு ரஹஸ்யத்ரயமுமநுஸந்தேயம்.

118. எல்லாப்ரமாணங்களிலும் தேஹத்தாலே பேறென்கிறது; திருமந்த்ரத்தில் ஆத்மாவாலே பேறென்கிறது; சரமச்லோகத்தில் ஈச்வரனாலே பேறென்கிறது; த்வயத்தில் பெரியபிராட்டியாராலே பேறென்கிறது.

இப்படி விச்வஸித்து 'பேறு ஸித்தித்தபோது காண்கிறோம்' என்று ஆறியிராமல் * தாவி வையங்கொண்ட தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ * * மாகவைகுந்தங் காண்பதற்கு என் மனமேகமெண்ணும் * என்கிறபடியே க்ரமப்ராப்தி பற்றாமல் பதறுகை.

பரமபதத்திலே போய் பகவதநுபவகைங்கரியங்களைப் பண்ணுகையாகிற பேற்றில் பதற்றம் நடவா நிற்கச்செய்தேயும் இந்த வுடம்போடே யிருக்கும் நாள் திவ்ய தேசங்களிலே * கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டுகையாகிற ப்ராவண்யத்தை யுடையனாய், அந்த திவ்ய தேசங்களிலே நிற்கிறவனுடைய கல்யாண குணாநுபவமும், அது அடியாகக் கரணத்ரயத்தாலும் அவன் விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்யமுமே காலக்ஷேப விஷயமாம்படி யிருக்கை.

கீழ்ச்சொன்ன விவையெல்லா முடையராயிருக்கும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் 'இந்தளத்திலே தாமரை பூத்தாற்போலே இந்த விபூதியிலே இப்படியும் சில மஹான்கள் உண்டாவதே!' என்று அவர்களது வைபவத்தை யறிந்து உகந்திருக்கை.

இதர மந்த்ரங்களின் அருகே மறந்தும் செல்லாமல், த்யாஜ்யோபாதேயங்களைத் தெளியவறிவிக்கும் திருமந்த்ரத்திலும் அதின் அர்த்தத்திற்கு விவரணமான த்வயத்திலும் நிஷ்டனாயிருக்கை.

கீழ்ச் சொன்னவற்றையெல்லாம் உபதேசத்தாலே தனக்குண்டாக்கின ஆசார்யன் விஷயத்தில் பக்தி அதிசயித்திருக்கை.

நித்ய ஸம்ஸாரியான தன்னை நித்ய ஸூரிகள் பெறும் பேற்றுக்கு உரியனாம்படி இரும்பைப் பொன்னாக்குவாரைப்போலே திருத்தின அந்த ஆசார்யனிடத்திலும், அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை யுண்டாக்கின எம்பெருமானிடத்திலும் இடையறாது நன்றி பாராட்டுதல்.

தான் கலங்கினாலும் கலங்காமல் நோக்குவதற்காகவும் கீழ்ச் சொன்னவை தனக்கு வளர்ந்து செல்லுகைக்காகவும் ஜ்ஞாநவிரக்தி சாந்தி ஸம்பந்நனாய் பரமஸாத்விகனாயிருப்பானொரு பாகவதனோடே ஸஹவாஸம் பண்ணுகையும் - ஆக இவை யித்தனையும் வைஷ்ணவனென்றிருப்பானொரு அதிகாரிக்கு அவச்யாபேக்ஷிதங்கள்.

117. இவ்வதிகாரிக்கு அந்த ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களை வளர்க்குமதான ரஹஸ்யத்ரயமும் அநுஸந்தான விஷயமாக வேணும்.

118. இனி த்வயத்திற் சொல்லுகிற அர்த்தத்தின் அதிசயத்தை யறிவிப்போம். ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் இன்னது சொல்லுகிறது, திருமந்திரத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது, சரமச்லோகத்தில் இன்னது சொல்லுகிறது என்று தெரிந்துகொண்டு பிறகுத்வயத்திற் சொல்லுகிறது இன்னது என்று தெரிந்துகொண்டால் நலமாகும். ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் சேதநனுடைய விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. விசிஷ்டவேஷமாவது தேஹவிசிஷ்ட வேஷம், ப்ராஹ்மணாதி

119. பெரியபிராட்டியாராலே பேறுகையாவது இவள் புருஷகாரமாலு லல்லது ஈச்வரன் கார்யம் செய்யானென்கை.

120. த்வயத்துக்கதிகாரி ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்யகதித்வமுமுடையவன்.

வர்ணதர்மங்களைப் பற்றியும் ப்ரஹ்மசர்யாதி ஆச்ரமதர்மங்களைப் பற்றியும் பேசுவதே ஸகல சாஸ்திரங்களுக்கும் விஷயமாகையாலும் அந்த வர்ணாச்ரமங்கள் தேஹத்தைப்பற்றி நிற்கையாலும் சாஸ்திரங்களுக்கு தேஹவிசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப் பட்ட ஸகல சாஸ்திரங்களிலும் தேறுகிற அர்த்தமாவது—ஸாதநாநுஷ்டாந யோக்யமான தேஹத்தாலே இவனுக்குப் புருஷார்த்த லாபம் என்பதாம்.

திருமந்திரத்திற்கு சேதநனுடைய நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு. (அதாவது, சுத்த ஆத்மவஸ்துவிலே நோக்கு என்றபடி.) திருமந்திரமானது ஸகலாத்மாக்களுக்கும் பொதுவான தன்மையைத் தெரிவிப்பதேயன்றி ஜாத்யாச்ரம ஸம்பந்தியான விஷயமொன்றையும் தெரிவிப்பதல்லாமையாலே திருமந்திரத்திற்கு நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கு என்னத் தட்டில்லை. அப்படிப்பட்ட திருமந்திரத்தில் - இவன் தன்னைத்தான் ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் நின்றும் கைவாங்கினாலொழிய ஈச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் ஜீவியாமையாலே அந்த ஈச்வரனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்கு விரோதியான ஸ்வப்ரவ்ருத்தியை விட்டிருக்கும் ஆத்மாவாலே புருஷார்த்தலாபம் என்கிறது.

ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்திலே நோக்கான சரமச்லோகத்தில் - இவனுடைய ஸ்வீகாரமும் மிகையாம்படி தானே கைக்கொண்டு ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களான ஸகலபாபங்களையும் தள்ளிப்போகட்டுத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளும் ஈச்வரனாலே புருஷார்த்தலாபமென்கிறது.

ஈச்வரனுடைய லக்ஷ்மீ விசிஷ்ட வேஷத்திலே நோக்கான த்வயத்திலோ வென்னில், விசேஷண பூதையான பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்கிறது. பேறுபெறுவதற்கு தேஹமும் வேணும், ஆத்மாவும் வேணும், ஈச்வரனும் வேணும், பிராட்டியும் வேணும். முக்கியமாக வேண்டுவது பிராட்டியாகையாலே அவளாலே புருஷார்த்தலாபமென்று தெரிவிக்கிற த்வயம் மிகச் சிறந்தது என்றதாயிற்று.

119. உபாயம் எம்பெருமானாயிருக்க, பெரிய பிராட்டியாராலே புருஷார்த்த லாபமென்றால் என்ன அர்த்தம்? என்னில்; இவனுடைய குற்றங்களைப் பாராதே ரக்ஷிக்கும்படி இவள் புருஷகாரமானாலொழிய எம்பெருமான் இவனுக்குக் காரியம் செய்யானென்பதே தாற்பரியம்.

120. ஸித்தோபாய வரணத்தைக் கூறுமதான த்வய ரஹஸ்யத்திற்கு அதிகாரிகள் கிடைப்பது அரிது. ஆகிஞ்சந்யமும் அநந்ய கதித்வமுமாகிற இரண்டு முடையவனே த்வயாதிகாரியாவான். ஆகிஞ்சந்யமாவது— * நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் * என்கிறபடியே ஒருவிதமான கைம்முதலுமில்லாமை. அநந்யகதித்வமாவது— * புகலொன்றில்லாவடியேன் * களைகண் மற்றிலேன் * என்கிறபடியே வேறு ரக்ஷகனை நெஞ்சிலும் நினையாமை. ஆக இவ்விரண்டும் வாய்க்கப்பெற்ற அதிகாரியே த்வயாதிகாரியாவான்.

உபாயாந்தர மில்லாமையாகிற ஆகிஞ்சந்யத்தின் வேஷமும், வேறு ரக்ஷகனில்லாமையாகிற அநந்யகதித்வத்தின் வேஷமும் ப்ரபந்நபரித்ராண மென்கிற ரஹஸ்யத்திலே பரக்க வருளிச்செய்யப்பட் டிருக்கின்றது; அங்கே கண்டுகொள்க.

121. இவையிரண்டும் ப்ரபந்நபரித்ராணத்திலே சொன்னோம்.

122. இதில் முற்கூற்றால் பெரியபிராட்டியாரை முன்னிட்டு ஈச்வரன் திருவடிகளை உபாயமாகப்பற்றுகிறது; பிற்கூற்றால் அச்சேர்த்தியில் அடிமை இரக்கிறது.

123. ஸ்ரீஎன்று பெரியபிராட்டியார்க்குத் திருநாமம்.

124. ஸ்ரீயதே - ச்ரயதே.

125. இதுக்கர்த்தம்-எல்லார்க்குமிவளைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாய், இவள் தனக்குமவனைப்பற்றி ஸ்வரூபலாபமாயிருக்குமென்று.

126. இப்போதிவளைச்சொல்லுகிறது புருஷகாரமாக.

---

121. இனி த்வயத்தின் வாக்யார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. இரண்டு கூறாக [கண்டங்களாக] இருக்கின்ற இந்த த்வயத்தில் முதற்கண்டத்தினால்—பெரிய பிராட்டியாரைப் புருஷகாரமாகப்பற்றி எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது. [ஸ்ரீமத் என்பதனால் பெரிய பிராட்டியாரை முன்னிடுகிறது; நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே என்பதனால் எம்பெருமான் திருவடிகளை உபாயமாகப் பற்றுகிறது.] உத்தர கண்டத்தாலே, பெரிய பிராட்டியாரும் அவனுமான சேர்த்தியிலே கைங்கரியம் பண்ணவேணுமென்கிற பிரார்த்தனை காட்டப்படுகிறது. ஸ்ரீமதே என்று பிராட்டியுமவனுமான சேர்த்தி; நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்தி கைங்கர்ய பிரார்த்தனையைக் காட்டும். நமஸ்ஸு கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்தியைக் காட்டும்.]

123. இனி பிரதிபதார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. ஸ்ரீ என்கிற சொல்லுக்கு ஸம்பத்து முதலியவைகளும் பொருளானாலும் இங்கே இச்சொல் பெரிய பிராட்டியார்க்குத் திருநாமமாயிரா நின்றது. * ஸ்ரீரிதி ப்ரதமம் நாம லக்ஷ்ம்யா: * என்கிற ப்ரமாண வசனமும் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

124. இந்த ஸ்ரீ சப்தமானது, * ச்ரிஞ்—ஸேவாயாம் * என்கிற தாதுவிலே இரண்டு வகையான வ்யுத்பத்தியால் நிஷ்பந்நமாகும், ஸ்ரீயதே இதி ஸ்ரீ:. (இது கர்மணி வ்யுத்பத்தி.) ச்ரயதே இதி ஸ்ரீ:. (இது கர்த்தரி வ்யுத்பத்தி.)

125. கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் எல்லாராலும் ஸேவிக்கப்படாநின்றாள் என்று பொருள் படுகின்றது. ஸகல சேதநர்கட்கும் இவளைப்பற்றியே தங்களுடைய சேஷத்வரூபமான ஸ்வரூபம் ஸித்திக்குமென்றவாறு. கர்த்தரி வ்யுத்பத்தியில் ஈச்வரனை இவள் ஸேவியா நின்றாளென்று பொருள்படுகிறது. இவள் தனக்கும் ஈச்வரனைப்பற்றித் தன்னுடைய ஸ்வரூப லாபமாயிருக்குமென்றவாறு. ஸகல சேதந விஷயத்தில் சேஷித்வத்தையும் ஈச்வர விஷயத்தில் சேஷத்வத்தையும் உடையவள் என்று ஸ்ரீ சப்தார்த்தம் தேறிற்றாயிற்று.

126. எம்பெருமானுக்கு உபாயத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டானாற் போலே இவளுக்கும் புருஷகாரத்வமும் உபேயத்வமுமாகிற இரண்டு தன்மைகளுண்டு; புருஷகாரத்வமென்கிற தன்மையை நினைத்து இப்போது இவளைச் சொல்லுகிறது. உபாய வஸ்துவில் விசேஷணமாயிருக்கிற தன்மையையிட்டு இவளுக்கும் உபாயத்வமுண்டென்கிற பக்ஷம் யுக்தியுக்தமன்றென்க.

127. நீரிலே நெருப்புக்கிளருமாபோலே குளிர்ந்த திருவுள்ளத்திலே அபராதத்தாலே சீற்றம் பிறந்தால் பொறுப்பது இவளுக்காக.

128. இவள்தாயாய் இவர்கள்க்லேசம் பொறுக்கமாட்டாதே அவனுக்குப் பத்நியாய் இனிய விஷயமாயிருக்கையாலே கண்ணழிவற்ற புருஷகாரம்.

129. திருவடியைப் பொறுப்பிக்குமவள் தன்சொல்வழிவருமவனைப் பொறுப்பிக்கச் சொல்லவேண்டாவிறே.

---

127. எம்பெருமானுடைய நாராயணத்வப்ரயுக்தமான ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தத்தைத் தெரிந்துகொண்டு அவனை ஆச்ரயிக்கிற இச்சேதநனுக்கு இவளைப் புருஷகாரமாக முன்னிட வேண்டிய அவசியம் என்ன? என்னில்; குளிர்ந்த ஜலத்திலுங்கூடக் கொடிதான நெருப்பு கிளருமாபோலே, ஸர்வ பூத ஸுஹ்ருத்தானவன் திருவுள்ளத்திலே சேதனன் அளவுகடந்து பண்ணின அபராதமடியாகச் சீற்றம் பிறப்பதுமுண்டே; அங்ஙனே சீற்றம் பிறந்தால் அவ்வபராதத்தைப் பொறுப்பது இப்பிராட்டிக்காக. தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே அச்சீற்றத்தை யாற்றி தயையை ஜநிப்பிக்கும் இவள். ஆகையாலே ஸம்பந்த வுணர்ச்சியுள்ளவனுக்கும் அபராத பயத்தாலே புருஷகாரத்தை முன்னிடுகை அவசியமே யென்க.

128. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவ்வளவு காரியம் செய்யுமோவென்னில், * அகில ஜகந்மாதரம் * என்கிற படியே சேதநர்கட்கு இவள் மாதாவாய், அந்த ஸம்பந்தமடியாக இவர்களுடைய வருத்தம் கண்டு பொறுத்திருக்கமாட்டாதே யிருக்கிற வொரு தன்மையும், எம்பெருமானுக்குப் பத்நியாய் * பித்தர் பனிமலர்மேல் பாவைக்கு * என்கிறபடியே அவன் தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பிச்சேறித் தன் சொற்படி நடக்கும்படி அபிமதவிஷயமாயிருக்கிற வொரு தன்மையும் உடையளாகையாலே ஒருவகையாலும் விபலமாக மாட்டாத புருஷகாரம். உலகில் புருஷகாரம் செய்பவர்களுக்கு இரண்டு தன்மைகள் வேண்டும்; எவர் விஷயத்தில் புருஷகாரம் செய்யவேணுமோ அவர் விஷயத்தில் நெஞ்சார்ந்த அன்பு இருக்கவேண்டியது ஒன்று; யாரிடத்தில் புருஷகாரம் செய்ய வேணுமோ அவரிடத்தில் தம் வாக்கு வெற்றிபெற்றே தீரும்படியான வால்லப்ய்மிருக்கவேண்டியது மற்றொன்று. இவ்விரண்டும் பிராட்டியிடத்தே புஷ்கலமென்று நிரூபிக்கப்பட்டதாயிற்று.

129. இதெல்லாம் வாஸ்தவந்தான் ; ஈச்வரனோ கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்திரன்; அன்னவன் சேதநருடைய குற்றங்களை நிறுத்து அவற்றுக்குத் தக்கபடி தண்டனை செலுத்தியே தீர்வேன் என்று நிற்குமளவில் பிராட்டிதான் என்ன செய்ய முடியும்? என்னில்; இது இவளுடைய செய்தியறியாதார் செய்யும் ஆக்ஷேபமாகும். இவள் சிறையிருந்த காலத்தில் இவளைப் பத்து மாதம் இடைவிடாது படாத பாடுகளும் படுத்தின ராக்ஷஸிகளின் கொடுமையை மரத்தின்மேல் மறைந்திருந்து கண்ட அனுமான் "பெருமாள் வெற்றிபெற்ற பின்பு இவர்களைப் பார்த்துக் கொள்வோம்" என்று ஆறியிருந்து, ராவணவதமான பின்பு ஓடிவந்து "இவ்வரக்கிகளின் அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு சித்திரவதம் பண்ண நினைத்திருக்குமெனக்கு இடமளிக்க வேணும்" என்று (பிராட்டியை நோக்கிக்) கேட்டவளவிலே, சொல்மிறுங்கனை அவ்வனுமானையுமுட்பட இவள் உபதேசத்தாலே பொறுப்பித்தாளென்பது ஸ்ரீராமாயண பிரஸித்தம். அப்படிப்பட்டவிவள் * அல்லிமலர் மகள் போகமயக்குக்களாகியும் நிற்குமம்மான் * என்கிறபடியே தன் போக்யதையிலே மிகவும் ஈடுபட்டிருப்பவனாய், * நின்னன்பின் வழி நின்று சிலைபிடித்தெம்பிரானேக *

130. மதுப்பாலே இருவர் சேர்த்தியும் நித்யமென்கிறது.

131. இவளோடேகூடியே வஸ்துவினுடைய உண்மை.

132. ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் சேதனனுடைய அபராதத்தையும் கண்டு அகலமாட்டாள்.

133. சேதனனுக்கு இவையிரண்டையும் நினைத்து அஞ்சவேண்டா.

134. இத்தால் ஆச்ரயிக்கைக்கு ருசியேவேண்டுவது, காலம் பார்க்க வேண்டாவென்கிறது.

135. இவள் ஸந்நிதியாலே காகம் தலைபெற்றது; அதில்லாமையாலே ராவணன்முடிந்தான்.

என்கிறபடியே 'மாயாமிருகத்தின் பின்னே போ' என்றாலும் விளைவதறியாதே அதின் பின்னே தொடர்ந்து போமவனாய் இப்படி தனக்கு விதேயனாய் ரஸிகனாயிருக்குமவனைப் பொறுப்பிக்க வல்லளென்பது பற்றிக் கேட்கவேணுமோ?

130. 'ஸ்ரீமத்' என்கிற பதத்தில் ப்ரக்ருதியான ஸ்ரீ என்பதன் பொருள் விவரிக்கப் பட்டதாயிற்று: அதன் மேல் ஏறிக்கிடக்கும் மதுப்பென்கிற பிரத்யயத்தின் பொருள் இனி மேல் விவரிக்கப்படுகிறது. 'எப்போதும் கூடியிருத்தல்' என்னும் பொருளில் 'மதுப்பு' வந்திருப்பதாகக் கொள்க. இத்தால் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியும் ஈச்வரனுமான இருவருடைய சேர்த்தியும் எப்போது முண்டென்பது சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

131. இந்த நித்ய யோகம் எப்படிப்பட்டதென்னில், ஸ்வரூபாநுபந்தித்வ ப்ரயுக்தமான நித்யயோகமென்று கொள்ளக்கடவது. ஞானம் ஆனந்தம் முதலியவை எப்படி பகவானுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகங்களோ அப்படி ஸ்ரீபதித்வமும் நிரூபகமாகையாலே இவளோடே கூடியே ஈச்வர வஸ்துவின் ஸத்தையுளதாகக் கொள்க.

132. இவளுடைய குணப்ரயுக்தமாகவும் நித்யயோகமுண்டு; அபராதங்களைக் கணக்கிட்டு தண்டிக்க வல்லவனான ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தையும் சேதனர் செய்யும் குற்றங்களின் அளவில்லாமையையுங் கண்டு ''ஐயோ என்னாகுமோ!' என்கிற பயத்தாலே ஈச்வரனை விட்டு ஒரு நொடிப்பொழுதும் அகலமாட்டாள்.

133. இப்படி இவளிருந்து நோக்குகையாலே, ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ரியத்தைக் கண்டோ தன்னுடைய அபராதங்களை நினைத்தோ சேதநன் அஞ்சவேண்டிய ப்ரஸக்தியில்லை.

134. அன்றியும், பிராட்டியானவள் எப்போதும் எம்பெருமானோடு கூடியேயிருக்கின்றாளென்று தெரிந்து கொள்ளுமளவில், எந்த ஸமயத்திலும் எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்கலாம் என்பது தேறிற்றாகும். 'புருஷகாரம் செய்பவள் அருகேயிருக்குங்காலம் பார்த்து ஆச்ரயிக்கவேணும்' என்று ஸமயப்ரதீக்ஷை வேண்டியதில்லை; ஆச்ரயிக்க வேணுமென்கிற ருசி பிறக்கவேண்டுவதத்தனையே.

135. பிராட்டியின் புருஷகாரம் அவசியம் வேண்டியதேயென்பதை விபவாவதார காலத்துச் செய்தியாலும் தெரிந்துகொள்ளலாம்; ராமாவதாரத்தில், அளவுகடந்த அபராதத்தைச் செய்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்திற்கு இலக்காய் தலையறுப்புண்ண வேண்டின காகம் க்ருபைக்கு இலக்காய்த் தலைபெற்றுப்போனது பிராட்டியின் ஸந்நிதியினாலேயாம். அவ்வளவு அபராதியல்லாத ராவணன் ராமசரத்துக்கு இலக்காய் முடிந்துபோனது இவளுடைய ஸந்நிதி

136. புருஷகாரபலத்தாலே ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலைசாய்ந்தால் தலையெடுக்கும் குணங்களைச்சொல்லுகிறது நாராயணபதம்.

137. அவையாவன - வாத்ஸல்யமும் ஸ்வாமித்வமும் ஸௌசீல்யமும் ஸௌலப்யமும் ஜ்ஞானமும் சக்தியும்.

138. குற்றம்கண்டு வெருவாமைக்கு வாத்ஸல்யம், கார்யம்செய்யுமென்று துணிகைக்கு ஸ்வாமித்வம்; ஸ்வாமித்வம் கண்டு அகலாமைக்கு ஸௌசீல்யம்; கண்டு பற்றுகைக்கு ஸௌலப்யம்; விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக்கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞானசக்திகள்.

யில்லாமையினாலேயாம். ஆகவே பிராட்டியின் ஸந்நிதானம் பழுதுபடாதென்று உணர்க. ஆக இவ்வளவும் ஸ்ரீமத் பதார்த்தம் சொல்லிற்றாயிற்று.

136. 137. இனி நாராயண பதத்தின் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. 'நாராயணன்' என்பதற்குப் பல பல பொருள்கள் உண்டு; ஆங்காங்கு ஸந்தர்ப்பானுகுணமாகப் பொருள் கொள்ள வேண்டியதாகும். இங்கு, வாத்ஸல்யம் ஸ்வாமித்வம் ஸௌசீல்யம் ஸௌலப்யம் ஜ்ஞாநம் சக்தி ஆகிற இத் திருக்குணங்களை யுடையவன் என்கிற பொருள் கொள்ளக்கடவது. ஏனெனில், ஆச்ரயிக்க ருசியுடைய சேதநன் அநாதிகாலமாகப் பண்ணின அபராதங்களைப் பார்த்துச் சீற்றங்கொண்டு இவனை அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்றிருக்கும் எம்பெருமானுடைய ஸ்வாதந்திரியமானது, உபதேசத்தாலும் அழகாலும் வசீகரித்துக் காரியங்கொள்ளவல்ல புருஷகாரபலத்தாலே தலைமடிந்தொழிந்த பிறகு, அந்த ஸ்வாதந்திரியத்தின் கீழ் தலையெடுக்கப் பெறுமலிருந்த கஷ்டம் தீர்ந்து தலையெடுக்குமவையான குணங்கள் இவையாதலால் இக்குணங்கள் இங்கு நாராயண பதத்திற்கு அர்த்தமாகக் கொள்ளப்படவேணும்.

138. இக்குணங்களுக்கு இவ்விடத்தில் விநியோகம் என்னவெனில்; ஆச்ரயிக்கவந்த இந்த சேதநன் தன் தோஷங்களைப் பார்த்து அஞ்சாமைக்கு உறுப்பு வாத்ஸல்யம்; வாத்ஸல்யமாவது கன்றினிடத்திலே பசு இருக்குமிருப்பு; அதாவது அதனுடைய தோஷங்களை போக்யமாகக் கொள்ளுகையும் பாலைக் கொடுத்து வளர்க்கையும், எதிரிட்டவர்களைக் கொம்பிலும் குளம்பிலுங் கொண்டு நோக்குகையுமாம். அப்படியே எம்பெருமானும் ஆச்ரிதருடைய தோஷத்தை [* என்னடியாரது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார்.* என்கிறபடியே] போக்யமாகக் கொண்டு; * பாலேபோல் சீர் என்கிற குணங்களாலே தரிப்பித்து, * ந த்யஜேயம் கதஞ்சந * என்று ஒரு நிலைநின்று ரக்ஷித்தருள்வன். ஆகவே இந்த வாத்ஸல்ய குணமானது தன் குற்றங்களைக்கண்டு அஞ்சாமைக் குடலாகும். 'நமது காரியம் செய்வனோ மாட்டானோ வென்று சங்கியாமல் 'அவசியம் கார்யம் செய்வன்' என்று நம்பியிருப்பதற் குறுப்பு ஸ்வாமித்வம். உடைமையை உடையவனா யிருக்குமிருப்புதான் ஸ்வாமித்வமென்பது. சேதநன் விமுகனான தசையிலும் விடாமல் நின்று ஸத்தையை நோக்கிக்கொண்டு போருகைக்கு ஹேதுவான உறவு முறையாம். ஆகவே, இழவு பேறு தன்னதாம்படியான ஸ்வாமித்வமானது, எம்பெருமான் நம் காரியத்தைச் செய்தே தீருவனென்று துணிகைக்கு உடலாம். உபய விபூதிக்கும் கடவனாயிருக்கும் பெருமைக்கு ப்ரகாசகமான ஸ்வாமித்வத்தைக் கண்டு (சேதநன்) தன் தாழ்வை யநுஸந்தித்து அகலாமைக்கு உறுப்பு ஸௌசீல்யம். எல்லாரோடுமொக்க மேல் விழுந்து புரையறக் கலக்கையே ஸௌசீல்யமாதலால் இது ஸ்வாமித்வங்கண்டு பின் வாங்காமைக்கு உடலாம். அதீந்த்ரியன் [அதாவது கண்ணுக்கு விஷயமாகாதவன்] என்று பிற்காலியாமல் கண்ணாலே கண்டு ஆச்ரயிக்கைக்கு உறுப்பு ஸௌலப்யம். தன் வடிவைக் கண்ணுக்கு இலக்காக்குவதேயன்றோ

139. இங்குச்சொன்ன ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லை நிலம் அர்ச்சாவதாரம்.

140. இதுதான் பரவ்யூஹவிபவங்கள்போலன்றிக்கே கண்ணாலே காண லாம்படியிருக்கும்.

141. இவையெல்லாம் நமக்கு நம்பெருமாள்பக்கலிலே காணலாம்.

142. திருக்கையிலேபிடித்த திவ்யாயுதங்களும் வைத்தஞ்சலென்றகையும் கவித்தமுடியும் முகமும் முறுவலும் ஆஸனபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்நிற்கிற நிலையே நமக்குத்தஞ்சம்.

143. ரக்ஷகத்வபோக்யத்வங்களிரண்டும் திருமேனியிலே தோற்றும்.

ஸௌலப்யமாவது. * ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி * என்கிறபடியே ப்ராப்தி விரோதியைப் போக்கி ப்ராப்யனை தன்னை உபகரிக்கைக்கு உறுப்பு ஜ்ஞாந சக்திகள். இந்த சேதநன் கீழ் நின்ற நிலையையும் மேல் போக்கடியையும் எம்பெருமானறிந்து கொள்ளுகைக்கு ஜ்ஞாநம் உறுப்பு; அறிந்தபடியே செய்து தலைக்கட்டுகைக்கு சக்தி உறுப்பு; ஆகவே விரோதியைப் போக்கித் தன்னைக் கொடுக்கைக்கு ஜ்ஞாநசக்திகள் உடலாம்.

139. கீழ்ச் சொன்ன குணங்களில் ஸௌலப்யம் மிக முக்கியமானது; அந்த ஸௌலப்யத்திற்கு எல்லை நிலம் எதுவென்றால் * தமருகந்த தெவ்வுருவம் அவ்வுருவந்தானே * என்கிறபடியே அன்பர்கள் உகந்ததொன்றைத் திருமேனியாகக்கொண்டு நித்ய ஸந்நிதி பண்ணியிருக்கும் அர்ச்சாவதாரமாம்.

140. 141. இந்த அர்ச்சாவதாரமானது தேசவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கு இலக்காகாத பரவ்யூஹங்கள் போலல்லாமல், காலவிப்ரகர்ஷத்தாலே கண்ணுக்கிலக்காகாதபடி போன விபவாவதாரங்கள் போலுமல்லாமல் அணித்தாகி ஸதா ஸந்நிதிபண்ணிக் கொண்டிருக்கையாலே எப்போதும் கண்ணாலே காணலாம்படி யிருக்கும்.

142. ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகமாகவும் ஆச்ரித கார்யாபாதகமாகவும் கீழ் விவரித்த திருக்குணங்களெல்லாம் இவை காண விருப்பமுடையார்க்கு நம்பெருமாள் பக்கலிலே காணத் தகும். (எங்ஙனே யென்னில்; ஜ்ஞாந சக்திகளுக்கு ப்ரகாசகமாம்படி திருக்கைகளிலே தரித்துக் கொண்டிருக்கிற திருவாழி திருச்சங்கு முதலிய திவ்யாயுதங்களும், வாத்ஸல்யத்திற்கு ப்ரகாசகமாம்படி வைத்த அபயஹஸ்தமும், ஸ்வாமித்வப்ரகாசகமாகக் கவித்த திருவபிஷேகமும், ஸௌசீல்யப்ரகாசகமான திருமுகமும் முறுவலும், அனைவர்க்கும் கண்டு பற்றலாம்படியான ஸௌலப்யத்திற்கு ப்ரகாசகமாக ஆஸநபத்மத்திலே அழுத்தின திருவடிகளுமாய்க் கொண்டன்றோ நம்பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிறபடி. இந்த நிலையே நமக்கு ரக்ஷகம்.

143. எம்பெருமானையே உபாயமாயும் உபேயமாயும் கொள்ளுகிறவர்களுக்கு உபாயத்வத்திற்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரம் ரக்ஷகத்வம்; உபேயத்வத்திற்கு அபேக்ஷிதமான ஆகாரம் போக்யத்வம்; இவையிரண்டும் நம்பெருமாள் திருமேனியிலே அநுபாவ்யமாகும். ரக்ஷண பரிகரமான திவ்யாயுதங்களோடும் ரக்ஷணத்துக்குக் கவித்த முடியோடும் கூடியிருக்கையாலே ரக்ஷகத்வம் தோற்றும்; அவைதானே அழகுக்கும் உடலாய், அபயஹஸ்தமும் முகமும் முறுவலும் திருவடிகளும் ஒரொன்றே அழகுக்கு எல்லைநிலமாயிருக்கையாலே போக்யத்வம் தோற்றும். ஆக இவ்வளவும் நாராயணபதத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று.

144. சரணௌ—திருவடிகளை.

145. இத்தால் சேர்த்தியழகையும் உபாயபூர்த்தியையும் சொல்லுகிறது.

146. பிராட்டியுமவனும் விடிலும் திருவடிகள் விடாது; திண்கழலாயிருக்கும்.

147. சேஷிபக்கல் சேஷபூதனிழியும்துறை; ப்ரஜை முலையிலே வாய் வைக்குமாபோலே.

148. இத்தால் பிராட்டிக்கிருப்பிடமாய் குணப்ரகாசகமுமாய் சிசுபாலனையுமகப்படத் திருத்திச் சேர்த்துக்கொள்ளும் திருமேனியை நினைக்கிறது.

---

144. 145. இனி 'சரணௌ' என்கிற பதமுள்ளது. 'திருவடிகளை' என்று அதற்குப் பொருள். இது த்விவசநாந்த பதமாகையாலே இரண்டு திருவடிகளைச் சொல்லிற்று கிறது. இரண்டு திருவடிகளையும் சொல்லுகிற வித்தால் * இணைத்தாமரை யடியெம்பிரான் * என்கிறபடியே இரண்டு தாமரைப் பூவை ஒழுங்குபடச் சேர்த்து வைத்தாற்போலே யிருக்கிற சேர்த்தியழகு சொல்லப்படுகிறது. அதுவன்றியும் உபாயபூர்த்தியும் சொல்லப்பட்டதாகிறது. அது எங்ஙனே யென்னில்; ஏகவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் ஜாத்யேகவசந மென்று கொண்டு பல பொருள்கள் பொருளாகவுங் கூடும்; பஹுவசந ப்ரயோகம் பண்ணுமிடங்களில் 'பூஜாயாம் பஹுவசநம்' 'ஆத்மநி பஹுவசநம்' என்கிற முறைகளாலே ஒரு வ்யக்தியே பொருளாகவுங் கூடும். த்விவசநமோ வென்னில், இரண்டுக்குக் குறைவாகவும் இரண்டுக்கு மேற்படவும் கொள்ளுவதற்கு இடங்கரமாட்டாதாகையாலே, உபாயமாமளவில் ஸஹாயாந்தரத்தை அபேக்ஷியாமையாகிற பூர்த்தியைச் சொல்லுகிறது.

146. ஸ்ரீமந் நாராயணனைப் பற்றுகிறேனென்னாமல் ஸ்ரீமந் நாராயணனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுகிறேனென்று சொல்லுகையாலே உபாயத்வத்துக்கு உற்றதான குணச்சிறப்பு திருவடிகளுக்குள்ளதென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. கீழே புருஷகாரமாகச் சொல்லப்பட்ட பிராட்டியும், ரக்ஷகனுகச் சொல்லப்பட்ட எம்பெருமானுங்கூட கைவிட்டாலும் திருவடிகள் கைவிடமாட்டா; * வண்புகழ் நாரணன் திண்கழல் * என்கிறபடியே பற்றினாரை ஒருகாலும் நழுவவிடாத திண்மையையுடைத்தாயிருக்கும். * அநதிக்ரமணீயம் ஹி சரணக்ரஹணம் * என்றுநின்றார்களன்றோ.

147. திருவடிகளுக்கு இப்படிப்பட்ட குணச்சிறப்பு இருப்பதுந் தவிர, இவனுடைய ஸ்வரூபத்துக்குச் சேரவும் திருவடிகளிலே யிழிகை ப்ராப்தம். ஸ்தநந்தயப்ரஜையானது தாயினுடைய அவயவமெல்லாங் கிடக்கத் தனக்கு வகுத்ததாயுள்ள முலையிலே வாய் வைக்குமா போலே சேஷிபக்கல் ஆச்ரயிக்க விழியும் சேஷபூதன் தன் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர இழியும் துறை திருவடிகளாம்.

148. திருவடிகளைச் சொன்ன விது திருமேனிக்கு உபலக்ஷணமாகும். விக்ரஹத்தில் ஏகதேசமான திருவடிகளைச் சொன்னபோதே புருஷகாரபூதையான பிராட்டிக்கு இருப்பிடமாய், நாராயணபதத்திற் சொன்ன குணங்களுக்கு ப்ரகாசகமாய் * பலபலநாழஞ் சொல்லிப் பழித்த சிசுபாலனையுங்கூடத் திருத்தி * சேட்பால் பழம் பகைவன் சிசுபாலன் திருவடிதாட் பாலடைந்த * என்கிறபடியே சேர்த்துக் கொள்ளுமியல்வினதான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தை நினைக்கிறதென்க.

149. ‘ சரணம் ’—இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்டநிவாரணத்துக்கும் தப்பாத உபாயமாக.

150. இத்தால் ப்ராப்யம்தானே ப்ராபகமென்கிறது.

151. கீழ்ச்சொன்னமூன்றும் ப்ராப்யமிறே.

152. இவன் செயலறுதியாலே உபாயமாக்குகிறானத்தனை.

153. *சரணௌ சரணமென்கையாலே உபாயாந்தரவ்யாவ்ருத்தமான உபாயமென்கிறது.

154. ப்ரபத்யே—பற்றுகிறேன்.

155. வாசிகமாகவும் காயிகமாகவும் பற்றினாலும் பேற்றுக்கு இழவில்லை ; *ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷ மாகையாலே மாநஸமாகக்கடவது.

---

149. த்வயத்தில் இரண்டாவதுபதம் ‘ஶரணம்’ என்பது. இஷ்டத்தைப் பெறுகைக்கும் அநிஷ்டத்தைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்று இதன் பொருளாம். அவித்யை யென்ன, அதடியாக வரும் ராகத்வேஷங்களென்ன, புண்ய பாப ரூப கருமங்களென்ன அவற்றின் பயனான தேவாதி சரீரங்களென்ன, பலவகைப்பட்ட துக்க பரம்பரைகளென்ன—ஆகிய இவை அநிஷ்டங்களாம். அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே செல்லுகையும் பரமபதத்தை ப்ராபிக்கையும் பரமபுருஷனைக் காண்கையும் குணாநுபவ கைங்கரியங்களுமாகிய இவை இஷ்டங்களாம். ஆக இந்த இஷ்டங்களைப் பெறுகைக்கும் அந்த அநிஷ்டங்களைத் தவிர்க்கைக்கும் தப்பாத உபாயமாக என்றதாயிற்று.

150. திருவடிகளையே உபாயமாகச் சொல்லுகிற வித்தால் உபேயமானதுதானே உபாயமென்பது சொல்லிற்றாயிற்று. உபாயம் வேறும் உபேயம் வேறுமாயிருக்கிறபடி கிடையாதென்க.

151. கீழே உபேய ப்ரஸங்கமுண்டோ வென்னில், * ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ * என்று ஸமஸ்தமான கீழ்ப்பதத்தில் 1. லக்ஷ்மியோடு கூடியிருத்தல், 2. கல்யாண குணங்களுடைமை, 3. திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தோடு கூடியிருத்தல் ஆக மூன்று விஷயங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கின்றன வன்றோ; இவை மூன்றும் சேதநனுக்கு அநுபவ விஷயமாகச் சொல்லப்படுகிறவை யாகையாலே அவை உபேயங்களா மென்றுணர்க.

152. ஆனால் இத்தை உபாயமாக்குகிறது ஏனென்னில்; அகிஞ்சநனாய் அநந்ய கதியாயிருக்கிறவிவன் தன் செயல்மாட்சியாலே உபேயமானது தன்னையே உபாயமாக்குகிறானித்தனை. உலகில், போக்யமான பாலையே மருந்தாக்கும்படியாக நேர்ந்து விடுகிறதன்றோ. அதுபோல.

153. உபேயமான வஸ்துவையே உபாயமாகச் சொல்லுகையாலே உபேயம் வேறும் தான் வேறுமாயிருக்கிற உபாயாந்தரங்களிற் காட்டில் விலக்ஷணமான வுபாயம் இது என்றதாயிற்று.

154. 155. ப்ரபத்யே என்றது பற்றுகிறேனென்றபடி. ரக்ஷித்தருள வேணுமென்று வாயினால் ப்ரார்த்திக்கையாகிற கேவல வாசிகமாகவும், கைகூப்புதல் நமஸ்கரித்தல் முதலியவையாகிற கேவலகாயிகமாகவும் பற்றினாலும் பலன் ஸித்திக்கக் குறையில்லை; ஆனாலும், * தத்வஜ்ஞாநாத் முக்தி: * என்று ஞானத்தாலே மோக்ஷ மென்கையாலே இங்கு மாநஸமான பற்றுதலே

156. உபாயம் அவனுகையாலும் இவை நேரே உபாயமல்லாமையாலும் இம்மூன்றும் வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை.

157. வர்த்தமாந நிர்த்தேசம் ஸத்வம் தலையெடுத்து அஞ்சினபோது அநுஸந்திக்கைக்காக.

158. உபாயாந்தரங்களில் நெஞ்சுசெல்லாமைக்கும் காலக்ஷேபத்துக்கும் இனிமையாலே விடவொண்ணாமையாலும் நடக்கும்.

159. பேற்றுக்குப் பலகாலும் வேணுமென்று நினைக்கில் உபாயம் நழுவும்.

160. உத்தர வாக்யத்தாலே ப்ராப்யம் சொல்லுகிறது.

சொல்லிற்றாகக் கடவது. எம்பெருமானுடைய ரக்ஷகத்வத்தை இசைகையாகிற ஒரு அத்யவஸாயமே இந்த ஞானமாம்.

156. மாநஸிகம் மாத்திரமே போதுமோ? * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே...அடைந்த * என்கிறபடியே மனமொழி மெய்கள் மூன்றாலும் ஸ்வீகரிக்க வேண்டாவோ வென்னில், இம்மூன்றும் வேண்டுமென்கிற நிர்ப்பந்தமில்லை. ஏனென்னில், பற்றப்படுகிற ஈச்வரனே பலன் ஸித்திக்கைக்கு உபாயமாகையாலும், மனமொழி மெய்களாலுண்டான பற்றுதல்களான இவை மேலெழ உபாயம்போல் தோற்றிக் கழிந்து போமதொழிய ஸாக்ஷாத் உபாயமல்லாமையாலும், பலன் ஸித்திப்பதற்கு அத்யவஸாயரூபமான ஸ்வீகாரமொன்றுமே போதுமானது.

157. * நின்னடியிணையடைந்தேன் * அடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன் * என்றாப்போலே இறந்த காலமாகச் சொல்லுகையன்றிக்கே [ப்ரபத்யே—பற்றுகிறேன்] என்று நிகழ்காலமாகச் சொல்லுகிறது ஏதுக்காகவென்னில், ப்ரக்ருதியோடே யிருக்கிற விவன் ரஜோகுணதமோகுணங்களாலே கலங்கி உபாயாபாயங்களில் ஏதேனுமொன்றிலே அந்வயித்து, பின்னை ஸத்வகுணம் தலையெடுத்து அநுதாபம் பிறந்து பயப்பட்டகாலத்திலே ப்ரபத்தியொழிய அதுக்குப் பரிஹாரமில்லாமையாலும், அது தான் ஒருகால் செய்தற்ற பின்பு மீண்டும் செய்யலாகாமையாலும் முந்துற்ற ப்ரபத்தியை அநுஸந்திக்கைக்காகக் கொழுந்துபடக் கிடக்கிறபடி.

158. முன்வாஸனையாலே அவசமாக உபாயாந்தரங்களிலே நெஞ்சு செல்லாமைக்காகவும், இவ்வநுஸந்தானத்தா லொழியப் போதுபோக்க வரிதாகையாலே இதைக் கொண்டு காலக்ஷேபத்துக்காகவும், இதினுடைய இனிமையாலே விடமாட்டாமையாலும் இவ்வநுஸந்தானம் இடைவிடாமல் நடக்கக் கடவதாம். இதற்காகவும் 'ப்ரபத்யே' என்று நிகழ்காலமாகக் கூறிற்றென்று கொள்க.

159. ஆகக் கீழ்ச்சொன்ன ப்யோஜனங்களுக்காக வல்லாமல் பேற்றுக் குறுப்பாகப் பலகாலும் அநுஸந்திக்க வேணுமென்று நினைத்தால் ஸஹாயாந்தரத்தின் சேர்க்கையை ஸஹிக்க மாட்டாததான ஸித்தோபாயமானது சணற்கயிறு கண்ட ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் போலே தன்னைக் கொண்டு நழுவிப்போம். [அதாவது—தான் கார்ய காரியாக மாட்டாதென்கை.] ஆக இவ்வளவும் த்வயத்தின் பூர்வவாக்யத்தின் பொருள் விவரிக்கப்பட்டதாயிற்று.

160. (இனி உத்தரவாக்யத்திற்கு அர்த்தமுரைக்கப்படுகின்றது.) ஸர்வஸ்வாமியாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனது திருவடிகளில் பண்ணும் கைங்கரியமே உத்தர வாக்யத்திற்குத் திரண்ட பொருள்.

161. ப்ராப்யாந்தரத்துக்கு அன்றென்கை.

162. உபாயாந்தரங்களைவிட்டு சரமோபாயத்தைப் பற்றினாப்போலே உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களைவிட்டு எல்லையான ப்ராப்யத்தை அர்த்திக்கிறது.

163. இவனர்த்திக்கவேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞன் இவன் நினைவறியானோ வென்னில். 164. இவன் பாசுரம் கேட்டவாறே திருவுள்ளமுகக்கும்.

165. ஸ்ரீமதே. 166. பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருந்துள்ளவனுக்கு.

167. அவன் உபாயமாமிடத்தில் தான் புருஷகாரமாயிருக்கும்; அவன் ப்ராப்யனாமிடத்தில் தான் ப்ராப்யையுமாய் கைங்கர்ய வர்த்திகையுமாயிருக்கும்.

---

161. பூர்வ வாக்யத்தில் உபாயஸ்வீகாரம் பண்ணி இப்போது உபேயம் சொல்லுகிற விதனால் என்ன தேறுகிறதென்னில்; பூர்வ வாக்யத்தில் பிரதிபாதிக்கப்பட்ட ஸாதநம் ஸகல பலன்களுக்கும் பொதுவாகையாலே கீழ்ப்பண்ணின உபாயவரணம் வேறொரு பலனுக்காக வன்று, பகவத் கைங்கர்ய ஸித்திக்காகவே என்றதாகத் தேறுகின்றது.

162. மற்ற பலன்களை விட்டு இந்தப்பலனை அபேக்ஷிக்க வேண்டுவானென்னென்னில்; உபாயவரணம் பண்ணுகிற வளவில் அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களை விட்டு சரமமான ஸித்தோபாயத்தைப் பற்றினாப் போலே, உபேய ப்ரார்த்தனை பண்ணுகிற வளவிலும் அநந்யபோக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக் குத்தகுதியாக உபேயாந்தரமான ஐச்வர்ய கைவல்யங்களை விட்டு சரமமான உபேயத்தை [பகவத் கைங்கர்யத்தை] வேண்டுவது ப்ராப்தமே யன்றோ.

163, 164. * உள்ளுவாருள்ளிற் றெல்லா முடனிருந்தறிதி * என்கிறபடியே நினைவறியுமவனான எம்பெருமான் பக்கலிலே பிரார்த்தனை வேணுமோ? ஸர்வஜ்ஞனான அவன் இவனது நினைவை அறிய மாட்டானோ வென்னில், நெடுங்காலமாக இதர பலன்களில் நசையாகிற நோய்கொண்டு இந்த உபேயத்தில் நசையற்றுக் கிடந்தவன், இதிலே ருசிபிறந்து தன் பக்கலிலேவந்து இத்தையபேக்ஷிக்கிற பாசுரம் கேட்டவாறே சேஷியான அவனுடைய திருவுள்ளம் உகக்கும்; அதுக்காகவே அபேக்ஷிக்கிறதித்தனை. ரோகத்தாலே சோற்றில் ஆசையற்றுக்கிடந்த குழந்தை, ரோகம் தீர்ந்து பசிவிளைந்து சோறு என்றபேக்ஷிக்குமது கேட்டால் பெற்றதாய் உகக்குமாபோலே இதனைக் கொள்க.

165, 166. இனி ஸ்ரீமதே என்கிற பதத்திற்கு அர்த்தம் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீசப்தத்திற்குப் பூர்வ வாக்யத்தை விவரிக்கும்போது சொன்ன இரண்டு வ்யுத்பத்திகளும் அர்த்தமும் மதுப்புக்கு அர்த்தமான நித்யயோகமும் அப்படியே அநுஸந்திக்கத்தக்கது. ஆகவே ஸ்ரீமதே என்பதற்கு - பெரியபிராட்டியாரோடே கூடியிருக்குமவனுக்கு என்று பொருளாம்.

167. பிராட்டியின் நித்ய யோகமானது இரண்டிடத்திலும் ஒரேவிதமாக இருந்தாலும் அந்தந்த நிலைமைக்குத்தக்கபடி இவளிருக்குமிருப்பை நிஷ்கர்ஷித்துக் கொள்ளவேணும். எம்பெருமான் சேதநர்களுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி இஷ்ட ப்ராப்திகளைக் குறித்து உபாயமாமள வில் இவள் புருஷகாரமாயிருப்பள். அவன் சேதநர்க்கு கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியாய் ப்ராப்ய னாமளவில் தானும் அவனைப்போலே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திநியாய்க்கொண்டு ப்ராப்யையு மாய், இவர்கள் செய்யும் கைங்கர்யத்தை அவன் திருவுள்ளத்திலே ஒன்று பத்தாகப்படுத்தி உகப்பிக்குமவளாயுமிருப்பள். ஆகவே, பூர்வ வாக்யத்தில் சொன்ன நித்யயோகம் புருஷகாரத்

168. இதிலே திருமந்த்ரத்தில் சொன்ன ப்ராப்யத்தை விசதமாக அநுஸந்திக்கிறது.

169. இளையபெருமாளைப்போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை முறை.

170. அடிமைதான் ஸித்திப்பதும் ரஸிப்பதும் அச்சேர்த்தியிலே.

171. 'நாராயணாய' 172. ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு.

173. இதிலே திருமேனியையும் குணங்களையும் சொல்லும்.

174. சேஷித்வத்திலே நோக்கு.

வோபயுக்தமென்றும், இப்போது உத்தர வாக்யத்தில் சொல்லுகிற நித்யயோகம் கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாகைக்காகவும் கைங்கர்யத்தை அவன்திருவுள்ளத்திலே ஒன்றுபத்தாகப் படுத்துகைக்காகவும் அமைந்ததென்றும் சொல்லிற்றாயிற்று.

168. முதல் ரஹஸ்யமான திருமந்த்ரத்திலே 'நாராயணாய' என்று சொல்லிற்று. நாராயணனுக்கே அடிமைசெய்யப் பெறுமவனாகவேணும் என்கிற இவ்வளவொழிய, அடிமை கொள்ளுமவன் பெரிய பிராட்டியாரோடு கூடியிருப்பவனாகவேணுமென்றும், அடிமை செய்யுமவன் மமகாரமற்றவனாகவேணுமென்றும் அங்குச்சொல்லிற்றில்லையே. அவையிரண்டும் இங்கே ஸுஸ்பஷ்டமாகச் சொல்லுகையாலே திருமந்திரத்தில் உத்தர பதத்திற்கு இவ் வுத்தரவாக்யம் விவரணமாயிருக்குமென்று கொள்ளக்கடவது.

169. இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தந்தான் என்னென்னில்; இளையபெருமாள் சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யப் பாரித்து அப்படியே அடிமைசெய்து காட்டினாராகையாலே, அவரைப்போலே இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்கை இவ் வாத்மாவுக்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தமென்க. மிதுநசேஷத்வம் ஸ்வரூபமானால் மிதுந கைங்கர்யமன்றோ ஸ்வரூபப்ராப்தம்.

170. இன்னமும், ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் உபேக்ஷியாமல் கைங்கர்யம் கொண்டருளும்படி பண்ணுமவள் பிராட்டியாகையாலே இவள் முன்னிலையாகத் தம்முடைய ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையை அபேக்ஷித்துப் பெற்றுக்களித்த இளையபெருமாளுக்குப் போலே இவன் பிரார்த்திக்கிற அடிமைதான்ஸித்திப்பதும் ரஸிப்பதும் பிராட்டியுமவனுமான சேர்த்தியிலேயாம்.

171, 172. இனி 'நாராயணாய' என்கிற பதத்துக்குப் பொருளுரைக்கப்படுகிறது. நாராயணத்வமாவது உபயவிபூதி நாதத்வமாகையாலே ஸர்வசேஷியாயுள்ளவனுக்கு என்றபடி. கைங்கர்ய ப்ரகரணமாகையாலே இப்பொருள் தான் பொருந்தும். கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியாவான் சேஷியேயன்றோ. [சேஷி—ப்ராப்தனான ஸ்வாமி.]

173. கைங்கர்ய ப்ரதி ஸம்பந்தியைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே, கைங்கர்யத்துக்கு முன்னடி நேரும் அநுபவத்துக்கு இலக்கான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் கல்யாண குணங்களையும் சொல்லும்.

174. ஸகல குணங்களும் அநுபவிக்கப் படுமவையானாலும் இவ்விடத்தில் சேஷித்வமென்கிற குணத்திலே முக்கியமான நோக்கு என்று கொள்ளவேணும். ஏனென்னில், இங்குச் சொல்லுகிற கைங்கர்யத்திற்கு மிகவும் அந்தரங்கமாயிருப்பது சேஷித்வமாகையாலே.

175. ப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யமிறே ரஸிப்பது.

176. இந்த சதுர்த்தி கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கிறது.

177. கைங்கர்யந்தான் நித்யம்.

178. நித்யமாக ப்ரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

179. சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கை சேஷபூதனுக்கு ஸ்வரூபலாபமும் ப்ராப்யமும்.

180. 'நம:' 181. கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறது.

182. களையாவது தனக்கென்னப்பண்ணுமது.

---

175. அப்ராப்த விஷயத்தில் கைங்கர்யம் சாஸ்த்ரங்களிலே நிஷேதிக்கப்பட்டிருக்கும்; அதுபோலல்லாமல் விஹிதமான ப்ராப்த விஷயத்தில் பண்ணும் கைங்கர்ய மன்றோ இவனுக்கு ரஸிப்பது. ஆகவே சேஷித்வத்திலே நோக்கென்றது நன்று.

176. இனி, நாராயண பதத்தின் மேலுள்ள சதுர்த்திக்கு அர்த்தஞ் சொல்லுகிறது. இந்த சதுர்த்தி கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனையைக் காட்டுகிறது. சேஷத்வஜ்ஞாந கார்யமான உபாய பரிக்ரஹத்துக்கு அடுத்தபடியாக ப்ராப்தமான இந்த சதுர்த்தியானது, பரிக்ரஹித்த உபாயத்தினுடைய பலனான கைங்கர்யத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கின்றதென்கை மிகவும் உசிதம்.

177. சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலும், அந்த சேஷத்வமானது கைங்கர்ய மில்லாதபோது ஸத்தைபெற்றதாகாமையாலும் கைங்கர்யம் ஆத்மாவுக்கு நித்யமாயிருக்கும்.

178. நித்யமாயிருக்குமாகில் பிரார்த்திக்க வேணுமோ வென்னில்; பிரார்த்தநா விசேஷ மில்லாதபோது கைங்கர்யம் ஸித்தியாமையாலே அதை நித்யமாக பிரார்த்தித்தே பெறவேணும்.

179. சேஷிக்கு அதிசயாவஹமல்லாத வஸ்துவுக்கு சேஷத்வமில்லாமையாலே, சேஷியான எம்பெருமானுக்குத் தன்னுடைய வ்ருத்தி விசேஷங்களாலே பிரீதி ரூபமான அதிசயத்தை விளைப்பது சேஷபூதனானவனுக்குத் தன் ஸ்வரூபலாபமுமாய், அவனுடைய முகோல்லாஸாநுபவத்துக்கு உறுப்பாயிருப்பது பற்றி பிராப்யமுமாயிருக்கும். ஆகையாலே இது நித்யமாக பிரார்த்திக்கத் தக்கது.

180, 181. இனி நம:பதத்திற்குப் பொருள் கூறப்படுகின்றது. நமச் சப்தமானது பொதுவாக அஹங்கார மமகாரங்களைக் கழிக்குமதாகையாலே திருமந்த்ரத்தில் நடுவிலுள்ள நமச் சப்தம் போலே ஸ்வரூபவிரோதி உபாயவிரோதி புருஷார்த்த விரோதி ஆக மூன்றையும் கழிக்க வல்லதாயிருந்ததேயாகிலும் இங்கு அப்படியல்லாமல் கைங்கர்ய பிரார்த்தனைக்கு அடுத்தபடியாகவுள்ளதாகையாலே இந்த கைங்கர்யத்தில் விரோதியைக் கழிக்கிறது.

182. கைங்கர்யத்தைத் தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உறுப்பாக நினைத்துப் பண்ணுகையே இங்கு விரோதியாகும். அங்ஙனே நினைத்துப் பண்ணலாகாது. "பகவந்முகவிகாஸ ஹேதுவாகையாலே இது நமக்கு ஆதரணீயம்" என்கிற பிரதிபத்தியே நடக்கக் கடவது. இதில், தான் போக்தா என்கிற பிரதிபத்தியும் தன்னுடையது என்கிற பிரதிபத்தியும் நடக்குமாகில் அபுருஷார்த்தமாகும்.

183. இதிலே அவித்யாதிகளும் கழியுண்ணும்.

184. * உனக்கே நாமாள் செய்வோமென்னும்படியே யாகவேணும்.

185. ஸௌந்தர்யமந்தராயம்; கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யமுமப்படியே.

186. கைங்கர்ய ப்ரார்த்தனைபோலே இப்பதத்தில் ப்ரார்த்தனையுமென்று முண்டு.

187. * மருந்தே நங்கள்போக மகிழ்ச்சிக்கு என்னு நின்றதிறே.

முமுக்ஷுப்படியில் த்வயப்ரகரணம் முற்றிற்று.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

---

183. இன்னமும் இந்த கைங்கர்ய பிராப்திக்கு விரோதிகளானவையும் இந்த நமஸ்ஸிலே தள்ளுண்டு போம். அவையாவன—கர்மோத்பத்திக்குக் காரணமாயிருந்துள்ள அவித்யை, அதன் கார்யமான கர்மங்கள், அதடியாக வரும் பிரக்ருதி ஸம்பந்தம் ஆகிய எல்லாம்.

184. ஆனாலும் நமஸ்ஸுக்கு பிரதானமான அர்த்தம் கைங்கர்யத்தில் ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தியாகையாலே அந்த அநுஸந்தானமே நெஞ்சில் அதிகமாகச் செல்லவேணும். கைங்கர்யம் பண்ணுமளவில் [* உனக்கே நாமாட் செய்வோம் *] உனக்கு மெங்களுக்குமாயிருக்கு மிருப்பு தவிர்ந்து உனக்கே உகப்பாக நாங்கள் அடிமை செய்யவேணும் என்கிறபடியே சேஷிக்கே உகப்பாகப் பண்ணவேணும். *தனக்கேயாக எனைக்கொள்ளுமீதே * என்று நம்மாழ்வாருமருளிச் செய்தார்.

185. இந்த கைங்கர்யத்துக்கு விக்னங்களுண்டு. எம்பெருமானுடைய திருமேனியழகும் சித்தாபஹாரியாய் கைசோரப் பண்ணுகையாலே கைங்கர்யத்துக்கு இடையூறாகும். இந்த நமஸ்ஸுக்குக் கீழே சதுர்த்தியில் சொன்ன கைங்கர்யமும் அபிமத விஷயத்தில் செய்யும் பணிவிடைபோலே தன்னுடைய ரஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலே அவனுடைய முகமலர்த்தியையே புருஷார்த்தமாகக் கொள்ளக்கடமைப்பட்ட விவனுக்கு அதுவும் இடையூறுதான்.

186. இப்படியாகையாலே இவ்விரோதி நிவ்ருத்தி பிரார்த்தனை இடைவிடாமல் நடக்கும். அதாவது—சதுர்த்தியில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய பிரார்த்தனையானது ஏதோ வொரு காலுண்டாமதல்லாமல் நித்யமாய்ச் செல்லுமாபோலே இந்த நம:பதத்தில் சொல்லுகிற கைங்கர்ய விரோதி நிவ்ருத்திப்ரார்த்தனையும் இங்கிருக்கும் காலத்தோடு பிராப்யபூமியில் போன காலத்தோடு வாசியற எல்லாக் காலத்திலும் நடக்கக் கடவதாயிருக்கு மென்கை.

187. கந்தல்கழிந்த விடமான நித்யவிபூதியிலுங்கூட கைங்கர்யத்தில் ஸ்வபோக்த்ருத்வ பிரதிபத்தியாகிற விரோதி விளையுமோ வென்னில்; * மருந்தே நங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கென்று பெருந்தேவர் குழாங்கள் பிதற்றும் பிரான் * என்று நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்யுமது கண்டால், விஷய வைலக்ஷண்ய மடியாகவரும் ஸ்வபோக்த்ருத்வ புத்தி அங்கும் விளையுமென்று தெரியாநின்றதே. "நங்கள்போகமகிழ்ச்சிக்கு மருந்தே!" என்றன்றோ நித்யஸூரிகளும் சொல்லும் பாசுரம். "உன்னுடைய அநுபவத்தாலே எங்களுக்கு வரும் ஆனந்தத்துக்கு ஸ்வபோக்த்ருத்வ புத்தியை விளைவித்து ஸ்வரூபத்தை அழியாதபடி ஸாத்மிப்பிக்கும் பேஷஜமானவனே!" என்பது பாசுரத்தின் பொருள். இதனால் பரமபதத்திலும் நமஸ்ஸின் அநுஸந்தானத்திற்கு ப்ரஸக்தி யுண்டென்பது காட்டப்பட்டது. ... ...*

த்வயார்த்தம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:.

சரமச்லோகப்ரகரணம்.

188. கீழே சில உபாயவிசேஷங்களையுபதேசிக்க, அவை துச்சகங்களென்றும் ஸ்வரூபவிரோதிகளென்றும் நினைத்து சோகாவிஷ்டனான அர்ஜுனனைக்குறித்து அவனுடைய சோகநிவ்ருத்த்யர்த்தமாக இனி இதுக்கவ்வருகில்லை யென்னலாம்படியான சரமோபாயத்தை யருளிச்செய்கையாலே சரமச்லோகமென்று இதுக்குப் பேராயிருக்கிறது.

சரமச்லோகார்த்த ஸாரஸங்க்ரஹம்

(அவ) கீழே த்வயார்த்தம் விவரிக்கப்பட்டது. அந்த த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்தினால் உபாயவரணமன்றோ சொல்லப்படுகிறது. அதனை ஸர்வேச்வரன் தானே விதிக்கிறானாதலால் அது அவனுக்கு அபிமதமாயிருக்கும் என்பதானது கீதையில் ஸாரமான * ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ, அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச: * என்கிற ச்லோகத்தினால் நன்கு விளங்குவதால் இந்த ச்லோகத்தை நம் முன்னோர்கள் மூன்றாவது ரஹஸ்யமாக அநுஸந்திக்க நியமித்தருளினார்கள். இந்த ச்லோகத்தில் சரணவரணம் ஸர்வேச்வரனாலேயே விதிக்கப்படுகிறதென்பது மாத்திரமேயல்ல; வரணத்திற்கு அங்கமான உபாயாந்தர பரித்யாகமும், வரணத்தில் உபாயத்வ புத்தியைத் தவிர்த்தலும், ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தக ஸகல பாபவிமோசனமுமாகிய இவையும் பிரதிபாதிக்கப்படுகையால் இந்த ச்லோகம் த்வயத்திற்கு விவரணமாயுமுள்ளது. பஞ்சம வேதஸாரமான கீதோபநிஷத்தின் தாத்பர்ய ஸாரமாயுமுள்ளது. இந்த ச்லோகத்தின் அர்த்தம் கேட்கைக்காகவே எம்பெருமானார் பதினெட்டு பர்யாயம் திருக்கோட்டியூர் நம்பிபக்கல் எழுந்தருளினதாக ஸம்பிரதாயம். நம்பிதாமும் இதில் அர்த்தத்தினுடைய கௌரவத்தையும் இதுக்கு அதிகாரிகள் இல்லாமையையும் பார்த்து எம்பெருமானாருடைய ஆஸ்திக்யத்தையும் ஆதரத்தையும் பரீக்ஷிக்கைக்காகவும் பலகால் நடந்து துவளப்பண்ணி மாஸோபவாஸங்கொண்டு ப்ரதிஜ்ஞையும் பெற்றுக்கொண்டு அருமைப்படுத்தி அருளிச்செய்ததாகவும் ப்ரஸித்தம்.

188. இதற்கு சரம ச்லோகமென்று எதனால் திருநாமமாயிற்றென்னில்; சரமமான உபாயத்தைப் பிரதிபாதிக்கும் ச்லோகம் - சரமச்லோகம் என்று விவக்ஷிதம். இந்த ச்லோகத்துக்குக் கீழே பல அத்யாயங்களிலே கருமயோகம் ஞானயோகம் முதலிய சில உபாய விசேஷங்களை மோக்ஷஸாதனமாக விரிவாய் உபதேசித்தருளினான் கண்ணபிரான்; அதைக்கேட்ட அர்ஜுனன் அவை அநுஷ்டிக்க எளியனவல்ல வென்றும், பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்துக்கு ஸ்வப்ரயத்ந ரூபங்களான இவை விரோதிகளென்றும் நினைத்து 'இவற்றாலே எம்பெருமானை; பெறுவதென்று ஒன்றுண்டோ; இனி இழந்தே போமித்தனை' என்று சோகித்து நின்றான்: அன்னவனைக்குறித்து அவனுடைய அந்த சோகம் போகைக்காக, அநுஷ்டிக்கவெளிதாய் ஸ்வரூபாநுரூபமான இந்த சரமோபாயம் அருளிச்செய்யப்பட்டதாகையாலே, சரமோபாய ப்ரதிபாதகமான ச்லோகம் சரமச்லோகம் என்று கொண்டு வழங்கலாயிற்று. ('சாகபார்த்திவப் போலே மத்யம லோபி ஸமாஸமென்க.)

189. இதில் பூர்வார்த்தத்தாலே அதிகாரிக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறன். உத்தரார்த்தத்தாலே உபாயக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறன்.

190. அதிகாரிக்கு க்ருத்யமாவது உபாயபரிக்ரஹம்.

191. அத்தை ஸாங்கமாக விதிக்கிறன்.

192. ராகப்ராப்தமான உபாயந்தானே வைதமானல் கடுகப்பரிக்ரஹிக்கைக்கு உடலாயிருக்குமிறே.

193. இதில் பூர்வார்த்தம் ஆறுபதம்.

194. ஸர்வ தர்மாந். 195. எல்லா தர்மங்களையும்.

196. தர்மமாவது பலஸாதநமாயிருக்குமது.

197. இங்குச் சொல்லுகிற தர்மசப்தம் த்ருஷ்டபலஸாதநங்களைச் சொல்லுகை யன்றிக்கே மோக்ஷபலஸாதநங்களைச்சொல்லுகிறது.

198. அவைதான் ச்ருதிஸ்ம்ருதிவிஹிதங்களாய்ப் பலவாயிருக்கையாலே பஹுவசநப்ரயோகம் பண்ணுகிறது.

---

189. இந்த ச்லோகமானது பூர்வார்த்தமென்றும் உத்தரார்த்தமென்றும் இரண்டுபடியாக வகுப்புண்டிருக்கும். இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது பூர்வார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது; உபாயபூதனை ஸர்வேச்வரன் இவனுக்குச் செய்யுமது உத்தரார்த்தத்தாலே சொல்லப்படுகிறது.

190. அதிகாரியானவன் செய்யவேண்டுமது இவ்வுபாயத்தை ஸ்வீகரிப்பதேயாகும்; [அதுதான் பூர்வார்த்தத்தால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிறதென்க.]

191. ஆனல் அந்த உபாய ஸ்வீகாரத்தை மாத்திரம் சொல்லாதே * ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய * என்று உபாயாந்தரங்களை விடுகையும் சொல்லப்படுகிறதே, அது எதற்காகவென்னில்; அங்கியான உபாய ஸ்வீகாரத்திற்கு அங்கமும் சொல்லப்பட வேண்டுகையாலும் உபாயாந்தரபரித்யாகமே அங்கமாகையாலும் அந்த அங்கத்தோடேகூட விதிக்கிறபடி. ஆசமனம் முதலியவற்றுக்கு அங்கமாகச்சொன்ன கைகாலலம்புகை முதலானவற்றை யொழிய அவை [ஆசமனாதிகள்] அனுஷ்டிக்க வொண்ணாதாப்போலே இங்ஙனம் அங்கமாகச் சொல்லுகிற உபாயாந்தரபரித்யாகத்தை யொழிய சரணவரணம் ஆகாதென்பது தேறிற்று.

192. இந்த சரணவரணமானது அனுஷ்டிக்க வெளிதானபோதே ராகப்ராப்தமாய் வருமன்றே; இதுக்கு விதி வேணுமோ வென்னில்; ராகப்ராப்தமானதுக்கு விதியும் ஏற்பட்டால் விரைந்து பற்றுகைக்கு உடலாகுமன்றே.

193,—197. இந்த ச்லோகத்தின் பூர்வார்த்தமானது ஆறுபதங்களைக்கொண்டது. அவற்றுள் முதற்பதமான 'ஸர்வதர்மாந்' என்பதற்கு 'எல்லா தர்மங்களையும்' என்று பொருள். ஒரு பலனுக்கு ஸாதனமாயிருக்குமது எதுவோ அதுவே தருமமெனப்படுவது. மோக்ஷோபாயங்களை உபதேசித்து வருகிற ப்ரகரணமாகையாலே இவ்விடத்திலுள்ள தர்மசப்தமானது - ஐஹிகமாயும் ஸ்வர்க்காதி ஆமுஷ்மிகமாயுமிருந்துள்ள த்ருஷ்டபலன்களுக்கு ஸாதனங்களானவற்றைச் சொல்லுகை யன்றியே பகவத் ப்ராப்திரூபமான மோக்ஷபலத்துக்கு ஸாதனமாயுள்ளவற்றைச் சொல்லுகிறது.

198. அந்த மோக்ஷபலஸாதனங்கள் ச்ருதிகளாலும் ஸ்ம்ருதிகளாலும் விதிக்கப்பட்டவையாய்க்கொண்டு அநேகங்களாயிருக்கையாலே (தர்மாந்) என்று பஹுவசநமுள்ளது.

199. அவையாவன - கர்மஜ்ஞான பக்தியோகங்களும் அவதாரரஹஸ்ய ஜ்ஞாநம் புருஷோத்தமவித்யை தேசவாஸம் திருநாமஸங்கீர்த்தனம் திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை தொடக்கமான உபாயபுத்த்யா செய்யுமவையும்.

200. ஸர்வசப்தத்தாலே அவ்வவ ஸாதநவிசேஷங்களை அநுஷ்டிக்குமிடத்தில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான நித்ய கர்மங்களைச் சொல்லுகிறது.

201. ஆக ச்ருதிஸ்ம்ருதி சோதிதங்களாய் நித்யநைமித்திகாதிரூபங்களான கர்மயோகாத்யுபாயங்களை யென்றபடி.

202. இவற்றை தர்மமென்கிறது ப்ரமித்த அர்ஜுனன் கருத்தாலே.

203. பரித்யஜ்ய. 204. த்யாகமாவது உக்தோபாயங்களை அநுஸந்தித்து சுக்திகையிலே ரஜதபுத்தி பண்ணுவாரைப்போலேயும் விபரீததிசாகமனம் பண்ணுவாரைப்போலேயும் அநுபாயங்களிலே உபாயபுத்திபண்ணினோமென்கிற புத்திவிசேஷத்தோடே த்யஜிக்கை.

---

199. அவை எவை யென்னில்; * கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்திம் * இத்யாதிகளால் ஸ்வதந்த்ரஸாதநமாகச் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகமும், * ஸர்வம் கர்மாகிலம் பார்த்த ஜ்ஞானே பரிஸமாப்யதே * என்று சொல்லப்பட்ட கர்ம ஸாத்யமான ஜ்ஞாநயோகமும், * மந்மநா பவ மத்பக்த: * இத்யாதிகளாலே சொல்லப்பட்ட கர்மஜ்ஞாந ஸஹக்ருதமான பக்தியோகமுமாகிற இவையும், * ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் * இத்யாதிகளால் பகவத் ப்ராப்திக்கு ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட அவதார ரஹஸ்ய ஜ்ஞானம், * ஏதத் புத்த்வா புத்திமாந் ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யச் ச பாரத * என்ற விடத்துச் சொல்லப்படுகிற புருஷோத்தம வித்யை, * தேசோயம் ஸர்வகாமதுக் * என்று சொல்லும் புண்ய க்ஷேத்ரவாஸம், * ஸர்வபாப விசுத்தாத்மா யாதி ப்ரஹ்ம ஸநாதநம் * என்று பகவத் ப்ராப்திஸாதநமாகச் சொல்லப்படுகிற திருநாமஸங்கீர்த்தனம், திருவிளக்கெரிக்கை திருமாலையெடுக்கை முதலாக ஸாதநபுத்தியோடு செய்யப்படுமவையும் இங்கு (தர்மாந்) என்பதனாலே விவக்ஷிதங்கள்.

200. பஹுவசநமே போதுமாயிருக்க, தர்ம சப்தத்திற்கு விசேஷணமாக ஸர்வ சப்தமுமொன்று இருக்கிறதே, இதனால் சொல்லுகிறது என்னென்னில்; பஹுவசநத்தால் சொல்லப்பட்ட அந்தந்த உபாய விசேஷங்களை அனுஷ்டிக்குமளவில் அவற்றுக்கு யோக்யதாபாதகங்களான ஸந்தியாவந்தந பஞ்சமஹா யஜ்ஞாதிகளான நித்ய கருமங்கள் ஸர்வ சப்தத்தால் விவக்ஷிதங்களென்க.

201. ஆக ஸர்வதர்மாந் என்பதற்குத் தேறின பொருள் யாதென்னில்; ச்ருதிஸ்ம்ருதிகளாகிற ப்ரமாணங்களாலே விதிக்கப்பட்டுள்ளவையாய் நித்ய நைமித்திகம் முதலானவற்றை வடிவாகவுடைத்தான கர்மயோகம் முதலான உபாயங்களை என்றதாயிற்று.

202. ஸ்வரூப விருத்தமாகையாலே அதர்மமென்று சொல்லவேண்டு மிவற்றை தர்மமென்கிறது எதனாலென்னில்; ஸ்வதர்மமான யுத்தத்தை அதர்மமென்றும் இவற்றை தர்மமென்றும் ப்ரமித்த அர்ஜுனனுடைய நினைவாலேயாம்.

203, 204. இனி பரித்யஜ்ய பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. த்யாகமாவது விடுகை. இவ்விடத்திற் சொல்லுகிற த்யாகமாவது வெறும் விடுகையுன்று. கீழ்ச்

205. பரியென்கிற உபஸர்க்கத்தாலே பாதகாதிகளை விடுமாபோலே ருசி வாஸனைகளோடும் லஜ்ஜையோடும்கூட மறுவலிடாதபடி விட வேணுமென்கிறது.

206. ல்யப்பாலே * ஸ்நாத்வா புஞ்ஜீத * என்னுமாபோலே உபாயாந்தரங்களைவிட்டே பற்றவேணுமென்கிறது.

207. * சசால சாபம் ச முமோச வீர: * என்கிறபடியே இவை அநுபாயங்களான மாத்ரமன்றிக்கே கால்கட்டென்கிறது.

208. சக்ரவர்த்தியைப்போலே இழக்கைக்குறுப்பு.

சொல்லப்பட்ட உபாயங்களின்படியை நன்கு நோக்கி, வெள்ளியல்லாததொரு சிப்பியிலே வெள்ளியென்கிற புத்தியைப் பண்ணுவாரைப்போலேயும், ஒரு திக்கிலே போக விரும்பி வேறொருதிக்கை அதுவாக நினைத்துப் போவாரைப்போலேயும்-பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயத்தை விரும்புகின்ற நாம் உபாயமல்லாதவற்றிலே உபாயபுத்தி பண்ணினோமே! என்கிற அநுதாப புத்தி விசேஷத்தோடே விடுகை.

205. பரி என்கிற வுபஸர்க்கம் மிகுதிக்கு வாசகமாய்க் கொண்டு இங்குத் தெரிவிப்பதென்னவென்றால், ப்ரஹ்மஹத்யை ஸுராபானம் முதலிய பாதகங்களையும் மற்றும் நிஷித்தமானவற்றையும் விடுமளவில், அவற்றில் மறுபடியும் அந்வயிப்பதற்குறுப்பான ருசிவாஸனைகள் கூட இல்லாதபடி வெள்கி விடுமாபோலே, உபாயாந்தரங்களை விடுமளவில், மீளவும் அவற்றில் அந்வயம் வாராதபடி விடவேணு மென்பது தெரிவிக்கப்படுகிறது.

206. த்யஜ்ய என்கிற ல்யப்பாலே, ஸித்தோபாயத்தைப் பரிக்ரஹிக்குமளவில் த்யாஜ்யமான உபாயாந்தரங்களை விட்டே பரிக்ரஹிக்க வேணுமென்கிற நியமம் காட்டப்படுகிறது.

207. இப்படி விட்டே பற்றவேணுமென்கிற நியமம் என்னென்னில்; உபாயாந்தரங்களான இவற்றிலே சிறிது அந்வயம் கிடந்தாலும் இவை பேற்றுக்கு ஸாதனமாகாத மாத்திரமன்றிக்கே பேற்றுக்குப் பிரதிபந்தகமாயும் நிற்கும். இதற்கொரு த்ருஷ்டாந்த முண்டு; இராவணன் ராமசரங்களாலே மிகவும் நொந்து நிலை கலங்கி எதிரம்பு கோக்க முடியாமே நின்றான்; அப்போதும் ராமபாணங்கள் மேன்மேலும் விழுந்து கொண்டிருந்தன. தரும யுத்தஞ் செய்யுமிராமன், நாம் அம்புவிடாமலிருக்கவும் தான் அம்புகளை விடுவதற்கு என்ன காரணமென்று இராவணன் சிந்தித்தான்; தன் கையில் வில் இருப்பதுதான் காரணமென்று தெரிந்துகொண்டு பிறகு அந்த வில்லையும் பொகட்டான். அப்போது பெருமாள் பாணப்ரயோகத்தை நிறுத்தி அவனுக்கு விடை கொடுத்தனுப்பினர் என்று ஸ்ரீராமாயணத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. இராவணன் பொகட்ட அந்த வில் அவனது கையிலிருந்த போது எதிரியை வெல்வதற்கு ஸாதநமாகாமலிருந்த வளவேயன்றிக்கே தன்னைப் பெருமாள் வாட்டுவதற்கும் ஹேதுவாயிருந்தது. * கச்சாநுஜாநாமி * [இராவணா! புறப்பட்டுப்போ ; விடைதருகிறேன்] என்கிற திருவாக்கு அப்போது அவதரிக்காமல் வில்லைப் பொகட்ட பின்பே அவதரித்தமையால் அந்த வில்லே இராவணனுக்குக் கால்கட்டாயிருந்ததென்று தெளிவாயிற்று. அதுபோலவேயாம் உபாயாந்தரங்களும். உபாயாந்தரப்பற்று உள்ள வரையில் பகவதநுக்ரஹம் அவகாசம் பெறாதென்றவாறு.

208. உபாயாந்தரங்களில் அந்வயம் இழவுக்கு உடலாம் என்பதை மற்றொரு த்ருஷ்டாந்தத்தாலும் அறியலாம். தசரத சக்ரவர்த்தியானவன் ஆபாஸமான ஸத்யதர்மத்தைப்பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமாளோடே கூடி வாழ விருந்த பேற்றை இழந்தான். * ராமோ விக்

209. ஸர்வதர்மங்களையும்விட்டு என்றுசொல்லுகையாலே சிலர் அதர்மங்கள் புகுருமென்றார்கள். 210. அதுகூடாது ; அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே. 211. தன்னடையே சொல்லிற்றாகாதோவென்னில். 212. ஆகாது ; தர்மசப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டாமையாலே. 213. காட்டினாலும் அத்தை யொழிந்தவற்றைச் சொல்லிற்றுமித்தனை. 214. தன்னையுமீச்வரனையும் பலத்தையும் பார்த்தால் அவை புகுர வழியில்லை.

ரஹவாந் த்ர்ம: * என்கிற ஸித்த தர்மமான பெருமாளைப் பற்றி ஆபாஸ தர்மமான ஸத்யவசனத்தை தசரதன் விட்டிருக்கவேண்டுமன்றோ. 'முன்பே வரம் கொடுத்துவைத்து இப்போதாக மறுக்க வொண்ணாது' என்று ஆபாஸமான ஸத்யதர்மத்தைப் பற்றி நின்றமையாலன்றோ பெருமாளை யிழந்தான். அது போலே, ஆபாஸமான உபாயாந்தரங்களிலே அந்வயித்து நிற்கையானது * க்ருஷ்ணம் த்ர்மம் ஸநாதநம் * என்று ஸநாதந தர்மமான பகவத் விஷயத்தோடே கூடி வாழுகையாகிற பேற்றை இழப்பதற்கு உறுப்பாய்விடும்.

209, - 214. இங்குச் சொன்ன ஸர்வதர்ம பரித்யாகத்தின் கருத்தறியாதார் சிலர் சொல்லும் தூஷண மொன்றுண்டு ; (அதாவது—) 'இதைச்செய், இதைச் செய்யாதே' என்று விதி நிஷேத விஷயமாகவன்றோ தர்ம மிருப்பது ; இங்கு 'ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு' என்று சொல்லுகையாலே விஹிதங்களானவற்றின் அநுஷ்டானத்தை விடுவது போலவே நிஷித்த பரிஹாரத்தையும் விடவேண்டி வருமாகையாலே, நிஷித்த பரிஹாரத்தை விடுவதாவது நிஷித்தங்களைச் செய்வதே யாதலால் அதர்மங்களான நிஷித்த ப்ரவ்ருத்திகளை அனுமதித்த தாயிற்று என்று தூஷணம் சொல்லுவர்கள். இந்த தூஷணம் ஏறாது. ஸர்வதர்மங்களையும் விடச் சொன்னவித்தால் அதர்மங்கள் புகுருமென்கிறவிது ஸம்பவிக்கமாட்டாது. தர்மங்களை விடச் சொன்னமாத்திர மொழிய அதர்மங்களைச் செய்யென்று சொல்லாமையாலே. அதேன்? அதர்ம நிவ்ருத்தியும் தர்மசப்த வாச்யமாகையாலே தர்மத்தை விடு என்றால் அதர்ம நிவ்ருத்தியை விடு என்றதாகாதோ? ஆகவே அதர்மத்தைச் செய்யென்னுமிடம் அர்த்தாத் ஸித்தமாக மாட்டாதோ வென்னில் ; மாட்டாது. தர்மங்களை விடச் சொன்னவித்தால் அதர்மங்களைச் செய்யென்னுமிடம் தன்னடையே சொல்லிற்றாகாது ; தர்ம சப்தமானது அதர்ம நிவ்ருத்தி முதலிய அங்கங்களோடு கூடினதாய் ப்ரதாநமாயிருந்துள்ள விஹிதாநுஷ்டானத்தைக் காட்டுமதொழிய, பொதுவிலே அதர்ம நிவ்ருத்தி மாத்திரத்தைக் காட்டாதாகையாலே. நநு, அதர்ம நிவ்ருத்திக்கு தர்மசப்த வாச்யத்வம் முக்கியமாக வில்லையே யாகிலும் இங்கு ஸர்வ சப்தம் கூடியிருக்கையாலே, தர்மசப்தமானது விசேஷண பூதமான அதர்ம நிவ்ருத்தியையும் காட்டாதோ வென்னில் ; அப்படி காட்டிற்றாகிலும் அது இவ்விடத்தில் விவக்ஷித மல்லாமையாலே அது தவிர்ந்த விஹிதாநுஷ்டாந ரூப தர்மங்களானவற்றைச் சொல்லிற்றுமித்தனை. எதைக்கொண்டு இப்படி யொதுக்குகிற தென்னில் ; தன்னைப் பார்த்தாலும் ஈச்வரனைப் பார்த்தாலும் பலனைப் பார்த்தாலும் அந்த அதர்மங்கள் புகுரவழியில்லை. அதர்மங்களைச் செய்வது எம்பெருமானுக்கு அநிஷ்டமாகையாலே அவனுக்கு அநிஷ்டம் செய்யக் கடவனல்லாத தன்னைப்பார்த்தாலும் அவை புகுர வழியில்லை. இத்தலையில் ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தியைத் தவிர ப்ரவ்ருத்தியாக ஒன்றையும் பொறாத ஈச்வரனைப் பார்த்தாலும் அந்த அதர்மப்ரவ்ருத்திகள் புகுரவழியில்லை. இவனுடைய ப்ரவ்ருத்திக்குப் பலன் அவனுடைய ப்ரீதியாகையாலே அந்தப் பலனைப் பார்த்தாலும் அதற்கு இடையூறான அதர்மப்ரவ்ருத்தி புகுர வழியில்லை யென்க. ஆகையால் தர்ம சப்தம் அதர்ம நிவ்ருத்தியைக் காட்டிற்றாகிலும் இது தள்ளுண்டதாகக் கடவது.

215. மாம். 216. ஸர்வரக்ஷகனாய் உனக்குக்கையாளாய் உன்னிசைவு பார்த்து உன்தோஷங்களை போக்யமாகக்கொண்டு உனக்குப்புகலாய், நீர் சுடுமாபோலே சேர்ப்பாரே பிரிக்கும்போதும் விடமாட்டாதே ரக்ஷிக்கிற என்னை. 217. இத்தால் பரவ்யூஹங்களையும் தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது.

218. தர்மஸம்ஸ்தாபனம் பண்ணப்பிறந்தவன்தானே ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டென்னைப்பற்றென்கையாலே ஸாக்ஷாத்தர்மம் தானேயென்கிறது.

219. இத்தால், விட்டஸாதனங்களிலேற்றம் சொல்லுகிறது.

220. அதாவது-ஸித்தமாய் பரமசேதனமாய் ஸர்வசக்தியாய் நிரபாயமாய் ப்ராப்தமாய் ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கை.

221. மற்றையுபாயங்கள் ஸாத்யங்களாகையாலே ஸ்வரூபஸித்தியில் சேதனனை யபேக்ஷித்திருக்கும். அசேதனங்களுமாய் அசக்தங்களுமாயிருக்கையாலே கார்யஸித்தியில் ஈச்வரனை யபேக்ஷித்திருக்கும். இந்தவுபாயம் அவற்றுக்கெதிர்த்தட்டாயிருக்கையாலே இதர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

215-217. இனி மாம் என்கிற மூன்றுவது பதத்திற்குப் பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. எல்லாரையும் ரக்ஷிப்பதிலே தீக்ஷிதனாய், உனக்கு இஷ்டமானபடி ஏவிக் காரியங் கொள்ளலாம்படி கையாளாய், ரக்ஷ்யபூதனான உன்னுடைய இசைவு பார்த்து, உன் குற்றங்களுக்கு நீ அஞ்சவேண்டாதபடி அவற்றையே பச்சையாகக் கொண்டு உனக்குப் புகலாய், * தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் * என்கிறபடியே புருஷகாரம் செய்யக்கடவ பிராட்டியே குற்றத்தைக் காட்டி அகற்றப் பார்க்குமிடத்திலும் விடமாட்டாதே * என்னடியார் அது செய்யார் * என்று மறுதலைத்து ஒரு தலை நின்று ரக்ஷிக்குமவனான என்னை யென்றபடி. அவதரித்துக் கண்ணுக்கிலக்காய் அணுகி நிற்கிற விபவரூபனான தன்னை மாமென்று குறிப்பிட்டு வரணீயனாகச்சொன்னவித்தாலே - தேச விப்ரகர்ஷத்தாலே காணவும் கிட்டவு மொண்ணாதபடியிருக்கிற பரவ்யூஹங்களையும், அஸாதாரண விக்ரஹ யுக்தமல்லாமல் உபாயாந்தர நிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யமாயிருக்கிற அக்நீந்த்ராதி தேவதாந்தர்யாமித்வத்தையும் தவிர்க்கிறது. அவற்றிற்காட்டிலு முண்டான வாசியைக் காட்டுகிற தென்றபடி.

218. * தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி * என்று தர்மங்களை ஸ்தாபிப்பதற்காக வந்து பிறக்கிறேனென்று சொல்லிப் பிறந்தவன் தானே இங்கு மோக்ஷஸாதனமாக சாஸ்த்ர ஸித்தங்களான எல்லாதர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகையாலே ஒரு அர்த்த விசேஷம் பலிக்கின்றது; அதாவது - அவை ஸாக்ஷாத் தர்மங்களன்று; ஸ்தாபநீயமான ஸாக்ஷாத் தர்மம் தானே என்று தெரிவிப்பதாம்.

219-221. இப்படிச் சொன்னவித்தால் கீழ்விட்ட ஸாதனங்களிற் காட்டில் இந்த ஸாதனத்துக் குண்டான ஏற்றம் சொல்லுகிறது. அதாவது என்னென்னில்; அந்த தர்மங்களானவை சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமவையாகையாலே தம் ஸ்வரூபம் சேதநனாலே ஸித்திக்கவேண்டும்படி யிருக்கும்; இது ஸநாதந தர்மமாகையாலே ஸித்தமாயிருக்கும். அவை அறிவும் ஆற்றலுமற்றிருக்கும். இது ஸர்வஜ்ஞவிஷயமாகையாலே பரம சேதநமாய் ஸர்வ சக்தியாயிருக்

222. இதிலே வாத்ஸல்ய ஸ்வாமித்வஸௌசீல்ய ஸௌலப்யங்களாகிற குணவிசேஷங்கள் நேராகப்ரகாசிக்கிறது.

223. கையுமுழவுகோலும் பிடித்த சிறுவாய்க்கயிறும் ஸேநாதூளி தூஸரிதமான திருக்குழலும் தேருக்குக்கீழே நாற்றின திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரத்ய வேஷத்தை மா மென்று காட்டுகிறுன்.

224. ஏகம். 225. இந்த ஏகசப்தம் ஸ்தானப்ரமாணத்தாலே அவதாரணார்த்தத்தைக் காட்டுகிறது. 226. * மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே * தமேவசாத்யம் * த்வமேவோபாய பூதோ மே பவ * ஆறெனக்கு நின்பாதமேசரணாகத்தந்தொழிந்தாய் என்றும்சொல்லுகிறபடியே.

227. இத்தால் வ்ரஜஎன்கிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயபாவத்தைத் தவிர்க்கிறது.

கும். அவை சேதந ஸாத்யமாய் நடுவே அபாயங்கள் புகுகைக்கு அவகாசம் பெற்றிருக்கும்; இது ஸித்த வஸ்துவாகையாலே நிரபாயமாயிருக்கும். அவை பரதந்த்ரனான இச்சேதநனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அப்ராப்தமாயிருக்கும். இது பிராப்தமாயிருக்கும். அவை அசேதநத்வாதிகளாலே ஸஹாயாந்தரஸாபேக்ஷமாயிருக்கும்; இது பரம சேதநத்வாதிகளாலே ஸஹாயாந்தர நிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

222. இந்த மாம் என்கிற பதத்திலே ஆச்ரயண ஸௌகர்யாபாதகங்களான குணவிசேஷங்களெல்லாம் விளங்கும். அவையாவன வாத்ஸல்யமும் ஸ்வாமித்வமும் ஸௌசீல்யமும் ஸௌலப்யமும். அதர்ம புத்தியாலே தர்மத்தில் நின்றும் நிவ்ருத்தனான அர்ஜுநனுக்கு குற்றம் பாராதே அர்த்தங்களையெல்லாம் அருளிச் செய்கையாலே வாத்ஸல்யம் பிரகாசிக்கிறது; தன்னுடைய பரத்வத்தைப் பலகாலுமருளிச் செய்த மாத்திரமன்றிக்கே அர்ஜுநன் நேரே காணும்படி பண்ணுகையாலே ஸ்வாமித்வம் பிரகாசிக்கிறது. * ஹே க்ருஷ்ண ஹே யாதவ! * என்று அர்ஜுநன் தானே சொல்லும்படி இவனோடே கலந்து பரிமாறுகையாலே ஸௌசீல்யம் பிரகாசிக்கிறது. அப்ராக்ருதமான திருமேனியைக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி பண்ணுகையாலே ஸௌலப்யம் பிரகாசிக்கிறது.

223. இவையெல்லாவற்றிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் அபேக்ஷிதம் ஸௌலப்யமாகையாலே அவதாரப்ரயுக்தமான ஸௌலப்யத்தளவேயல்லாமல் ஸாரதியாயும் நிற்கிற ஸௌலப்யாதிசயம் மாமென்று உறுத்திக் காட்டப்படுகிறது. குதிரைகளை நடத்துகைக்காகத் திருக்கையிலே பிடித்த உழவு கோலும் சிறுவாய்க்கயிறும், திருமுடியில் ஒன்றும் அணியாமல் நிற்கையாலே சேனைத்துகளாலே புழுதி படைத்த திருக்குழலும், சாத்தின சிறுசதங்கையுடனே தேருக்குக் கீழே தொங்கவிட்ட திருவடிகளுமாய் நிற்கிற ஸாரதி வேஷத்தை மாமென்று காட்டுகிறானென்க.

224-227. இனி ஏகம் என்கிற நான்காவது பதத்திற்குப்பொருள் விவரிக்கப்படுகிறது. இவ்வுபாய விசேஷத்தைச் சொல்லுமிடங்களிலே பல விடங்களிலும் * மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே * என்பது முதலான விடங்களில் அவதாரண ப்ரயோக முண்டாகையாலே உகாரம் போலே இந்த ஏக சப்தமும் ஸ்தாநப்ரமாணத்தாலே அவதாரணமாகிற பொருளைக் காட்டுகிறது. இந்த அவதாரணத்தினால் எது வ்யாவர்த்திக்கப்படுகிறதென்னில்; உபாயாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்னில் புநருக்தி ப்ரஸங்கிக்கையாலும், தேவதாந்தரங்களை வ்யாவர்த்திக்கிற தென்னில் மாம் என்று அஸாதாரணாகாரத்தைச் சொல்லுகையாலே

228. ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே வந்தது.
229. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதி முகத்தாலே பண்ணின க்ருஷிபலம்.
230. * அதுவு மவனதின்னருளே. *
231. இத்தையொழியவும் தானே கார்யம் செய்யுமென்று நினைக்கக் கடவன். 232. அல்லாதபோது உபாயநைரபேக்ஷ்யம் ஜீவியாது.
233. இது ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தம்; புத்தி ஸமாதானார்த்தம் சைதந்யகார்யம் ராகப்ராப்தம் ஸ்வரூபநிஷ்டம் அப்ரதிஷேதத்யோதகம்.

அந்த வ்யாவ்ருத்தி கீழே ஸித்தமாகையாலும் இந்த அவதாரணத்தால் வ்ரஜ என்று மேலே சொல்லுகிற சரணவரணத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறது. இந்த ஸ்வீகாரமுண்டானால்பேறு, இல்லையாகில் இழவு என்று அந்வயவ்யதிரேகங்களாலே இதில் ஸாதநத்வ புத்தி நடையாட ப்ரஸக்தியுண்டாகையாலே இதின் ஸாதநத்வம் அவச்யம் கழிக்க வேணுமன்றோ.

228. அந்வய வ்யதிரேகங்களாலே உபாயமென்று திண்ணமாகத் தோற்றுகிற ஸ்வீகாரத்தில் உபாயத்வத்தைக் கழிக்கிறபடிதான் எங்ஙனேயென்னில்; ஸ்வீகாரமான பிறகு இவனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியும் இஷ்ட ப்ராப்தியும் பண்ணுகை அவனாலேயானாப் போலே, அதற்கு முன்னம் நேருகின்ற ஸ்வீகாரந்தானும் அவனாலே யுண்டாமது என்பதே பரமார்த்தம். ஆகவே ஸ்வீகாரம் உபாயகார்யமே யொழிய உபாயமன்றென்க.

229. ஸ்வீகாரம் அவனாலே வருகையாவதென்னென்னில்; கரணகளேபரங்களொன்றுமின்றிக்கே அசித்துப் போலே கிடக்கிற தசையிலே கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டி பண்ணி * எதிர் சூழல்புக்கு * என்கிறபடியே இவனை அங்கீகரிக்கைக்காக அவன் அநேகாவதாரங்களைப் பண்ணி, அவதரித்த விடங்களிலே ஆச்ரயிப்பதில் ருசிவிச்வாஸங்களை விளைப்பதான தன் குணசேஷ்டிதம் முதலியவற்றைப் பிரகாசிப்பித்து இவ்வழியாலே அவன் பண்ணின க்ருஷியாலே பலித்ததன்றோ இந்த ஸ்வீகாரம். ஆகையாலே இது அவனாலே வந்ததென்னத் தட்டுண்டோ?

230. இவ்வர்த்தத்தில் ப்ரமாண முண்டோவென்னில்; * அதுவுமவன தின்னருளே * என்கிற அருளிச் செயலே ப்ரமாணம். * உணர்விலும்பரொருவனை அவனதருளாலுறல் பொருட்டு என்னுணர்விலுள்ளே யிருத்தினேன் * என்று ஆழ்வார் தம்முடைய ஸ்வீகாரத்தை யருளிச் செய்தவுடனே * அதுவுமவன தின்னருளே * என்று அந்த ஸ்வீகாரந்தானும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையினாலேயுண்டானதென்று அருளிச் செய்கையாலே ஸ்வீகாரமும் அவனுடைய க்ருஷி பலமென்றே கொள்ள வேணு மென்கை.

231. இந்த ஸ்வீகாரத்துக்கும் தானே க்ருஷி பண்ணுவானொருவனாகையாலே அவன் இதுக்காக வன்று நமக்குக் காரியம் செய்கிறது, இது இல்லாமற் போனாலும் இவ்வாத்மாவை உய்விப்பதிலே நோக்குடையனானதானே நம்முடைய இஷ்ட ப்ராப்தி அநிஷ்ட பரிஹாரரூபமான காரியத்தைச் செய்வனென்று நினைக்கவேண்டும். இப்படி நினைக்காவிடில் [அதாவது - நம் ஸ்வீகாரமில்லையானாலும் காரியம் செய்வனென்று நினையாதே அவன் காரியம் செய்கைக்கு இதுவும் வேணுமென்று நினைக்குமளவில்] ஸித்தோபாயமானது ஒரு ஸஹாயத்தையும் எதிர்பாராததென்கிற பெருமை குலைந்ததாகும். ஆனால் இந்த ஸ்வீகாரந்தான் எதாவதென்னில்; [இது ஸர்வ முக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தம்] இத்தலையில் ஒன்றுமேயில்லாமல் ஈச்வரன் தானே

234. கீழ் தானும்பிறருமான நிலையைக் குலைத்தான். இங்குத் தானு .மிவனுமான நிலையைக்குலைக்கிறான்.

235. அவனை இவன்பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்ப்பம், அவத்யகரம்.

236. அவனுடைய ஸ்வீகாரமே ரக்ஷகம்.

237. மற்றையுபாயங்களுக்கு நிவ்ருத்திதோஷம்; இதுக்கு ப்ரவ்ருத்தி தோஷம்.

238. "சிற்றவேண்டா."

காரியம் செய்யுமளவில் பின்னையெல்லாரும் முக்தராக வேண்டாவோ வென்கிற ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்கத்தின் பரிஹாரத்துக்கு உறுப்பு. [புத்தி ஸமாதானார்த்தம்] 'நெடுங்காலம் நம்மை ரக்ஷியாத வன் இன்று நம்மை ரக்ஷிப்பனென்று நாம் எதைக் கொண்டு விச்வஸித்திருப்பது' என்று இவன் தளும்பாமல் புத்தி ஸமாதானம் பிறந்திருக்கைக்கு உறுப்பு. [சைதந்ய கார்யம்] இவன் தான் அசேதநமல்லாமல் சேதநனாகையாலே அவனே உபாயமென்கிற இந்த அத்யவஸாயம் இவனது சைதந்ய கார்யமாக வந்த தத்தனை. [ராகப்ராப்தம் ஸ்வரூப நிஷ்டம்] விதிப்ரயுக்தமாக வல்லாமல் இதில் ரஸமறிந்த இவனுடைய ராகத்தாலே விளைந்தவிது ஸ்வரூபத்திற்காட்டில் வேறுபட்ட தன்றிக்கே தத்சேகரக்ஷ்யத்வரூபமான ஸ்வரூபத்திலே நிற்குமது. [அப்ரதிஷேதத்யோதகம்] நெடுங்காலமாக இவன் ஸ்வப்ரவ்ருத்திகளாலே, அவன் செய்யும் ரக்ஷணத்தை விலக்கிப் போந்த வனாகையாலே இன்று அது தவிர்ந்தமைக்கு பிரகாசகம் இது. இவ்வளவே யொழிய உபாய மன்று என்கை.

234. கீழே * ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய மாம் * என்கையாலே - தானும் உபாயாந்தரங் களுமாய்க் கூடி நிற்கிற நிலையைக் குலைத்தான். மாம் ஏகம் என்கிறவிதனால் - தானும் தன் ஸ்வீ காரத்தில் உபாயபுத்தி பண்ணி நிற்கிற இவனுமான நிலையைக் குலைக்கிறான். ஸாதநாந்தரங் களும் உபாயமன்று, ஸித்தோ பாயஸ்வீகாரமும் உபாயமன்று என்று காட்டினபடி சொல்லிற்றா யிற்று. [* உன்னலல்லால் யாவராலும் * என்கிற அருளிச் செயல் ஸமாதியாலே (இங்கு மூலத்தில்) உபாயாந்தரங்களைப் பிறர் என்றது.]

235, 236. ஸாதனமென்கிற நினைவோடே இவன்பண்ணும் ஸ்வீகாரம் துஷ்ட மென்று காட்டப்படுகிறது. நிருபாதிகரக்ஷகனை அவனை அவன் கையையே பார்த்திருக்கு மிவன் தன் ரக்ஷணத்திற்காக ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரமானது 'நாம் செய்வது' என்கிற அஹங் காரத்தோடுகூடியதாய், பிதாவுக்குப் புத்ரன் எழுத்து வாங்குமாபோலே அவத்யகரமுமாயிருக் கும். ஆனால் ரக்ஷகமாவதுதான் ஏதென்னில்; இவ்வாத்மாவினுடைய ரக்ஷணத்துக்குக் கடவனான அவன் 'இவனை நாம் ரக்ஷிக்கக்கடவோம்' என்று அபிமானித்துக் கொள்ளுகையாகிற ஸ்வீகாரமே இவனுக்கு ரக்ஷகமாம்.

237. இந்த ஸித்தோபாயமானது சேதநப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையும் ஸஹியாதென் பதைத் தெளிவிக்கைக்காக உபாயாந்தரங்களுக்கும் இவ்வுபாயத்துக்கு முண்டானவாசி காட்டப் படுகிறது.—ஸித்தோபாயமான இது தவிர்ந்த மற்ற உபாயங்களுக்கு சேதநப்ரவ்ருத்தியாலே ஸ்வரூப ஸித்தியாக வேண்டுகையாலே இவனுடைய முயற்சி குலைந்தால் குற்றமாகும். இந்த வுபாயத்துக்கு வேறொரு துணையின் சேர்க்கை அஸஹ்யமாகையாலே இச்சேதநனுடைய ப்ரவ் ருத்தி யென்பதொன்றே குற்றமாகும்.

238. சேதநப்ரவ்ருத்தியொன்றும் வேண்டாமென்பதற்கு ப்ரமாணமுண்டோவென் னில்; * சிற்றவேண்டா * என்கிற திருவாய்மொழிப்பாசுரமே ப்ரமாண மென்க. ஸித்தோ

239. நிவ்ருத்தி கீழே சொல்லிற்று.

240. உபகாரஸ்ம்ருதியும் சைதந்யத்தாலே வந்தது ; உபாயத்தில் அந்தர்ப்பவியாது.

241. சரணம். 242. உபாயமாக.

243. இந்த சரணசப்தம் ரக்ஷிதாவையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக் கடவதேயாகிலும் இவ்விடத்தில் உபாயத்தையே காட்டுகிறது ; கீழோடே சேரவேண்டுகையாலே.

244. வ்ரஜ. 245. புத்திபண்ணு.

246. கத்யர்த்தமாவது புத்த்யர்த்தமாய் அத்யவஸியென்றபடி.

247. வாசிககாயிகங்களும் இதுக்கு அபேக்ஷிதங்களா யிருக்கச்செய்தேயும் * ஜ்ஞாநாந்மோக்ஷமாகையாலே மாநஸமான அநுஷ்டானத்தைச் சொல்லுகிறது.

பாய ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிற * மற்றொன்றில்லை சுருங்கச் சொன்னோம் * என்கிறபாட்டிலே * சிற்றவேண்டா * என்றது. சிற்றுதல் சிதறுதலாய், விஸ்தாரமாகவொரு வியாபாரம் பண்ண வேண்டாவென்கையாலே இவ்வுபாயத்திலிழிபுமவனுக்கு ஒரு வியாபாரமும் பண்ணவேண்டாவென்னுமிடம் சொல்லிற்று.

239. நிவ்ருத்தியைப்பற்றி வேறொரு பிரமாணம் தேடவேண்டிய அவசியமுமில்லை. இந்த சரமச்லோகத்திலேயே கீழே * ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய * என்று ஸகல ப்ரவ்ருத்தியினுடையவும் நிவ்ருத்தியே இவனுக்கு வேண்டுவதென்னுமிடம் சொல்லிற்று.

240. ஆனால் உபகாரஸ்ம்ருதிதான் வேணுமே, அது உபாயத்தில் முதலிடாதோ வென்னில் ; முதலிடாது. * என்னைத்தீமனங்கெடுத்தாய் * மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய் * இத்யாதியாலே இவ்வுபாய விஷயத்தில் இவன் பண்ணும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் இவனுடைய சைதந்யப்ரயுக்தமாய் வந்ததித்தனை. ' இது உண்டாகையாலேயன்றோ எம்பெருமான் கார்யம் செய்தது ' என்று உபாயத்தில் உட்புகாது. ஆக இவ்வளவும் ஏக பதார்த்தம் சொல்லிற்று.

241—243. இனி சரணம் என்பதற்குப்பொருள் ' உபாயமாக ' என்கை. * உபாயே க்ருஹரக்ஷித்ரோச் சப்தச் சரணமித்யயம், வர்த்ததே * என்கிறபடியே சரண சப்தமானவிது ரக்ஷகனையும் க்ருஹத்தையும் உபாயத்தையும் காட்டக்கடவதேயாகிலும் இந்த ஸ்தலத்திலே உபாயத்தையே காட்டுகிறது. ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னையே பற்றச்சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையால் கீழோடே சேரவேண்டுமன்றோ.

244—246. இனி, வ்ரஜ என்பதற்கு ' புத்திபண்ணு ' என்று அர்த்தம். " வ்ரஜ—கதௌ " என்று தாதுபாடமாகையாலே வ்ரஜதாதுவுக்கு கதி அர்த்தமாகி, * கத்யர்த்தா புத்த்யர்த்தா: * என்கிற நியாயத்தாலே அத்யவஸாயம்செய்என்றபடி. மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ—என்னையே உபாயமாக நெஞ்சிற்கொள்க என்றதாயிற்று.

247. * சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் * என்கிறபடியே மனமொழி மெய்கள் மூன்றினாலுமுண்டான ஸ்வீகாரம் அதிகார பூர்த்திக்கு உடலாகையாலே வாசிகமும் காயிகமும் இந்த ஸ்வீகாரத்திற்கு வேண்டியிருக்கச் செய்தேயும், * ஜ்ஞாநாத் மோக்ஷ மென்கையாலே அவையிரண்டையு மொழிய மாநஸமான அனுஷ்டான மாத்திரத்தைச் சொல்லுகிறது.

248. ஆக, த்யாஜ்யத்தைச்சொல்லி த்யாகப்ரகாரத்தைச்சொல்லி பற்றப் படுமுபாயத்தைச்சொல்லி உபாயநைரபேக்ஷயம் சொல்லி உபாயத் வம்சொல்லி உபாய ஸ்வீகாரம் சொல்லுகிறது.

249. அஹம். 250. ஸ்வக்ருத்யத்தை அருளிச்செய்கிறான்.

251. ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியாய் ப்ராப்தனான நான்.

252. இவன் கீழ்நின்றநிலையும் மேல்போக்கடியு மறிகைக்கும் அறிந்த படியேசெய்து தலைக்கட்டுகைக்கும் ஏகாந்தமான குணவிசேஷங் களையும் தன்பேறாகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக்கீடான பந்த விசேஷத்தையும் காட்டுகிறது.

253. தனக்காகக்கொண்ட ஸாரத்ய்வேஷத்தை அவனையிட்டுப்பாராதே தன்னையிட்டுப்பார்த்து அஞ்சின அச்சம்தீர, தானான தன்மையை அஹமென்று காட்டுகிறான்.

---

248. ஆக பூர்வார்த்தத்தால் சொல்லிற்றாயிற்றென் னென்னில்; ஸர்வதர்மாந் என்று த்யாஜ்யத்தைச் சொல்லி பரித்யஜ்ய என்று த்யாக ப்ரகாரத்தைச் சொல்லி, மாம் என்று பற்றப் படு முபாயத்தைச் சொல்லி, ஏகம் என்று அந்த உபாயம் இதர நிரபேக்ஷ மென்பதைச் சொல்லி, சரணம் என்று உபாயத்வம் சொல்லி, வ்ரஜ என்று உபாயஸ்வீகாரம் சொல்லிற்றாம்.

249—251. இனி உத்தரார்த்தம் விவரிக்கப்படுகிறது. பூர்வார்த்தத்தில் அதிகாரி க்ருத்யமன்றோ சொல்லிற்று. உபாய பூதனான தன்னுடைய க்ருத்யம் சொல்லுகிறது உத்த ரார்த்தத்தில். அஹம்—எல்லாமறிந்தவனாய் எதுவும் செய்ய வல்லவனாய் சேஷியாகையாலே ப்ராப்தனாயிருக்கிற நான் என்கை.

252. அல்லாத குணங்களெல்லாம் கிடக்க இந்த குண விசேஷங்களை இந்த அஹம் சப் தம் காட்டுகிற தென்பானேன்? என்னில்; இந்த சேதநனுக்கு அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியையும் இஷ்ட ப்ராப்தியையும் பண்ணுமளவில், இவன் இதற்கு முன்னே நின்ற நிலையையும் மேல் போகத் தக்க வழியையும் அறிவதற்கும், அறிந்தபடியெ செய்து தலைக்கட்டுவதற்கும் தக்கவையாயிருப் பவை ஸர்வஜ்ஞத்வஸர்வசக்தித்வங்கள். காரியம் செய்யுமிடத்தில் இவனுக்காக வன்றிக்கே தன் பேறாகச் செய்து தலைக்கட்டுகைக் கீடானது சேஷித்வம். ஆகவே இம்மூன்று குண விசே ஷங்களையும் இது ப்ரகாசிப்பிக்கிற தென்பது பொருந்தும்.

253. கீழ் மாம் என்றதில் ஸாரதியாய் நின்ற பாரதந்திரியம் காட்டப்பட்டதே; அதற்கு எதிர்த்தட்டான தன் ஸ்வாதந்திரியம் இந்த அஹம்பதத்தில் பிரகாசிப்பிக்கப்படுகிற தென்றும் கொள்க. மாம் என்று ஸாரதிவேஷத்தோடே நிற்கிற தன்னைப்பற்றச் சொன்ன போது, அர்ஜுனன் தன்னுடைய ரக்ஷணத்துக்காக ஏறிட்டுக்கொண்ட ஸாரதிவேஷத்தை "ஸர் வாதிகனானவன் இங்ஙனே தாழநின்றது தன் குணத்தாலே யன்றோ" என்று அவனையிட்டுப் பாராதே, 'நமக்கு இழிதொழில் செய்து ஸாரதியாய் நிற்கிறவனன்றோ' என்று தன்னையிட்டுப் பார்த்து, இவன் ஸர்வதர்மங்களையும் விட்டுத் தன்னைப்பற்றச் சொல்லுகிறானே! இது என்னா குமோ! என்று அஞ்சின அச்சம் தீர, ஸர்வேச்வரனாய்க் கொண்டு நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக் கிற தனது உண்மையுருவத்தை அஹமென்று காட்டுகிறானென்க.

254. இழில்பாரதந்த்ர்யமும் இந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தினுடைய எல்லை நிலமிறே.

255. த்வா. 256. அஜ்ஞனாய் அசக்தனாய் அப்ராப்தனாய் என்னையே உபாயமாகப்பற்றியிருக்கிறவுன்னை.

257. ஸர்வபாபேப்ய: 258. மத்ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களென்று யாவையாவைசில பாபங்களைக்குறித்து அஞ்சுகிறாய், அவ்வோ பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்றும். 259. * பொய்ந்நின்றஞானமும் பொல்லாவொழுக்கு மழுக்குடம்பும் * என்கிறபடியே அவித்யாகர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களைச் சொல்லுகிறது.

260. த்ருணச்சேத கண்டூயநாதிகளைப்போலே ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்குமவையென்ன, லோகாபவாத பீதியாலும் கருணையாலும் கலக்கத்தாலும் செய்யுமவையென்ன, இவை யெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது.

---

254. இப்படி ஸர்வேச்வரனாய்க் கொண்டு நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிறவன் ஸாரதியாய் நின்று பரதந்திரனானதும் தனக்கு ஸ்வரூபமாய்ச் செய்ததன்று; நினைத்தது செய்யுமளவில் தன்னைத் தடுப்பாரில்லாதபடியான இந்த ஸ்வாதந்திரியத்தினாலானதத்தனை.

255, 256. இனி, த்வா என்பதற்கு அர்த்தம்-உன் காரியங்களை அறிகைக்குத் தக்க ஞானமில்லாதவனாய், அறிந்தாலும் செய்து தலைக்கட்டிக் கொள்ளுகைக்கு சக்தியில்லாதவனாய், சக்தியுண்டானாலும் ஸ்வரக்ஷணே ப்ராப்தியற்றவனாய், இப்படி யிருக்கையாலே ஸர்வ தர்மங்களையும் விட்டு என்னையே உபாயமாகப் பரிக்ரஹித்திருக்கிறவுன்னை என்றபடி.

257 - 260. இனி ஸர்வபாபேப்ய: என்பதற்கு அர்த்தம்—இஷ்ட விரோதியாயும் அநிஷ்ட ஹேதுவாயு மிருக்குமது பாபம்; மோக்ஷப்ரகரண மாகையாலே எம்பெருமானையடைவதற்கு விரோதிகள் எவையோ அவையே இஷ்ட விரோதிகள். ஆகவே நீ என்னையடைவதற்கு விரோதிகளென்று எந்தெந்த பாபங்களில் நின்றும் பயப்படுகிறாயோ அந்தந்த பாபங்களெல்லாவற்றில் நின்று மென்றவாறு. பாபேப்ய: என்கிற பஹுவசனம்—அவித்யை கருமம் வாஸனை ருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் ஆகிற இவற்றைச் சொல்லுகிறது: [அவித்யையாவது அஜ்ஞானம். கர்மமாவது புண்யபாபம். வாஸனையாவது அஜ்ஞாந வாஸனையும் கர்ம வாஸனையும் ப்ரக்ருதிஸம்பந்த வாஸனையும்.] இனி ஸர்வ சப்தத்தாலே விவக்ஷிதமேதென்னில், துரும்பு நறுக்குகை தினவு சொறிகை முதலானவை போலே அபுத்தி பூர்வகமாக ப்ரக்ருதி வாஸனையாலே அநுவர்த்திக்கும் உத்தராகங்களென்ன, 'நாம் இவற்றைச் செய்யாவிடில் லோகம் நம்மை அபவாதம் சொல்லுமே' என்கிற பயத்தாலும், 'நம்மைக் கண்டு லௌகிகர்கள் இவற்றைத் தவிருவர்களாகில் அவர்களுக்கு விநாசமாமே! ஐயோ!' என்கிற க்ருபையாலும் செய்கிற நித்யநைமித்திக கருமங்களென்ன, ரஜோகுண தமோகுணங்களாலே கலங்கி முன்னம் விட்ட வுபாயங்களிலே மீண்டும் அந்வயித்தலென்ன ஆக இவையெல்லாவற்றையும் நினைக்கிறது.

261. உந்மத்த ப்ரவ்ருத்திக்கு க்ராமப்ராப்திபோலே த்யஜித்தவுபாயங்களிலே இவை அந்விதங்களாமோவென்று நினைக்கவேண்டா.

262. கலங்கி உபாய புத்த்யா பண்ணும் ப்ரபத்தியும் பாதகத்தோடொக்கும்.

263. மோக்ஷயிஷ்யாமி. 264. முக்தனும்படி பண்ணக்கடவேன்.

265. ணிச்சாலே - நானும்வேண்டா, நீயும்வேண்டா, அவை தன்னடையே விட்டுப் போங்காணென்கிறான்.

266. என்னுடைய நிக்ரஹபலமாய் வந்தவை நானிரங்கினால் கிடக்குமோவென்கை. 267. அநாதிகாலம் பாபங்களைக்கண்டு நீ பட்ட பாட்டை அவைதாம் படும்படி பண்ணுகிறேன்.

---

261. (ஸாதந மென்கிற புத்தியோடே செய்யாதவையும் வஸ்துகத்யா ஸாதந கோடியிலே அந்வயிக்கு மென்று நிரூபிக்கப் படுகிறது.) சித்தப்ரமமுடையவ னொருவன் இன்னவூருக்குப் போகிறோ மென்கிற நினைவின்றிக்கே ஒருவழியே போகா நின்றால் அவ்வழிக்கு ஏதேனுமோர் ஊரோடே ஸம்பந்த முண்டாயிருக்கையாலே அவ்வூரிலே சென்று சேருமாபோலே ஸாதந மென்கிற எண்ணமில்லாமே லோகாபவாதபீதி முதலியவற்றாலே செய்யப்படுகிற இவை, விட்ட வுபாயங்களிலே அந்வயித்த தாகுமோ வென்று சங்கிக்க வேண்டா; அந்வயித்ததாகியே தீரும். ஆகவே அவையும் பாபசப்த வாச்யங்களே.

262. (புநஃப்ரபத்தியும் பாபசப்த வாச்யமென்கிறது.) ஒருகால் அநுஷ்டான மொழிய மீண்டு மநுஷ்டானத்தை ஸஹியாத ப்ரபத்தியின்ஸ்வபாவத்தை யறியாதே கலங்கி அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்காகவோ இஷ்ட ப்ராப்திக்காகவோ உபாயமென்கிற நினைவோடே மீண்டு பண்ணும் ப்ரபத்தியும் உபாயாந்தரம் போலே பாதகஸமம்.

263, - 265. இனி மோக்ஷயிஷ்யாமி என்பதற்கு அர்த்தம்—இவற்றில் நின்றும் விடுபட்டவனும்படி பண்ணக்கடவே னென்பதாம். நானும் இதுக்கொரு முயற்சி செய்ய வேண்டா; நீயும் இதுக்கு ப்ரார்த்திக்க வேண்டா; நீ என்னைப் பணிந்த பெருமையாலே உன்னைக்கண்டு தானே பயப்பட்டு, போனவழி தெரியாதபடி தன்னடையே விட்டுப்போம் அவை என்பது ணிச்சாலே தெரிவிக்கப்படும். "அஹம் த்வா ஸர்வபாபாநி நிஹநிஷ்யாமி !' என்று சொல்லாமல் "த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று ணிஜந்த ப்ரயோகம் பண்ணின விதனால் தேறின அர்த்தமிது.

266, 267. அவை தன்னடையே விட்டுப் போம்' என்றதின் கருத்துயாதெனில்; பாபமென்று ஒருவஸ்துகிடக்கிறதன்றே; குப்பையில் ஆமணக்குப்போலே யெழுந்து பாம்பு போலே பிடுங்குவதன்றே பாபமென்பது. சேதநன் பண்ணின கருமங்கள் ஒரு நொடிப் பொழுதில் நசித்துப்போம்; கர்த்தாவான இவன் அஜ்ஞனாகையாலே மறந்து போவன்; ஸர்வஜ்ஞனாய் ஒன்றொழியாமல் நினைத்திருந்து ஸமயங்களிலே தப்பாமல் பலாநுபவம் பண்ணுவிக்கிறவன் ஸர்வேச்வரன். ஆகவே அப்படி அநுபவிப்பிக்கிற என்னுடைய நிக்ரஹ ரூப மாகையாலே அந்த நிக்ரஹ பலமாய் வந்தவை நிக்ரஹத்துக்கு ப்ரதி கோடியான அநுக்ரஹத்தை நான் பண்ணினால் பின்னையும் கிடக்குமோ வென்கை. நெடுங்காலமாக அப்பாபங்களைக் கண்டு நீ நடுங்கின நடுக்கமெல்லாம் உன்னைக்கண்டு அவை தாம் குடல்கரிந்து நடுங்கும்படி பண்ணக்கடவேன் என்றவாறு.

268. இனி உன்கையிலுமுன்னைக்காட்டித்தாரேன்; என்னுடம்பிலழுக்கை நானே போக்கிக்கொள்ளேனோ.

269. மா சுச: 270. நீ உன் கார்யத்திலே அதிகரியாமையாலும் நான் உன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும் உனக்கு சோகநிமித்தமில்லைகாணென்று அவனுடைய சோக நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்கிறான்.

271. நிவர்த்தகஸ்வரூபத்தைச்சொல்லி நிவர்த்யங்கள் உன்னைவந்து மேலிடாதென்றுசொல்லி உனக்கு சோகநிமித்தமில்லைகாணென்கிறான்.

272. * எத்தினாலிடர்க்கடல் கிடத்தியேழை நெஞ்சமே என்கிறான்.

273. பாபங்களை நான்பொறுத்துப் புண்யமென்று நினைப்பிடாநிற்க, நீ சோகிக்கக்கடவையோ?

---

268. இத்தனை காலமும் நம் காரியத்துக்கு நாம் கடவோமென்று நீதிரிகையாலே தன் காரியம் தானே செய்து கொள்ளுகிறானென்றிருந்தனைத்தனை. எனக்கு நீ சரீரதயாசேஷமென்றறிந்து என்னைச் சரணமடைந்த பின்பு 'உன்னுடைய பாபம் போகைக்கு யத்னம் நீ பண்ணிக்கொள்' என்று உன் கையிலும் உன்னைக்காட்டித்தரமாட்டேன். என்னுடலான வுன்னுடைய அவித்யை யாகிற அழுக்கை சரீரியான நானே போக்கிக் கொள்ளேனோ?

269, 270. இனி மாசுச: என்றது சோகப்படாதேகொள் என்றபடி. நீ உன் கார்யத்தில் கைவைத்து நின்றாயாகில் 'நம் கார்யத்துக்கு என் செய்வோம்' என்று நீ கரைந்து சோகிக்கலாம்; நான் உன் காரியத்திலே கைவைத்திலேனாகில் 'நம் காரியத்தில் இவன் உதாஸீநனாயிருக்கிறானே! நாம் எப்படி உஜ்ஜீவிக்கப் போகிறோம்' என்று நீ சோகிக்கலாம்; இப்படியல்லாமல் உன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை யுணர்ந்து நீ உன் ரக்ஷண காரியத்திலே கைவைக்காமையாலும் ஸ்வாமியான நான் உன்னுடைய ரக்ஷணகார்யத்திலே ஊன்றிப் போருகையாலும் உனக்கு சோகிக்கைக்கு நிமித்தமில்லைகாணென்று முன்பு சோகித்து நின்ற அவனுடைய சோக நிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கிறானாயிற்று.

271. அஹம் என்று ஸர்வஜ்ஞத்வாதி குண விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு விரோதி நிவர்த்தகனாயிருக்கிற தன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்று - நிவர்த்தநீயங்களான பாபங்கள் உன்னைக்கண்டு தானே அஞ்சி யோடிப்போமதொழிய உன்னை வந்து மேலிடாதென்னுமிடம் சொல்லி, மாசுச: என்று - இப்படியான பின்பு உனக்கு சோகிக்க நிமித்தமில்லை யென்றதாயிற்று.

272. திருமழிசைப்பிரான் தம்முடைய திருவுள்ளத்தைக் குறித்து 'ஸர்வேச்வரன் நமது விரோதியைப் போக்கி அடிமை கொள்வதாக வந்து புகுந்திருக்க இனி நீ எதுக்காக துக்க ஸாகரத்திலே அழுந்துகிறாய்?' என்றார் * எத்தினாலிடர்க்கடல் கிடத்தி யேழை நெஞ்சமே * என்ற பாசுரத்தினால். அப்படியே கண்ணபிரானும் அர்ஜுநனை நோக்கி அருளிச்செய்தபடி.

273. நீ செய்த பாபங்களை நான் மூன்றுற என்னுடைய க்ஷமைக்கு விஷயமாக்கி, பின்னை உன் பக்கல் எனக்குண்டான வாத்ஸல்யத்தாலே அவற்றைப் பாபமாக நினையாதே புண்யமென்றே நினைப்பிடா நிற்க இனி நீ சோகிக்கலாமோ வென்றும் தெரிவிக்கிறபடி.

274. உய்யக்கொண்டார்விஷயமாக உடையவரருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

275. இதுக்கு ஈச்வரஸ்வாதந்த்ர்யத்திலே நோக்கு.

276. இதுதான் அநுவாதகோடியிலேயென்று வங்கிப்புரத்து நம்பி வார்த்தை. 277. அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனுடைய ஆனைத்தொழில்களாலும், ரிஷிகள் வாக்யங்களாலும் க்ருஷ்ணன் தன்கார்யத்திலே அதிகரித்துக்கொண்டு போருகையாலும் இவனே நமக்குத்தஞ்சமென்று துணிந்த பின்பு தன்னைப்பற்றச்சொல்லுகையாலே.

278. புறம்புபிறந்ததெல்லாம் இவன்னெஞ்சை சோதிக்கைக்காக.

279. வேதபுருஷன் உபாயாந்தரங்களை விதித்தது கொண்டிப்பசுவுக்குத் தடிகட்டிவிடுவாரைப்போலே அஹங்கார மமகாரங்களால்வந்த களிப்பற்று ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறக்கைக்காக.

---

274. [இதில் ஒருவனுக்கு ருசி பிறக்கையிலுள்ள அருமையைக் காட்டுவதற்காக ஒரு ஐதிஹ்யம் காட்டப்படுகிறது.] எம்பெருமானார் காலத்திலே யிருந்த உய்யக்கொண்டாரென்னுமொருவர் பக்திநிஷ்டராயிருந்தார்; அவரை ப்ரபத்தி நிஷ்டராம்படி பண்ணவேணுமென்று கருதிய உடையவர் அவருக்கு இந்த ச்லோகத்தின் பொருளை யருளிச் செய்தார். அவர் கேட்டு 'அர்த்தம் அழகியதே; ஆகிலும் அத்தை விட்டு இத்தைப் பற்றத் தக்க ருசி எனக்கில்லை' என்றார். அதற்கு உடையவர் அருளிச்செய்த வார்த்தை - "வித்வானாகையாலே அர்த்தத்துக்கு இசைந்தாய்; பகவத்பிரஸாதமில்லாமையாலே ருசி யுண்டாகப் பெற்றிலை." என்று. அந்த வார்த்தை இங்கே ஸ்மரிக்கத் தக்கது.

275. சாஸ்த்ரங்களெல்லாமொரு தலையும் தாமொரு தலையுமாக இந்த ச்லோகம் இரா நின்றதே; இதற்கு எதில் நோக்கு என்னில்; ஈச்வரஸ்வாதந்த்ரியத்திலே நோக்கு. சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்பட்ட ஸகல தர்மங்களையும் ஸவாஸநமாக விடுவித்து இச்சேதநனுக்குத் தானே நிரபேக்ஷஸாதநமாய் ப்ராப்திக்கு இடையூறான ஸகல பாபங்களையும் தள்ளிப் பொகட்டு ஸ்வப்ராப்தியைப் பண்ணிக் கொடுக்கும்படியான ஈச்வர ஸ்வாதந்திரியம் இதனால் வெளியிடப்பட்டதாகுமென்க.

276, 277. அர்ஜுனன் இளமை தொடங்கி க்ருஷ்ணனுடைய அதிமாநுஷசேஷ்டிதங்களாலும், அவனுடைய பெருமையைப் பேசின மஹர்ஷிகளின் வாக்யங்களினாலும், எப்போதுமே க்ருஷ்ணன் தன் காரியத்துக்குக் கடவனாய் நோக்கிக் கொண்டு போருகையாலும் "இவன் சொல்லுகிற உபாயங்களெல்லாம் நமக்குத் தஞ்சமன்று; இவனே நமக்குத் தஞ்சம்" என்று அவனாகவே விச்வஸித்த பின்பு 'ஆனால் என்னைப் பற்று' என்று சொல்லுகையாலே இந்த ச்லோகம் அநுவாதரூபம்என்று ஆப்ததமரான வங்கிப்புரத்துநம்பி அருளிச் செய்வராம்.

278. இதனை முந்துற முன்னம் உபதேசியாதே உபாயாந்தரங்களைப் பரக்கநின்று உபதேசித்ததெல்லாம் "அவ்வளவிலே நின்று விடுகிறானோ? அல்லது இவ்வுபாயோபதேசத்துக்கு அதிகாரியாகிறானோ?" என்று இவனுடைய ஹ்ருதயத்தை சோதிக்கைக்காக.

279. கண்ணன் உபாயாந்தரங்களை உபதேசித்தது அர்ஜுநனுடைய ஹ்ருதய சோதநார்த்தமாகவானாலாகுக; வேத புருஷனும் உபாயாந்தரங்களை மோக்ஷஸாதனமாக விதித்திருக்கிறானே, அது ஏன்? என்னில்; பட்டி தின்று திரிகிற பசுவை வசப்படுத்துகைக்காக அதன் கழுத்திலே தடியைக்கட்டிவிடுவாரைப்போலே அஹங்காரமமகார வச்யனாய்க் களித்துத்திரிகிற இவனுக்கு அவற்றால் வந்த களிப்புப் போய் பகவத் பாரதந்த்ரியமாகிற ஸ்வரூபத்தின் உணர்ச்சி உண்டாகைக்காக.

280. ஸம்ந்யாஸி முன்புள்ளவற்றை விடுமாபோலே இவ்வளவு பிறந்த வன் இவற்றைவிட்டால் குற்றம்வாராது.

281. இவன்தான் இவைதன்னை நேராகவிட்டிலன். 282. கர்மம் கைங் கர்யத்திலேபுகும், ஜ்ஞாநம் ஸ்வரூபப்ரகாசத்திலே புகும்; பக்தி ப்ராப்யருசியிலேபுகும்; ப்ரபத்தி ஸ்வரூபயாதாத்ம்ய ஜ்ஞாநத்திலே புகும்.

283. ஒருபலத்துக்கு அரியவழியையும் எளியவழியையும் உபதேசிக்கை யாலே இவையிரண்டுமொழிய பகவத்ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவது.

284. பேற்றுக்குவேண்டுவது விலக்காமையும் இரப்பும்.

285. சக்ரவர்த்திதிருமகன் பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றான்; இவன் புண்யத்தைப் பொகட்டுவரவேணுமென்றான்.

---

280. ஆனால் இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞானம் பிறப்பதற்கு ஹேதுவான இவற்றை விட்டால் குற்றமாகாதோ வென்னில்; சரமாச்ரமத்திலே அந்வயித்தவன் முந்தின ஆச்ரமதர்மங்களை விடுகிறப்போலே, உபாயாந்தரங்களின் ஸ்வரூப விரோதித்வம் முதலியவற்றாலே ஸித்தோபாயத்திலே யிழியும்படி இவ்வளவான ஜ்ஞான பரிபாகம் பிறந்தவன் இவ்வுபாயாந்தரங்களை விட்டால் குற்றம்வாராது.

281, 282. உபாயாந்தரங்களை விட்டு ஸித்தோபாயத்தைப் பரிக்ரஹித்த இவ்வதிகாரி இவற்றை அடியோடு விட்டவனாக ஆகிறானுமல்லன். எங்ஙனே யென்னில்; தன் வர்ணத்துக்கும் தன் ஆச்ரமத்துக்கும் தகுதியாக இவன் அநுஷ்டிக்கிற நித்யநைமித்திக கருமம் ஸாதந புத்தியினாலன்றிக்கே கருணையாலே பரார்த்தமாக அநுஷ்டிக்கையாலே எம்பெருமானுக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே அவனுடைய ப்ரீதிக்கு உடலாகப் பண்ணும் கைங்கர்யத்திலே சேர்ந்ததாகும். ஸ்வஸ்வரூபஜ்ஞாந பூர்வகமாக பரஸ்வரூபத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கைக்குறுப்பான * நுண்ணறிவு என்கிற ஸூக்ஷ்மஜ்ஞானம் ஸாதனமென்கிற புத்தியில்லாதவளவில் ஸ்வரூபப்ரகாசத்திலே சேர்ந்ததாகும். பகவத் பிராப்திக்கு ஸாதநமான பக்தி அந்த ஸாதனபுத்தி போனவாறே, உணவுக்குப் பசிபோலே பிராப்யமான கைங்கர்யத்துக்கு முன்க்ஷணத்திலே அநுவர்த்திக்கக் கடவதான ருசியிலே சேர்ந்ததாகும். ஸித்தோபாய வரணமாகிற ப்ரபத்தி ஏகபதத்தில் சொல்லுகிறபடியே ஸாதநத்வபுத்தி கழிந்தவாறே அத்யந்த பரதந்த்ரமாய் அநந்ய சரணமாயிருந்துள்ள ஸ்வரூபத்தினுடைய உண்மையுணர்விலே சேர்ந்ததாகும். ஆகவே இவன்தான் இவைதன்னை நேராக விட்டிலன்.

283. பக்தி ப்ரபத்திகளிரண்டையும் கழித்தால் இவனுக்குப்பலஸாதனமாவது ஏதென்னில்; பகவத் ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவது. பகவத் பிராப்தியாகிற ஒரு பலனுக்கு அரிதாயிருந்துள்ள பக்திமார்க்கத்தையும், ஸகல ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியுடன் ஒரு கால் அநுஷ்டேயமாகையாலே எளிதாயிருந்துள்ள பிரபத்திமார்க்கத்தையும் உபதேசிக்கையாலே, ஸாதனத்தினுடைய அருமை யெளிமைகளிலே தாற்பரியமின்றிக்கே அதை வியாஜமாகக் கொண்டு பலனளிக்கும் எம்பெருமானுடைய ப்ரஸாதமே முக்கியமாதலால் பக்தி பிரபத்திகளாகிற இவையிரண்டு மொழிய பகவானுடைய ப்ரஸாதமே உபாயமாகக் கடவதென்கை.

284. ஆனாலும் பேற்றுக்கு இவன் பக்கலிலும் ஏதேனுமுண்டாக வேண்டாவோவென்னில்; அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை ஸ்வதந்த்ரத்தாலே விலக்காதொழிகையும் அந்த ரக்ஷணம் புருஷார்த்தமாகைக்குறுப்பான இரப்புமே வேண்டுவது.

285. இப்படியல்லாமல் இவன் பக்கலிலும் சிலஸுக்ருத முண்டானால் ஆகாதோ வென்னில்; அது உபாயபூதனுக்கு அநிஷ்டமாகும். இது எங்ஙனே தெரிகிறதென்னில்; இராமபிரான் ஸுக்ரீவ மஹாராஜரையிட்டு விபீஷணாழ்வானையழைப்பிக்கிற காலத்திலே * யதி வா ராவண: ஸ்வயம் * என்று பாபிஷ்டனான ராவணன் தானே வந்திருந்தானாகிலும் அவனையும்

286. ஆஸ்திகனும் இவ்வர்த்தத்தில் ருசிவிச்வாஸங்களையுடையனும் உஜ்ஜீவித்தல், நாஸ்திகனும் நசித்தலொழிய நடுவில் நிலையில்லை யென்று பட்டருக்கு எம்பாரருளிச்செய்தவார்த்தை.

287. வ்யவஸாயமில்லாதவனுக்கு இதில் அந்வயம் ஆமத்தில் போஜனம்போலே.

288. * விட்டுசித்தர் கேட்டிருப்பர் * என்கிறபடியே அதிகாரிகள் நியதர்.

289. * வார்த்தையறிபவர் * என்கிற பாட்டும் * அத்தனாகி * என்கிற பாட்டும் இதுக்கர்த்தமாக அநுஸந்தேயம்.

முமுக்ஷுப்படி முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

விடாதே அழைத்து வருக என்று சொல்லுகையாலே, பாபம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலல்லாமையாலே பாபத்தோடே வரிலும் அமையுமென்றதாகத் தேறிற்று. இக்கண்ணபிரான் * ஸர்வ தர்மாந் பரித்யஜ்ய * என்கையாலே பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கைக்கு உடலான புண்யத்தைக்கழித்துவிட்டுவரவேணுமென்றான். ஆகையால்ஸஹாயாந்தரஸம்ஸர்க்கத்தைப் பொறுதவனான உபாயபூதனுக்கு இவன் பக்கல்ஸூக்ருதம் அநிஷ்டமாயிருக்குமென்று கொள்க.

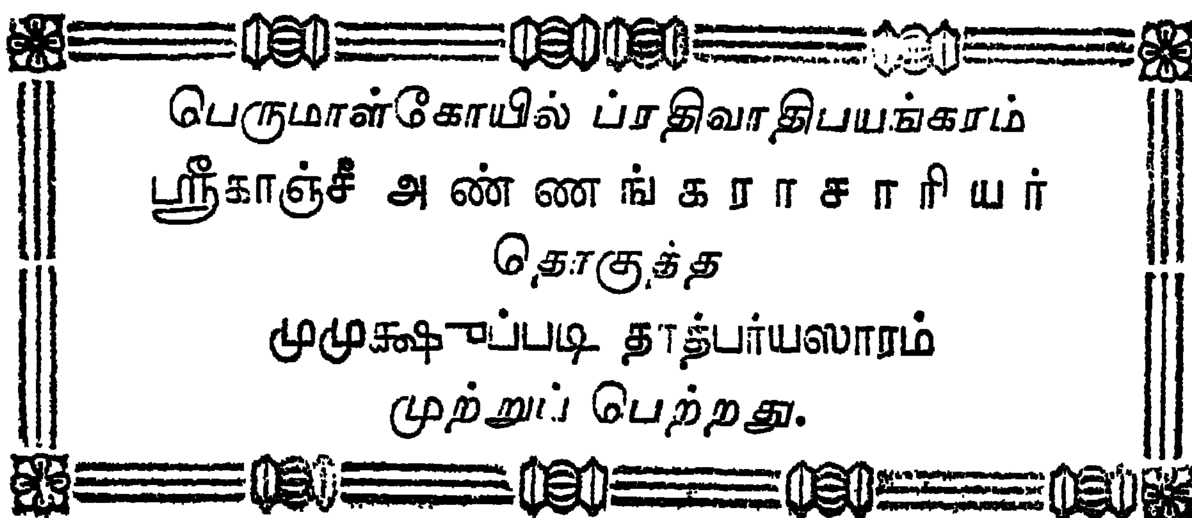
286. பகவத் ப்ரபாவத்தை நோக்கி இந்தச்லோகார்த்தத்தைப் பூர்த்தியாக நம்பி உஜ்ஜீவித்துப்போவதோ, அல்லது, சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ஒரு தட்டும் இதுவொரு தட்டுமாய் இப்படியிருப்பதொன்றுண்டோ?' என்று அநாதரித்து நசித்துப்போவதோ ஆக இவ்விரண்டிலொன்று தவிர நடுவேயொரு நிலையில்லையென்று பட்டருக்கு எம்பாரருளிச் செய்தபடி.

287. இந்த ச்லோகத்திற் சொல்லுகிற ஸர்வதர்மத்யாகத்துக்கும் ஸித்தோபாயஸ்வீகாரத்துக்கும் தகுதியான அத்யவஸாயமில்லாதவன் இதில் அந்வயிப்பது அஜீர்ண தசையில் பண்ணின போஜநம்போலே விநாச ஹேதுவாய்த் தலைக்கட்டும்.

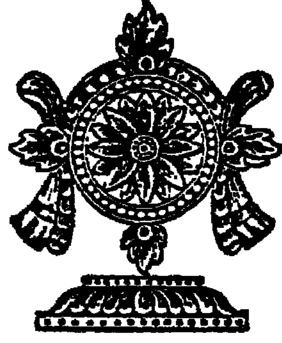
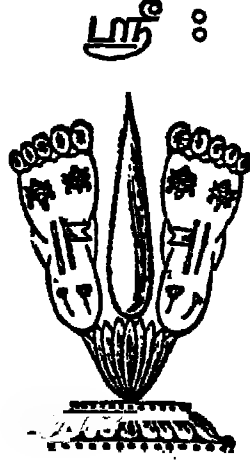
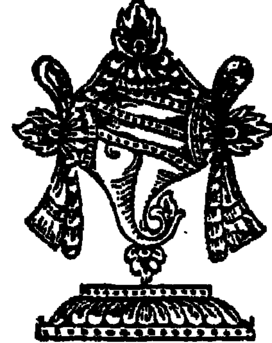
288. * செம்மையுடைய திருவரங்கர்தாம் பணித்த மெய்ம்மைப் பெருவார்த்தை விட்டுசித்தர் கேட்டு இருப்பர் * என்று ஆண்டாளருளிச் செய்தபடியே இது கேட்டால் இதின்படியே நியதராயிருக்குமவர்களே இவ்வர்த்தத்துக்கு அதிகாரிகள். [மேலே குறித்த பாசுரத்தின் பொருளாவது - திருவரங்கர்தாம் திருத்தேர்த்தட்டிலே நின்று அருளிச்செய்த * மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ * என்கிற வார்த்தையைப் பெரியாழ்வார் கேட்டு அதன்படியே நியதராயிருப்பர் என்கை.]

289. இவ்வர்த்த நிஷ்டரான ஆழ்வாருடைய அருளிச் செயல்களில் இதுக்குச் சார்பாக அநுஸந்திக்கவுரிய பாசுரங்கள் இரண்டு: * வார்த்தையறிபவர் மாயவற்காளன்றியாவரோ? போர்த்த பிறப்பொடு நோயொடு மூப்பொடு இறப்பவைபேர்த்து, பெருந்துன்பம் வேரற நீக்கித் தன்தாளின் கீழ்ச் சேர்த்து, அவன் செய்யும் சேமத்தை யெண்ணித் தெளிவுற்றே * என்கிற திருவாய்மொழிப்பாசுரமும், * அத்தனாகியன்னையாகியாளு மெம்பிரானுமாய், ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்து நம்மையாட்கொள்வான், முத்தனார் முகுந்தனார் புகுந்து நம்முள் மேவினார், எத்தினாலிடர்க்கடல் கிடத்தி யேழை நெஞ்சமே * என்கிற திருச்சந்த விருத்தப் பாசுரமும்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் ப்ரதிவாதிபயங்கரம்
ஸ்ரீகாஞ்சீ அண்ணங்கராசாரியர்
தொகுத்த
முமுக்ஷுப்படி தாத்பர்யஸாரம்
முற்றுப் பெற்றது.

ஸ்ரீ:

ரஹஸ்ய விபாகம்

திவ்யப்ரபந்தங்களில் சில பாகங்கள் நித்யாநுஸந்தானத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதுபோலவே, ரஹஸ்யங்களிலும் சில பாகங்கள் நம்முடைய நித்யமான அநுஸந்தானத்தில் இருக்கவேணுமென்று முன்னோர்களின் நியமனமாதலால், பிள்ளை லோகாசார்யர் அருளிச்செய்த அஷ்டாதச ரஹஸ்யங்களுள் மிக முக்கியமான ஸ்ரீ வசந பூஷணம், தத்வத்ரயம், முமுக்ஷுப்படி என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களும், அவருடைய திருத் தம்பியார் அருளிச்செய்த ஆசார்ய ஹ்ருதயமென்கிற ரஹஸ்யமும் மிகத்தெளிவான தாற்பரிய விவரணத்துடன் இங்குச் சேர்க்கப்படுகின்றன.

இந்த நான்கு ரஹஸ்யங்களுக்கும் விசதவாக்சிகாமணிகளான மணவாள மாமுனிகள் அருளிச்செய்த வியாக்கியானம் தேனும் பாலும் கன்னலும் அமுதுமாகவுள்ளது. அதை அவகாஹித்துக்கொள்வது ஸதாசார்ய ஸன்னிதானத்தில் காலக்ஷேப முறையாலன்றி அரிதாதலால் அந்த ச்ரமத்திற்கு அவகாசமில்லாதவர்கள் ஒருவாறு மூலத்தின் கருத்தைத் தெரிந்துகொள்ளும் வண்ணம் சுருக்கமானதோர் உரை [தாத்பர்யஸாரம்] அடியேனால் எழுதப்பட்டுக் கீழே சேர்க்கப்படுகிறது.

ஸ்ரீவசநபூஷணம் முகவுரை

ஸத்ஸம்ப்ரதாயத்திற் படிந்து ஸகல சாஸ்த்ரங்களிலும் வல்லமை பெற்றுப் பரம தயாளுக்களான பூர்வாசார்யர்கள் வேத வேதாந்தப் பொருள்களைச் சுருக்கி மந்தமதிகளும் எளிதாக உணரும்படி தெளிவாக உபதேசித்து வந்ததுமன்றி க்ரந்த மூலமாகவும் வெளியிட்டருளினார்கள்.

நம்பிள்ளை திருவடிகளில் தலைவரான வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளையின் திருக்குமாரரான பிள்ளைலோகாசார்யர் ஸம்ஸாரிகளின் இழவை ஸஹிக்கமாட்டாத பரம க்ருபையாலே அவர்களை உய்விக்கும்பொருட்டுப் பல ப்ரபந்தங்களை அருளிச்செய்து, ஆசார்ய பரம்பரையாற்பெற்ற அர்த்தங்களில் அவ்வாசார்யர்கள் தாங்கள் கௌரவாதிசயத்தினால் ரஹஸ்யமாக உபதேசித்துக்கொண்டிருந்த மற்றும் பல அர்த்த விசேஷங்களனைத்தையும் ஒரு ப்ரபந்தமாக வெளியிட்டருளவேணுமென்ற திருவுள்ளத்தை ஸ்வப்நத்தில் பேரருளாளனுடைய திருவாணையினாற்பெற்று "ஸ்ரீ வசநபூஷணம்" என்கிற ப்ரபந்த ரத்நத்தை அருளிச் செய்தார்.

ரத்நங்களை நிறைத்துச் சமைத்ததொரு பூஷணத்திற்கு "ரத்நபூஷணம்" என்று பெயராகிறாப்போலே, பூர்வாசார்யர்களுடைய சிறந்த வசநங்களை நிறைத்துச் செய்தருளப்பட்டதாய், அநுஸந்திக்குமவர்களுக்கு அழகுபெறுவிக்குமதாயிருக்கையாலே இதற்கு "ஸ்ரீ வசநபூஷணம்" என்று திருநாமமாயிற்று. "முன்னங் குரவோர் மொழிந்த வசனங்கள்தன்னை மிகக்கொண்டு கற்றோர் தம்முயிர்க்கு—மின்னணியாச் சேரச் சமைத்தவரே சீர்வசனபூடணமென் பேரிக்கலைக்கிட்டார் பின்." என்ற உபதேசரத்தினமாலை காண்க.

இங்ஙனம்:

ஸ்ரீ வைஷ்ணவதாஸன்,

ப்ர. அண்ணங்கராசார்ய தாஸன்.

ஸ்ரீரஸ்து

ஸ்ரீவசநபூஷணத் தனியன்கள்

ஸ்ரீ சைலேச தயாபாத்ரம் — ஸ்ரீமத் பராங்குச முநிம் ப்ரணதோஸ்மி நித்யம்.

லோகாசார்யாய குரவே க்ருஷ்ணபாதஸ்ய ஸூநவே |
ஸம்ஸாரபோகிஸம்தஷ்ட ஜீவஜீவாதவே நம: ||

லோககுரும் குருபிஸ் ஸஹ பூர்வை: கூரகுலோத்தமதாஸமுதாரம் |
ஸ்ரீநகபத்யபிராமவரேசௌ தீப்ரசயம் வரயோகிநமீடே ||

புருஷகாரவைபவஞ்ச ஸாதநஸ்ய கௌரவம் தததிகாரிக்ருத்ய மஸ்ய ஸத்குருபஸேவநம் |
ஹரிதயாமஹைதுகீம் குரோருபாயதாஞ்சயோ வசநபூஷணேவதஜ் ஜகத்குரும் தமாச்ரயே ||

ஸாங்காகிலத்ரவிட ஸம்ஸ்க்ருதரூபவேத ஸாரார்த்தஸங்க்ரஹ மஹாரஸவாக்யஜாதம் |
ஸர்வஜ்ஞலோககுரு நிர்மிதமார்யபோக்யம் வந்தேஸதாவசநபூஷண திவ்யசாஸ்த்ரம் ||

அகுண்டோத்கண்டவைகுண்ட ப்ரியாணும் கண்ட பூஷணம் |
குருணா ஜகதாமுக்தம் வ்யாப்தம் வசநபூஷணம் ||

பேறுதருவிக்குமவள் தன்பெருமை யாறுபெறுவான் முறையவன்
கூறுகுருவைப்பனுவல் கொள்வதிலையாகிய குளிர்ந்தவருள்தான்
மாறில்புகழ்நற்குருவின் வண்மையொடெலாம் வசனபூடணமதில்
தேறிடநமக்கருள் முடும்பையிறைவன் கழல்கள் சேரென்மனனே.

திருமாமகள்தன் சீரருளேற்றமும் திருமால்திருவடி சேர்வழிநன்மையும்
அவ்வழியொழிந்தன வனைத்தின் புன்மையும் மெய்வழியூன்றிய மிக்கோர்பெருமையும்
ஆரணம்வல்லவ ரமரும்நன்னெறியையும் நாரணன்தாள்தரு நற்குருநீதியும்
சோதிவானருள் தூயமாகுருவின் பாதமாமலர் பணிபவர்தன்மையும்
தீதில்வானவர்தேவனுயிர்களை ஏதுமின்றி யெடுக்கும்படியையும்
மன்னியவின்பமும் மாகதியும் குருவென்னுநிலைபெறு மின்பொருள்தன்னையும்
அசைவிலாவேத மதனுளனைத்தையும் வசனபூடண வழியாலருளிய
மறையவர் சிகாமணி வண்புகழ்முடும்பை யிறையவனெங்கோ னேருலகாரியன்
தேன்மலர்ச்சேவடி சிந்தைசெய்பவர் மாநிலத்தின்பம தெய்திவாழ்பவரே.

லோகாசார்யக்ருதே லோகஹிதே வசநபூஷணே |
தத்வார்த்ததர்சிநோ லோகே தந்நிஷ்ட்டாச்ச ஸுதுர்லபா: ||

ஜகதாசார்யரசிதே ஸ்ரீமத்வசநபூஷணே |
தத்த்வஜ்ஞாநஞ்ச தந்நிஷ்ட்டாம் தேஹி நாத யதீந்த்ர மே ||

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீ:
ஆழ்வாரெம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ வசநபூஷணம்

முதல் ப்ரகரணம்

1. வேதார்த்த மறுதியிடுவது ஸ்ம்ருதீதிஹாஸ புராணங்களாலே.
2. ஸ்ம்ருதியாலே பூர்வபாகத்திலர்த்தம் அறுதியிடக்கடவது; மற்றை யிரண்டாலும் உத்தர பாகத்திலர்த்த மறுதியிடக்கடவது.
3. இவையிரண்டிலும்வைத்துக்கொண்டு இதிஹாஸம் ப்ரபலம்.
4. அத்தாலே அது முற்பட்டது.
5. இதிஹாஸச்ரேஷ்டமான ஸ்ரீராமாயணத்தால் சிறையிருந்தவளேற்றஞ் சொல்லுகிறது. மஹாபாரதத்தால் தூதுபோனவனேற்றஞ் சொல்லுகிறது.

ஸ்ரீவசநபூஷண தாத்பர்யஸாரம்

1. கர்ம காண்டமென்றும் ப்ரஹ்ம காண்டமென்றும் இரண்டு பாகுபாடுகளை யுடைய வேதத்தின் பொருளை நிர்ணயிக்க வேண்டுமானால், மநு, அத்ரி, யாஜ்ஞவல்க்யர் முதலான மஹர்ஷிகளாற் செய்யப்பட்ட தர்ம சாஸ்திரங்களாலும், ஸ்ரீராமாயணம், மஹாபாரதம் முதலிய இதிஹாஸங்களாலும், ப்ராஹ்மம், பாத்மம், வைஷ்ணவம் முதலான புராணங்களாலுமே நிர்ணயிக்கவமையும்.

2. ஸ்ம்ருதிகள் கர்மகாண்டத்தை விவரிப்பதற்காகவும் இதிஹாஸ புராணங்கள் ப்ரஹ்ம காண்டத்தை விவரிப்பதற்காகவும் ஏற்பட்டனவாகையால், வேதத்திற் பூர்வ காண்டத்தின் பொருளை ஸ்ம்ருதிகளாலும், உத்தரகாண்டத்தின்பொருளை இதிஹாஸ புராணங்களாலும் நிர்ணயிக்கக்கடவதாம். [தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் ஆசார வியவஹார ப்ராயச்சித்தாதிகளைக் கூறுநின்றமையாலும், இதிஹாஸபுராணங்கள் எம்பெருமானுடைய ஸ்வரூப ரூபாதிகளைக் கூறுநின்றமையாலும் இங்ஙனே வகுத்துக் கூறலாயிற்று.]

3. ப்ரஹ்மகாண்டத்தை விவரிக்கப் பிறந்த இதிஹாஸ புராணங்கள் இரண்டினுள் புராணத்திற் காட்டில் இதிஹாஸம் ப்ரபலமாகும்.

4. இப்படி புராணத்திற் காட்டில் இதிஹாஸம் ப்ரபலமாகையால்தான், *"அப்யர்ஹிதம் பூர்வம்" [சிறந்ததை முற்கூறுவது] என்ற விதிப்படி "இதிஹாஸ புராணங்களாலே" என்று இதிஹாஸம் முற்படக் கூறப்பெற்றது. இங்ஙனன்றாகில் வியாகரண விதிப்படி "புராணேதிஹாஸங்களாலே" என்று கூறவேண்டியதாகும்.

5. இதிஹாஸங்களுக்குள் சிறந்த ஸ்ரீராமாயணம் தேவ மாதர்களின் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்த க்ருபாபரவசையான பிராட்டியின் ஏற்றத்தைச் சொல்லுகின்றது. ஸாக்ஷாத் பகவதவதாரமான ஸ்ரீ வேதவ்யாஸராலே அருளிச்செய்யப்பட்ட மஹாபாரதம் பாண்டவர்களுக்காகக் கழுத்திலே ஓலைகட்டித் தூதுபோன ஆச்ரித பரதந்த்ரனை எம்பெருமானுடைய ஏற்றத்தைச் சொல்லாநிற்கும்.

6. இவையிரண்டாலும் புருஷகாரவைபவமும் உபாயவைபவமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

7. புருஷகாரமாம்போது க்ருபையும் பாரதந்த்ர்யமும் அநந்யார்ஹத்வமும் வேணும்.

8. பிராட்டி முற்படப் பிரிந்தது தன்னுடைய க்ருபையை வெளியிடுகைக்காக.
நடுவிற் பிரிந்தது பாரதந்த்ர்யத்தை வெளியிடுகைக்காக.
அநந்தரம் பிரிந்தது அநந்யார்ஹத்வத்தை வெளியிடுகைக்காக.

---

6. ஆக, இவ்விதிஹாஸங்களிரண்டாலும், குற்றமே வடிவான சேதநர்களை, எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரத்திற்கு இலக்காக்கி அங்கீகரிப்பிக்கின்ற புருஷகார பூதையான பிராட்டியின் வைபவமும், அப்பிராட்டியாலே சேர்விக்கப்பட்ட சேதநர்களை அங்கீகரித்து ரக்ஷித்தருளவல்ல உபாய பூதனை எம்பெருமானுடைய வைபவமும் சொல்லப்பட்டதாயிற்று.

7. புருஷகாரமாமளவில்-க்ருபை, பாரதந்திரியம், அநந்யார்ஹத்வம் என்ற இம்மூன்று குணங்களும் வேணும். (ஏனெனில்) க்ருபையாவது-பிறர்படும் துக்கத்தைப் பொறுக்கமாட்டாமை; சேதநர் ஸம்ஸாரத்திற் படுகிற துக்கத்தைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டாமல் எம்பெருமானோடு இவர்களைச் சேர்ப்பதற்கு உறுப்பான முயற்சிபண்ணுவதற்கு க்ருபை வேணும்; பாரதந்திரியமாவது பரம புருஷனுக்கு உரிமைப் படுகை; ஸ்வதந்த்ரனை அவனை அநுவர்த்தித்து வசப்படுத்த வேண்டியிருப்பதால் பாரதந்திரியம் வேணும். இனி அநந்யார்ஹசேஷத்வமாவது அவனுக்கன்றி மற்றொருவனுக்கும் உரிமைப்படாதொழிகை; பிராட்டி எம்பெருமானிடத்திற் சென்று "இந்த சேதநனை நீ அங்கீகரிக்கவேணும்." என்றால் "இவள் நம்மைத்தவிர வேறொரு விஷயத்துக்கு சேஷப்படாமல் நமக்கே அதிசயத்தை விளைவிக்குமவளாகையாலே நம்முடைய காரியத்தையன்றோ இவள் சொல்லுகிறாள்" என்று அவன் நினைத்து, அவள் சொன்னபடி செய்கைக்குறுப்பாக அநந்யார்ஹத்வமும் வேண்டுமாயிற்று. ஆகையால் இம்மூன்று குணங்களும் புருஷகாரத்வத்திற்கு இன்றியமையாதனவாம்.

8. இம்மூன்று குணங்களும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டிபக்கல் இருக்கும்படியை நாம் அறிவதெப்படி? என்னில், பிராட்டி ஜநகராஜன் திருமகளாய்த் தோன்றி அப்பெருமானை மூன்றுதடவை பிரிந்து இம்மூன்று குணங்களையும் வெளிப்படுத்தினளாதலால் அதுகொண்டு அறியலாம். எப்பிரிவில் எக்குணம் வெளியாயிற்றென்னில், 'இராவணன் பிரித்தான்' என்றொரு வ்யாஜத்தாலே முதலில் பெருமாளைப்பிரிந்து இலங்கைக்கு எழுந்தருளினவிடத்து க்ருபை வெளியாயிற்று; தேவமாதர்களின் சிறையை விடுவிக்கைக்காகத் தான் சிறையிருந்தமையாலும், அச்சிறையிருப்பிலே தன்னை இரவும் பகலும் ஹிம்ஸித்த ராக்ஷஸிகள், இராவணன் தோல்வியடைந்ததாகவும் பெருமாள் வெற்றி பெற்றதாகவும் 'த்ரிஜடை' என்பவள் கனக்கண்டமைபற்றி மிகவுமஞ்சி நடுங்குகிறவளவில், பிராட்டி அவர்களை நோக்கி 'நானிருக்க நீங்கள் அஞ்சுவதென்? அஞ்சவேண்டா' என்று அபயப்ரதாநம் பண்ணினமையாலும், இது வெறும்வாய்ச்சொல்லாய் ஒழியாமல், இராவண ஸம்ஹாரத்திற்குப்பின் தனக்கு சோபநஞ்சொல்லவந்த திருவடி அந்த ராக்ஷஸிகளை சித்ரவதம் பண்ணப்புக, அவனோடே மன்றாடி அவர்களைக் காத்தருளினமையாலும் க்ருபாகுணம் விளங்கிற்று. இக்குணத்தை வெளியிடுவதற்காகவேயாம் பிராட்டியின் முதற்பிரிவு.

இனி, இரண்டாவது பிரிவாவது - லோகாபவாத பரிஹாரத்திற்காகப் பெருமாள் அவளைக்காட்டிற்குப் போகவிட அப்போது பிரிந்தது. இப்பிரிவுக்குப் பயன் பெருமாள் தன்னை அந்த:புரத்திலே வைத்த போதோடும் காட்டிலே விட்டபோதோடும் வாசியின்றி அவருடைய திருவுள்ளத்தையே பின்செல்லவேண்டும்படியான பாரதந்திரியத்தை வெளியிடுதலாம். பெருமாள் நியமநத்தின்படி இளையபெருமாள் பிராட்டியைத்தேரேற்றிக் கொண்டு போய்க் கங்கைக்கரை ஏறினபின் பிராட்டியைக் காட்டுக்கு அழைத்துக்கொண்டுவந்த நிமித்தத்தை மிக்க பரிதாபத்துடனே விண்ணப்பஞ்செய்ய, பிராட்டி அதைக்கேட்டுக் கதறி அழுது, "லக்ஷ்மணா! இஃது எனக்குப்பொறுக்கத்தக்க துயரமன்று; யான் இப்பொழுதே இக்கங்கையில் விழ்ந்து உயிரை ஒழித்துவிடலாம்; அங்ஙனஞ் செய்வேனாயின் அது மஹா குலப்ரஸூதரான பெருமாளுக்கு ஒரு பெரிய பழிப்பாகும்; [கர்ப்பிணியான நான் இப்

9. ஸம்ச்லேஷ விச்லேஷங்களிரண்டிலும் புருஷகாரத்வந்தோற்றும்.
10. ஸம்ச்லேஷ தசையில் ஈச்வரனைத் திருத்தும்; விச்லேஷ தசையில் சேதநனைத் திருத்தும்.
11. இருவரையும் திருத்துவது முபதேசத்தாலே.

பொழுதே உயிரைத்துறந்தேனாகில், ஸந்தாநமே நசித்துவிடும்; இரகுவம்சம்பாழாம்; ப்ரஸவித்தபின்முடிந்தேனாகில், 'குற்றமுள்ளவளாகையாலன்றோ தன்னைத்தானே முடித்துக் கொண்டாள்' என்று உலகம் கோஷிக்க, குற்றமும் திண்ணிதாக, பிறந்த ஸந்தாநமும் ரகுகுலத்தில் அந்வயமற்றொழியும்: 'பெருமாள் ஸ்த்ரீஹத்திசெய்தார்' என்கிற அபகீர்த்தியும்பரவும்]' என்றிப்படி பலவாறாகச்சொல்லி, உயிரைவிடவேண்டியஸமயத்தும் அது செய்யமாட்டாமல் பெருமாள்நினைவைப் பின்சென்று தன் உயிரை நோக்கிக்கொண்டிருக்கும்படியான பாரதந்திரியமன்றோ இப்பிரிவில் நன்கு வெளியாயிற்று. ஆகவே, இக்குணத்தை வெளியிடுவதற்காகவாம் இப்பிரிவு.

இனி, மூன்றாம் பிரிவாவது மறுபடியும் பிராட்டி பெருமாள் ஸந்நிதியிலே வந்திருக்கச்செய்தே பிரிந்து பிறந்தகத்திலே [பூமியிலே] புகுந்துவிட்டதாம். இப்பிரிவுக்குப் பயன் அநந்யார்ஹத்வமாகிய குணத்தை ஸர்வஸம்மதமாம் படி ப்ரகாசப்படுத்துகையாம். பிராட்டி கையுமஞ்ஜலியுமாய்க் கவிழ்தலையிட்டுக்கொண்டுநின்று, " அடியேன் பெருமாளையன்றி மற்றெவரையும் மனத்தினாலுஞ் சிந்தியாதவளாயின் இப்பூமிப்பிராட்டி எனக்கு இடங்கொடுக்கக் கடவள்" என்றிப்படி பலவாறாகச்சொல்லி சபதம் பண்ண, அவ்வளவிலே பூமியில்நின்றும் ஓர் திவ்ய ஸிம்ஹாஸநம் வந்துதோன்ற, அதிலே ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டி இவளை இரண்டு கையாலுமெடுத்துக் கொண்டுபோய் வைக்க, அவ்வாஸநத்தில் வீற்றிருந்தவாறே பிராட்டி பூதலத்தினுள் பிரவேசிக்க, அதுகண்டு விண்ணவர்கள் பிராட்டியின்மீது பூமாரி பொழிந்து புகழ்ந்தனர் என்று (உத்தர ஸ்ரீ ராமாயணத்தில்) சொல்லுகையாலே இப்பிரிவில் அநந்யார்ஹத்வம் ப்ரகாசமாயிற்று. இக்குணத்தை வெளியிடுவதற்காக வாயிற்று இப்பிரிவு. இப்படி இம்மூன்று பிரிவும் இம்மூன்று குணங்களை வெளியிடுதற்காக வன்றாகில் அபாயமற்றவளாய்க் கருமங்களுக்கு வசப்படாதவளான பிராட்டிக்கு, கர்மவச்யர்க்குப் போலே இப்படி பிரிவு வரக்கூடாதென்க.

9. இப்படிப்பட்ட குணங்களோடு கூடிய பிராட்டியின் புருஷகாரத்வம் எங்கே தோற்றுமென்னில், அது இவளுக்கு அவனோடு கூடியிருக்கும் தசையிலும் பிரிந்திருக்கும் தசையிலும் விளங்கும். ஸம்ச்லேஷதசையில் விளங்கினவாறு காகவிருத்தாந்தம் முதலியவற்றில் காணலாம். விச்லேஷதசையில் விளங்கினவாறு ராக்ஷஸிகளைக் காக்கவேண்டித் திருவடிபக்கலிலே மன்றாடினதுகொண்டு காணலாம்.

10. இவ்விரண்டுதசையிலும் பிராட்டி தன் புருஷகாரத்வத்தைச் செலுத்தும் விதம் யாதெனில்; ஈச்வரன் சேதநருடைய குற்றங்குறைகளையே பார்த்துச்சீறி அவர்களைப் படுகுழியிலே தள்ளவேணுமென்றிருக்கும் நிலைமையைக்குலைத்து அவர்களை அங்கீகரித்துக் கொள்ளும்படியாக ஸம்ச்லேஷதசையில் எம்பெருமானைத்திருத்துவள். ஈச்வரன் அங்கீகரிப்பதற்கு ஆள்தேடித் திரியாநிற்க, இச் சேதநன் கர்மாநுகுணமாகப் பராங்முகனாயிருக்குமளவில் அந்த நிலைமையை மாற்றி ஆச்ரயணத்திலே ருசி பிறக்கும்படி விச்லேஷதசையில் சேதநனைத் திருத்துவள்.

11. இப்படி பிராட்டி, ஈச்வரசேதநர்கள் இருவரையும் திருத்துவது எவ்வழியாலேயென்னில்:—இருவரையும் உபதேசத்தாலே திருத்துவள். ஈச்வரனை உபதேசத்தாலே திருத்தும் வழியாவது—"இச்சேதநனுடைய குற்றங்களைக் கணக்கிட்டு நீர் இப்படி தள்ளிக் கதவடைத்தால் இவனுக்கு வேறொரு போக்கிடமுண்டோ? உமக்கும் இவனுக்குமுள்ள ஸம்பந்தம் ஒழிக்கவொழியாததொன்றன்றோ? இவனைப் பெறுகை உம்முடைய பேறன்றோ? 'நம் வலையில் யார் அகப்படுவார்' என்று தேடித்திரிகிற உமக்கு நான் சொல்லவேணுமோ? பராங்முகராய்த் திரிகின்றவரிடத்தில் சிக்ஷா சாஸ்த்ர விதியையும், அபிமுகரான சேதநரிடத்தில் க்ருபாதிகுணங்களையுஞ் செலுத்தினீராகில் மிக்க பொருத்தமாயிருக்கும்; ஆனபின்பு இவனைக் கடுகக் காத்தருளீர்" என்பன பலபல்சொல்லித் திருத்துதலாம். இனி, சேதநனை

12. உபதேசத்தாலே இருவருடையவும் கர்மபாரதந்த்ர்யம் குலையும்.

13. உபதேசத்தாலே மீளாதபோது சேதநனை அருளாலே திருத்தும்; ஈச்வரனை அழகாலே திருத்தும்.

14. அறியாத வர்த்தங்களையடைய அறிவித்து ஆசார்ய க்ருத்யத்தையும் புருஷகார க்ருத்யத்தையும் உபாய க்ருத்யத்தையும் தானே யேறிட்டுக்கொள்ளுகையாலே மஹாபாரதத்தில் உபாய வைபவம் சோல்லிற்றாயிற்று.

உபதேசத்தாலே திருத்தும் வழியாவது "உனக்கு எங்கும் காலூன்ற இடமில்லை; ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ரனுகையால் அவன் உன் குற்றங்களை ஒன்றுவிடாமற் கணக்கிட்டுக் குற்றங்கட்குத் தக்கபடி தண்டிப்பான்: இந்த அநர்த்தத்தை நீ தப்பவேண்டில் அவன் திருவடிகளிற்சென்று தலை சாய்க்கையொழிய வேறு வழியில்லை. நீ சுகமாக வாழவேண்டில் சிறிது வணங்கினவாறே குற்றங்களனைத்தையும் பொறுத்துக்கொள்வதற்கும் போக்யமாகக்கொள்வதற்கும் ஈடான கல்யாண குணங்களால் பரிபூர்ணனென்று ப்ரஸித்தனுயிருக்குமவன் திருவடியைச் சென்றுசேர்" என்பதாம்.

12. இவ்வுபதேசத்தால் சேதநரிடத்தும் ஈச்வரனிடத்தும் பலிக்கும் அம்சம் யாதெனில்; புண்ணியபாபங்களாகிற ஊழ்வினைகட்கு வசப்பட்டு ஈச்வரவிமுகனுய்த்திரிகையாகிற சேதநனுடைய கர்மபாரதந்திரியமும், இவன் பண்ணின கருமத்தையே முக்கியமாக்கி அதற்குத் தக்கவாறுகவே செய்வேனென்று சேதநரக்ஷணத்தில் விமுகனுயிருக்கையாகிற ஈச்வரனது கர்மபாரதந்திரியமும் ஒழியும். [பிராட்டியின் உபதேசத்தைப் பெற்றபின் சேதநன் கர்மங்களுக்கு வசப்படமாட்டான், ஈச்வரனும் சேதநனுடைய கருமங்களை ஒரு பொருளாக மதியான் என்றபடி.]

13. இப்படிப்பட்ட பலன் இவ்வுபதேசத்தாலே நேராவிடில் பிறகு பிராட்டி என் செய்வாளென்னில்; உபதேசத்தாலே சேதநன் திருந்தாமற் போவதற்குக் காரணம்-அநாதி துர்வாஸனை; ஈச்வரன் மீளாமைக்குக் காரணம்-கேட்பாரற்ற ஸ்வாதந்திரியம்; இவ்விரண்டும் பிராட்டியின் உபதேசத்தாலே நிவர்த்தியாதொழியில் "ஐயோ! இவனுடைய துர்ப்புத்தி நீங்கி அநுகூலபுத்தி உண்டாகவேணும்" என்று சேதநன்திறத்தில் தான் பண்ணுகிற பரம கிருபையாலே அவனைத் தீமனங்கெடுத்து வழிப்படுத்தப் பார்ப்பள்; ஆகையாலே சேதநனை அருளாலே திருத்துவள்; ஈச்வரனை அழகாலே திருத்துவள்; (அதாவது) சேதநனது குற்றங்களைப் பாராமல் அவனை அங்கீகரிக்கவேணுமென்று பிராட்டியின் வார்த்தையைக் கேட்ட ஈச்வரன் "ஆமாம் போ, உனக்கு வேறு வேலை என்ன?" என்று அவளுபதேசத்தை உதறினவாறே, கண்ணைப் புரட்டிக் கச்சை நெகிழ்த்தித் தன் அழகாலே அவனைப் பிச்சேறும்படி பண்ணி, தான் சொன்னபடி செய்தன்றி நிற்கமாட்டாதபடிபண்ணி அங்கீகரிக்கச்செய்கை.

14. ஆக இப்படி ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் புருஷகார வைபவஞ் சொல்லப்பட்டாற் போல மஹாபாரதத்தால் உபாய வைபவஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எங்ஙனேயென்னில்; அர்ஜுநனுக்கு முன்பு தெரியாதிருந்த அர்த்தங்களையெல்லாம் கண்ணபிரான் தான் கீதையின்முகமாக அறிவித்தமையாலே ஆசார்யன்தொழிலை ஏறிட்டுக்கொண்டான்; அவனை விஷயீகரிக்குமளவில் புருஷகாரத்திற்காகப் பிராட்டியைத் தேடி ஓடவேண்டாதபடி இவனுடைய அபராத நிமித்தமான திருவுள்ளக் கலக்கத்தையும் தானே தணித்துக்கொண்டு இவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகையாலே புருஷகாரத்தின் தொழிலையும் ஏறிட்டுக்கொண்டான்; "நீயே எனக்கு உபாயமாகவேணும்" என்று இவன் வேண்டினுல் பின்பு தான் காரியம் செய்யவமைந்திருக்க, 'நாமே இவனுக்கு உபாயமாய் நின்று அநிஷ்டங்களைத் தவிர்த்து இஷ்டங்களைத் தரக்கடவோம்' என்று தானே ஏன்றுகொண்டு 'மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ-ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்று அருளிச்செய்கையாலே உபாயக்ருத்யத்தையும் எம்பெருமான் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டான்; என்கிறவிதைச் சொல்லுகையாலே மஹாபாரதத்தால் உபாய வைபவம் சொல்லிற்றாயிற்று. ஆசாரியன் அறியாதவற்றை அறிவித்தானபின்பு பிராட்டி புருஷகாரஞ் செய்தானபின்பு தன்னை வந்து பற்றுமவனுக்குத் தான் காரியஞ் செய்யவேண்டியிருக்க, இவை எல்லாவற்றையும் தானே ஏறிட்டுக்கொண்டது வைபவமன்றோ?

15. புருஷகாரத்துக்கு முபாயத்துக்கும் வைபவமாவது-தோஷத்தையும் குணஹாநியையும் பார்த்து உபேக்ஷியாதவளவன்றிக்கே அங்கீகாரத்துக்கு அவைதன்னையே பச்சையாக்குகை.

16. இரண்டு மிரண்டுங் குலையவேணுமென்றிருக்கில் இரண்டுக்குமிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

17. இரண்டுங் குலைந்ததென்றிருக்கில் இத்தலைக்கிரண்டும் உண்டாயிற்றதாம்.

---

15. புருஷகாரத்துக்கும் உபாயத்துக்கும் வைபவமாவது-சாஸ்த்ரங்களில் 'செய்யேல்' என்று விலக்கப்பட்ட காரியங்களைச் செய்கையாகிற தோஷத்தையும், விஹிதங்களைச் செய்யாமையாகிற குணஹாநியையும் சேதநனிடத்தில் பார்த்து, 'இவற்றைப் பொறுக்க மாட்டேன், உன்னை நரகங்களில் தள்ளுவேன்' என்று சீறி உபேக்ஷியாமல் தயை, க்ஷாந்தி முதலிய குணங்களால் அவனை அங்கீகரிப்பது வைபவமன்று; அந்த தோஷத்தையும் குணஹாநியையுமே உபஹாரமாகக்கொண்டு வாத்ஸல்ய குணத்தை விளங்கச்செய்து சேதநனை அங்கீகரிப்பதே வைபவமாம்.

16. இப்படி தோஷமும் குணஹாநியும் கழிவதற்கு முன்னே அங்கீகரிப்பதேன்? 'அவை கழிந்த பிறகே அங்கீகரிப்போம்' என்றிருந்தாலென்ன? எனில்: திவ்ய தம்பதிகள் சேதநனை அங்கீகரிக்கும்போதைக்கு 'இவனுடைய தோஷ-குணஹாநிகளிரண்டும் கழிந்த பிறகே கைக்கொள்வோமென்று நினைத்து ஆச்ரயண ருசியுடையவிவனை அங்கீகரியாதொழியில் அந்த தம்பதிகளிருவர்க்கும் தோஷகுணஹாநிகளிரண்டும் வரும்; - ஸகல சேதநர்க்கும் இவர்கள் தாயும் தகப்பனுமாயிருக்கையாலே இச்சேதநனுடைய நன்மை தீமைகளிரண்டும் தங்களுடையதாம்படியான உறவு இருக்க, இச்சேதநனுடைய குற்றங் குறைகளைப் பார்த்து அங்கீகரியாமையாலே அப்படிப்பட்ட ஒழிக்கவொழியாத உறவுக்குக் கெடுதி விளைகையாலே தோஷம் வரும்; இவனுடைய துயர் கண்டு இரங்காமையாலும், குற்றத்தை நற்றமாகக் கொள்ளாமையாலும் க்ருபா வாத்ஸல்யங்களுக்குக் கெடுதி விளைகையாலே குணஹாநி வருமென்க. [மூலத்தில், இருவர் என்னாதே இரண்டு என்றது-புருஷகாரமும் உபாயமுமாகிற இரண்டு தத்துவங்களென்றபடி.]

இத்தோஷ குணஹாநிகளை இங்ஙனன்றி வேறொரு வகையாகவும் உபபாதிக்கலாம். (அதாவது) தோஷமாவது - அக்ருத்யஞ்செய்கை; குணஹாநியாவது - க்ருத்யத்தைச் செய்யாமை. புருஷகாரத்திற்கு அக்ருத்யஞ் செய்கையாவது - எம்பெருமானையுங் கூட சேதநன் விஷயத்தில் குற்றங் காணவொட்டாத தான் 'குற்றம் முதலியவை குலைந்தாலொழிய அங்கீகரிக்க மாட்டேன்' என்றிருக்கை. க்ருத்யம் செய்யாமையாவது - இவனுடைய தோஷாதிகளைப் பாராமல் கைக்கொண்டு ஈச்வரனோடு சேர்ப்பிக்கையாகிற தன் காரியத்தைச் செய்யாமை. இனி, ஈச்வரனுக்கு அக்ருத்யஞ் செய்கையாவது - ஸம்ஸாரி சேதநனுடைய குறைகளைப் பார்த்துக் கைவிடாமல் இயற்கையான உறவு முறையே காரணமாக எல்லா நன்மைகளையுஞ் செய்வதற்கு * எதிர்சூழல்புக்குத் திரிகிற ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான தான் இச் சேதநனை அங்கீகரிக்குமளவில் 'இவன் குறைகள் குலைந்தாலொழிய அங்கீகரிக்கமாட்டேன்' என்றிருக்கை. க்ருத்யஞ் செய்யாமையாவது-இவனுடைய குறைகளைப் பாராமல் கைக்கொண்டு தான் செய்யவேண்டிய ரக்ஷணத்தைச் செய்யாமை.

[திவ்ய தம்பதிகளிருவர்க்கும் இப்படி உபபாதித்த தோஷமும் குணஹாநியும் சாஸ்த்ரத்தை அவலம்பித்துச் சொல்லுகிறவையல்ல; இவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தை அவலம்பித்துச் சொல்லுகிறவை எனக்கொள்க.]

17. இப்படிப்பட்ட தோஷமும் குணஹாநியும் வாராமைக்காகப் பிராட்டியும் பெருமாளும் சேதநனை அங்கீகரித்தபின், "ஓ! இத்தனை நாளும் நம்மை அங்கீகரியாது விட்டவர்கள் இன்று அங்கீகரித்தது-நம்முடைய தோஷாதிகள் கழிந்தமையாலன்றோ, ஆகையால் அவை நமக்கில்லை" என்று அச்சேதநன் நினைத்தால், அவனுக்கு க்ருத்யாகரணமும், அக்ருத்ய கரணமுமாகிற தோஷமும் குணஹாநியும் ஸம்பவித்துவிடும். "நெடுநாள் நம்மை உபேக்ஷித்தவர்கள் இன்று கைப்பற்றியது நம்முடைய தோஷ குணஹாநிகளிரண்டும் குலைந்

18. ராக்ஷஸிகள் தோஷம் ப்ரஸித்தம்.
19. ஜிதேந்த்ரியரில்தலைவனாய் ஆஸ்திகாக்ரேஸரனாய் "கேசவஸ்யாத்மா" என்று க்ருஷ்ணனுக்கு தாரகனாயிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கு தோஷமேதென்னில், பந்துக்கள் பக்கல் ஸ்நேஹமும் காருண்யமும் வதபீதியும்.
20. த்ரௌபதீபரிபவங்கண்டிருந்தது க்ருஷ்ணாபிப்ராயத்தாலே ப்ரதாந தோஷம்.
21. பாண்டவர்களையும் நிரஸிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, வைத்தது த்ரௌபதியுடைய மங்களஸூத்ரத்துக்காக.

தமைப்பற்றியன்றோ?" என்று தப்பாக நினைக்கை அக்ருத்யகரணம். "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" இத்யாதிகளிற்படியே தன்னுடைய நைச்யாதிசயத்தையும், அவர்களின் குண கௌரவத்தையும் உள்கனிந்து அநுஸந்திக்கவேண்டியது க்ருத்யமாயிருக்க, அத்தைச் செய்யாமை-க்ருத்யாகரணம்.

18. புருஷகாரமும் உபாயமும் [அதாவது பிராட்டியும் பெருமாளும்] இப்படி தோஷாதிகளையே உபஹாரமாகக்கொண்டு அங்கீகரித்த விடமுண்டோவென்னில்; உண்டு. பத்து மாதம் தன்னை அஸஹ்யமாக ஹிம்ஸித்த ராக்ஷஸிகளைக் குறித்துக் குற்றத்தையே நற்றமாக உபபாதித்துச் சிறிய திருவடியோடே மன்றாடி பிராட்டி ரக்ஷித்தாளாகையாலே, தோஷமே பச்சையாக அங்கீகரித்தமைக்கு இஃதொன்று போராதோ? (இது புருஷகாரத்தின் [-அதாவது பிராட்டியினுடைய] அங்கீகாரத்திற்கு நிதர்சநம்.)

19. (இனி உபாயத்தின் [எம்பெருமானுடைய] அங்கீகாரத்திற்கு நிதர்சநம்). அர்ஜுநனுடைய தோஷங்களைப் பச்சையாகக் கொண்டு அவனை அங்கீகரித்தருளியது மஹா பாரதத்தில் ப்ரஸித்தம். இப்படி அர்ஜுநனை துஷ்டனென்னலாமோ? அழகிற் சிறந்த ஊர்வசி தானே வந்து மேல்விழச் செய்தேயும் முறை கூறி வணங்கி ஒதுங்கி நின்றவனாகையாலே இந்திரியங்களை வென்றவர்களில் தனக்கு மேற்பட்டாரில்லை என்னும்படியிருப்பவனாய், தர்மம், அதர்மம், பரலோகம், சேதநன், ஈச்வரன் என்றிவை முதலானவற்றைக் கூறுகின்ற சாஸ்த்ரங்களில் ப்ராமாண்ய புத்தியுடைய ஆஸ்திகர்களுக்குத் தலைவனாய், 'இவனைப் பிரிந்தால் க்ருஷ்ணன் உயிர்தரித்திருக்கமாட்டான்' என்னும்படி கண்ணபிரானுக்கு மிகவும் அபிமதனாயிராநின்ற அர்ஜுநனுக்குமா தோஷமுண்டு? என்னில்; யுத்தஞ் செய்வதாக இரண்டு வகுப்பும் வந்தணைந்து நின்ற பின்பு யுத்தமே நடத்தவேண்டியிருக்க, அப்போது அர்ஜுனன் சுற்றத்தார்மேல் காட்டிய அன்பும், இரக்கமும், கொலை செய்வதில் அஞ்சி நின்றதும் தோஷமன்றோ? இம்மூன்றும் க்ஷத்திரியனை தன் வருணத்திற்கு விருத்தங்களன்றோ? ஸ்வவர்ணத்திற்கு உரிய தர்மங்களை அதர்மமென்று நினைப்பதும், இடமில்லாதவிடத்திற் பண்ணும் ஸ்நேஹ காருண்யங்களும் தோஷமேயாமெனக்கொள்க.

20. மேலும் இவை அற்ப தோஷமென்னும்படி வேறொரு பெரிய தோஷமும் அர்ஜுநனுக்கு உண்டு; அதாவது—த்ரௌபதியைத் துர்யோதநாதிகள் மஹா ஸபையில் துகிலுரிந்து அவமாநப்படுத்தியதைக் கண்டிருக்கச் செய்தே சூதிலே தோற்றபடியை நினைத்துப் பொறுத்திருந்தாலும், 'கோவிந்த!, புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்' என்று அவள் கிருஷ்ணனை சரணமடைந்த பின்பு பரிபவிக்கிறவளவில், 'எம்பெருமானடியார்களைப் பிறர் பரிபவப்படுத்தக்கண்டால் சக்தியுள்ளவனாகில் விலக்கவேணும், சக்தியற்றவனாகில் வருத்தத்துடனே கண்மறையப் போகவேணும்' என்கிற விசேஷ சாஸ்த்ர மர்யாதையை நோக்கியாவது, தன்னிடத்தில் கண்ணபிரானுக்குள்ள ஸ்நேஹ பக்ஷபாதங்களை நினைத்து, 'அவனைச் சரணமடைந்தவள் பரிபவப்படுவதை நாம் பார்த்திருந்தால் நாளைக்கு அவன் முகத்தில் எப்படி விழிப்பது?' என்றாவது விரைந்தெழுந்து விலக்கவேண்டி யிருக்க, அது செய்யாமல் ஆடாது அசங்காது உட்கார்ந்திருந்தது இவனுடைய தோஷங்களெல்லாவற்றிற் காட்டிலும் முக்கியமாகக் கிருஷ்ணன் திருவுள்ளத்திற்பட்டுக் கிடந்தது. ஆகையால் அர்ஜுநனை துஷ்டனென்னத் தடையில்லை; அவனை ரக்ஷித்தருளியது—எம்பெருமான் தன்னுடைய வாத்ஸல்யத்தாலே யென்பது மிக்க பொருத்தமுடைத்தேயாம்.

21 த்ரௌபதீபரிபவத்தைக் கண்டிருந்த தோஷம் பஞ்சபாண்டவர்கட்கும் ஒத்திருக்கு மாகையாலே, பரிபவஞ்செய்த துர்யோதநாதிகளைப்போலே பரிபவங்கண்டிருந்த

22. அர்ஜுநனுக்கு தூத்யஸாரத்யங்கள் பண்ணிற்றும் ப்ரபத்த்யுபதேசம் பண்ணிற்றும் இவளுக்காக.

23. ப்ரபத்திக்கு தேசநியமமும் காலநியமமும் ப்ரகாரநியமமும் அதிகாரிநியமமும் பல நியமமுமில்லை.

24. விஷய நியமமே யுள்ளது.

25. கர்மத்துக்குப் புண்யக்ஷேத்ரம் வஸந்தாதிகாலம் சாஸ்த்ரோக்தங்களான தத்தத் ப்ரகாரங்கள் த்ரைவர்ணிகர் என்றிவையெல்லாம் வ்யவஸ்திதங்களாயிருக்கும்.

26. "ஸ ஏஷ தேசः காலः" என்கையாலே இதுக்கு தேசகால நியமமில்லை.

27. இவ்வர்த்தம் மந்த்ரரத்நத்தில் ப்ரதமபதத்திலே ஸுஸ்பஷ்டம்.

இவர்களையும் தலையறுத்துப் பொகடவேண்டியிருக்க, அவர்களை மாத்திரம் உயிரோடே வாழும்படி வைத்தது—த்ரௌபதிக்கு அபிமதமான திருமங்கலியம் போகாமைக்காகவாம். அவளுடைய விரித்த தலையைக் காணமாட்டாத கண்ணன் வெறுங்கழுத்தை எப்படி காண்பன்? [இத்தால்—அடியார்களைப் பரிபவிக்கின்றவர்களைப்போலவே அப்பரிபவத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பவர்களும் தண்டிக்கத் தக்கவர்கள் என்பதும், அப்படி தண்டனைக்கு உரியவர்கள் தாமே அடியார்களோடு விடவொண்ணாத ஒரு ஸம்பந்த முடையவர்களாகில் அவர்களும் அவ்வடியார்களுக்காக அவனாலே ரக்ஷிக்கப் படுவர்கள் என்பதும் விளக்கப்பட்டது.]

22. ஆனால், இப்படி தலையறுத்துப் பொகடவேண்டிய அர்ஜுநனுக்கு க்ருஷ்ணன் இழிதொழில் செய்ததும் பரம ரஹஸ்யத்தை உபதேசித்ததும் ஏதுக்காகவென்னில்; இந்த த்ரௌபதிக்காகத்தான் அத்தனையுஞ் செய்தது. தூது போனது யுத்தத்தை விளைப்பதற்காக; ஸாரதியாய் நின்றது, தேர்க்காலாலே ப்ரதிபக்ஷத்தை அழிப்பதற்காக; ப்ரபத்தியை உபதேசித்தது-'யுத்தம் பண்ணமாட்டேன்' என்றிருந்தவனை "உன்சொற்படி செய்கிறேன்" என வணங்குவித்து யுத்தத்திலே ஆஸக்தனாக்குவதற்காக. ஆக இவையெல்லாம் செய்தது சரணாகதையான இவளுடைய ஸங்கல்பத்தின்படியே துர்யோதநாதிகளை ஒழித்து இவள் கூந்தலை முடியச்செய்வதற்காக வாதலால், க்ருஷ்ணன் அர்ஜுநனுக்குத் தூதுபோனது முதலியவை த்ரௌபதிக்காக வென்னத் தட்டில்லை.

23—25. அர்ஜுநனுக்கு ப்ரபத்தியை உபதேசிக்குமளவில், யுத்த பூமியிலே ஒரு கால விசேஷம் பாராமல் ஸ்நாநம் முதலானவையுமில்லாமலிருக்க உபதேசிப்பானேன்? இதற்கு தேசகாலாதி நியமங்களில்லையோவென்னில்; புண்ய க்ஷேத்ரத்தில் செய்யவேணும்; வேறிடத்தில் செய்யலாகாது என்கிற தேச நியமமும், 'வஸந்தாதி காலங்களிலே செய்யவேணும், மற்ற காலங்களிலாகாது' என்கிற கால நியமமும், ஸ்நாநம் பாதப்ரக்ஷாளநம் முதலியவற்றைச் செய்தபின் செய்யவேணும், வேறுபடியாகச் செய்யக் கூடாது' என்கிற ப்ரகார நியமமும், 'த்ரைவர்ணிகராயிருக்கவேணும், அத்ரைவர்ணிகர் கூடாது' என்கிற அதிகாரி நியமமும், 'இன்னபலனைத்தான் இது தரும்; மற்ற பலனைத் தாராது' என்கிற பல நியமமுமாகிற இவையெல்லாம் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலிய கருமங்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கின்றனவே யொழிய ப்ரபத்திக்கு இந்த நியமங்களொன்றுமில்லை; ஆனால் 'இன்ன விஷயத்திலே செய்யவேணு' மென்கிற விஷய நியமமொன்று மாத்திரம் இதற்குண்டு.

26. [விஷய நியமமொழிய மற்ற நியமமில்லை யென்னும் விஷயம் உபபாதிக்கப் படுகிறது.] ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் கடற்கரையிலே பெருமாளைச் சரணம்புக வந்தபோது 'இவன் அஸ்தாநத்திலே அஸமயத்திலே வந்தவனாகையாலே சங்கிக்கத்தக்க நிலைமையிலிராநின்றான்' என்று பெருமாளைக் குறித்துக்கூறிய மந்திரிகளின் பக்ஷத்தைத் தூஷிக்கிற சிறிய திருவடி "ஸ ஏஷ தேசः காலச்ச" இத்யாதியாகச் சொன்ன வார்த்தைகளை நோக்குங்கால், கருத்தில் தூய்மையுடைய ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் 'சரணம்' என்று வந்த தேச காலங்களில் குறைபார்க்கக்கூடாது, அவன் வந்ததுவே தேசமும் காலமுமாம் என்கிற ஸித்தாந்தம் ஏற்படுகிறபடியால் ப்ரபத்திக்கு தேச கால நியமமில்லை யென்க.

27. இவ் வர்த்தம் மந்த்ரரத்நமென்கிற த்வயத்தின் முதற் பதத்திலே நன்கு விளங்கும். எங்ஙனே யென்னில்:—'ஸ்ரீமந்நாராயண சரணௌ சரணம் ப்ரபத்யே;

28. ப்ரகார நியதியில்லையென்னுமிடம் எங்குங் காணலாம்.

29. த்ரௌபதி ஸ்நாதையாயன்றே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று; அர்ஜுநன் நீசர்நடுவேயிறே இவ்வர்த்தங் கேட்டது.

30. ஆகையால் சுத்த்யசுத்திகளிரண்டும் தேடவேண்டா; இருந்தபடியே அதிகாரியா மித்தனை.

31. இவ்விடத்திலே வேல்வெட்டிப்பிள்ளைக்குப் பிள்ளை அருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

ஸ்ரீமதே நாராயணாய நம:" என்பது த்வயம். இது ப்ரபத்தியின் அநுஷ்டான ரூபம்; இதில் முதற்பதம் 'ஸ்ரீமத்' பதம். ஸ்ரீ சப்தத்தின்மேல் 'மதுப்' ப்ரத்யயம் ஏறி 'ஸ்ரீமத்' என்றாயிற்று. 'மதுப்' ப்ரத்யயத்திற்கு நித்திய ஸம்பந்தம் அர்த்தம். ஆகவே 'ஸ்ரீமத்' என்பதற்கு 'பிராட்டியோடு நித்திய ஸம்பந்த முடைய' என்று பொருளாயிற்று. இந்த நித்திய ஸம்பந்தத்திற்கு ப்ரயோஜநம் ஏதெனில்; ஏதேனுமோரிடத்திலே ஏதேனுமொரு காலத்திலே ஒரு ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு எம்பெருமானை ஆச்ரயிக்க ருசி பிறந்தால், சுழல் காற்றுப்போலே க்ஷணந்தோறும் சுழன்று வருகிற நெஞ்சிற் பிறந்த அந்த ருசி மற்றொரு க்ஷணத்தில் மாறிவிடக்கூடுமாதலால் அப்படி மாறுவதற்கு முன்னமே அந்த ருசி பிறந்த க்ஷணத்திலேயே ஆச்ரயிக்கும்படி ஸௌகரியமாயிருப்பதற்காக எம்பெருமானோடே பிராட்டி நித்திய ஸம்பந்தமுடையவளாயிருக்கிறாள். ஆகையாலே ப்ரபத்திக்கு தேசகால நியமமில்லை யென்பது அந்தப்பதத்திலே நன்கு விளங்கக் குறையில்லை. [தேசகால நியமமுள்ளதாகில் ஸ்ரீமத் பதத்தில் மதுப் ப்ரத்யயம் நிஷ்ப்பலமாயொழியுமே.]

28. *ப்ரபத்திக்கு இப்படி தேசகால நியமமில்லாததுபோலே ப்ரகார நியமமுமில்லை என்பதைப் பலவிடங்களிலுங் காணலாம்.*

29. *அஃது எங்கேகண்டதென்னில்; த்ரௌபதியானவள் துச்சாஸநனாலே இழுக்கப்பட்டுச் சபையில் வருகிறபோது ரஜஸ்வலையாயிருந்தவள் ஸ்நாநம்பண்ணியோ ப்ரபத்தி பண்ணினாள்? அவ்வசுத்தியோடே யன்றோ 'கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷமாம் சரணாகதாம்' என்று கண்ணபிரானை நோக்கி ப்ரபத்தி பண்ணினாள். (இத்தால், ப்ரபத்தி பண்ணுவார் சுத்தராய்ப் பண்ணவேணுமென்கிற நியமமில்லாமை காட்டப்பட்டது.) எம்பெருமான் பக்கல் விமுகரான நீசர் நிறைந்த திரளிலேயன்றோ அர்ஜுநன் கண்ணபிரானிடத்தில் ப்ரபத்தியைக் கேட்டுணர்ந்தான்; (இத்தால், ப்ரபத்தி ச்ரவணம் பண்ணும்போது அது நீசர் நடுவே ஆகாதென்கிற நியமமில்லாமை காட்டப்பட்டது.)*

30. *இத்தால் பலித்ததென் எனில்; ப்ரபத்தியின் அநுஷ்டாந தசையிலும் ச்ரவண தசையிலும் அவர்களிருவரும் இப்படி செய்கையாலே, ப்ரபத்தியில் அந்வயிக்குமளவில் அசுத்தனாயிருக்குமவனுக்கு சுத்தி ஸம்பாதிக்கவேண்டா, சுத்தனாயிருக்கு மவனுக்கு அசுத்தி ஸம்பாதிக்க வேண்டா; ப்ரபத்தி பண்ணுங் காலத்தில் சுத்தனாகவோ அசுத்தனாகவோ யாதொருபடி இருப்பான் அப்படியே இந்தப்ரபத்திக்கு அதிகாரியாகலாமென்றதாயிற்று.*

31. *இவ்வர்த்த விஷயமாக வேல்வெட்டிப் பிள்ளைக்கு நம்பிள்ளை அருளிச் செய்ததொரு வார்த்தையுண்டு:—அதாவது—'சக்ரவர்த்தித் திருமகன் கடலைச் சரணம் புகுகிறவிடத்தில் கிழக்குமுகமாயிருக்கை முதலிய நியமங்களோடே கூடினவராய் சரணம் புகுகையாலே மற்ற உபாயங்களுக்குப்போலே ப்ரபத்திக்கும் சில நியமங்கள் வேண்டியிருக்கின்றனவோ? என்று வேல்வெட்டிப்பிள்ளை நம்பிள்ளையைக் கேட்க; 'பெருமாள்பக்கல் கண்ட நியமம் இவ்வுபாயத்துக்கு அவச்யாபேக்ஷிதமா யிருப்பதொன்றன்று; உபாய பரிக்ரஹம் பண்ணின அப்பெருமாளுடைய ஆசாரசீலதையாகிற ஸ்வபாவத்தாலே வந்ததித்தனை; கடலைச் சரணம் புகும்படி பெருமாளுக்கு உபதேசித்த ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வான் பெருமாளைச் சரணம் புகும்போது கடலிலே ஒரு முழுக்கிட்டு வந்தானென்றில்லையே; இத்தால் பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தில் பிறந்து ஆசாரப்ரதாநராயிருக்கையாலே தம்முடைய நியமங்களோடே தாம் சரணம் புகுந்தார்; விபீஷணன் ராக்ஷஸ ஜாதீயனாகையாலே தான் நின்ற நிலையிலே சரணம் புகுந்தான். ஆகையால் யோக்யனுக்கு அயோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா;*

32. அதிகாரிநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னேன்னில், தர்ம புத்ராதிகளும் த்ரௌபதியும் காகமும் காளியனும் ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானும் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானும் பெருமாளும் இளைய பெருமாளும் தொடக்கமானவர்கள் சரணம் புகுருகையாலே அதிகாரிநியமமில்லை.

33. பலநியமமின்றிக்கே யொழிந்தபடி யென்னேன்னில்; தர்மபுத்ராதிகளுக்குப் பலம் ராஜ்யம்; த்ரௌபதிக்குப் பலம் வஸ்த்ரம்; காகத்துக்கும் காளியனுக்கும் பலம் ப்ராணம்; ஸ்ரீகஜேந்த்ராழ்வானுக்குப் பலம் கைங்கர்யம்; ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானுக்குப் பலம் ராமப்ராப்தி; பெருமாளுக்குப் பலம் ஸமுத்ரதரணம்; இளையபெருமாளுக்குப் பலம் ராமாநுவ்ருத்தி.

34. விஷயநியமமாவது குணபூர்த்தியுள்ளவிடமே விஷயமாகை; பூர்த்தியுள்ளதும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

35. ஆழ்வார்கள் பலவிடங்களிலும் ப்ரபத்தி பண்ணிற்றும் அர்ச்சாவதாரத்திலே.

36. "பூர்ணம்" என்கையாலே யெல்லாகுணங்களும் புஷ்கலங்கள்.

37. ப்ரபத்திக்கபேக்ஷிதங்களான ஸௌலப்யாதிகள் இருட்டறையில் விளக்குப்போலே ப்ரகாசிப்பதிங்கே.

அயோக்யனுக்கு யோக்யதை ஸம்பாதிக்கவேண்டா; நின்றநிலைகளிலே அதிகாரிகளா மித்தனை என்று விளங்காநின்றது' என்று நம்பிள்ளை அருளிச்செய்தார்.

32. *இனி, இப்ரபத்திக்கு அதிகாரிநியமமில்லை யென்றது எது கொண்டு? என்னில்; க்ஷத்ரியரான தர்மபுத்திராதிகளும், ஸ்த்ரீயான த்ரௌபதியும், தேவரூபத்தை மறைத்து மஹாபராதத்தைப் பண்ணின காகமும், திர்யக்யோநியிற் பிறந்தவனும் ப்ரதிகூலனுமான காளியனும், திர்யக்யோநியிற் பிறந்து அநுகூலனான ஸ்ரீ கஜேந்த்ராழ்வானும், ராக்ஷஸ ஜாதியனான ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானும், ஸர்வசரண்யரான பெருமாளும், இளைய பெருமாளும் முதலானவர்களெல்லாரும் சரணம் புகுகையாலே ப்ரபத்திக்கு இன்னார்தான் அதிகாரிகள் என்று ஒரு நியதியில்லை; ருசி யுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகளே.*

33. *இந்த ப்ரபத்தி இன்ன பலனைத்தான் தரும் என்கிற நியமமில்லையென்றது எதுகொண்டென்னில்; கீழ் அதிகாரி நியமமில்லாமைக்கு உடலாகக் காட்டப்பட்ட தர்ம புத்ரர் முதலான ப்ரபந்நர்கள்—அடைவே, ராஜ்யத்துக்காகவும், சேலைக்காகவும், உயிர்க்காகவும், கைங்கரியத்துக்காகவும் இராமபிரானை அடைவதற்காகவும், கடலைத் தாண்டுவதற்காகவும், இராமபிரானை அநுவர்த்திப்பதற்காகவும், ப்ரபத்தி பண்ணுகையாலே ப்ரபத்திக்குப் பலனில் நியமமில்லை.*

34. *'ப்ரபத்திக்கு விஷய நியமம்மாத்திரமுண்டு' என்று சொன்ன விஷய நியமமாவது—பரத்வாதிகள் ஐந்திலுள்ளும் ஸௌலப்யாதிகுணங்கள் பூர்ணமாயிருக்கப்பெற்ற இடமே விஷயமாகை. அந்த குணபூர்த்திதான் உள்ளது எங்கேயென்னில்; ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞனான எம்பெருமான் தானே சொல்லப்புக்காலும் சொல்லித் தலைக்கட்ட முடியாதபடி குணங்கள் பூர்ணமாயிருப்பது அர்ச்சாவதாரத்திலே என்று ப்ரஸித்தமன்றோ.*

35. **மயர்வறமதிநலமருளப்பெறுகையாலேபரத்வாதிகளையெல்லாம்கையிலங்கு நெல்லிக்கனியாகக் கண்டிருக்கிற ஆழ்வார்கள் ப்ராப்யத்வ்ராதிசயத்தாலே பலகாலும்ப்ரபத்தி பண்ணுகிற வளவில் பலவிடங்களிலும் அர்ச்சாவதாரத்திலேயன்றோ ப்ரபத்திபண்ணிற்று.*

36. *இப்படி இவ்வாழ்வார்கள் ப்ரபத்தி பண்ணுமிடங்களில் பரத்வாதிகளெல்லாமிருக்க அர்ச்சாவதாரத்திலே பண்ணுகைக்கடி இதின் குணபூர்த்தியேயாய்த்து; ச்ருதிதன்னிலும்—"பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவாவசிஷ்யதே, ஸர்வம் பூர்ணம் ஸஹோம்" என்று சொல்லி யிருக்கையாலே ஸகல கல்யாண குணங்களும் அர்ச்சாவதாரத்திலே பூர்ணமென்னுமிடம் நிர்விவாதம்.*

37. *ஆனால் "வாஸுதேவோஸி பூர்ண:" என்கிற பரத்வத்திற்காட்டில் அர்ச்சாவதாரத்திற்கு ஏற்றமென்னெனில்; உபாயமாகப் பற்றுமிடத்தில் வேண்டுமவையான ஸௌலப்ய வாத்ஸல்யாதி குணங்கள் பரத்வத்திலும் உண்டாயினும் அது பரமஸாம்யாபக்*

38. பூர்த்தியையும் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் குலைத்துக்கொண்டு தன்னை அநாதரிக்கிறவர்களைத் தானுதரித்து நிற்கிறவிடம்.

39. பூகதஜலம்போலே அந்தர்யாமித்வம்; ஆவரணஜலம்போலே பரத்வம்; பாற்கடல் போலே வ்யூஹம்; பெருக்காறுபோலே விபவங்கள்; அதிலே தேங்கின மடுக்கள் போலே அர்ச்சாவதாரம்.

40. இதுதான் சாஸ்த்ரங்களால் திருத்தவொண்ணுதே, விஷயாந்தரங்களிலே மண்டி விமுகராய்ப்போரும் சேதநர்க்கு வைமுக்க்யத்தை மாற்றி ருசியை விளைக்கக்கடவதாய், ருசிபிறந்தாலுபாயமாய், உபாயபரிக்ரஹம் பண்ணினல் போக்யமுமாயிருக்கும்.

41. இதில் ப்ரபத்திபண்ணு மதிகாரிகள் மூவர்.

42. அஜ்ஞரும், ஜ்ஞாநாதிகரும், பக்திபரவசரும்.

நர்க்கு முகங்கொடுத்திருக்கிற விடமாகையாலே அங்கு அக்குணங்கள் பகல்விளக்குப்போலே ஒளிமழுங்கப் பெற்றிருக்கும்; அர்ச்சாவதாரமானவிடத்தில் நைச்யத்துக்கு எல்லை நிலமான ஸம்ஸாரிகளுக்கு முகங்கொடுத்துக்கொண் டிருக்கையாலே அக்குணங்கள் இங்கு இருட்டறையில் விளக்குப்போலே பேரொளி பெற்று விளங்கும்; இதுவே ஏற்றம்.

38. *அவாப்த ஸமஸ்தகாமனு யிருக்கு மிருப்பு தவிர்ந்து, ஸம்ஸாரிகளிட்டது கொண்டு வயிறு நிறைய வேண்டும்படி ஸாபேக்ஷனுய், அர்ச்சகபராதீநமான ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளையுடையனுய், தானிப்படி எளியனுய் வந்துநின்றல் இந்த ஸௌலப்யத்துக்கு வியந்து விரும்பி மேல்விழவேண்டியிருக்க அதுசெய்யாமல் அந்த ஸௌலப்யமே ஹேதுவாக உபேக்ஷிக்கிற ஸம்ஸாரிகளைத் தான் விடமாட்டாதவளவன்றிக்கே அவர்களையொழியச் செல்லாமை தோற்றும்படி நிற்கிறவிடமாய்த்து அர்ச்சாவதாரம்.*

39. *பரத்வாதிகள் துர்லபமென்பதும், அர்ச்சாவதாரம் ஸுலபமென்பதும் த்ருஷ்டாந்தமுகமாகக் காட்டப்படுகிறது:—அப்போதே தண்ணீரைப் பருகி விடாயைத் தீர்த்துக்கொள்ளவேண்டிய தாஹமுடையவனுக்கு, கொட்டும் குந்தாலியுங்கொண்டு கல்லினுலல்லது குடிக்கக் கிடையாதபடி பூமிக்குள் பதிந்திருக்கும் நீரும்பயனற்றது; அண்டத்துக்கு வெளியே பெருகிக்கிடக்கிற ஆவரணஜலமும் பயனற்றது; அண்டத்துக்குட்பட்டிருந்தும் கிட்டவரிதான பாற்கடலும் பயனற்றது; என்றைக்கோ ப்ரவஹித்தொழிந்த பெருக்காறுகளும் பயனற்றவை; பின்னைப் பயன்படுவது எதுவென்னில், அப்போதே விடாய் தீரப் பருகலாம்படி தேங்கியிருக்கிற மடுக்களே பயன்படும்; இதுபோல, அப்போதே கண்டு பற்ற வேணுமென்று ஆசைப்பட்ட முமுக்ஷுக்களுக்கு அந்தர்யாமித்வமும் பரத்வமும் வ்யூஹமும் ராமக்ருஷ்ணுதி விபவங்களும் பயன்படாதவையாய், கோயில்களிலும் க்ருஹங்களிலும் கண்ணுக்கிலக்காகி நிற்கிற அர்ச்சாவதாரமே பயன்படுவதாம்*

40. *ஹிதங்களை விதிக்கிற ச்ருதிஸ்ம்ருதி முதலிய சாஸ்த்ரங்களானவை விஷயாந்தரங்களிலே அருசி பிறக்கும்படி அவற்றின் குற்றங்களையும், பகவத் விஷயத்தில் ருசி பிறக்கும்படி அதின் மேன்மையையும் உபதேசித்தாலும் அவற்றலே விஷயாந்தரங்களை விட்டு பகவத் விஷயத்தைப் பற்றமுடியாமல் துர்வாஸநா பலத்தாலே விஷயாந்தரங்களிலே அளவற்ற அபிநிவேசத்தை வைத்து 'பகவத் விஷய' மென்றல் கண்ணெடுத்தும் பார்க்க இசையாதிருக்கிற சேதநர்கட்கு, தன் அழகு முதலியவற்றலே நெஞ்சைக் கவர்ந்து, தன்னைக் காணவேண்டோ மென்றிருந்த வைமுக்க்யத்தை மாற்றி, கண்டகண் மாறவைக்க மாட்டாதபடி ருசியை உண்டுபண்ணக் கடவதாய், இப்படி தன் வைலக்ஷண்யத்தைக் காண்கையாலே தன்னை 'நித்யாநுபவம் பண்ணப் பெறவேணும்' என்கிற ருசி பிறந்த பின், ஸம்ஸாரநிவ்ருத்தி பூர்வகமாகத் தன்னை அடைகைக்குத் தானே ஸாதநமாய், தன்னை ஸாதநமாகப் பரிக்ரஹித்தால் ஸாத்யம் கைபுகுவதற்கு ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போமளவும் பார்த்திருக்க வேண்டாதே "எனக்குத் தேனே பாலே கன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ் சோலைக் கோனே" என்கிறபடியே போக்யமாயிருக்கையாலே தானே உபேயமுமாயிருக்கும்—இவ்வர்ச்சாவதாரம்.*

41-42. *ஸௌலப்யாதி குணபூர்த்தியாலே ப்ரபத்திக்கு நியத விஷயமான இவ்வர்ச்சாவதாரத்திலே ப்ரபத்தி பண்ணுமதிகாரிகள் மூன்று வகைப்பட்டிருப்பர்கள். அவர்கள்*

43. அஜ்ஞாநத்தாலே ப்ரபந்நர் அஸ்மதாதிகள்; ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர் பூர்வாசார்யர்கள்; பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நர் ஆழ்வார்கள்.

44. இப்படி சொல்லுகிறதும் ஊற்றத்தைப்பற்ற.

45. இம்மூன்றும் மூன்று தத்வத்தையும் பற்றிவரும்.

46. "என்னன் செய்கேன்" என்கிறவிடத்தில் இம்மூன்றுமுண்டு.

யாரென்னில்; (1) எம்பெருமானைப் பெறுதற்குறுப்பாக ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகைக்கீடான ஞானமில்லாதவர்களும், (2) ஜ்ஞாந சக்திகளுண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் எம்பெருமானுக்கு அத்யந்த பரதந்த்ரமான ஸ்வரூபத்தின் உண்மையுணர்ச்சியாலே உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூப விருத்தங்களென்று விடுகைக்கீடான ஜ்ஞாநபூர்த்தியை யுடையவர்களும், (3) ஒன்றையும் கிரமமாக அநுஷ்டிக்க வல்லரல்லாதபடி எம்பெருமான் பக்கலுள்ள மிக்க ப்ரேமத்தாலே சிதிலகரணராயிருக்கும் பக்திபரவசர்களுமாவர்.

43. உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிப்பதில் ப்ரவர்த்திக்கைக் கீடான ஜ்ஞாநாதிகளில்லாமையாலே பகவத் விஷயத்தில் பரந்யாஸம் பண்ணினவர்கள் அஸ்மதாதிகள்; உபாயாந்தரங்கள் ஸ்வரூபநாசகங்களென்று நடுங்கும்படியான ஸ்வரூபஜ்ஞாநபூர்த்தியாலே அநந்யகதிகளாய்க் கொண்டு ஸ்வரூபாநுரூபமாக எம்பெருமானிடத்தில் பரந்யாஸம் பண்ணினவர்கள் நாதயாமுநயதிவராதிகளான பூர்வாசார்யர்கள்; எம்பெருமானிடத்தில் ப்ரேமபூர்த்தியாலே "காலாழும் நெஞ்சழியுங் கண்சுழலும்" என்கிறபடியே சிதிலகரணராயிருக்கையாலே ஸாதநாநுஷ்டாநத்துக்கு ஆளல்லாமல் அநந்யகதிகளாய்க்கொண்டு அவன் பக்கலிலே பரஸமர்ப்பணம் பண்ணினவர்கள் ஆழ்வார்கள்.

44. அஜ்ஞாநாசக்திகளும், ஸ்வரூப யாதாம்த்யஜ்ஞாநமும் பகவத் பக்தியுமாகிற இம்மூன்றினுடைய அநுஸந்தாநமும் கீழ்க்கண்ட மூவர்க்கும் ஒருவாறு உண்டாயிருக்கச் செய்தே ஒரொன்றே இவர்களுக்கு ப்ரபத்தி நிமித்தமாகச் சொல்லுகிறது எதனாலேயென்னில்; இவற்றில் ஒரொன்றே இவ்வதிகாரிகளிடத்தில் உறைத்திருக்கையாலே யென்க.

45. இந்த அஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றும் சிதசிதீச்வரரூப தத்வ த்ரயத்தையும் பற்றி வரும்; எங்ஙனேயென்னில்: (1) உபாயாநுஷ்டாநத்தில் அஜ்ஞாநாசக்திகளுக்குக் காரணம் அசித்ஸம்பந்தமாகையாலே அஜ்ஞாநம் அசித்தத்வத்தைப்பற்றிவரும். (2) உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூபவிருத்தமென்று விடுகைக்குடலான ஜ்ஞாநபூர்த்திக்குக் காரணம் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தின் உண்மையுணர்ச்சியாகையாலே ஜ்ஞாநாதிக்யம் ஆத்ம தத்துவத்தைப் பற்றி வரும். (3) ஒன்றையும் க்ரமமாக அநுஷ்டிக்க மாட்டாதபடி கரணங்களைச் சிதிலமாக்குகின்ற பக்தி வளர்ச்சிக்குக் காரணம் "காதல் கடல் புரைய விளைவித்த காரமர்மேனி" என்கிற பகவத் விக்ரஹ வைலக்ஷண்ய மாகையாலே பக்திபாரவச்யம் பகவத் தத்துவத்தைப் பற்றிவரும்.

46. கீழ்ச்சொன்ன அதிகாரிகள் மூவர்க்கும் அஜ்ஞாநாதிகள் மூன்றிலும் அந்வயமுண்டாயிருக்க ஒரொன்றே ப்ரபத்தி நிமித்தமாகச் சொல்லுகிறது—ஊற்றத்தைப்பற்ற என்று சொல்லிற்றே; இப்படி ஒரு அதிகாரியிடத்தில் இம்மூன்றுமுண்டென்னுமிடத்தைக் காணக்கூடிய இடமுண்டோ? என்னில், "என்னன் செய்கேன்" [திருவாய்மொழி 5, 8, 3] என்கிற இடத்தில் அது காணலாம்; எங்ஙனே என்னில், எம்பெருமான் ஆழ்வாருடைய ஆர்த்தியைக்கண்டு இரங்கக்காணாமையாலே தன்னைப் பெறுகைக்குச் சில உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணவேணுமென்றிருந்தானாகக் கருதின ஆழ்வார் "என்னன் செய்கேன்" என்கிறார்; உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கு யோக்யதையில்லாதபடி அஜ்ஞனான நான் என் செய்வேன்?' என்றபடி. இதைக்கேட்ட எம்பெருமான் ஆழ்வீர்! உமக்கு நாம் ஞானம் தந்தோமே' என்றான்; நீ தந்த ஞானத்தாலே ஸ்வரூப பாரதந்த்ரியத்தையுணர்ந்து 'ஸாதநாநுஷ்டாநம் தகாது' என்றிருக்கிற நான் என் செய்வேன் என்றார்; ஸ்வரூபத்திற்குச் சேராதாகிலும் அதனால் உன்னைப்பெற முடியுமாகில் அதனை அநுஷ்டிக்கலாம், பக்திரூபாபந்நஜ்ஞாநத்தை நீ தந்தபடியாலே ஒன்றையும் க்ரமமாக அநுஷ்டிக்க முடியாதபடி பக்தி பரவசனான நான் என் செய்வேன் என்றார்—என்று இப்படி மூன்று வாக்யார்த்தமாக

47. அங்கு ஒன்றைப்பற்றி யிருக்கும்.
48. முக்ய்யம் அதுவே.
49. "அவித்யாத:" என்கிற ச்லோகத்திலே இம்மூன்றும் சொல்லிற்று.
50. "இதம் சரணமஜ்ஞாநாம்."
51. பக்திதன்னிலே அவஸ்தாபேதம் பிறந்தவாறே இதுதான் குலையக்கடவதாயிருக்கும்.
52. தன்னைப் பேணவும்பண்ணும் தரிக்கவும்பண்ணும்.
53. இந்த ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் கல்யாண குணங்களிலும் திருச்சரங்களிலும் திருநாமங்களிலும் திருக்குழலோசையிலுங் காணலாம்.

உரைப்பது ஆழ்வார் திருவுள்ளத்துக்கு இசைந்ததாகையாலே அவ்விடத்திலே இம்மூன்றுங் காணக் குறையில்லை யென்க.

47—48. *ஆனல் இம்மூன்று மவ்விடத்தில் ப்ரபத்திக்குக் காரணமாகிறதோ வென்னில்; அவ்விடத்தில் ப்ரபத்தியானது ப்ரசுரமான பக்திபாரவச்யத்தையே தனக்கு ஹேதுவாகப் பற்றியிருக்கும். இந்த மூன்று காரணங்களடியாக வருகிற ப்ரபத்திகளில் எது முக்கியமென்னில்; பக்திபாரவச்யமடியாக ப்ரபத்தி பண்ணுமிடத்தில் உபேயத்தில் ருசி நன்றாக உண்டாகுமாகையால் பக்திபாரவச்யமே ப்ரபத்திக்கு முக்கிய ஹேது.*

49. *இம்மூன்று அதிகாரிகளுக்கும் ப்ரமாண முண்டோ வென்னில்,*
"అవిద్యాతో దేవే పరిబృఢతయా వా విదితయా స్వభక్తేర్భూమ్నా వా జగతి గతిమన్యామవిదుషామ్।
గతిర్గమ్యశ్చాసౌ హరిరితి జితంతాహ్వయమనోః రహస్యం వ్యాజహ్రే సఖలు భగవాన్ శౌనకమునిః॥"
['அவித்யாதோ தேவே பரிப்ருடதயாவா விதிதயா ஸ்வபக்தேர்ப் பூம்நாவா ஜகதி கதிமந்யா மவிதுஷாம்-கதிர்கம்யச் சாஸௌ ஹரிரிதி ஜிதந்தாஹ்வயமநோ: ரஹஸ்யம் வ்யாஜஹ்ரே ஸகலு பகவாந் சௌநகமுநி:'] என்று பட்டர் அருளிச்செய்த ச்லோகமுண்டிறே.

50. *அன்றியும் லக்ஷ்மீ தந்த்ரத்தில்* "ఇదం శరణమజ్ఞానామిదమేవ విజానతామ్। ఇదం తితీర్షతాం పారమిదమానన్త్యమిచ్ఛతామ్॥" *["இதம்சரண மஜ்ஞாநா மித மேவ விஜாநதாம், இதம் திதீர்ஷதாம்பாரமிதமாநந்த்ய மிச்சதாம்.] என்று பிராட்டியருளிச்செய்த ச்லோகமுமுண்டு.*

51. *இப்படிப்பட்ட ப்ரபத்தியில் நிஷ்டையுடையவர்கள் அந்த நிஷ்டை குலைந்து எம்பெருமானைப் பெறுதற்பொருட்டுத் தாமாக முயற்சி செய்வதும், அவன் வந்தவாறே அவனை உபேக்ஷிப்பதுமாகிற விவற்றுக்குக் காரணமேதென்னில்; கரணங்கள் சிதிலமாய் தாமாக ஒரு முயற்சி செய்ய மாட்டாமல் அவனையே உபாயமாக அத்யவஸித்து அவன் வரவைப் பார்த்திருக்குமிருப்பு தவிர்ந்து, கண்ணுஞ்சுழலையிட்டு ஏதேனுமொரு வகையாலாயினும் அவனை இப்போதேபெற வேணுமென்கிற விரைவு மிகுந்தால், "என்னுன் செய்கேன்" என்று ஸ்வப்ரவ்ருத்தியில் பற்றற்று எம்பெருமானிடத்தில் பரந்யாஸம் பண்ணியிருக்குமிருப்பு குலையப்பெறும்.*

52. *இப்படி ப்ரபத்திநிஷ்டை குலையும்படி பிறந்த பக்தியானது (க) 'காறை பூணுங் கண்ணாடி காணும்' இத்யாதியிற்படியே அவன் வரவுக்குடலாகத் தன்னை அலங்கரிக்கும்படி பண்ணி எம்பெருமானைப் பெறுதற்காக ஸ்வயத்நத்திலே மூட்டும்; அரைக்ஷணம் அவனை யொழியத் தரிக்கமாட்டாமையாலே அவன் வரவுக்குடலாக ஸ்வயத்நத்திலே மூட்டின அதுதானே அவன் வந்தவாறே விளம்ப ரோஷத்தாலே (உ) 'போகு நம்பீ!' (ந) 'கழகமேறேல் நம்பீ!' என்று அவனை உபேக்ஷித்துத் தள்ளித் தரித்திருக்கவும் பண்ணும்.*

53. *அநுபவிக்கப்படுகிற விஷயம் ஒருப்படிப்பட்டிராநிற்கச் செய்தே அத்தை அநுபவிக்கிறவிவர்களுக்கு தாரகமாகவும் பாதகமாகவுந் தோற்றுகையாகிற இப்படிப்பட்ட ஸ்வபாவ விசேஷங்கள் திருக்கல்யாண குணங்களிலும் அம்புகளிலும் திருநாமங்களிலும்*

(க) பெரியாழ்வார் திருமொழி 3. 7. 8. (உ) திருவாய்மொழி 6. 2. 2.
(ந) திருவாய்மொழி 6. 2. 6.

54. இதுதன்னைப்பார்த்தால்பிதாவுக்குப்புத்ரனெழுத்துவாங்குமாபோலேயிருப்பதொன்று.
55. இதுதனக்கு ஸ்வரூபம் தன்னைப் பொறுதொழிகை.
56. அங்கம் தன்னையொழிந்தவற்றைப் பொறுதொழிகை.
57. உபாயம் தன்னைப்பொறுக்கும்.
58. உபாயாந்தர மிரண்டையும் பொறுக்கும்.
59. இது இரண்டையும் பொறுது.
60. பலத்துக்கு ஆத்மஜ்ஞாநமும் அப்ரதிஷேதமுமே வேண்டுவது.

திருக்குழலோசையிலுங் காணலாகும்; (க) 'குளிரருவி வேங்கடத்தென் கோவிந்தன் குணம் பாடி........ஆவிகாத்திருப்பேனே' என்று தாரகமாகவும், (உ) "வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்" என்று பாதகமாகவுஞ் சொல்லுகையாலே கல்யாண குணவிஷய மாகவும், (ங) "சரங்களாண்ட தண்டாமரைக் கண்ணனுக்கன்றி என் மனம் தாழ்ந்து நில்லாதே" என்று தாரகமாகவும், (ச) "சரங்களே கொடிதாயடுகின்ற" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே, திருச்சர விஷயமாகவும், (ரு) "திருமாலைப் பாடக்கேட்டு........மடக்கிளியைக் கைகூப்பி வணங்கினாளே" என்று தாரகமாகவும், (சா) "கண்ணன் நாமமே குழறிக்கொன்றீர்" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருநாம விஷயமாகவும், (எ) "எங்களுக்கே ஒருநாள் வந்தூத உன் குழலின்னிசை போதராதே" என்று தாரகமாகவும், (அ) "அவனுடைத் தீங்குழலீருமாலோ" என்று பாதகமாகவும் சொல்லுகையாலே திருக்குழலோசை விஷயமாகவுங் காணலாம்.

54. எம்பெருமான் தன்னை ரக்ஷிக்கைக்கு ஹேதுவாக இச் சேதநன்பண்ணும் ப்ரபத்தியை நிரூபித்தால் ஸர்வாவஸ்தைகளிலும் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொண்டு போகுந் தகப்பனுக்குப் பிள்ளையானவன் தானறிந்ததசையிலே 'என்னை நீ ரக்ஷிக்கவேணும்' என்று எழுத்து வாங்கினால் இரண்டு தலைக்குமுண்டான உறவு விரஸப்படுமாபோலே ஸர்வேச்வரனுக்கும் இவனுக்குமுண்டான ஸம்பந்தத்துக்கு அவத்யாவஹமாயாயிற்றிருப்பது இந்த ப்ரபத்தி.

55. ஆனால் இந்த ப்ரபத்திக்கு அஸாதாரணமான ஆகார மேதென்னில்; உபாய வரணஸ்வரூபமான தன்னை உபாயமென்ன ஸஹியாதபடியிருக்கை; அதாவது உண்மையாக நிரூபித்தால் தன்னை உபாயமாக நினைக்கக்கூடாமலிருக்கை.

56. ஸ்வீகாரரூபமான தன்னைத் தவிர்த்து மற்றொரு சேதநப்ரவ்ருத்தியையும் ஸஹியாதபடியிருக்கை இதுக்கு அங்கம்; [ஸாதநரூபமான ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளையும் பற்றற விடுகை இதுக்கு அங்கமென்றதாயிற்று.]

57—59. ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரன் இஷ்டப்ராப்திக்கும் அநிஷ்ட நிவாரணத்துக்கும் தானே கடவனாகையாலே தன்னை உபாயமென்றால் அதுக்குத் தகுதியாயிருக்குமந்த ஸித்தோபாயத்திற் காட்டில்வேறுபட்ட ஸாத்யோபாயம் [கர்மஜ்ஞாநபக்திகள்] பாரதந்திரிய உணர்ச்சியற்று ஸ்வயத்நபரராயிருப்பவர்கட்கு மோக்ஷஸாதநமாக சாஸ்த்ரங்களில் விதிக்கப்படுகையாலே தன்னை உபாயமென்னப் பொறுக்குமதாய், ப்ரவ்ருத்தி ரூபமான அங்கங்களை அபேக்ஷித்திருக்கையாலே தன்னையொழிந்தவற்றையும் ஸஹிக்குமதாயிருக்கும். ஸித்தோபாயஸ்வீகாரரூபமான இந்தப்பிரபத்தி, தன்னையும் தன்னையொழிந்தவற்றையும் உபாயமென்ன ஸஹிக்கமாட்டாது. [ஆகையால் ஸித்தோபாயத்திற் காட்டிலும் ஸாத்யோபாயத்திற் காட்டிலும் வேறுபட்ட வடிவுடைத்தான இந்த ப்ரபத்திக்கு உபாயத்வம் ஸம்பவிக்கக்கூடியதன்று என்றதாயிற்று.]

60. இப்படி இந்த ப்ரபத்தி உபாயமல்லாவிட்டால் பேறுகிடைப்பதற்கு இவன் பக்கலிலும் சில வேண்டாவோவென்னில்; எம்பெருமானொருவனுக்கே சேஷ பூதனாயும் அவனொருவனுடைய ரக்ஷணத்திற்கே ஆட்பட்டவனாயு மிருக்கையாகிற தன் ஸ்வரூபத்தை

(க) நாச்சியார் திருமொழி 8. 3. (உ) திருவாய்மொழி 8. 1. 8. (ங) பெரிய திருமொழி 7. 3. 4.
(ச) பெரிய திருமொழி 10. 2. 9. (ரு) திருநெடுந்தாண்டகம் 14. (சா) திருவாய்மொழி 9. 8. 8.
(எ) பெருமாள் திருமொழி 6. 9. (அ) திருவாய்மொழி 9. 9. 5.

61. அல்லாதபோது பந்தத்துக்கும் பூர்த்திக்கும் கொத்தையாம்.

62. ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள்ளுகிறோமென்று ப்ரமித்து அத்தை விளைத்துக்கொள்ளா தொழிகையே வேண்டுவது.

63. ரக்ஷணத்துக்கபேக்ஷிதம் ரக்ஷ்யத்வாநுமதியே.

64. எல்லா வுபாயத்துக்கும் பொதுவாகையாலும், சைதந்ய கார்யமாகையாலும், ப்ராப்தி தசையிலு மநுவர்த்திக்கையாலும், ஸ்வரூபாதிரேகியல்லாமையாலும், அசித்வ்யா வ்ருத்த வேஷத்தை ஸாதநமாக்கவொண்ணாது.

65. அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு ப்ரயோஜநம்,உபாயத்திலுபகாரஸ்ம்ருதியும் உபேயத்திலுகப்பும்.

அறிகையும், நிருபாதிக ரக்ஷகனை அவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காமையுமாகிற இவையிரண்டுமொழிய வேறொன்றும் பலஸித்திக்கு வேண்டியதில்லை.

61. இப்படியல்லாமல் பலத்துக்கு ஸாதனமாக இவனும் சில செய்ய வேண்டு மென்றால், சேதந ரக்ஷணத்தைத் தன்பேறாகக் கொள்வதற்கேற்ற அவனுடைய நிருபாதிக சேஷித்வத்துக்கும், சேதநப்ரவ்ருத்தியில் ஒன்றையு மபேக்ஷியாதபடியிருக்கையாகிற நிர பேக்ஷோபாயத்வத்துக்கும் கேடு விளைந்ததாகும்.

62. ஆனாலும் பிறவிக்கடலிலே அழுந்திக்கிடந்து அலைகிற தன்னுடைய ஆபத்தை உணர்ந்தால் ஆபந்நிவர்த்தகனை எம்பெருமானைத் தன் ப்ரவ்ருத்தியாலே வசப்படுத்தி அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே இத்தைக் கழித்துக்கொள்ள வேண்டாவோ வென்னில்; எம்பெருமான் திருவடிகளிலே ப்ரபத்திபண்ணி ஸம்ஸாரமாகிற ஆபத்தைப் போக்கிக்கொள் ளுகிறோமென்று தான் பண்ணுகிற ப்ரபத்தியாலே தன் ஆபத்தைப் போக்கிக் கொள்வதாக ப்ரமித்து ஸ்வரூப நாசமாகிற ஆபத்தை விளைத்துக்கொள்ளா தொழிகையே இவன் செய்ய வேண்டியது; ஓராபத்தைப் பரிஹரித்துக் கொள்ள முயன்று மற்றோராபத்தை விளைத்துக் கொள்ளாதே இவன் ஸ்வயத்நத்தில் நின்றும் விலகியிருக்கவே எம்பெருமான் தானே ரக்ஷிக்குமென்று கருத்து.

63. ஆனாலும் "ரக்ஷ்யாபேக்ஷாம் ப்ரதீக்ஷதே" என்று ரக்ஷகனை ஸர்வேச் வரன் இச்சேதநனுடைய அபேக்ஷையை எதிர்பார்த்திருப்பானென்கையாலே அவன் பண் ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இவனுடைய அபேக்ஷையும் வேண்டியதன்றோ இருப்பது என்னில்; நிருபாதிக ரக்ஷகனைவன் பண்ணும் ரக்ஷணத்துக்கு இச்சேதநன் பக்கல் வேண்டுவது அவனுடைய ரக்ஷணத்தில் நின்றும் விலகிப் போகாமல் அந்த ரக்ஷணத்துக்கு உடன்பட் டிருக்கையேயாம்.

64. இப்படி அநுமதியை அபேக்ஷித்து ரக்ஷிக்குமாகில் இந்த அநுமதிதான் ஸாதநமாகமாட்டாதோ வென்னில்; ஐஹிகாமுஷ்மிக பலங்களுக்கு உபாயமானவற்றில் ஏதேனுமொன்றிலே இறங்குமவனுக்கும் 'நீ இவ்வுபாயத்தை அநுஷ்டிக்கவேணும்' என் றால், 'ஆம் அப்படி செய்கிறேன்' என்னும் அநுமதியை முன்னிட்டு அதில் இழிய வேண்டு கையாலே எல்லாவுபாயங்களுக்கும் பொதுவாயிருக்கிறபடியாலும், அசேதநம் போலன்றியே சேதநனை வாசியைப் பற்ற வந்ததாகையாலும், உபாய தசையளவன்றியே உபேய தசையி லும் அவனுடைய வ்யாமோஹத்துக்குத் தகுதியாகக் கொள்ளும் விநியோக விசேஷங்களில் 'திருவுள்ளப்படி கொண்டருளவேணும்' என்னுமநுமதி நடந்து வருகையாலும், சேஷி செய்யுமதுக்கு உடன்பட்டிருக்கை சேஷத்வ பாரதந்திரிய கார்யமாகையாலே இவ்வநுமதி யானது ஸ்வரூபத்துக்குப் புறம்பல்லாமல் ஸ்வரூபமாயிருக்கையாலும் ஜ்ஞாநரஹிதமான அசித்திற்காட்டில் ஜ்ஞாத்ருத்வத்தாலே வேறு பட்டிருக்கிற ஆத்மாவினுடைய ஜ்ஞாநகார் யமான அநுமதியை ஸாதநமாகக் கற்பிக்க முடியாது.

65. ஆனால் அசித்திற்காட்டில் வேறுபட்டிருக்கைக்கு ஒரு ப்ரயோஜநம் வேண் டாவோ வென்னில்; "என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்" என்கிறபடியே எம்பெருமான் தன்பக்கல் பண்ணின உபகாரங்களை அநுஸந்திக்கையும், அவன் திருவடிகளில் தான் பண்ணும் கைங்கர்யங்களில் உகப்பும், அத்தால் அவனுக்கு உண்டாகிற ப்ரீதியைக்கண்டு தனக்கு உண்டாகிற ப்ரீதியுமே ப்ரயோஜநம்.

66. “உன்மனத்தாலென்னினைந்திருந்தாய்” என்கிறபடியே ப்ராப்திக்கு உபாயம் அவன் நினைவு. 67. அதுதானெப்போது முண்டு. 68. அது பலிப்பது இவன்னினைவு மாறினால்.

69. “அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சம், இப்போது தஞ்சமேன் என்கிற நினைவு குலைகை” என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்.

70. ப்ராப்தாவும் ப்ராபகனும் ப்ராப்திக்குகப்பானு மவனே.

71. ஸ்வயத்ந நிவ்ருத்தி பாரதந்த்ர்ய பலம்; ஸ்வப்ரயோஜந நிவ்ருத்தி சேஷத்வ பலம்.

72. பரப்ரயோஜந ப்ரவ்ருத்தி ப்ரயத்நபலம்; தத்விஷயப்ரீதி சைதந்ய பலம்.

73. அஹமர்த்தத்துக்கு ஜ்ஞாநாநந்தங்கள் தடஸ்தமென்னும்படி தாஸ்யமிறே அந்தரங்க நிரூபகம்.

66—68. இப்படி இவன் பக்கல் உள்ளதொன்றும் உபாயமன்றாகில் இவன் எம்பெருமானை அடைதற்கு உபாயந்தானேதென்னில்; “உன்மனத்தாலென் னினைந்திருந்தாய்” என்று ஆழ்வார் அநுஸந்தித்தபடியே இச்சேதநன் உஜ்ஜீவிப்பதற்கான அவனுடைய நினைவே அவனைப் பெறுதற்கு உபாயம். அந்நினைவு அவனுக்கு ஸர்வ காலத்திலுமுண்டு. ஆனால் அது இந்நாள்வரை பலியாதிருப்பானேன் என்னில்; இச்சேதநனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறினால்தான் அவனுடைய நினைவு இவனுக்குக் காரியகரமாகும்.

69. நஞ்சீயர், நோயாளியாய்க்கிடந்த ஒரு சிஷ்யரை விசாரிக்கைக் கெழுந்தருள அந்த ஸ்ரீ வைஷ்ணவர் ‘அடியேனுக்கு அந்திம காலத்துக்குத் தஞ்சமாயிருப்பதொன்றை அருளிச் செய்யவேணும்’ என்று ஜீயரை ப்ரார்த்திக்க, இப்போது “நமக்குத் தஞ்சம் எது?” என்கிற ஸ்வரக்ஷண சிந்தையற்றிருப்பதுதான் அந்திமகாலத்துக்குத் தஞ்சமாவது, என்றருளிச் செய்தார் ஆகையால் இவ்வாத்மாவின் உஜ்ஜீவநத்துக்கு உறுப்பாக எம்பெருமான் பண்ணும் சிந்தனை பலிப்பதற்கு இவனுடைய ஸ்வரக்ஷண சிந்தை மாறவேணுமென்றதாயிற்று.

70. அடைவிக்கிறவன் ஈச்வரனானாலும், அடைகிறவனும் அடைந்து உகக்குமவனும் இவனன்றோ; ஆனபின்பு இவனுடைய நினைவை இப்படி அடியோடு துடைக்கலாமோ வென்னில்; அடைகிறவனும் அடைந்து உகப்பவனும் இச்சேதநனல்லன்; உடைமையை அடைகின்ற உடையவனைப்போலே ஸ்வம்மான இவ்வாத்மாவை அடைபவன் ஸ்வாமியான அவனே; இழந்த பொருளைப் பெற்றால் அதை அநுபவிக்கிற ஸ்வாமியே களிக்குமாபோலே இவ்வாத்மாவைப் பெற்றால் உகக்குமவனும் அவ்வெம்பெருமானே யாவன்.

71. ஆனால் இச்சேதநன் ஞானமுடையவனாகையால் அந்த ஞானமடியாகக் கர்த்தாவாகவும் போக்தாவாகவுமிருப்பதால் தானாக ஒரு முயற்சி செய்வதற்கும் அதனால் ஒரு பயன் பெறுவதற்கும் உரியவனாயிருக்க ஸ்வயத்நமும் ஸ்வப்ரயோஜநமும் இவனுக்கு எவ்வழியாலே கழியக்கூடுமென்னில்; பாரதந்திரியமும் சேஷத்வமுமாகிற இரண்டும் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூபமாகையாலே அவ்வாகாரங்களை யறியவே ஸ்வயத்ந ஸ்வப்ரயோஜநங்களிரண்டும் தன்னடையே கழியும். [அதாவது பாரதந்திரிய ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்தித்தால் எம்பெருமானைப் பெறுதற்குத் தான் ஒரு யத்நம் பண்ணுகையாகிற ஸ்வயத்நம் குலையும். சேஷத்வத்தை அநுஸந்தித்தால் ஸ்வப்ரயோஜநம் குலையுமென்றபடி.]

72. ஆனால் இவன் இப்படி ஸ்வயத்நத்திலும் ஸ்வப்ரயோஜநத்திலும் பற்றற்றிருக்குமாகில் இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்கும் சைதந்யத்துக்கும் என்ன பயன்? என்னில்; “உனக்கே நாமாட் செய்வோம்” என்கிறபடியே பரனுக்கு ப்ரயோஜநமாகப் பண்ணும் கைங்கரியமாகிற ப்ரவ்ருத்தி—இவனுடைய ப்ரயத்நத்துக்குப் பயன்; அவனுடைய உகப்புக்கு உறுப்பாகத் தான் பண்ணுகிற கைங்கர்யத்தாலே மிகவும் மகிழ்ச்சிகொண்டிருக்கிற அவ்வெம்பெருமானை விஷயமாகவுடைத்தான ப்ரீதி [அதாவது, அவனுடைய உகப்பைக் கண்டு அதற்காக உகந்திருக்கை] இவனுடைய சைதந்யத்துக்குப் பயன்.

73. சேஷத்வாதிகளும் ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளும் ஆத்ம தர்மங்களாயிருக்கச் செய்தே சேஷத்வாதிகளை முக்கியமாக்கி ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளைச் சேஷத்வாதிகளுக்குத் தகுதி

74. இதுதான் வந்தேறியன்று. 75. ஸ்வாதந்த்ர்யமும் அந்யசேஷத்வமும் வந்தேறி.
76. சேஷத்வவிரோதி ஸ்வாதந்த்ர்யம்; தச்சேஷத்வ விரோதி தத்தர சேஷத்வம்.
77. அஹங்காரமாகிற ஆர்ப்பைத்துடைத்தால் ஆத்மாவுக் கழியாதபேர் அடியானென்றிறே.
78. க்ராமகுலாதிகளால் வரும் பேர் அநர்த்தஹேது. 79. "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்ய:."

யாக யோஜிப்பதற்கு நியாமகமேதென்னில்; ஜ்ஞாத்ருத்வத்தை மாத்திரம் ஆத்மாவுக்கு லக்ஷணமாகச் சொன்னால் ஈச்வரனுக்கும் அந்த ஜ்ஞாத்ருத்வ முண்டாகையாலே அவ்விடத்தில் அதிவ்யாப்திவரும்; அதைப் பரிஹரிப்பதற்காகச் சேஷத்வத்தையும் லக்ஷண கோடியிற் சேர்க்க வேண்டும்; சேஷத்வத்தை மாத்திரம் லக்ஷணமாகச் சொல்லுவோமென்றால், அசித்துக்கும் சேஷத்வமுண்டாகையாலே அங்கு அதிவ்யாப்தி வரும்; அதைப் பரிஹரிப்பதற்காக ஜ்ஞாத்ருத்வமுங்கூட நிவேசிக்க வேண்டும்; ஆகவே ஜ்ஞாத்ருத்வத்தோடு கூடின சேஷத்வம் ஆத்மலக்ஷண மென்றதாயிற்று. இதில் ஜ்ஞாத்ருத்வத்திற்காட்டில் சேஷத்வமே ஆத்மாவுக்கு முக்கியமான நிரூபகம்; ஏனெனில்; ஒரு வஸ்துவை மற்றொரு வஸ்துவிற் காட்டில் வேறுபடுத்துகை நிரூபகத்வமாவது; கீழ் உபபாதித்தபடி சேஷத்வமும் ஜ்ஞாத்ருத்வமுமாகிற இரண்டு நிரூபகங்களும் ஆத்மாவுக்கு அபேக்ஷிதங்களாயிருக்கச் செய்தே, எம்பெருமானுக்கு அடிமைப்பட்டே ஸத்தை பெறக் கடவதான இவ்வாத்ம வஸ்துவுக்கு அசித்திற் காட்டில் வாசியை அறிவிக்கிற ஜ்ஞாத்ருத்வம் முக்கியமாகக் கூடுமா? ஈச்வரனிற் காட்டில் வாசியை அறிவிக்கிற சேஷத்வம் முக்கியமாகக் கூடுமா? என்று ஆராயுமளவில், ஜ்ஞாத்ருத்வம் ஆத்மாவுக்குப் புறவிதழென்னும்படி சேஷத்வமே அந்தரங்க நிரூபகமெனக் கொள்ள வேண்டுமன்றோ? ஆத்ம லக்ஷணத்தில் சேஷத்வத்தை நிவேசியாதொழியில் ஜ்ஞாத்ருத்வ மாத்ரத்தால் ஆத்மாவும் ஈச்வரனும் ஒன்று: என்னவேண்டி வருகிற அத்வைதத்தை சேஷத்வமிறே கண்டிக்கிறது. அதுவன்றோ முக்கியமாகக் கடவது.

74. இந்த சேஷத்வம் ஆத்மாவுக்கு ஸ்வரூப நிரூபகமாகில் ஆத்மா உள்ளபோதே தொடங்கி இதுவும் உண்டாயிருக்க வேண்டாவோ? இதுக்கு முன்பில்லாமல் இடையிலே யுண்டாகையாலும் உலகத்தில் இது ஒரு உபாதியைப் பற்றிவரக் காண்கையாலும் சேஷத்வமானது ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியன்றோ வென்னில் அன்று; இது ஆத்மாவுக்கு இயற்கையாயுள்ளது. "திருமாலே! நானுமுனக்குப் பழவடியேன்" என்றதிறே.

75. "நான் எனக்கு உரியவன்" என்றிருக்கையாகிற ஸ்வாதந்திரியமும், எம்பெருமானைத் தவிர்த்துப் பிறவிடங்களிலே தொண்டு பட்டிருக்கையாகிற அந்ய சேஷத்வமுமே ஆத்மாவுக்கு வந்தேறியானவை; ஏனெனில்; அவை இவனுக்கு ஸ்வாபாவிகமன்றியே அவித்யாதிகள் காரணமாக வருகையாலே.

76. "நான் எனக்கு உரியேன்" என்றிருக்குமளவில் ஒரு விஷயத்திலும் சேஷத்வத்திற்கு இசையாமை தோற்றுகையாலே அந்த ஸ்வாதந்திரியமானது சேஷத்வத்தைத் தலையெடுக்க வொட்டாமல் தடை செய்யும்; ஸ்வாதந்திரியம் குலைந்து சேஷத்வத்துக்கு இசைந்தாலும், எம்பெருமானைத் தவிர்த்த விஷயங்களில் ஒன்றுக்குத் தன்னை சேஷமென்றிருப்பது நிருபாதிக சேஷியான அவன் பக்கல் சேஷத்வத்தைத் தலையெடுக்க வொட்டாமல் தடை செய்யும். [ஆகையாலே வந்தேறிகளான ஸ்வாதந்திரியமும் அந்ய சேஷத்வமும் நமக்கு விரோதிகள் என்றதாயிற்று.]

77. ஸ்வாதந்திரிய ரூபமான அஹங்காரமாகிற ஆவரணத்தை ஸதாசார்யோபதேசம் முதலியவற்றால் வாஸனையோடே போக்கினால் ஆத்மாவுக்கு "அடியான்" என்கிற பேரன்றோ சிரஞ்ஜீவியாயிருக்குமது.

78—79. பாகவதாபிமாநத்துக்குப் புறம்பான க்ராமங்களையும் குலங்களையுமிட்டுப் பண்ணுகிற வ்யபதேசம் அஹங்காரத்தைப் பிறப்பிக்குமதாகையாலே ஸ்வரூப ஹாநியாகிற அநர்த்தத்தை உண்டாக்கும்; அவற்றால் இவன் வ்யபதேசிக்கத் தக்கவனல்லன்; "ஏகாந்தீ வ்யபதேஷ்டவ்யோ நைவ க்ராமகுலாதிபி:—விஷ்ணுநா வ்யபதேஷ்டவ்யஸ் தஸ்ய ஸர்வம் ஸ ஏவ ஹி" என்கிற ஸ்ரீ பாஞ்சராத்ரவசநம் இவ் விஷயத்தில் ப்ரமாணமாகும்.

80. உபாயத்துக்கு, பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானை யும்போலே யிருக்கவேணும்; உபேயத்துக்கு, இளையபெருமாளையும் பெரியவுடையா ரையும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரையும் சிந்தயந்தியையும்போலே யிருக்கவேணும்.

81. பிராட்டிக்கும் த்ரௌபதிக்கும் வாசி, சக்தியும் அசக்தியும்.

82. பிராட்டி ஸ்வசக்தியை விட்டாள்; த்ரௌபதி லஜ்ஜையைவிட்டாள்; திருக்கண்ண மங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான்.

83. பசியராயிருப்பார் அட்டசோறு முண்ணவேணும் அடுகிறசோறு முண்ணவேணு மென்னுமாபோலே, காட்டுக்குப் போகிறபோது இளையபெருமாள் பிரியில்தரியா மையை முன்னிட்டு, அடிமைசெய்யவேணும் எல்லாவடிமையும் செய்யவேணும்

---

80. உபாயத்துக்கு அதிகாரியாம்போது பிராட்டி, த்ரௌபதி, திருக்கண்ண மங்கையாண்டான் இவர்களை ஒத்திருக்க வேண்டும்; உபேயத்துக்கு [பலனுக்கு] அதி காரியாம்போது இளைய பெருமாள், பெரியவுடையார் (ஜடாயு), பிள்ளைதிருநறையூரரையர், சிந்தயந்தி (ஓர் இடைப்பெண்) இவர்களை ஒத்திருக்கவேணும்.

81. "இராமபிரானே எழுந்தருளி இலங்கை பாழாளாகப் படைபொருது என் னைக் கைக்கொள்வனாகில் அதுவாய்த்து அவனுக்குத் தகுதியாவது" என்றிருந்த பிராட்டிக் கும், "கோவிந்த புண்டரீகாக்ஷ! ரக்ஷ மாம் சரணாகதாம்" என்றிருந்த த்ரௌபதிக்கும் தம்மில் வாசி—சக்தியும் அசக்தியும்; அதாவது.—"சீதோ பவ ஹநூமத:" என்று—திரு வடியின் வாலைப்பற்றின நெருப்பை நீராக்கினாற்போலே "பஸ்மீபவ" என்றொரு வார்த்தை சொல்லி ராவணாதிகளைச் சாம்பராக்கித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ள வல்ல சக்தியுண்டு பிராட் டிக்கு; பெரிய ஸபையிற் பரிபவித்த துச்சாஸநன் முதலிய விரோதிகளை ஸ்வயத்நத்தாலே தள்ளித் தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்ளப் பார்த்தாலும் அப்படிக்கொத்த சக்தி இல்லையாய்த்து த்ரௌபதிக்கு. ஆகவே சக்தியும் அசக்தியும் வாசி.

82. கீழ்க்கூறிய பிராட்டி முதலிய உபாயாதிகாரிகள் செய்ததென் என்னில்; பிராட்டி—"நாயகரான பெருமாள் நம்மை ரக்ஷிக்க வேணுமேயன்றி நம்முடைய சக்தியால் நாம் நம்மை ரக்ஷித்துக்கொள்ளுகை நம்முடைய பாரதந்திரியத்துக்குக் கெடுதியை விளைக்கு" மென்று தன் சக்தியைக்கொண்டு காரியங்கொள்ளா தொழிந்தாள்.

துச்சாஸநன் மிக்க பெருஞ்சபை நடுவில் துகிலை உரிகிறவளவில் த்ரௌபதி துகிலை இடுக்கிக்கொள்ளவேண்டிய லஜ்ஜையைத் துறந்து இரண்டு கையையும் விட்டாள்.

ஒரு ஸேவகனுடைய நாயை மற்றொரு ஸேவகன் அடிக்க அவன் அது பொறாமல் நாயை அடித்தவனோடே எதிர்த்துப் பொருது அவனைக்கொன்று தானும் குத்திக்கொள்வ தாக இருக்கிறபடியைக் கண்ட திருக்கண்ணமங்கையாண்டான் "ஒரு க்ஷுத்ர சேதநன் "இந்த நாய் நம் அபிமானத்திலே ஒதுங்கிக்கிடக்கிறது என்னுமவ்வளவுக்காகத் தன்னை அழியமாறினபடி கண்டால், பரம சேதநனான எம்பெருமானுடைய அபிமாநத்திலே ஒதுங் கிக் கிடந்தால் அவன் அந்த ஆச்ரிதனுக்காக எவ்வளவு பரியக்கூடுமோ" என்று அநுஸந் தித்து அன்று முதல் தாம் ஸ்வரக்ஷணவ்யாபாரங்களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு அந்த நாயைப் போலே தம்மை அநுஸந்தித்துக்கொண்டு அப்போதே வந்து திருக்கண்ணமங்கையில் பத்த ராவிப் பெருமாள் திருவாசலில் கைப்புடையில் [கோபுரவாசலிலுள்ள சிறிய அறையில்] புகுந்து கண்வளர்ந்தருளினார். ஆகவே, பிராட்டி தன் சக்தியை விட்டாள்; த்ரௌபதி லஜ்ஜையை விட்டாள்; திருக்கண்ண மங்கையாண்டான் ஸ்வவ்யாபாரத்தை விட்டான் என்றதாயிற்று.

83. இனி உபேயாதிகாரிகளில் தலைவரான இளையபெருமாள் செய்த தென் என்னில்; மிக்க பசியுடையவர்கள் தங்கள் பசியின் கனத்தாலே "முன்பு சமைத்த சோறும் இப்போது சமைக்கிற சோறும் எல்லாம் நாமே உண்ணவேணும்" என்று பாரிப்பதுபோல், பெருமாள் காட்டுக்கு எழுந்தருளுகிறபோது இளையபெருமாள் தாமும் கூடப் புறப்படுவதாக

ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும் என்றார் ; படைவீட்டில் புகுந்தபின்பு, காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப்பெருக்கினபடியாலே, ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே, ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்கொற்றக்குடையையும், ஒரு திருக்கையாலே திருவெண்சாமரத்தையும் தரித்து அடிமை செய்தார்.

84. பெரியவுடையாரும் பிள்ளைதிருநறையூரரையரும் உடம்பை யுபேக்ஷித்தார்கள் ; சிந்தயந்திக் குடம்பு தன்னடையே போயிற்று.

முயன்றபடியைக் கண்டு "நீர் நில்லும்" என்ன, "அடியேனையும் கூடக் கிங்கரனாகக்கொண்டு போகவேணும்" என்றும்; பிறகு கங்கையைக் கடந்து சென்ற வளவிலே இவரைத் திருவயோத்திக்குத் திருப்பிப் போக விடுவதாகப் பல அருளிச்செய்ய "பிராட்டியும் நானும் தேவரைப் பிரிந்தால் உடனே நீரைப் பிரிந்த மீன் படுவது படுவோம்" என்றும் சொல்லுகையிலே, பிரியில் தாம் ஸத்தை பெற்றிருக்கமாட்டாமையை முன்னிட்டு, தமது சேஷத்வத்துக்குத் தகுதியாக அடிமைசெய்யவேணுமென்றும், அது தன்னிலும் இன்ன அடிமையென்று ஒரு நியதியின்றியே எல்லா வடிமையும் செய்யவேணுமென்றும், அப்படி அடிமை செய்யுமளவில் ஸ்வாதந்திரியமாகிற குற்றம் கலசாதபடி உசிதமான கைங்கரியங்களிலே ஏவிக்கொள்ளவும் வேணும் என்றும் ப்ரார்த்தித்தார். பிறகு வநவாஸம் முடிந்து திருவயோத்தியில் எழுந்தருளிப் பெருமாள் திருவபிஷேகம் பண்ணியருளினபோது இவ்விளையபெருமாள், தம்மோடு கூட அடிமை செய்கைக்கு ஒருவருமில்லாத தனிக்காட்டிலே தாம் ஒருவராகவே அடிமை செய்து கைங்கர்ய ருசியைப் பெருக்கிக்கொண்டபடியாலே ஸ்ரீ பரதாழ்வான் முதலானோரோடு ஸமமாகத் தாமும் ஓரடிமை செய்து நிற்கமாட்டாமல் திருவெண் கொற்றக்குடையெடுக்கை, திருவெண்சாமரம் பணிமாறுகையாகிற இரண்டு அடிமையையும் ஏககாலத்திலே தாமே செய்தார். [இந்த வ்ருத்தாந்தம் ஸ்ரீ ராமாயணத்தில் இல்லை ; பாத்மபுராண உத்தர கண்டத்தில் நாற்பத்தொன்பதாம் அத்தியாயத்தில் உள்ளது.]

இவ்விடத்து மூலத்திலே "காட்டில் தனியிடத்தில் ஸ்வயம்பாகத்திலே வயிற்றைப் பெருக்கினபடியாலே ஒப்பூணுண்ணமாட்டாதே" என்றதற்குப் பொருள்:—தானொருவனே புஜிக்கத் தான் பண்ணிக்கொள்ளுகிற தளிகையிலே கொஞ்சம் ப்ரஸாதம் அதிகமாகி அது சேஷித்தால் வ்யர்த்தமாகப் போகவொண்ணாதென்று கஷ்டப்பட்டு புஜிக்க, இங்ஙனே புஜித்து வருகையாலே கனங் குழையிடக் காது பெருக்குகிற நியாயத்தாலே வயிற்றைப் பெருக்கினவன் பங்க்திபோஜநம் பண்ணமாட்டாதாப்போலே என்று த்ருஷ்டாந்த முறையிலே கொள்ளவேணும்.

84. "பெரியவுடையார் என்கிற ஸ்ரீஜடாயுமஹாராஜர்—பெருமாள் பஞ்சவடியிலெழுந்தருளித் தம்மை அங்கீகரித்த நாள் தொடங்கித் திருவடிகளுக்கு மிகவும் அணுக்கராய்ப் பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிற ஆச்ரமத்துக்கு அருகிலே வஸியாநிற்கச் செய்தே அசிந்திதமாக ராவணன் வந்து பிராட்டியைப் பிரித்துக்கொண்டுபோக, அப்போது பிராட்டி இவரை ஒரு மரத்தின்மேலே கண்டு "என்னை இவன் இப்படி அபஹரித்துக்கொண்டு போகாநின்றான்" என்று இவர்பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிட, உறங்கிக்கொண்டிருந்த இவர் அக்கூக்குரல் கேட்டு உணர்ந்து ராவணன் கொண்டுபோகிறபடியைக் கண்டு "உனக்கு இந்த அநீதி ஆகாதுகாண்" என்று தர்மோபதேசம் பண்ணினவளவில் அவன் கேளாமையாலே "நம் உயிரோடே இந்தப் பரிபவத்தைக் கண்டிருக்கக் கடவோமல்லோம் ; யுத்தம் பண்ணி மீட்குதல், இல்லையாகில் மரணமடைதல், ஆகிய இரண்டத்தொன்று செய்யக்கடவோம்" என்று துணிந்து அவனோடே பெரிய யுத்தத்தைப் பண்ணி அவன் கையாலே அடிபட்டு விழுந்து தம் திருமேனியை விட்டார்.

பிள்ளை திருநறையூரரையர், கீழ்நாட்டிலே உள்ள திருநாராயணபுரம் என்கிற திவ்ய தேசத்திலே வேதநாராயணப் பெருமாளை ஸேவிக்கவேணுமென்று ஸகுடும்பமாக அங்கு எழுந்தருளின வளவிலே சில ப்ரதிகூலர்கள் அந்த ஸந்நிதியிலே நெருப்பைப் பற்றவைக்க, உள்ளிருப்பவர்களெல்லாரும் புறப்பட்டு ஓடிப்போகச் செய்தே அந்த எம்பெருமான் திருமேனிக்கு அழிவு வருகிறபடியைக் கண்டு பொறுக்கமாட்டாத ப்ரேமத்தின்

85. உபாயத்துக்கு, சக்தியும் லஜ்ஜையும் யத்நமும் குலையவேணும் ; உபேயத்துக்கு ப்ரேமமும் தன்னைப் பேணாமையும் தரியாமையும் வேணும்.

86. இவனுக்கு வைதமாய் வருமதிறே த்யஜிக்கலாவது, ராகப்ராப்தமாய் வருமது த்யஜிக்கவோண்ணாதிறே.

87. உபாயத்வாநுஸந்தாநம் நிவர்த்தகம் ; உபேயத்வாநுஸந்தாநம் ப்ரவர்த்தகம்.

கனத்தாலே தாமும் கூட முடிவதாக இவர் நிற்கையாலே மக்களும் இவரை விட்டுப் போகோம் என்றிருக்க ஸகுடும்பமாக திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தைக் கட்டிக்கொண்டு திருமேனியை விட்டார்.

க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் ராஸக்ரீடா ஸமயத்தில் திருக்குழலோசையைக் கேட்ட ஆயர் மாதர் ஸ்ரீ ப்ருந்தாவநத்தேறப் போகப் புறப்பட்ட வளவிலே மாமியார் மாமனார் கட்டளையை மீறிப்போவார் சிலரும் அதற்கு அடங்கி நிற்பார் சிலருமாயிருக்க, ஒரு ஆய்ப்பெண் மாமனாரை மீறிப்போகமாட்டாமல் நின்று கண்ணபிரானைத் தியானம் பண்ணி அவனிடத்தே நெஞ்சு பதிந்திருக்கையாலே வந்த நிர்மல ஸுகத்தாலும், அவனைக் கிட்டப் பெறாமையாலுண்டான அளவற்ற துக்கத்தாலும் ஸகல புண்ய பாபங்களும் கழியப்பெற்று அவனைப் பெறாது தரிக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்குகையாலே இவளுக்குத் தான் உபேக்ஷிக்க வேண்டாதபடி தேஹம் தன்னடையே வீடுபெற்றது.

[இந்த ஆய்ப்பெண்ணுக்கு ஒருபெயர் கூறப்படவில்லை ; இவளைப்பற்றி ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் சொல்லப்புக்க இடத்தில் "காசித்" என்று தொடங்கி "சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்ம ஸ்வரூபிணம், நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா" என்று கூறப்பட்டிருத்தலால் "சிந்தயந்தீ" என்ற குண நாமத்தால் இவளை நம் பூருவாசாரியர்கள் வ்யபதேசித்தருளினர்.]

85. "உபாயத்துக்குப் பிராட்டியையும் த்ரௌபதியையும் திருக்கண்ணமங்கையாண்டானையும்போலே இருக்கவேணும்; உபேயத்துக்குப் பெரியவுடையாரையும் பிள்ளை திருநறையூரரையரையும் சிந்தயந்தியையும்போலே இருக்கவேணும்" என்று சொன்னதின் கருத்து யாதெனில் : (1) உபாயத்தில் அதிகரிக்கும்போது—தன்னைத்தானே காப்பாற்றிக்கொள்ளுகைக் குறுப்பான சக்தி குலையவேணும் (பிராட்டிக்குப்போலே.) (2) தான் பற்றுகிற உபாயத்துக்கு விரோதிகளானவற்றை விடுமளவில் "நாட்டார் சிரிப்பர்களே" என்று கூசும்வெட்கத்தை விடவேணும் (த்ரௌபதிபோலே;) (3) தன் பாரதந்திரியத்துக்கு விரோதியாகத் தான் பண்ணும் முயற்சி மாளவேணும் (திருக்கண்ணமங்கையாண்டானுக்குப்போலே.) இனி உபேயத்தில் அதிகரிக்கும்போது (1) சேஷியைப் பிரியாதே "எல்லாவடிமையும் அவன் ஏவினபடி செய்யவேணும்" என்னும் ப்ரேமம் பிறக்கவேணும் (இளைய பெருமாளுக்குப் போலே.) (2) அத்தலைக்கு ஒரு கெடுதி வந்தால் அதுகண்டு ஆற்றாமல் தன் உடம்பை உபேக்ஷிக்கை வேணும் (பிள்ளை திருநறையூரரையர்க்குப்போலே.) (3) அத்தலையோடே கூடி அநுபவிக்கப் பெறுவிடில் தரித்திருக்கமாட்டாமல் மூச்சடங்கும்படியான நிலைமை நேரவேணும் (சிந்தயந்திக்குப்போலே;) ஆகையாலே, அவர்களைப் போலே இருக்கையாவது—இவ்வதிகாரங்களை உடையராகை என்று கருத்து.

86. "எம்பெருமானுக்காகத் தன் உடம்பை முடித்துக்கொள்வது மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாம்" என்று ஆக்நேயம், வாயவ்யம், வாமநீயம் முதலிய புராணங்களிலும் ஸ்ரீ மஹாபாரதாதி இதிஹாஸங்களிலும் கூறப்பட்டிருப்பதால் இப்படி மோக்ஷஸாதநமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிற பகவதர்த்தமான ஸ்வதேஹத்யாகமானது வேறொன்றை உபாயமாகப் பற்றாத ஸித்தோபாய நிஷ்டனுக்குக் கூடாதே: ப்ரபந்நரான பிள்ளை திருநறையூரரையர் இதை அநுஷ்டிப்பானேன்? என்னில்; "ఇదం కుర్యాత్" ["இதம் குர்யாத்"] என்று ஒரு விதியடியாகவருகிற ஸாதநாநுஷ்டாநம் விவேகிகளுக்கு விடத்தக்கதேயன்றி, பிரிந்து ஆற்ற முடியாதபடி பரம போக்யமுமாய் வகுத்ததாயுமுள்ள விஷயத்தில் விதிப்ரயுக்தமல்லாமல் ராகப்ரயுக்தமாக வரும் அநுஷ்டானம் வருந்தியும் விடப்போகாது.

87. விதிப்ரயுக்தமாய் வருமளவில் விடக்கூடியதாகவும், ராகப்ராப்தமாய் வருமளவில் விடமுடியாததாகவும் ஆகைக்குக் காரணம் யாதெனில்; விதிப்ரயுக்தமாய் வருமள

88. அப்ராப்த விஷயங்களிலே ஸக்தனானவன் அதுலபிக்கவேணும் என்றிராநின்றால், ப்ராப்தவிஷயப்ரவணனுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

89. அநுஷ்டாநமும் அநநுஷ்டாநமும் உபாய கோடியிலந்வயியாது.

90. அநந்யோபாயத்வமும் அநந்யோபேயத்வமும் அநந்யதைவத்வமும் குலையும்படியான ப்ரவ்ருத்தி காணாநின்றோமிறே.

வில் தேஹத்தை விடுகையாகிற ஒரு ப்ரவ்ருத்தியில் "இது ஸாதநம்" என்கிற அநுஸந்தாநம் நடக்கையாலே அந்த அநுஸந்தாநமானது-ஸாதநமாக ஏற்பட்டிருக்கிற அந்த ப்ரவ்ருத்தியில் நின்றும் இவனை மீள்விக்கும்; ராகப்ராப்தமாய் வருமளவில், எம்பெருமானுக்கு ஒரு திங்குவரக் கண்டிருப்பதிற் காட்டிலும் நாம் முடிந்துபோகையே நல்லது என்று தேஹத்யாகத்தைப் புருஷார்த்தமாக அநுஸந்திக்கையாலே அந்த அநுஸந்தாநமானது இவனை அந்த ப்ரவ்ருத்தியிலே கொண்டு மூட்டும்.

88. இப்படி ஸாதந புத்தியில்லாமல் ஸ்வயம் புருஷார்த்த புத்தியாலே தேஹத்தைவிடும்படியான நிலைமை விளையக்கூடுமோ வென்னில்; ஸ்வரூபப்ராப்தமல்லாத ஹேய விஷயங்களிலே ஆழ்ந்தவன் தன்னை அழியமாறியாகிலும் அவ்விஷயத்தைப் பெறவேணும் என்று தன் உடம்பை விடும்படி கண்டால் ஸ்வரூப ப்ராப்தமான விலக்ஷண விஷயத்திலே ஆழ்ந்தவனுக்கு அந்த விலக்ஷண விஷயத்துக்காகத் தன்னை அழியமாறுகையாகிற விது கூடும் என்பதை விசேஷித்துச் சொல்லவேணுமோ?

[ஒரு தாஸியினிடத்தில் ஒருவன் மிக்க அன்பு உடையவனாயிருக்கையில் அவளுக்குக் கடுமையான நோய் விஞ்சினவளவிலே "இவள் நோய் தீர்ந்து எழுந்தால் நான் என் தலையை அரிந்து தருகிறேன்" என்று ஒரு தேவதைக்குப் பிரார்த்தனை பண்ணிக்கொண்டு பின்பு அப்படியே தன் தலையை அரிந்து கொடுத்தான் என்ற கதையை இங்கு நினைக்க.]

89. உபாயத்தில் அதிகரிப்பதற்கும் உபேயத்தில் அதிகரிப்பதற்கும் உடலாக மற்றும் சொல்லப்பட்ட அநுஷ்டாநங்கள் போலல்லாமல் இந்த தேஹத்யாகமானது உபாயமாக சாஸ்த்ரங்களிலே ஏற்பட்டதாகையால் ராகப்ராப்தமாய்க்கொண்டு விட முடியாததாயிருந்தபோதிலும் உபாயகோடியில் அந்வயித்தல்லது நில்லாதே என்னில்; $உபாயாதிகாரிக்கு அநுஷ்டாநமாகச் சொல்லப்பட்ட சக்தித்யாகம் முதலானவையும், உபேயாதிகாரிக்கு அநுஷ்டாநமாகச் சொல்லப்பட்ட ப்ரேமம் முதலியவையும் உபாயாதிகாரத்திலும் உபேயாதிகாரத்திலும் உள்ளடங்குகையாலே அவை எப்படி உபாயகோடியில் சேரமாட்டாவோ, அப்படியே †அநநுஷ்டாநமாகச் சொல்லப்பட்ட தேஹத்யாகமும் உபாய புத்தியோடே அநுஷ்டிக்கப்படாமல் ராகப்ராப்தமாகையாலே உபாய கோடியில் சேராது. உபேயாதிகாரத்திலுள்ளடங்குமத்தனை. [இத்தால், ஒன்று உபாயமாக சாஸ்த்ரத்தில் ஏற்பட்டபோதிலும் உபாய புத்தியோடே அநுஷ்டித்தால்தான் அதற்கு உபாயத்வம் உண்டு; இப்படி கொள்ளாவிடில் ப்ரபந்நனானவன் உபாய புத்தியில்லாமல் உபேய புத்தியோடே பண்ணுகிற புண்ய தேசவாஸம் முதலியவைகளும் உபாயகோடியிலே சேரவேண்டிவரும் என்றதாயிற்று.]

90. அதவா:—தேஹத்யாக ரூபமான இந்த ப்ரவ்ருத்தி உபாயகோடியிலே அந்வயித்தாலும் குற்றமில்லை; ஏன் குற்றமில்லை? அநந்யோபாயத்வம் என்கிற ஸ்வரூபம் குலைவது குற்றமன்றோ? என்னில், அது ப்ரேமபரவசர்க்குக் குற்றமன்று; நம் ஆழ்வார்கள் ப்ரபந்நசிகாமணிகளாயிருந்துவைத்தும் தங்களுடைய அநந்யோபாயத்வ ஸ்வரூபம் குலையும்படியாக நோன்பு நோற்கை, மடலெடுக்கை முதலியவற்றில் வியாபரித்தபடியாலும், அத்தலைக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையே புருஷார்த்தமென்றிருக்கையை விட்டு (க) "பாத நாளும் பணிவோம் நமக்கே நல்மாதலில்" என்றும் (உ) "தூமடல் தண்ணந்துழாய் மலர் கொண்டு சூடுவோம்" என்றும் அநந்யோபேயத்வம் குலையும்படி தனக்கு அதிசயம் தேடத் தொடங்குகையாலும், அநந்யதைவத்வம் குலையும்படி காமன்காலிலே விழுந்தபடியாலும்

$85-வது ஸூத்ரத்தின் கருத்துரையைக் காண்க.

†அநநுஷ்டாநமாக—ப்ரபந்நனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமான அநுஷ்டாநமாக என்றபடி.

(க) பெரிய திருமொழி 9, 3, 9. (உ) திருவாய்மொழி 5, 3, 10.

91. ஜ்ஞாநவிபாக கார்யமான அஜ்ஞானத்தாலே வருமவையெல்லாம் அடிக்கழஞ்சுபெறும்.
92. உபாய பலமாய் உபேயாந்தர்ப்பூதமாயிருக்குமது உபாய ப்ரதிபந்தகமாகாது.
93. ஸாத்ய ஸமாநம் விளம்பாஸஹமேன்றிறே ஸாதநத்துக்கேற்றம்; ஸாத்ய ப்ராவண்ய மடியாகவிறே ஸாதநத்திலிழிகிறது.
94. இவனுக்குப் பிறக்குமாத்மகுணங்க ளெல்லாவற்றுக்கும் ப்ரதாந ஹேது இந்த ப்ராவண்யம்.
95. "மாற்பால் மனஞ் சுழிப்ப," "பரமாத்மநி யோ ரக்த:" "கண்டு கேட்டுற்று மோந்து."

இவ்வளவு அதிப்ரவ்ருத்தி செய்ததும் பகவத் விஷயத்திலேயுள்ள அளவற்ற அன்பினலாத லாலும் ப்ரேமபரவசர்க்கு இவையொன்றும் குற்றமன்றென்று கொள்ளவேண்டும்.

91. *நம் ஆழ்வார்கள் செய்தவை என்று எடுத்துக்காட்டினபோதிலும் குற்றம் நற்றமாய்விடுமோ? ஆழ்வார்கள் செய்தவையாகக் கீழ்க்கூறிய செய்திகளெல்லம் கலக்கத் தாலே வந்தவைதானே; அஜ்ஞாநமடியாக வருமவை ஒன்றும் ஆதரிக்கத்தக்கதன்றே என் னில், அப்படியன்று; (க) "ஞானம் கனிந்த நலம்" என்கிறபடியே ஞானத்தினுடைய பழுத்த அவஸ்தையாகிய பக்தியின் முதிர்ச்சியாலே விளைகிற அவிவேகத்தாலே உண்டா கின்ற ப்ரவ்ருத்திவிசேஷங்களெல்லாம் மிகவும் புகழத்தக்கனவேயாம். [ஊழ்வினையடியாக உண்டாகிற அஜ்ஞாநத்தாலே செய்யப்படும் செய்திகளே இகழத்தக்கனவாம் என்றுணர்க.]*

92. *ஆனாலும் இந்த அதிப்ரவ்ருத்தியானது சேதநனிடத்தில் ஒரு ப்ரவ்ருத்தியை யும் ஸஹிக்கமாட்டாத ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்தைத் தடுக்கமாட்டாதோ? என்னில், மாட்டாது. (உ) "மயர்வற மதிநல மருளினன்" என்றும், (௩) "பேரமர்காதல் கடல்புரைய விளைவித்த காரமர் மேனி நங்கண்ணன்" என்றும், இப்படிப்பட்ட அதிப்ர வ்ருத்திக்குக் காரணமான பக்தியை உண்டாக்கினவனும் அதனை வளரச் செய்தவனும் எம் பெருமானேயாகையாலே பக்திபாரவச்யமடியாக வருகிற இந்த அதிப்ரவ்ருத்தியானது ஸித்தோபாயமான அவனுடைய க்ருஷியின் பயனாயிருக்கும்; உபேயத்தைக் கடுகப் பெற வேணுமென்ற விரைவினாலே கண்ணுஞ் சுழலையிட்டு இத்தலை படும் பாடெல்லாம் "நம்மை ஆசைப்பட்டு இப்படிப் படப் பெறுவதே!" என்று அவன் முகம் மலருகைக்கு உறுப் பாகையாலே மடலெடுக்கை முதலான இந்த அதிப்ரவ்ருத்திகள் அவன் முகமலர்த்திக்காகப் பண்ணும் கைங்கரியம்போன்று உபேயத்திலே உள்ளடங்கும்; ஆகையாலே ஸித்தோ பாயத்தின் க்ருஷிபலமாய் உபேயத்தில் அந்தர்ப்பூதமாயிருக்கிற இந்த அதிப்ரவ்ருத்தி யானது ஸித்தோபாயத்தின் கார்யகரத்வத்தைத் தடுக்கமாட்டாது.*

93. *இன்னமும்; மற்ற உபாயங்களை விட்டிட்டு ஸித்தோபாயத்தைப் பற்று கிறது ஏதுக்காக? பால்தானே மருந்தாகிறுப்போலே உபேயமானது தானே உபாயமாகை யாலே போக்யதையில் உபேயத்தோடு ஒத்திருக்குமென்றும், உபேயத்தைப் பெறுவிக்கு மளவில் காலதாமதம் பொறுமல் கடுகப் பெறுவித்துவிடுமென்றுமன்றோ உபாயாந்தரங் களிற் காட்டில் ஸித்தோபாயத்துக்கு ஏற்றம். ஆகையாலே உபேயத்தைக் கடுகப் பெற வேணுமென்ற ப்ராவண்யாதிசயத்தால் கண்ணுஞ்சுழலையிட்டுச் செய்கிற இந்த அதிப்ரவ்ருத் திகள் எம்பெருமான் மேல்விழுந்து காரியம் செய்கைக்கு உடலாகுமேயொழிய அதற்குத் தடையாகமாட்டாது.*

94. *இச்சேதநனுக்கு உண்டாகத்தக்க ஆத்ம குணங்கள் பல உண்டு; அவை உண்டாவதற்கு அநுகூல ஸஹவாஸம், சாஸ்த்ரப் பயிற்சி, ஆசார்யோபதேசம், ஆஹாரசுத்தி முதலானவை காரணமென்று நினைக்கக்கூடும். ஆனல் அவற்றிற் காட்டிலும் கீழ்க்கூறிய ப்ராவண்யாதிசயமே முக்கியமான காரணமாகும். பகவத் விஷயத்தில் ப்ராவண்யம் விஞ்ச விஞ்ச ஆத்மகுணங்கள் கொழுந்துவிடுமென்கை.*

95. 1. "*மாற்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர் தோள் கைவிட்டு*" என்றும், "பரமாத்மநி யோ ரக்தோ விரக்தோ பரமாத்மநி" என்றும், (ரு) ஒண்டொடியாள் திருமகளும்

(க) இராமாநுசநூற்றந்தாதி. (உ) திருவாய் மொழி 1, 1, 1. (௩) திருவாய்மொழி 5, 3, 4.
(ச) மூன்றுந்திருவந்தாதி 14. (ரு) திருவாய் மொழி 4, 9, 10.

96. ஆத்மகுணங்களில் ப்ரதாநம் சமமும் தமமும்.

97. இவை யிரண்டுமுண்டானால் ஆசார்யன் கைபுகுரும்; ஆசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் கைபுகுரும்; திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் கைபுகுரும்; ஈச்வரன் கைபுகுந்தவாறே, "வைகுந்தமாநகர் மற்றது கையதுவே" என்கிறபடியே ப்ராப்யபூமி கைபுகுரும்.

98. ப்ராப்யலாபம் ப்ராபகத்தாலே; ப்ராபகலாபம் திருமந்த்ரத்தாலே; திருமந்த்ரலாபம் ஆசார்யனாலே; ஆசார்யலாபம் ஆத்மகுணத்தாலே.

99. இதுதான் ஐச்வர்யகாமர்க்கும் உபாஸகர்க்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் வேணும்.

100. மூவரிலும் வைத்துக்கொண்டு மிகவும் வேண்டுவது ப்ரபந்நனுக்கு.

101. மற்றையிருவர்க்கும் நிஷித்தவிஷய நிவ்ருத்தியே யமையும்; ப்ரபந்நனுக்கு விஹித விஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்.

நீயுமே நிலாநிற்பக் கண்ட சதிர்கண்டு—கண்டு கேட்டுற்று மோந்து உண்டுழலு மைங்கருவி கண்ட வின்பம் தெரிவரியவளவில்லாச் சிற்றின்பம்—ஒழிந்தேன்" என்றும் உள்ள ஸூக்திகள் இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திக்கத்தகும்.

96. *அந்த: கரணத்தை அடக்குகையாகிற சமமும், பஹிரிந்திரியங்களை அடக்குகையாகிற தமமும், ஆத்ம குணங்களெல்லாவற்றினுள்ளும் முக்கியமாம்.*

97—98. *இந்த சமதமங்கள் இரண்டும் அமையப்பெற்றால் இவ்வாத்ம குணத்தைக் கண்டு உகந்து ஆசார்யன் பெரிய திருமந்த்ரத்தை இவனுக்கு அர்த்தத்தோடே உபதேசிக்கும்படி வசப்படுவன். திருமந்த்ரம் ஆசார்யனுக்கு அதீநமாகையாலே அவ்வாசார்யன் கைபுகுந்தவாறே திருமந்த்ரம் இவன் நெஞ்சிலே நன்கு பதிந்துவிடும். எம்பெருமான் திருமந்த்ரம் இட்ட வழக்காயிருக்குமவனாகையாலே அத்திருமந்த்ரம் கைபுகுந்தவாறே ஈச்வரன் இவனுக்கு ஸர்வாபீஷ்ட பலப்ரதனும்படி கைபுகுவன். உபய விபூதியும் ஈச்வரனிட்ட வழக்காகையாலே அவன் கைபுகுந்தவாறே ஸ்ரீவைகுண்டம் இவனுக்கு மிகவும் எளிதாய்விடும். ஆகவே, உபேயத்தைப் பெறுவிப்பது உபாயம்; உபாயத்தைப் பெறுவிப்பது திருமந்த்ரம்; திருமந்த்ரத்தைப் பெறுவிப்பவன் ஆசார்யன்; ஆசார்யனைப் பெறுவிப்பது ஆத்மகுணம் என்றதாயிற்று.*

99. *இந்த சமதமங்கள் ஐச்வரியத்தை விரும்புமவர்கட்கும் உபாஸகர்கட்கும் ப்ரபந்நர்கட்கும் வேணும்; (க) "படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத்து ஐம்புலன் வென்று" (உ) "புன்புலவழி யடைத்து அரக்கிலச்சினைசெய்து, நன்புலவழி திறந்து ஞானநற்சுடர் கொளீஇ," (ங) அடக்கரும் புலன்களைந்தடக்கி ஆசையாமவை, துடக்கறுத்து வந்து நின் தொழிற்கணின்ற வென்னை" என்னுமிப்பாசுரங்கள் மூன்றும் இவ்வர்த்தத்துக்கு க்ரமேண ப்ரமாணம்.*

100. *இக்குணங்கள் கீழ்க்கூறியபடி மூவர்க்கும் வேணுமேயாகிலும் ப்ரபந்நாதிகாரிக்குத்தான் மிகவும் அதிகமாக வேண்டும்.*

101. *சப்தாதி போகத்தில் விருப்பமுள்ளவனான ஐச்வர்யகாமனுக்கும் உபாயாந்தர நிஷ்டனான உபாஸகனுக்கும் சாஸ்த்ரத்தில் மறுக்கப்பட்டுள்ள பரஸ்த்ரீ ஸங்கமாதிகள் மாத்திரம் தவிர்ந்தால் போரும்; அவ்விருவர்களிற் காட்டிலும் நெடுவாசி பெற்றிருக்கிற ப்ரபந்நாதிகாரிக்கோவென்னில் சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிற தன் மனைவிப்புணர்ச்சியையும் தவிர்வது அவர்களிற்காட்டில் ஏற்றம்.*

[ப்ரபந்நனுக்கு "அநந்ய போக்யத்வம்" என்று ஒரு ஸ்வரூபம். அதாவது எம்பெருமானைத் தவிர்த்து மற்றொன்றையும் போக்யமாகக் கொள்ளாமை. தன் மனைவிப் புணர்ச்சியில் தர்ம புத்தியினாலே ப்ரவர்த்தித்தாலும் அதில் போக்யதாபுத்தியானது எவ்வகையினாலாவது வந்து சேர்ந்துவிடுமாகையால் அப்போது அநந்ய போக்யத்வ ஸ்வரூபம்

(க) திருவாய்மொழி ௪, 1, 9. (உ) திருச்சந்தவிருத்தம். 76. (ங) திருச்சந்தவிருத்தம். 95.

102. இதுதான் சிலர்க்கழகாலே பிறக்கும்; சிலர்க்கருளாலே பிறக்கும்; சிலர்க்காசாரத்தாலே பிறக்கும்.
103. பிறக்கும் க்ரமமேன் என்னில்; அழகு அஜ்ஞாநத்தை விளைக்கும்; அருள் அருசியை விளைக்கும்; ஆசாரம் அச்சத்தை விளைக்கும்.
104. இவையும் ஊற்றத்தைப்பற்றச் சொல்லுகிறது.
105. அருசி பிறக்கும்போதைக்கு தோஷதர்சந மபேக்ஷிதமாயிருக்கும்.
106. அது ப்ரதான ஹேதுவன்று. 107. அப்ராப்ததையே ப்ரதாந ஹேது.
108. பகவத் விஷயத்திலிழிகிறதும் குணங்கண்டன்று; ஸ்வரூப ப்ராப்த மேன்று.

குலைந்துவிடுமென்று "ப்ரபந்நனுக்கு விஹிதவிஷய நிவ்ருத்தி தன்னேற்றம்" என்றருளிச்செய்யப்பட்டது. இந்த ப்ரகரணத்திலே "ஆர்வசன பூடணத்தின் ஆழ்பொருளெல்லாமறிவார். ஆரது சொன்னேரிலனுட்டிப்பார்—ஓரொருவ, ருண்டாகிலத்தனை காணுள்ளமே யெல்லார்க்கு மண்டாததன்றேவது" என்ற உபதேச ரத்தினமாலைப் பாசுரம் ஸ்மரிக்கத்தக்கது.]

102. *ஸ்வதாரத்தில் போக்யதா புத்தியால் ப்ரவர்த்திக்கை தவிர்ந்தாலன்றோ தர்ம புத்தியால் ப்ரவர்த்திக்கைக்குப் பரிஹாரம் பண்ணக்கூடும்; நெடுநாளாக வாஸனை பண்ணிவந்த விஷயங்களில் வெறுப்புத்தான் எப்படி பிறக்கக்கூடும்? என்னில்; "பக்திபாரவச்யத்தாலே ப்ரபந்நர்" என்று சொல்லப்பட்டவர்களும் பகவத் தத்வத்தை ஸாக்ஷாத்கரித்தவர்களுமான ஆழ்வார்களுக்கு இவ்விஷய ப்ரவ்ருத்தியின் நிவ்ருத்தியானது எம்பெருமானுடைய ஒப்புயர்வற்ற வடிவழகில் ஈடுபாட்டாலே பிறக்கும். "ஜ்ஞாநாதிக்யத்தாலே ப்ரபந்நர்" என்று சொல்லப்பட்ட பூர்வாசார்யர்களுக்கு விஷயப்ராவண்யம் அறும்படி எம்பெருமான் பண்ணும் பரம கிருபையாலே நிவர்த்திக்கும். "அஜ்ஞானத்தாலே ப்ரபந்நர்" என்று சொல்லப்பட்ட அஸ்மதாதிகளுக்கு முன்னோருடைய ஆசாரங்களை அநுஸந்திக்க நிவர்த்திக்கும்.*

103. *ஆக மூன்று அதிகாரிகளுக்கும் மூன்று ஹேதுக்களாலே விஷயப்ராவண்ய நிவ்ருத்தி பிறக்குமளவில் அது பிறக்கும் விதம் என்னென்னில்; எம்பெருமானுடைய வடிவழகில் ஈடுபடுகிற ஆழ்வார்களுக்கு அந்தவடிவழகு சித்தாபஹாரியாகையாலே விஷயாந்தரத்தை ஒரு சரக்காக அறியாதபடி ஆக்கிவிடும். ஆசார்யர்களுக்கு எம்பெருமானுடைய அருளானது விஷயாந்தரங்களைக்காணும்போது அருவருத்துக் காரித்துமிழ்ந்துபோம்படி பண்ணும். அஸ்மதாதிகளுக்கு முன்னோருடைய ஆசாரத்தின் அநுஸந்தாநமானது—அவர்கள் ஆசரித்தபடி செய்யாவிடில் நமக்கு அநர்த்தமே பலிக்குமென்று விஷயஸ்பர்சத்தில் இழிய நடுங்கும்படி பண்ணும்.*

104. *இப்படி ஒவ்வொருவர்க்கு ஒரொன்றைக்காரணமாகச் சொல்லுகிறதும் அவ்வவற்றில் அவ்வவர்களுக்குண்டான உறைப்பைப்பற்றச் சொல்லுகிறது.*

105—107. *பகவத் விஷயத்தின் வைலக்ஷண்யாதிசயத்தாலே விஷயாந்தரங்களை ஒரு பொருளாகவே அறியாமலிருக்கை கூடும்; ஆப்தரான சிஷ்டர்களுடைய ஆசாரத்தின் அநுஸந்தாநத்தாலே நிஷித்த விஷயஸ்பர்சத்திலும் விஹித விஷய ஸ்பர்சத்திலும் அச்சம் விளையக்கூடும்; நெடுநாளாக ஆசைப்பட்டு மேல்விழுந்து போந்தவிஷயங்களில் த்வேஷமாகிற அருசி பிறப்பது அரிதன்றோ? அப்படிப்பட்ட அருசியானது எம்பெருமானது அருளாலே பிறக்கவேணும். அப்படிப் பிறக்கும்போது—போக்யதா புத்தியோடே அணைக்கப்படுகிற ஸ்திரீகளின் சரீரம் தீண்டாவழும்பும் செந்நீரும் சீயுநரம்பும் செறிதசையும் வேண்டாநாற்றமும் மிகுந்திருக்கிறதென்றும், போகந்தான் அல்பமாயும் அநித்தியமாயும் துன்பத்தோடு கூடினதாயும் அநர்த்தத்தை விளைவிக்கக்கூடியதாயு மிருக்கிறதென்றும் தோஷங்களைப் பகுத்தறியவேணும். ஆனால் விஷயாந்தரத்தில் அருசி பிறப்பதற்கு இந்த தோஷதர்சனம் முக்கிய காரணமன்று. இதுவும் ஒரு ஹேதுவென்னலாம். பின்னை முக்கியகாரணமேதென்னில்; அநந்ய போக்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராமையேயாம்.*

108. *பகவத் விஷயத்தில் குணங்கண்டு இழிகிறப்போலே விரக்திக்கும் தோஷதர்சனமே காரணமாலோவென்னில்; பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுகிறதும் அத்தலையி*

109. இப்படி கொள்ளாதபோது, குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தியும், தோஷாநுஸந்தாநதசையில் ஸம்ஸாரத்தில் ப்ரவ்ருத்தியும் கூடாது.

110. "கொடியவென்னெஞ்சமவனென்றேகிடக்கும்" "அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடி யன்றி நயவேன்" என்றுநின்றார்களிறே.

111. குணக்ருத தாஸ்யத்திலுங்காட்டில் ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்ய மிறே ப்ரதாநம்.

லுள்ள கல்யாண குணங்களடியாகவன்று; இவ்வாத்மாவுக்கு வகுத்த விஷயமென்னுமத் தாலேயாம்.

109. இப்படி கொள்ளாமல் பகவத் விஷய ப்ராவண்யத்துக்கு குண தர்சநமும், விஷயவிரக்திக்கு தோஷ தர்சநமுந்தான் காரணமென்று கொண்டால் வரும்கேடு என் என்னில்; பிரிவாற்றாமை கரை புரண்டு பெருவிடாய்ப் பட்டுத் துடித்து வருந்தும்போது சடக்கென வந்து முகங்காட்டாமையாலே "பகவத் விஷயம் குணஹீநம்" என்று சிந்திக் கும்படி நேர்ந்துவிடுகிறது; அத்தசையில் பின்னையும் 'அவனையல்லது அறியேன்' என்று அவன் பக்கலிலே அதிக விருப்பத்தைப் பண்ணும்படியா யிருக்கிறதேயொழிய அடியோடு விட்டிடும்படியாயில்லை. ஆகவே, குணங் கண்டுதான் பகவத் விஷயத்தில் இழிகிறது என்று கொண்டால் கீழ்க் கூறியபடி குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத் விஷயத்தை விட்டுவிடவேண்டிவரும்; அப்படி காணாமையாலே பகவத் விஷயப்ரவ்ருத்திக்கு குண தர் சனத்தைக் காரணமாகக்கொள்வது சேராது. இவ்வாறாகவே விஷயாந்தரத்தில் அருசி பிறப்பதற்கும் தோஷ தர்சநத்தைக் காரணமாகக்கொள்வதுகூடாது; *கொண்ட பெண்டிர் மக்களுற்றார் சுற்றத்தவர் பிறருமாய் க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளுமாய் சப்தாதி போகங்களை அநுபவித்திருக்கையாகிற ஸம்ஸாரத்தில் துயர் துன்பம் அல்லல் துக்கம் தளர்வுமயமான தோஷமிகுதியை ப்ரத்யக்ஷமாக அறிந்து அநுஸந்தியா நிற்கச்செய்தேயும், அந்த ஸம்ஸா ரத்தில் அபிநிவேசம் விஞ்சுகின்றதேயன்றி ஒழியக்காணோம்; ஆகவே, விஷயாந்தர விரக் திக்கு தோஷதர்சநம் காரணமென்று கொண்டால் கீழ்க்கூறியபடி தோஷதர்சநமுள்ள விடத்தும் விரக்தி பிறக்கக் காணாமையாலே அதனைக் காரணமாகக் கொள்ளக்கூடாது. ப்ராப்தியும் அப்ராப்தியுமே ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகளுக்குக் காரணமென்று தேறியதாம்.

110. குணஹீநமென்று நினைத்த தசையில் பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி எங்கே கண்டிருக்கிறதென்னில்; (க) "கடியன் கொடியன் நெடியமால் உலகங்கொண்ட வடியன், அறிவருமேனிமாயத்தன்" என்று—அவன் ஸ்வகார்யபரன், பிறர்நோவு அறியாதவன், ஒருவர்க்கு மெட்டாதவன், வஞ்சகன், ஒருவர்க்குமறியமுடியாத தன்மையை யுடையவன் என்றிப்படியாக அவனுடைய குணக்கேடுகளைச் சொல்லி, (உ) "ஆகிலுங்கொடிய என் னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்குமெல்லே" என்று—இப்படியிருந்தாலும் மிகவும் க்ரூர மான என் நெஞ்சு அவனை யல்லது அறியாதே யிராநின்றதீ! என்று நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்தபடியும்; (ந) "வேம்பின் புழு வேம்பன்றி யுண்ணாது, அடியேன் நான் பின்னுமுன் சேவடியன்றி நயவேன்" என்று—வேம்புக்கு இட்டுப் பிறந்த புழுவானது அந்தவேம்பையே உண்பதொழியக் கரும்பைக்கண்டாலும் விரும்பாது; அப்படியே "கள்வா கடல் மல்லைக் கிடந்த கரும்பே!" என்னும்படி பரம போக்யனான நீதானே வேம்புபோலே விரஸப் பட்டபோதிலும் வகுத்த சேஷியான உனது திருவடிகளையொழிய விரும்பமாட்டேன் என்று திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செய்தபடியும் நோக்குக.

111. இப்படி பகவத் விஷய ப்ரவ்ருத்திக்கு குணதர்சநம் காரண மன்றென்று அடியோடு மறுத்துவிடலாமா? "அஹமஸ்யாவரோ ப்ராதா குணைர் தாஸ்ய முபாகதஃ" என்ற இளையபெருமாள் வார்த்தையை நோக்குமிடத்து, பெருமாளிடத்தில் குணங்களைக் கண்டுதான் இளையபெருமாள் அவர்க்கு ஆட்பட்டார் என்று விளங்குகின்றதே; இதற்குப் போக்கு என்? எனின்; குணங்களுக்குத்தோற்று அடிமையாயிருக்கை யென்கிற விஷயம் உலகத்திலேயே கிடையாதென்று சொல்லவரவில்லை; சேஷத்வத்தைக்கொண்டே நிரூபிக்க வேண்டியதான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து அடிமையாயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபப்ரயுக்த

(க) திருவாய்மொழி 5. 3. 5. (உ) திருவாய்மொழி 5. 3. 5. (ங) பெரிய திருமொழி 11. 8. 7.

112. அநஸூயையைக்குப் பிராட்டியருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

113. பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி பின்னைச் சேருமோ வென்னில், அதுக்கடி ப்ராவண்யம்; அதுக்கடி ஸம்பந்தம்; அதுதான் ஔபாதிக மன்று; ஸத்தாப்ரயுக்தம்.

114. அந்த ஸத்தை ப்ராவண்யகார்யமான அநுபவமில்லாதபோது குலையும்; அது குலையாமைக்காக வருமவையெல்லாம் அவர்ஜநீயங்களுமாய் ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும்; ஆகையாலே பகவத்விஷய ப்ரவ்ருத்தி சேரும்.

முதல் ப்ரகரணம் முற்றுப்பெற்றது.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

மான தாஸ்யத்திற்காட்டிலும் குணப்ரயுக்தமான தாஸ்யம் தாழ்ந்தது. ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான தாஸ்யமே முக்கியமாகும். ஆனால் இளையபெருமாளுடைய அடிமை தாழ்ந்ததோ என்று சங்கிக்கவேண்டா; பெருமாள் குணங்களிற் சிறந்தவராகையாலே குணப்ரயுக்தமான தாஸ்யமும் தமக்கு அவர் பக்கலிலே உண்டென்னுமிடத்தைச் சொன்னாரத்தனை. "பால்யாத் ப்ரப்ருதி ஸுஸ்நிக்த:" என்று—திருத்துழாய் பரிமளத்தோடே அங்குரிக்குமா போலே ராமபக்தியோடே கூடப்பிறந்தவரிறே இளையபெருமாள்.

[குணப்ரயுக்தமான தாஸ்யமானது ஔபாதிகமாகையாலே அப்ரதாநம்; மற்றையது நிருபாதிகமாகையாலே ப்ரதாநம் என்பது ஸாராம்சம்.]

112. இவ்வர்த்தத்துக்கு ஸம்வாதமாகப் பிராட்டியருளிச் செய்த வார்த்தையுமொன்றுண்டு; அதாவது அத்ரிபகவானுடைய ஆச்ரமத்திலே பெருமாள் எழுந்தருளி மஹர்ஷியை அநுவர்த்தித்திருந்த பின்பு அவருடைய பத்தினியான அநஸூயையைப் பிராட்டி அநுவர்த்தித்திருக்கிற வளவிலே, அவள் பிராட்டியைப் பார்த்து 'உற்றாரையும் செல்வத்தையும் விட்டுப் பெருமாள் பின்னே காட்டுக்கு வந்தவிது தைவயோகத்தாலே உமக்கு நன்றாகக் கூடிற்று; நகரத்திலிருக்கிலுமாம், காட்டிலிருக்கிலுமாம்; நல்லவனாகிலுமாம், தீயவனாகிலுமாம்; பெண்டிர்க்குத் தைவம் பர்த்தாவே கிடீர் நீர் இப்படியே எப்போதும் பெருமாள் விஷயத்தில் அநுகூலித்திரும்' என்று சொல்ல; பிராட்டி வெட்கமடைந்து கவிழ்தலையிட்டிருந்து "எனக்குப் பெருமாள் பக்கல் அநுராகம் ஸ்வரூபமாகவே உண்டாயிருக்கச் செய்தே அவர் தாம் குணங்களிற் சிறந்தவராகையாலே என்னுடைய அநுராகத்தை குணப்ரயுக்தமாக நினைப்பர் நாட்டார்; எப்போதாவது ஒரு ஸமயம் அவரைக் குணங்களை விட்டுப் பிரித்துக் காட்டக் கூடுமாகில் அப்போது என்னுடைய அநுராகம் ஸ்வரூபப்ரயுக்தமென்பது நன்கு விளங்கும்; அப்படி ஒரு நொடிப்பொழுதும் காட்ட முடியாதபடி அவர் எப்பொழுதும் ஸமஸ்த கல்யாண குணாம்ருதோததியாக இருப்பதால் நான் அவர் பக்கல் இருக்குமிருப்பை அறிவிக்கப் பெறுகின்றிலேன்; அவர் குணஹீநருமாய் விரூபருமாயிருந்தபோதிலும் நான் அவர் பக்கல் இப்படியேகாணுமிருப்பது என்றாள்-என்பதாம்.

113—114. இப்படி ஸ்வரூப ப்ரயுக்தமான அடிமையே ப்ரதாநமாகில், சேஷி செய்தபடி கண்டிருக்குமதொழிய அநந்யோபாயத்வம் முதலிய ஸ்வரூபம் குலையும்படி அவ்விஷயத்தைக் குறித்துப் பண்ணுகிற ஸ்வப்ரவ்ருத்தி கூடுமோவென்னில்; கூடும். பகவத் விஷயத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி உண்டாவதற்குக் காரணம் அவ்விஷயத்திலுள்ள ப்ராவண்யம்; அதாவது—அளவற்ற அன்பு. அந்த ப்ராவண்யத்துக்குக் காரணம் சேஷசேஷிபாவமாகிற ஸம்பந்தம். அந்த ஸம்பந்தந்தான் குணப்ரயுக்தமாய் வருவதன்று; இவ்வாத்மாவினுடைய ஸத்தையே பிடித்து உள்ளதொன்று. ஆகவே, ஸத்தாப்ரயுக்தம் ஸம்பந்தம்; ஸம்பந்த ப்ரயுக்தம் ப்ராவண்யம் என்றதாயிற்று. அந்த ப்ராவண்யத்தின் காரியம் பகவதநுபவம். அந்த அநுபவமில்லாதபோது ஸத்தையானது க்ஷணகாலமும் நில்லாது. அந்த ஸத்தை அழியாமைக்கு உறுப்பாக வருகிற மடலெடுக்கை முதலான ஸகல ப்ரவ்ருத்திகளும்—பகவதநுபவமொழியத் தரிப்பில்லாமையாலே தவிருவோமென்றாலும் தவிரப்போகாதவையுமாய், எல்லாம் சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்குமவையாகையாலே ஸ்வரூப ப்ராப்தங்களுமாயிருக்கும். ஆகையாலே பகவத் விஷயத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தி கூடுமென்றதாயிற்று.

115. ப்ராபகாந்தர பரித்யாகத்துக்கும் அஜ்ஞாநாசக்திகளன்று, ஸ்வரூப விரோதமே [ப்ரதான ஹேது.
116. ப்ராபகாந்தரம் அஜ்ஞர்க்கு உபாயம்.
117. ஜ்ஞாநிகளுக்கு அபாயம். 118. அபாயமாய்த்தது ஸ்வரூப நாசகமாகையாலே.
119. " நெறிகாட்டி நீக்குதியோ " என்னுநின்றதிறே.
120. " வர்த்ததே மே மஹத் பயம் " என்கையாலே பயஜநகம் ; " மா சுச: " என்கையாலே சோக ஜநகம்.

(எம்பெருமானுக்கும் தனக்கும் ஸத்தையே பிடித்து உள்ள ஸம்பந்தத்தை உணர்ந்து அன்பு மீதூர்ந்து அதனுல் அவ்வெம்பெருமானை க்ஷணகாலம் அநுபவியாதிருந்தாலும் நீரை விட்டுப் பிரிந்த மீன்போலே ஸத்தை அழியும்படி பரமபக்தி விளையப்பெற்ற உத்துங்காதிகாரி விஷயத்தில் ஸ்வப்ரவ்ருத்தியானது " அத்யந்த பக்தியுக்தாநாம் நசாஸ்த்ரம் நைவச க்ரம: " என்கிற கணக்கிலே அடிக் கழஞ்சு பெறும் என்பது ஸத்ஸம்ப்ரதாய ஸார ஸங்க்ரஹம்.)

முதல் பிரகரணம் முற்றிற்று.

இரண்டாம் பிரகரணம்

115. [விஷயாந்தரங்களை விடுவதற்கும் பகவத் விஷயத்தைப் பற்றுவதற்கும் முக்கிய காரணம் இன்னதென்பது கீழே சொல்லப்பட்டது; இந்த ப்ரஸ்தாவத்திலே, உபாயாந்தரங்களை விடுவதற்கும் முக்கிய காரணம் இன்னதென்று சொல்லப்படுகிறது இங்கு:—] ப்ரபத்தி தவிர மற்ற கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபாயங்களுக்கு ' உபாயாந்தரம் ' என்று பெயர். அவற்றை விடுவதற்குக் காரணம்—அவற்றை அறிவதற்கும் அநுஷ்டிப்பதற்கும் உறுப்பான ஜ்ஞான சக்திகளில்லாமையன்று; எம்பெருமானுக்கு மிகவும் பரதந்த்ரமாயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்துக்குச் சேராதென்னு மதுவே முக்கிய காரணம். [அதாவது:—உபாயாந்தரங்களை ஸ்வரூப விருத்தமென்கிற காரணத்தாலே விடுமத்தனையொழிய ஜ்ஞாந சக்திகளில்லாமை யென்கிற காரணத்தாலே விடக்கடவதல்ல; அப்படி விட்டால் ஒருகால் ஜ்ஞாந சக்திகளுண்டாகில் அவ்வுபாயாந்தரங்களைப் பற்ற வேண்டிவரும்; ஸ்வரூப விரோதமென்றுவிட்டாலன்றோ மறுபடியும் எப்போதும் பற்றமுடியாதொழிவது].

116. இப்படி உபாயாந்தரங்களை விரோதியென்று தள்ளிவிடலாமோ? அவையும் மோக்ஷஸாதநமாயன்றோ உள்ளன; பின்னை அவை ஆர்க்கு உபாயமென்னில், தன்னை ரக்ஷித்துக்கொள்வதில் தன் முயற்சியைக் கொஞ்சமும் ஸஹிக்கமாட்டாத ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறியப்பெறாதவர்களுக்கு அவை உபாயமாயிருக்கும்.

117-118. ஆனல் ஞானிகளுக்கு இவை எப்படியிருக்குமென்னில்; ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி உணர்ந்த ஞானிகளுக்கு இவை அபாயமாயேயிருக்கும். ஞானிகளுக்கு இவை அபாயமாவானேன்? என்னில்; அத்யந்த பாரதந்த்ரியமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு—தன் முயற்சி ரூபமான உபாயாந்தரம் கெடுதியை விளைக்குமதாகையாலே அபாயமென்னக் குறையில்லை.

119. "நெறிகாட்டி நீக்குதியோ?" என்ற பெரிய திருவந்தாதிப் பாசுரம் இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாகும். "நெறிகாட்டி"—உன்னையொழிய வேறொரு உபாயத்தைக்காட்டி, "நின்பால் நீக்குதியோ"—உன் பக்கலில் நின்றும் அகற்றப் பார்க்கிறாயோ? என்கையாலே உபாயாந்தரம் அபாய மென்பது ஸித்தம். [நீக்குகையாவது—பரதந்த்ரமான வஸ்துவை ஸ்வதந்த்ரச் செயலாகிய உபாயாநுஷ்டாநத்திலே மூட்டித் தனக்கு அசலாக்குகை யென்று கருத்து.]

120. "காலேஷ்வபிச ஸர்வேஷு திக்ஷு ஸர்வாஸு சாச்யுத-சரீரேச கதேள சாபி வர்த்ததே மே மஹத்பயம்" (ஜிதந்தா) என்று உபாயாந்தரங்களை அநுஷ்டிப்பதற்கு உரிய காலம், தேசம், தேஹம் இவற்றின் விஷயமாகவும், அவ்வுபாயாந்தர விஷயமாகவும் எனக்கு அச்சம் அதிகமாயிராநின்றது என்கையாலே ஸ்வரூப விரோதியான உபாயாந்தரம்

121. இப்படி கோள்ளாதபோது ஏதத்ப்ரவ்ருத்தியில் ப்ராயச்சித்தவிதி கூடாது.
122. திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் பணிக்கும்படி—மதிராபிந்து மிச்ரமான சாதகும்ப மய கும்பகத தீர்த்த ஸலிலம்போலே அஹங்கார மிச்ரமான வுபாயாந்தரம்.
123. ரத்நத்துக்குப் பலகறைபோலேயும் ராஜ்யத்துக்கு எலுமிச்சம்பழம் போலேயும் பலத்துக்கு ஸத்ருசமன்று.
124. தான் தரித்ரனுகையாலே தனக்குக் கோடுக்கலாவதோன்றில்லை.

ஞானிகளுக்கு அச்சத்தை விளைக்கக்கடவதாயிருக்கும். இன்னமும் கீதையிலே கண்ண பிரான் அர்ஜுநனுக்கு உபாயாந்தரங்களை உபதேசிக்க அவற்றைக் கேட்ட அர்ஜுநனுக்கு மிக வருத்தமுண்டாக, அதனைக்கண்ட கண்ணபிரான் (சரமச்லோகத்தாலே) ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான உபாயத்தை உபதேசித்து "மாசுச:—துக்கப்படாதே" என்று வருத்தத்தைத் தணித்தருளக் காண்கையாலே இவ்வுபாயாந்தரம் ஞானிகளுக்கு வருத்தத்தைப் பிறப்பிக்குமவையுமாம்.

121. *கீழ்ச் சொன்னபடியே உபாயாந்தரத்தை ஸ்வரூபநாசகமென்று கொள்ளாவிடில், "அபாயஸம்ப்லவே ஸத்ய: ப்ராயச்சித்தம் ஸமாசரேத்" இத்யாதி லக்ஷ்மீதந்த்ர வசநங்களாலே ப்ரபந்நனுனவனுக்கு அநவதாநத்தாலே உபாயாந்தரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி வந்துவிட்டால் (முன் செய்த ப்ரபத்தியை ஸ்மரிக்கையாகிற) புந:ப்ரபத்தியை ப்ராயச்சித்தமாக விதித்திருப்பது கூடாதொழியும். [ஸுராபாநத்துக்கு இன்னது ப்ராயச்சித்தமென்று விதிக்கப்பட்டிருந்தால் ஸுராபாநம் விருத்தமென்று விளங்குவதுபோல், உபாயாந்தர ப்ரவ்ருத்திக்கு இன்னது ப்ராயச்சித்தமென்று விதிக்கப்பட்டிருக்கும்போது உபாயாந்தரம் ஸ்வரூபநாசகம் என்று ஏன் விளங்காதொழியும்.]*

122. *இப்படி ஸ்வரூபநாசகமான உபாயாந்தரம் மிகவும் நிஷித்தமென்னுமிடத்துக்குத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்வதொரு பாசுரமுமுண்டு:—அதாவது "மதிராபிந்து மிச்ரமான சாதகும்ப மயகும்பகத தீர்த்தஸலிலம் போலே அஹங்கார மிச்ரமான உபாயாந்தரம்" என்பதாம். இதன் கருத்து:—தன்னோடு ஸ்வல்ப ஸம்பந்தமுடைய வஸ்துக்களையும் தன்னைப்போல நிஷித்தமாக்கக்கூடியது ஒரு மத்யபிந்து; தீர்த்த ஜலமானது ஸ்வத: பரிசுத்தம்; கெட்டிப் பொன்னுலாகிய ஒரு குடத்தில் உள்ள அந்தத் தீர்த்த ஜலத்தின் தூய்மை சொல்லவே வேண்டா. இப்படி பரமபாவநமாகிய தீர்த்த ஜலமானது கீழ்க்கூறிய ஒரு மத்ய பிந்துவோடே சேர்ந்தாற்போலாயிற்று அஹங்காரத்தோடு கூடிய உபாயாந்தரம். உபமேயத்தில் மத்ய பிந்துஸ்தாநத்தில் அஹங்காரம்; பொற்குடஸ்தாநத்தில் ஆத்ம வஸ்து; தீர்த்தஜல ஸ்தாநத்தில்-பக்தி. ஆத்மா உணர்முழுநலமாதலாலும் எம்பெருமானுக்கு அநந்யார்ஹ சேஷமாதலாலும் பரம பரிசுத்தமாயிருப்பதால் பொற்குடத்தோடு ஒக்கும். அவ்வாத்மாவினிடத்திலுள்ள பக்தியும் எம்பெருமானையே பற்றினதாகையாலே பரிசுத்தமாதலால் தீர்த்த ஜலத்தோடு ஒக்கும். பொற்குடத் தீர்த்தத்தில் மத்யபிந்து கலசாதிருந்தால் போக்யமாயிருக்கும். அப்படியே இந்த பக்தியிலும் அஹங்காரம் கலசாதிருந்தால் ஒரு குறையில்லை. அது கலசியே தீருமே.*

123. *[இன்னமும் பலத்துக்குத் தகுதியாயிராமை என்கிற தூஷணமும் இதற்கு உண்டு] த்வீபாந்தரத்திலே சிலர் பலகறையை ஆபரணமாகப் பூண்கையாலே பலகறையைக் கொடுத்தவர்களுக்கு ரத்நத்தைக் கொடுப்பார்கள்; உதாரரான அரசர்கள் ராஜ்யம் வேண்டி வந்து ஓர் எலுமிச்சம்பழத்தைக் கொடுத்தவனுக்கு ராஜ்யத்தைக் கொடுப்பார்கள். இப்படி கொடுப்பார்களென்றால் விலையுயர்ந்த ரத்நத்துக்கும் மிகப் பெருஞ்செல்வமான ராஜ்யத்துக்கும் பலகறையும் எலுமிச்சம்பழமும் நேரான ஸாதனமாக மாட்டா; அதுபோல, பக்திசபலனைப் பரமோதாரனை எம்பெருமான் இச்சேதநன் பக்கல் பக்திமாத்திரமே பற்றாசாகப் பரம புருஷார்த்தமான மோக்ஷத்தைத் தந்தருளினாலும் இந்த பக்தியானது பலத்துக்கு ஸத்ருசமான ஸாதநமல்லவாம்.*

124. *ஆனால், பலத்துக்கு ஸத்ருசமல்லாத பலகறையையும் எலுமிச்சம்பழத்தையும் உபஹாரமாகக் கொடுத்து ரத்நத்தையும் ராஜ்யத்தையும் பெறுகிறவர்கள் தான் பெறுகிறபடி என்? இங்கும் அதுபோலே யாகிறதென்னில், அப்படி சொல்லவொண்ணுது;*

125. அவன் தந்தத்தைக் கோடுக்குமிடத்தில், அடைவிலே கோடுக்கில் அநுபாயமாம்; அடைவுகேடக் கோடுக்கில் களவு வெளிப்படும்.

126. பர்த்ருபோகத்தை வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாக்குமாபோலே, இருவர்க்கு மவத்யம்.

127. வேதாந்தங்கள் உபாயமாக விதிக்கிறபடியேன் என்னில்;

128. ஔஷதஸேவை பண்ணாதவர்களுக்கு அபிமத வஸ்துக்களிலே அத்தைக் கலசியிடு வாரைப்போலே ஈச்வரனைக் கலந்து விதிக்கிறவித்தனை.

த்ருஷ்டாந்த ஸ்தலத்தில் தானும் தனக்கு உரியனாய் தனக்கென்ன ஒரு பலகறையும் எனு மிச்சம்பழமும் உண்டாகையாலே கொடுத்து வாங்கிக்கொள்ளலாம்; இங்கு அப்படி யன்றியே (க) "யானே நீ என்னுடைமையும் நீயே" என்றபடி தானும் தன் உடைமையு மாகிற இரண்டும் ஈச்வராதீனமாகையாலே தனக்கென்ன ஒன்றுமில்லாத தரித்ரனாகையால் பேற்றுக்கு உறுப்பாக அவன் விஷயத்தில் தனக்கு ஸமர்ப்பிக்கக்கூடியது ஒன்றுமில்லை.

125. சௌளத்தில் பிதாவுக்குப் புத்திரன் தக்ஷிணை கொடுப்பதுபோல், எம்பெருமான் கொடுத்ததையே அவனுக்குக் கொடுத்தாலோ வென்னில்; அப்படி அவன் கொடுத்தது தன்னையே கொடுக்குமிடத்தில் "இது எம்பெருமானுடையது" என்னும் நினைவாலே ஸமர்ப்பித்தால் அவனுடையதை அவனுக்கே கொடுத்த வித்தனையொழிய தான் ஒன்று கொடுத்ததாகாமையாலே அது பேற்றுக்கு ஸாதநமாகமாட்டாது. அன்றி, "இது நம்முடையது" என்னும் நினைவாலே ஸமர்ப்பித்தால் எம்பெருமானுடைய பொருளைக் களவு செய்தமை விளங்கும். [அழகிய மணவாளன் திருமார்பிலிருக்கிற "ராஜமஹேந்த்ரன்படி" என்கிற திருவாபரணத்தை ரஹஸ்யத்திலே திருடிவைத்து ஸதஸ்ஸிலே "பெருமாளுக்கு இஃது அடியேனுடைய ஸமர்ப்பணை" என்று கொணர்ந்து கொடுக்குமா போலேயிறே இவன் கொடுப்பது.]

126. மனைவியானவள் தான் கணவனோடே கலவி செய்கையை ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாகக் கொள்ளாமல் வயிறு வளர்க்கைக்கு உறுப்பாக்கினால் (அதாவது) கணவனோடே கலவிசெய்து விடிவோறே கைக்கூலி தரவேணுமென்று வளைத்தால், தன்னை மனைவியாக விரும்பின கணவனுக்கும் அவனுடைய மனைவியென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கும் கொத்தையாகிறாப் போலே, எம்பெருமானுடைய வைலக்ஷண்யத்தை அநுபவிப்பதனால் விளைந்த போகரூபையான பக்தியை மோக்ஷத்துக்கு ஸாதநமாக்குமளவில் தன்னைச் சேஷபூதனாக விரும்பித் தன்னோடே கலந்து பரிமாறின எம்பெருமானுக்கும் அவனுடைய அடியானென்று பேரிட்டிருக்கிற தனக்கும் கொத்தையா யொழியும். ["ராத்ரி பர்த்தாவோடே ஸம்ச்லேஷித்து விடிவோறே "கைக்கூலி தரவேணும்" என்று வளைக்குமா போலே யாய்த்து பக்தியை உபாயமாகக் கொள்ளுகை" என்றிறே பிள்ளானுமருளிச் செய்தது.]

127—128. இப்படி ஸ்வரூப விரோதம் முதலிய குற்றங்கள் நிரம்பின இதனை ஹிதாநுசாஸநம் பண்ணுகிற வேதாந்தங்கள் "ஆத்மாவா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:" இத்யாதிகளாலே இச்சேதநனுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிறதற்குக் காரணமென் என்னில்; மிகக் கொடிய நோய் பிடித்துத் திரியாநிற்கச் செய்தே அந்நோயை விரைவில் போக்கவல்ல நல்ல மருந்தை உண்ணச் சொன்னால் அதுக்கு இசையாத சிறுவர்முதலானவர்கட்கு அவர்கள் விரும்பிப் பற்றுகிற மதுர பதார்த்தங்களிலே அந்த மருந்தைக் கலசி இடுகிற வத்ஸலரான தாய்மார் முதலானோரைப்போல், சீக்ரமாக ஸம்ஸார வ்யாதியைத் தீர்க்கும் ஸித்தோபாயமாகிற (க) நச்சுமாமருந்தை ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸேவிக்கச் சொல்லி முதலிலே உபதேசித்தால், நெடுநாளாய் வருகிறஸ்வயத்ந வாஸனையாலே அதுக்கு இசையாத சேதநரையும் விடமாட்டாமையாலே அவர்கட்கு அபிமதமான ஸ்வயத்ந ரூபமாயிருக்கிற உபாஸநத்திலே அதற்கு அங்கமாக ஸித்தோபாயமான எம்பெருமானைக் கலந்து அப்படிப்பட்ட உபாஸநத்தை அவர்களுக்கு மோக்ஷோபாயமாக விதிக்கிற வித்தனை. (த்ருஷ்டாந்தத்தில் மருந்துக்கு மேல்பூச்சாயிருக்கிற

(க) திருவாய்மொழி. 2. 9. 9.

129. இத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது பரஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக.
130. இதுதான் பூர்வவிஹிதஹிம்ஸைபோலே ; விதிநிஷேதங்களிரண்டுக்கும் குறையில்லை.
131. அத்தை சாஸ்த்ர விச்வாஸத்துக்காக விதித்தது. இத்தை ஸ்வரூப விச்வாஸத்துக்காக விதித்தது.

மதுரபதார்த்தமானது நோயைப் போக்கக்கூடியதன்றியே அதனுட் கலந்து ப்ரயோகித்த மருந்தே வ்யாதியை ஒழிக்குமாபோலே; தார்ஷ்டாந்திகத்திலும் உபாஸநம் உபாயமன்று, அத்துடன் கலசின எம்பெருமானே உபாயமென்பது விளங்கும். மருந்தை மற்றொன்றோடு கலசாமல் அப்படியே உட்கொண்டால் நோயைக் கடுகப் போக்கும் ; அன்றி மதுர பதார்த்தத்திலே கலசி உண்டால் பலம் விளம்பிக்கும்; அதுபோலவே ஈச்வரனை உபாஸநத்தோடு கலசாமல் பற்றினால் விளம்பமின்றிப் பேறு பெறலாம். உபாஸநமிச்ரமாகப் பற்றும்போது பலன் விளம்பிக்கும் என்பதும் இதன் கருத்து.)

129—131. பெற்ற தாயானவள் குருடர், செவிடர், கூனர், குறளர் முதலிய குறைமக்களோடு நிறைமக்களோடு வாசியற எல்லா மக்களிடத்திலும் ஒத்த வாத்ஸல்யமுடையளா யிருக்குமாபோலே சாஸ்த்ரமும் “த்ரைகுண்ய விஷயாவேதா:” என்கிறபடியே தாமஸரோடு ராஜஸரோடு ஸாத்விகரோடு வாசியற அவர்கள் தீய வழியிற் புகுந்து நசிக்கும்படி விடமாட்டா தாகையாலே சேதநர் திறத்தில் பல்லாயிரம் மாதாபிதாக்களிற் காட்டிலும் சிறந்த வாத்ஸல்யமுடையதாய் அவ்வவர்களுடைய குணங்கட்குத் தக்கபடி புருஷார்த்தங்களையும் அவற்றின் ஸாதநங்களையு முபதேசித்து, கொள்கொம்பிலே ஏற்றுகைக்குச் சுள்ளிக்கால் நாட்டுவாரைப் போலே இவ்வோ முகங்களாலே தன்னுடைய பரம தாத்பரியமானதொரு அம்சத்திலே ஏற்றுகைக்காக ப்ரவர்த்திப்பிக்கிறதாகையாலே ச்யேநவிதி தொடங்கி ப்ரபத்தியளவும் வர, சேதநர்களுடைய அதிகாரத்துக்கு ஏற்ப மேல் மேல் புருஷார்த்த ஸாதநங்களை ப்ரவர்த்திப்பித்துக் கீழ்க்கீழ்ப் புருஷார்த்த ஸாதநங்களை நிவர்த்திப்பிக்கக் கடவதாயிருக்கும். ஆகையாலே இவ் வுபாஸநத்தை ப்ரவர்த்திப்பித்தது ச்யேந விதிக்கு மேலாக விதிக்கப்பட்ட அக்நீஷோமீய பசு ஹிம்ஸையை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக வாம். இதன் கருத்து:—சாஸ்த்ரத்தில் “ச்யேநேநாபிசரந்யஜேத”—[“சத்ருவைக் கொல்லக் கருதியவன் ச்யேந யாகம் என்கிற ஒரு யாகத்தைச் செய்யவேண்டியது”] என்று முதலில் விதிக்கப்பட்டது. பின்பு மற்றோரிடத்தில் உபநிஷத் பாகத்தில் “ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய :” இத்யாதிகளாலே மோக்ஷார்த்தியைக் குறித்துப் பரமாத்மாவின் உபாஸநம் விதிக்கப்பட்டது.” பின்பு மற்றோரிடத்தில் “முமுக்ஷுர் வை சரணமஹம் ப்ரபத்யே” இத்யாதிகளாலே அந்த மோக்ஷார்த்தியைக் குறித்தே ப்ரபத்தியானது விதிக்கப்பட்டது. இப்படி படிப்படியாக சாஸ்த்ரம் பலவற்றையும் விதித்தது எதற்காக? என்னில்; சாஸ்த்ரத்தில் விச்வாஸமில்லாத நாஸ்திகனையும் ஆஸ்திகனாக்குவதற்காக முதலில் ச்யேநயாகம் முதலிய அபிசார ஸாதநங்களை விதித்தது. நாஸ்திகனா யிருப்பவன் சத்ரு ஹிம்ஸைக்காக ச்யேநயாகத்தைச் செய்து அதனால் தன் இஷ்டம் நிறைவேறக் கண்டால் “சாஸ்த்ரம் சொல்வதெல்லாம் இங்ஙனே உண்மையாகத்தானிருக்கும் ; இனி நாம் சாஸ்த்ரத்தை நம்பக்கடவோம்” என்று ஆஸ்திகனாவதற்கு ஒரு வழியா யிருக்கும். தன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்றும் பிறர்க்கு உரியவன் என்றும் மாறுபாடாகக் கருதி மயங்கிக் கிடந்த சேதநனைத் திருத்தி வழிப்படுத்துவதற்காக உபாஸநத்தை விதித்தது. உபாஸநத்தில் ஊன்றவே ‘ஸ்வாதந்த்ரியமும் அந்ய சேஷத்வமும் வந்தேறி ; பகவச் சேஷத்வமொன்றே நிலைநின்ற வேஷம்” என்ற ஸ்வரூப விச்வாஸம் பிறக்கும். ஆகையாலே ஒவ்வொரு அதிகாரியைப் பற்ற ஒவ்வொரு விதி அவதரித்தது. தாமஸரான நாஸ்திகர்க்காக விதிக்கப்பட்ட அபிசார கர்மம்—ஆஸ்திகராயும் †காரீரீஷ்டி முதலிய காம்ய கர்மங்களில் ப்ரவர்த்திக்கக் கடவரு மான ராஜஸரைப் பற்ற நிஷேதிக்கப்படுகிறாப்போலே உபாஸநமும் ஸ்வாதந்திரியத்தையும் அந்ய சேஷத்வத்தையும் நிவர்த்தித்துக்கொண்டு பகவச் சேஷத்வத்திலே ஊன்றுகைக்கு யோக்யரான ஸாத்விகரைப்பற்றி விதிக்கப்பட்டு; பாரதந்திரிய ஜ்ஞாநம் பிறந்து எம்பெருமானொருவனையே உபாயமாக அத்யவஸிப்பதற்கு உரியரான பரம ஸத்வ நிஷ்டரைப்

---

† காரீரீஷ்டியாவது—மழைபெய்வதற்காக அநுஷ்டிக்கும்படி விதிக்கப்பட்ட யாகம்.

132. அது தோல்புரையே போம் ; இது மர்மஸ்பர்சி.
133. இதுதான் கர்மஸாத்ய மாகையாலே துஷ்கரமுமாயிருக்கும்.
134. ப்ரபத்த்யுபாயத்துக்கு இக்குற்றங்களொன்றுமில்லை.
135. ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநகார்ய மாகையாலே, ஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமுமாய், " சிற்ற வேணடா " என்கிறபடியே நிவ்ருத்தி ஸாத்ய மாகையாலே ஸுகரமுமாயிருக்கும்.
136. பூர்ண விஷயமாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிட வோண்ணுது.

பற்ற நிஷேதிக்கப்படவும் குறையில்லை. ஆக இவ்வளவால் தேறினது யாதெனில் ; சேதநர்கள் தாமஸர், ராஜஸர், ஸாத்விகர், பரமஸாத்விகர் என்றிப்படி பல வகைப்பட்டிருப்பர்கள். இப்படிப்பட்டவர்களெல்லார்க்கும் சாஸ்த்ரம் பொதுவாகையாலே தாமஸர்க்காக அபிசார கருமங்களை விதித்தது ; ராஜஸர்க்காக காரீரீஷ்டி முதலியவற்றை விதித்தது ; ஸாத்விகர்க்காக உபாஸநத்தை விதித்தது ; பரமஸாத்விகர்க்காக ப்ரபத்தியை விதித்தது. தாமஸ ராஜஸர்களுக்கு விதிக்கப்பட்ட காம்யகர்மம் ஸாத்விகர்க்கு விலக்காகிறப்போலே அந்த ஸாத்விகர்க்கு விதிக்கப்பட்ட உபாஸநம் பரம ஸாத்விகர்க்கு விலக்காகுமென்றதாயிற்று. எனவே, உபாஸநம் சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டிருக்கிறதென்ற காரணத்தினலேயே அது ஸ்வரூபத்துக்குச் சேர்ந்ததாய் விடமாட்டாதென்க.

132. இப்படி ஒவ்வொரு விச்வாஸத்துக்காக விதித்து நிஷேதிக்கப் பட்டமை ஒத்திருந்தாலும் மோக்ஷத்தையே பலமாகவுடையதான இவ்வுபாஸநத்தை விடாமல் பற்றி நின்றால் அபிசார கருமம்போலே இது கொடியதன்றே என்னில் ; பரஹிம்ஸா ரூபமான அந்த அபிசார கருமம் தேஹாத்மாபிமாநியினுடைய செயலாய் வர்ணாச்ரமாதி விசிஷ்ட வேஷத்துக்கு விரோதியாய் அத்தால் வரும் பலமும் சில துக்காநுபவம் மாத்திரமேயாய் மேலெழப் போய்விடும். அஹங்கார கர்ப்பமான இந்த உபாஸநம் ஆத்மஜ்ஞானம் பிறந்தவனுடைய செயலாய், எம்பெருமானுக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையாகிற சேஷத்வரூபமான நிஷ்க்ருஷ்ட வேஷத்துக்கு விரோதியாய், எம்பெருமானொருவனுக்கே பரதந்த்ரமாயிருக்கையாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு நாசகமாயிருக்கும். ஆகையாலே தோல்புரையே போமதான அபிசார கர்மத்திற்காட்டிலும் மர்மஸ்பர்சியான உபாஸநமே கொடியதெனக் கொள்க.

133. இவ்வளவேயன்று ; இப்படி ஸ்வரூப விரோதியாயிருக்கிற இவ்வுபாஸனமானது உடலை மிகவும் வருத்தப்படுத்திச் செய்யவேண்டிய கருமங்களை அநுட்டித்து அதனால் ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே அசக்தனான இவனால் செய்து தலைக்கட்டவும் முடியாததாயிருக்கும்.

134. உபாயாந்தரங்கட்கு ஸ்வரூபநாசகத்வம், அபாயத்வம், பயஜநகத்வம், சோகஜநகத்வம், பலவிஸத்ருசத்வம், துஷ்கரத்வம் முதலிய குற்றங்கள் சொல்லப்பட்டாற்போல, ப்ரபத்திக்கும் சொல்லக்கூடிய குற்றமொன்று மில்லையோவென்னில் ; இதின் பக்கல் அப்படிப்பட்ட குற்றமொன்று மில்லை: (ஆனால் ஒரு குற்றமுண்டு; அதாவது உண்மையில் இதுதனக்கு உபாயத்வம் இல்லாமலிருக்கச்செய்தே மேலெழுந்த தோற்றத்திலே உபாயத்வ ப்ரதிபத்திக்கு அர்ஹமாய்க்கொண்டு " ப்ரபத்த்யுபாயம் என்று வ்யவஹரிக்கலாம்படி யிருக்கிற குற்றமொன்றே யுள்ளது).

135. ப்ரபத்திக்கு இக்குற்றங்கள் இல்லாமைக்குக் காரணமென் ? என்னில் இப்பிரபத்தியானது - திருவஷ்டாக்ஷரியில் நடுப்பதத்திற் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மாவினுடைய உண்மையான வேஷமாகிய அத்யந்த பாரதந்திரியத்தை உணருகையால் வந்ததாகையாலே அந்த பாரதந்திரிய ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமாயும் "(க) சிற்றவேண்டா சிந்திப்பேயமையும்" என்ற ஆழ்வார் பாசுரத்தின்படி ஸ்வப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தியாலே ஸாதிக்கப்படுமதாகையாலே எளிதாகச் செய்யக்கூடியதாயுமிருக்கும். (ஆக ஸ்வரூபாநுரூபத்வம், ஸுகரத்வம் என்ற இவ்விரண்டு குணங்களுள்ளமை கூறியவித்தால், உபாயாந்தரங்களுக்குள்ள தோஷங்க ளொன்றும் இதற்குக் கூடாமையை உய்த்துணர்க).

136. இப்படி அவனே உபாயமென்று துணிந்து தன் முயற்சியில் நின்றும் ஒழிந்துவிடக்கூடுமோ ? அவனுடைய உகப்புக்காக இவன் சில பச்சையிடவேண்டாவோ ?

(க). திருவாய்மொழி ௯. 1. 7.

136. பூர்ண விஷயமாகையாலே பெருமைக்கீடாகப் பச்சையிட வொண்ணாது.
137. ஆபிமுக்ய ஸூசகமாத்ரத்திலே ஸந்தோஷம் விளையும்.
138. பூர்த்தி கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேது வித்தனை.
139. "பத்ரம் புஷ்பம்" "அந்யத் பூர்ணாத்" "புரிவதுவும் புகை பூவே."

என்னில்; உலகில் பச்சையிடுமவர்கள் அவ்வவ் விஷயங்களின் யோக்யதைக்கு ஈடாகப் பச்சையிடுவது தகுதி; இங்கும் பச்சையிடப் பார்த்தால் அப்படி இடவேணும். அவன் *குறையொன்று மில்லாத கோவிந்தனாகையாலே அவனுடைய மேன்மைக்கு ஈடாக இவனாலொரு பச்சையிட முடியாது.

137. ஆனால் அவனுக்கு இவன் விஷயத்தில் ஸந்தோஷம் எங்ஙனே விளையும்? என்னில்; நெடுநாளாக*யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை யேறிட்டுக்கொண்டு தன்பக்கல் பராங்முகமாய்க் கழிந்த இவன் அந்த நிலைமாறித் தன்பக்கல் அபிமுகனானமைக்கு ஸூசகமானதொரு வியாபாரம் பெற்றவளவிலே "இத்தனை காலம் அகன்றுபோன இவன் இன்று அபிமுகனாகப் பெறுவதே"! என்று அவன் திருவுள்ளம் மிகவும் உகக்கும்.

138. அவன் அப்படி யிருந்தாலும் அவ்வெம்பெருமானுடைய அவாப்த ஸமஸ்த காமத்வமடியாக உள்ள பரிபூர்த்தியைப் பார்த்தால் "இப்படி பரிபூர்ணனானவனை அகிஞ்சநரான நாம் உகப்பித்து அணுகுவது எங்ஙனேயாம்!" என்று இவன் கைவாங்கும் படியாயிராதோ வென்னில்; இராது. "நாம் இட்டதுகொண்டு த்ருப்தியடையவேண்டாதபடி ஸ்வத: பரிபூர்ணனாகையாலே "இவன் இவ்வளவு கொடுத்தான். அவன் அவ்வளவு கொடுத்தான்" என்று கணக்குப் பாராமல் நாம் இட்ட அளவே கொண்டு ஸந்தோஷிப்பன்" என்று மேல்விழுந்து பற்றுகைக்கு உடலா மத்தனை.

(138). [இந்த ஸூத்ரத்துக்கு மற்றொருபடியாகவும் பொருள் கூறலாம்:— அதாவது, அவ்வெம்பெருமானுடைய பரிபூர்த்தியானது அவனை இப்படி ஸந்தோஷிக்க வொட்டுமோ? உபேக்ஷித்துக் கைவாங்கப்பண்ணாதோவென்னில்; பண்ணாது; அவனுடைய பூர்த்தியானது "இவன் நமக்குப் பச்சையிட்டிலன்" என்று அநாதரித்து அங்கீகாரத்தில் நின்றும் கைவாங்காதே "ஆபிமுக்யஸூசநமாத்ரத்துக்கு மேற்பட நமக்கிவன் செய்ய வேண்டுவதுண்டோ?" என்று விரும்பிக் கைக்கொள்ளுகைக்கு உடலாமித்தனை யென்கை. முன் யோஜனையில் "கைவாங்காதே மேல்விழுகைக்கு ஹேதுவித்தனை" என்ற மூலஸூத்திக்கு—ஈச்வரன் பக்கல் சேதநன் மேல்விழுகைக்கு என்று கருத்து. பிந்தின யோஜனையில் —சேதநன் பக்கல் ஈச்வரன் மேல்விழுகைக்கு என்று கருத்து.]

139. இப்படி எம்பெருமான் அல்பஸந்துஷ்டன் என்பதற்கு ப்ரமாண முண்டோவென்னில்; "பத்ரம் புஷ்பம் பலம். தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி, ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதம் அச்நாமி ப்ரயதாத்மந:" என்று பகவத்கீதையிலே அவன்தானே அருளிச் செய்திருப்பது காண்க. இலையையோ, பூவையோ, பலத்தையோ, ஜலத்தையோ யாவனொருவன் எனக்கு பக்தியாலே தருகிறான், அநந்ய ப்ரயோஜநத்வமாகிற சுத்தியோடே கூடின மநஸ்ஸையுடையனானவனுடைய அப்படிப்பட்ட பக்தியாலே தரப்பட்ட அத்தை அவாப்த ஸமஸ்த காமனான நான் வ்யாமோஹத்தாலே கலங்கி அடைவுகெட விநியோகம் கொள்ளுவேன்—(பழத்தையும் ஜலத்தையும், "அச்நாமி—உண்கிறேன்" என்னலாம்; இலையையும் பூவையுங்கூட உண்கிறேன் என்றபடியால் வ்யாமோஹாதிசயம் ஸூசிதமாகிறது.) என்பது இதன்பொருள். அன்றியும், "அந்யத் பூர்ணாதபாம் கும்பாத் அந்யத் பாதாவநேஜநாத்—அந்யத் குசலஸம்ப்ரச்நாத் நசேச்சதி ஜநார்தந:" என்று மஹாபாரதத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது கண்ணபிரான் தூது எழுந்தருளுகிறபோது த்ருதராஷ்ட்ரனானவன் "பாண்டவ பக்ஷபாதியாயிருக்கிற கண்ணன் வருகிறான்; அவனுக்குச் சில நாட்டையும் பொன்னையும் கொடுத்து ஸ்வாதீநப்படுத்திக்கொள்ளுவோம்" என்றாற்போலே சில வார்த்தைகளைச் சொல்ல, இந்த வஞ்சக் கருத்தை யறிந்த ஸஞ்ஜயன் "அப்பா! வருகிறவன் அப்படிப்பட்டவனல்லன்காண்; அவன் அதை யெல்லா மொன்றும் விரும்பமாட்டான். அவனுக்கு வேண்டியது இவ்வளவே; அதாவது ஒருவன்

140. புல்லைக்காட்டியழைத்துப்புல்லையிடுவோரைப்போலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை
141. ஆகையாலே ஸுகரூபமாயிருக்கும்.
142. இவனவனைப்பெற நினைக்கும்போது இந்த ப்ரபத்தியு முபாயமன்று.
143. அவனிவனைப்பெற நினைக்கும்போது பாதகமும் விலக்கன்று.

தான் குடிக்கும் தண்ணீரை ஒரு குடத்திலே நிறைத்துக் குளிரவைப்பனே, அந்தத் தண்ணீரை அவன் வருகிற வழியிலே வாசலிலே வைத்தால் போதுமானது; தன் வீட்டிலே ஒரு அதிதி வந்து புகுந்தால் காலைக் கழுவவேண்டுமென்று ஸாமாந்ய சாஸ்த்ரம் விதித்திருக்கிறதே, அவ்வாறாக அவன் திருவடிகளை விளக்கினல் போதுமானது; நெடுந்தூரம் வந்தவனை க்ஷேமம் விசாரிப்பதென்று ஒன்றுண்டே, அப்படியே இவன் விஷயத்திலும் ஓர் இன்சொல் சொன்னால் போதுமானது. ஏற்றமாக ஒன்றும் வேண்டா. இவ்வளவுகளையொழிய மற்றொன்றையும் அவன் விரும்பமாட்டான்காண் என்கை. இத்தால், நீ கொடுக்க நினைக்கிற நாட்டையும் பொன்னையும் அவன் ஒரு சரக்காகவும் நினைக்கமாட்டான்; வல்லையாகில் உன் ஆபிமுக்ய ஸூசகமாக இவ்வளவுகளைச் செய்யப்பார் என்றபடி. அன்றியும், (க) "பரிவதிலீசனைப் பாடி விரிவதுமேவலுறுவீர்!, பிரிவகையின்றி நன்னீர்தூய்ப் புரிவதுவும் புகை பூவே" என்று ஆழ்வாரும் அருளிச்செய்தார்.

140. [கீழ் 136-வது ஸூத்ரம் முதல் இவ்வளவும் ப்ரஸக்தாநுப்ரஸக்தமாக வந்தது; உபாயாந்தரங்களிற்காட்டில் ப்ரபத்திக்குண்டான வைலக்ஷண்யம் சொல்லுகைக்காக ஸித்தோபாயத்துக்கும் பலத்துக்குமுள்ள ஒற்றுமை முன்னம் கூறப்படுகிறது.) ஒரு பசுவை அழைத்துப் பின்பு அதற்கு உணவுகளை இட்டு நோக்க நினைப்பவர்கள் அதுக்கு போக்யமான புல்லையே அப்பசுவை வசீகரிப்பதற்கு ஸாதநமாக முன்னிட்டழைத்துக் கொண்டு, பிறகு அதற்கு இடுவதும் அந்தப் புல்லேயாம்; ஆமளவில் பலத்துக்கும் ஸாதநத்துக்கும் பேதமில்லாதாப்போலே, விலக்ஷணகுண விக்ரஹங்களுடனே கூடிய தானே முந்துற இவனைச் சேர்த்துக்கொள்ளுகைக்கு உபாயமாய், பின்னை எப்போதும் இவனுக்கு உபேயமும் தானேயாயிருக்கையாலே பல ஸாதநங்களிரண்டும் ஒரே வஸ்துவாயிருக்கும்.

141. இத்தால், ப்ரபத்திக்கு வைலக்ஷண்யம் ஸித்தித்தபடியென்? என்னில்; உபேயமான வஸ்துதானே உபாயமாயிருக்கையாலே அந்த உபாய வரண ரூபமான இந்த ப்ரபத்தி கஷ்டமான காரியமாயிராமல் ஸுக ரூபமாயிருக்கும். ["பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை" என்ற மூலத்துக்கு மற்றொரு படியாகவும் பொருள் கூறலாம்:—அதாவது, அஞ்ஜலி பண்ணுகை முதலானவற்றையே வடிவாகவுடைய ப்ரபத்தியை முன்னிட்டு எம்பெருமானை வசீகரித்தால் பிற்பாடு அவனுக்கு உகப்பாகச் செய்யும் அடிமையும் தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அஞ்சலி முதலிய வ்ருத்தி விசேஷங்களேயாகையாலே பலஸாதநங்களுக்கு பேதமில்லை என்கை.] ஆக இவ்வளவால் ப்ரபத்தியின் குற்றமின்மையும் குணபூர்த்தியும் சொல்லிற்றாயிற்று.

142. (இவனுடைய ப்ரபத்தி உபாயமன்று; அவ்வெம்பெருமானே இவனைப் பற்றும் பற்றுதான் உபாயமென்கிற விஷயம் முகாந்தரத்தாலும் மூதலிக்கப்படுகிறது.) உடைமையை உடையவன் சென்று கைக்கொள்வது போலே ஸ்வாமியான அவன்தானே வந்து அங்கீகரிக்கக் கண்டிருக்க வேண்டிய பரதந்த்ரனை இச்சேதநன் பலத்தைப் பெறுகிறவன் தான்போலே தன் ஸ்வீகாரத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனை அவனைப் பெற நினைக்குமளவில், அவ்வெம்பெருமானுடைய நினைவுங்கூடக் கூடாதாகில் இப்படி விலக்ஷணையாயிருக்கிற ப்ரபத்தியும் பேற்றுக்கு ஸாதநமாகமாட்டாது.

143. ஸ்வாமியாய்ஸ்வதந்த்ரனை அவன்தானே உடைமையாம் பரதந்த்ரனையிருக்கிற இவனை ஸ்வேச்சையாலே பெற நினைக்குமளவில், பாபங்களில் முக்கியமாக எண்ணப்படும் பாதகமும் குறுக்கே நிற்கமாட்டாது.

" చితః పరమచిల్లాభే ప్రపత్తిరపి నోపధిః। విపర్యయే తు నైవాస్య ప్రతిషేధాయ పాతకమ్॥"

(க) திருவாய்மொழி 1. 7. 1.

144. இவையிரண்டும் ஸ்ரீபரதாழ்வான் பக்கலிலும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம்

145. ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு நன்மைதானே தீமையாய்த்து, ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்குத் தீமை [தானே நன்மையாய்த்து.

146. ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமான ப்ரபத்திதானும் அபராத கோடியிலேயாய் க்ஷாமணம்பண்ணவேண்டும்படி நில்லாநின்றதிறே.

147. நெடுநாள் அந்யபரையாய்ப் போந்த பார்யை லஜ்ஜாபயங்களின்றிக்கே பர்த்ருஸகாசத்திலே நின்று என்னையங்கீகரிக்க வேணுமென்றபேக்ஷிக்குமாபோலே யிருப்பதொன்றிறே யிவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி.

"சித: பரமசில்லாபே ப்ரபத்திரபி நோபதி:,விபர்யயே து நைவாஸ்ய ப்ரதிஷேதாய பாதகம்" என்பதை இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

144. இப்படி இவையிரண்டும் எங்கே காணலாமென்னில் ஸ்ரீ பரதாழ்வான் பக்கலிலும் ஸ்ரீ குஹப் பெருமாள் பக்கலிலும் காணலாம்.

145. அவர்கள் பக்கலில் இவை கண்டபடி என்னென்னில்; பெருமாளை மீட்டுக் கொண்டு வந்து திருவபிஷேகம் பண்ணுவித்துத் தன் ஸ்வரூபாநுரூபமான அடிமையைப் பெற்று வாழ்கைக்காக வழியே பிடித்து மநோரதித்துக்கொண்டு சென்று மஹத்தான ஆர்த்தியோடே அவர் திருவடிகளில் பண்ணின ப்ரபத்தியாகிற நன்மைதானே பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்குப் பாங்கல்லாமையாலே தீமையாய் முடிந்தது. பெருமாள் தாமே வந்து அங்கீகரிக்கப்பெற்ற ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளுக்கு, தோஷமே பச்சையாக அங்கீகரிக்கையாலே பாதகமாகிற தீமைதானே நன்மையாய்விட்டது. [" யத் த்வத்ப்ரியம் ததிஹ புண்யமபுண்யமந்யத் " என்று—எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு உகப்பானது புண்யம், வெறுப்பானது பாவம் என்றிறே புண்ய பாப லக்ஷணம் ஆழ்வான் அருளிச் செய்தது.]

146. இவன் பண்ணும் ப்ரபத்தி எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்குத் பாங்கல்லாதபோது அபராத கோடியிலே சேருமென்னுமிடம் கீழே சொல்லப்பட்டது. இன்னமும் இச்சேதநனுடைய முன்புற்ற சரித்திரத்தைப் பார்த்தாலும் இது அபராதகோடியிலே யாகுமென்பதை வெளியிடுவதற்காக எம்பெருமானாருடைய அநுஷ்டாந ப்ரகாரம்கூறப்படுகிறது:—] குற்றங்கட்கெல்லாம் கொள்கலமாயிருக்கிற இச்சேதநன் ப்ரபத்தியைப் பண்ணவே இவனளவில் எம்பெருமான் திருவுள்ளம் ப்ரஸந்நமாய் விடுகையாலே ஸர்வாபராதங்களுக்கும் ப்ராயச்சித்தமாயாயிற்று இப்பிரபத்தி இருப்பது. இப்படியிருந்துள்ள ப்ரபத்தியை கத்யத்தாலே பண்ணியருளின எம்பெருமானார் தமது பூர்வ வ்ருத்தத்தை அநுஸந்தித்தவாறே அந்த ப்ரபத்திதானும் அபராத கோடியிலேயாய்த் தோற்ற, "த்வமேவ மாதா ச பிதா த்வமேவ" என்று தொடங்கி அபராதங்களைப் பொறுக்கைக்கு உறுப்பான ஸம்பந்த விசேஷங்களையெல்லாம் விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டு "தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம்" இத்யாதியாலே—"இப்படி திருமுன்பே கூசாமல் வந்து நின்று ப்ரபத்திபண்ணின இவ்வபராதத்தைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று க்ஷாமணம் பண்ணிக்கொள்ள வேண்டும்படியாயன்றோ இப்பிரபத்தியின் தன்மை இருப்பது. ஆகையால் இவ்வழியாலும் இது அபராதகோடியிலே சேர்ந்ததாம்.

147. (இவன் பண்ணும்ப்ரபத்தியானது தன் பூர்வ வ்ருத்தத்தை அநுஸந்தித்தால் அபராதகோடியிலேயா யிருக்குமென்பது த்ருஷ்டாந்தமுகத்தால் காட்டப்படுகிறது.) நெடுநாள் கணவனோடு ஒட்டற்று வியபிசாரம் செய்த ஒரு மனைவியானவள் இப்படிப்பட்ட நாம் அவன் முன்னே கூசாமற் சென்று நிற்கும்படியென்?' என்கிற வெட்கமில்லாமலும், 'இத்தனை காலமும் நாம் செய்து திரிந்ததெல்லாம் கண்டிருக்கின்றவன் 'இப்போது நம்மை வந்து இப்படி அபேக்ஷிப்பதே!' என்று தண்டித்தால் செய்வதென்?' என்கிற அச்சமுமில்லாமல் அவன் முன்னே சென்று நின்று 'என்னை அங்கீகரிக்கவேணும்' என்று அபேக்ஷிக்குமளவில் எவ்வளவு அபராதமுண்டோ, அப்படியே இருப்பதொன்றாய்த்து நெடுநாள் பகவத் ஸம்பந்தத்தைவிட்டு அந்யபரனாய்ப் போந்தவன் தனது பூர்வ சரித்தை யநுஸந்திக்க வரும் வெட்கமும், ஸ்வதந்த்ரனானவன் தண்டித்தால் செய்வதென்'

148. க்ருபையாலே வரும் பாரதந்த்ரியத்திற்காட்டில் ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலே வரும் பாரதந்த்ரியம் ப்ரபலம்.
149. இவ்வர்த்தத்தை வேதபுருஷ னபேக்ஷித்தான்.
150. அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாகத் திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் இதுண்டாய்த்து.
151. இவன் முன்னிடுமேவர்களை அவன் முன்னிடுமேன்னுமிடம் அபய ப்ரதாநத்திலும் காணலாம்.

என்ற அச்சமுமின்றி அவன் ஸந்நிதியிலே சென்று நின்று தன்னை அங்கீகரிக்கவேணுமென்று பண்ணுகிற சரணவரணம்.

[ஆக இவ்வளவும்—அவனை இவன் தாளைப் பற்றும் பற்று உபாயமன்றென்பதும், இவனை அவன்தாளைப் பற்றும் பற்றே உபாயமென்பதும் ஸ்தாபிக்கப்பட்டது.]

148. *எம்பெருமான் ஸ்வதந்த்ரனா யிருந்தபோதிலும் அவனுக்கு அடியார் திறத்தில் பாரதந்திரியமுண்டு; அதாவது தான் அடியாரிட்ட வழக்காயிருப்பவன். இப்படிப்பட்ட ஆச்ரித பாரதந்திரியத்திற்கு இரண்டு காரணங்களுண்டு. அவையாவன— க்ருபையும் ஸ்வாதந்திரியமும். அதாவது—வேறு புகலற்றுத் தன்னைவந்து பற்றினவர்களிடத்தில் தனக்குண்டான கருணையாலே அவர்கள் சொன்னதே செய்யும்படி பரதந்த்ரனாயிருப்பது—க்ருபையாலேவரும் பாரதந்திரியமெனப்படும்; இங்ஙனன்றியே, கேட்பாரற்ற தனது ஸ்வாதந்திரியத்தாலே நிர்ஹேதுகமாகச் சிலரை அங்கீகரித்து தான் அவர்களிட்ட வழக்காயிருப்பது—ஸ்வாதந்திரியத்தாலே வரும் பாரதந்திரிய மெனப்படும். இவ்விரண்டுள் க்ருபையாலே வரும் பாரதந்திரியமானது சில ஸமயங்களில் ஸ்வாதந்திரியத்தாலே தடைபட்டுப் போகவுங் கூடுமாதலாலும், ஸ்வாதந்திரியத்தாலே வரும் பாரதந்திரியத்துக்கு ஒருகாலும் தடை இல்லாமையாலும் பிற்பட்ட இப்பாரதந்திரியமே மேம்பட்டதாம்.*

149. *இப்படி ப்ரபலமாகச் சொல்லப்பட்ட பரகத ஸ்வீகாரத்தை "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:—யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:" என்று கடவல்லியிலும் முண்டகோபநிஷத்திலும் ஓதிக்கிடக்கையாலே வேதபுருஷன் ஆதரிக்கப்பெற்ற அர்த்த விசேஷம் இது.*

150. *இத்தலையில் விருப்பமில்லாமலிருக்கையில் இந்த எம்பெருமானுடைய விஷயீகாரம் ஸித்திக்கப்பெற்றவர்களுண்டோ வெனில்; பம்பா நதிக்கரையிலும் கங்கா நதிக்கரையிலும் பெருமாள் தானே சென்று அங்கீகரிக்கப்பெற்ற திருவடிக்கும் ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளுக்கும் இப்பரகதஸ்வீகார முண்டானபடி காணலாம்.*

151. *இப்படி ஸ்வதந்த்ரனாய் இவர்களை அங்கீகரித்தவன், திருவடியை அங்கீகரிக்கும்போது இளையபெருமாளை முன்னிடுதலும், ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளை அங்கீகரிக்கும்போது பிராட்டியை முன்னிடுதலும் செய்தாற்போலே மற்றும் புருஷகாரத்தைமுன்னிட்டு அங்கீகரித்த விடம் காணலாமோ வென்னில், இச்சேதநன் தான் ஆச்ரயிக்கும்போது புருஷகாரமாக முன்னிடுமவர்களை, அவனும் அவர்களை அங்கீகரிக்கும்போது முன்னிடுவான் என்னுமிடம் திருவடியையும், ஸ்ரீ குஹப்பெருமாளையும் அங்கீகரித்த விடங்களில் மாத்திரமேயன்றியே ஸ்ரீ விபீஷணாழ்வானை அங்கீகரித்தவிடத்திலும் காணலாம். எங்ஙனேயென்னில்; "புறம்புண்டான பற்றுக்களை அறுத்துக்கொண்டு நான் பெருமாளை சரணமடைந்தேன்" என்று சொல்லிக்கொண்டுவந்து நின்ற விபீஷணாழ்வானை அபயமளித்து அங்கீகரித்தருளும்போது முதலிகளுக்கெல்லாம் தலைவரான ஸுக்ரீவ மஹாராஜரை முன்னிட்டிறே அங்கீகரித்தது. [திருவடியையும் விபீஷணாழ்வானையும் அங்கீகரிக்கும்போது பிராட்டி அருகே இல்லாமையாலே அவளை முன்னிட்டமை தோற்றவில்லையேயாகிலும்; பிராட்டி லங்கைக்கு எழுந்தருளுகிறபோது ஸுக்ரீவ மஹாராஜரும் திருவடியும் நிற்கிற இடத்திலே திருவாபரணங்களை வீசியெறிந்து கடாக்ஷித்து வைத்துப்போகையாலும், லங்கையிலே எழுந்தருளினபின்பு விபீஷணாழ்வானைப் பெருமாள் திருவடிகளிலே சென்று சேரும்படி கடாக்ஷித்தருளுகையாலும் இவ்விருவரையும் பெருமாள் அங்கீகரிக்கும்போது பிராட்டியை முன்னிட்டே அங்கீகரித்தாரென்று கொள்ளவேணும்.]*

152. இருவர் முன்னிடுகிறதும் தந்தாம் குற்றங்களை சமிப்பிக்கைக்காக
153. ஸ்வரூபஸித்தியுமத்தாலே.
154. ஔபாதிகமுமாய் நித்யமுமான பாரதந்த்ரியம் இருவர்க்கு முண்டிறே
155. அநித்யமான விருவர் பாரதந்த்ரியமும் குலைவதும் அத்தாலே.
156. ஸஸாக்ஷிகமாகையாலே இப்பந்தத்தை யிருவராலு மில்லைசெய்யப்போகாது.

152. சேதநன் நிருபாதிக சேஷபூதனாய் ஈச்வரன் நிருபாதிக சேஷியாயிருக்கையாலே சேதநன் தானே ஸாக்ஷாத்தாக ஆச்ரயிக்கவும் ஈச்வரன் தானே ஸாக்ஷாத்தாக அங்கீகரிக்கவும் அமைந்திருக்க இப்படி இருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுவது ஏதுக்காக? என்னில்; நெடுநாளாக ஈச்வரன் பக்கல் விமுகனாய் விஷயாந்தரங்களில் ஊன்றி அவனுடைய ஆஜ்ஞையை மீறி நடப்பதே தொழிலாய்ப் போந்த சேதநன் இப்படி கூடுபூரித்துவைத்த குற்றங்களைக் கண்டு ஈச்வரன் சீறாதபடி பண்ணுகைக்காகச் சேதநன் ஆச்ரயண வேளையில் புருஷகாரத்தை முன்னிடவேண்டிற்று. ஈச்வரனுக்குச் சேதநனோடு ஒழிக்க வொழியாத உறவு உண்டாயிருக்க, குற்றங்களையே கணக்கிட்டு நெடுநாள் இவனை தூரத்திலே தள்ளிவைத்திருந்த தன் குற்றத்தைக் கண்டு சேதநன் வெருவாதபடி பண்ணுகைக்காக ஈச்வரன் அங்கீகார வேளையில் புருஷகாரத்தை முன்னிட வேண்டிற்று.

153. சேதந ஈச்வரர்களிருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிடுவதற்குக் கீழ்ச்சொன்ன ப்ரயோஜநம் தவிர மற்றொரு ப்ரயோஜநமுமுண்டு :—அதாவது—இருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டால்தான் இருவருடைய ஸ்வரூபமும் நிறம்பெறும். சேதநனுக்கு பாகவத பாரதந்திரியமும் ஈவரனுக்கு ஆச்ரிதபாரதந்திரியமும் ஸ்வரூபமாயிருக்கையாலே இருவரும் புருஷகாரத்தை முன்னிட்டால்தான் இந்த ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.

154. (கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூபத்தை உபபாதிக்கிறது.) சேதநனுக்கு பாகவதர் திறத்திலுள்ள பாரதந்திரியம் "இவர்கள் பகவானைப் பற்றியவர்கள்" என்பது காரணமாக உண்டாமதாகையாலே ஔபாதிகமுமாய், (க) இந்த உபாதி நித்யமாகையாலே தத்ப்ரயுக்தமான (பாகவத) பாரதந்திரியமும் பகவத் பாரதந்திரியம்போலே நித்யமுமாயிருக்கும். ஈச்வரனுக்கு ஆச்ரிதர் திறத்திலுள்ள பாரதந்திரியம் "இவர்கள் நம்மைப் பற்றியவர்கள்" என்பது காரணமாக உண்டாமதாகையாலே ஔபாதிகமுமாய் (உ) அந்த உபாதி நித்யமாகையாலே தத்ப்ரயுக்தமான (ஆச்ரித) பாரதந்திரியமும் நித்யமுமாயிருக்கும்.

155. (இவ்வளவேயுமன்று; இன்னமுமொரு ப்ரயோஜநமுண்டு) சேதந ஈச்வரர்களிருவர்க்கு முள்ள அநித்யமான கர்ம பாரதந்திரியமும் புருஷ காரத்தை முன்னிடுவதனால் தான் குலையும். சேதநனுக்குக் கர்ம பாரதந்திரியமாவது—அவச்யமநுபவித்தே தீரவேண்டும்படியான நல்வினை தீவினைகளின் வசத்திலே யிழுப்புண்டு ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்துகை. ஈச்வரனுக்குக் கர்ம பாரதந்திரியமாவது—"அவனவன் செய்த கருமங்களின் பலனை அவனவன் அநுபவித்துத் தீரக் கடமைப்பட்டிருக்கிறான்! நாம் செய்யவேண்டியது என்ன இருக்கிறது,' என்று இவன் செய்த கருமத்தையே முக்கியமாக்கி அதற்கீடாகவே நடத்திக் கொண்டு போருகை. இப்படிப்பட்ட இருவருடைய கர்ம பாரதந்திரியமும் நடப்பது "ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னும் வரையில் தானாகையாலே இவற்றை அநித்யமென்கிறது. இப்படி அநித்யமான இருவருடைய கர்ம பாரதந்திரியமும் புருஷகார புரஸ்கரணத்தால் குலைகையாவது—சேதநன் புருஷகாரத்தை முன்னிடுமளவிலே ஈச்வரனைத் திருத்தியும், ஈச்வரன் புருஷகாரத்தை முன்னிடுமளவில் சேதநனை ஸமாதானப்படுத்தியும் இப்படி இரண்டு தலையும் ரக்ஷ்ய ரக்ஷகங்களாகப் பொருந்தும்படி பண்ணுகையாலே இவை தன்னடையே ஒழிகை.)

156. நெடுநாளாக ஸ்வதந்த்ரனாய்*யாதானும்பற்றி நீங்கித் திரிந்த இச்சேதநன் இன்றைக்கன்றோ இசைந்துவந்தது; ப்ரக்ருதியோடே இருக்கையாலே தூர்வாஸனை மேலிட்டு, கீழ்ப்பொருந்திய ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபந்தத்தை இல்லைசெய்து பழையபடியே நீங்கிப் போகப் பார்க்குதல், கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்த்ரனாகக் கருமங்களுக்குத் தக்கபடி இவனை

(க) பகவத்ப்ராவண்யமாகிற உபாதி (உ) ஸ்வப்ராவண்யமாகிற உபாதி.

157. "என்னை நெகிழ்க்கிலும்" "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய."
158. கர்மணி வ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூபகுணங்களால் வருகிற கர்த்ரு ஸங்கோசராஹித்யத்தை நினைப்பது.
159. அதிகாரித்ரயத்துக்கும் புருஷகார மவர்ஜநீயம்.
160. தனக்குத்தான் தேடும் நன்மை தீமையோபாதி விலக்காயிருக்கும்.

லீலையாலே நெடுங்காலம் விஸ்யோகங்கொண்டு போந்த ஈச்வரன்தான் இந்த பந்தத்தை இல்லைசெய்து முன்புபோலே இவனைக் கருமானுகுணமாக நிர்வஹிக்கப் பார்க்குதல் செய்தாலோ வென்னில்; இந்த ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவ ஸம்பந்தமானது சேதந ஈச்வரர்களாகிற ஸாக்ஷியோடுங் கூடினதாக வந்ததாகையாலே இந்த ஸம்பந்தம் இருவராலும் அழிய மாறப் போகாது.

157. "என்னை நெகிழ்க்கிலும்" (க) என்கிற பாட்டும் "கோலமலர்ப் பாவைக் கன்பாகிய" (உ) என்கிற பாட்டும் இவ்வர்த்தத்திற்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திக்கத் தகும். [முந்தின பாட்டு—நப்பின்னைப் பிராட்டி புருஷகாரமாக நித்யஸூரிகள் நடுவே என்னை அங்கீகரித்த பின்பு ஸர்வ சக்தனான தானும் கைவிடமாட்டான் என்கையாலே, ஈச்வரனால் இந்த ஸம்பந்தம் இல்லை செய்யப் போகாதென்பதற்கு அப்பாசுரம் ப்ரமாணம். பிந்தின பாட்டு—பெரிய பிராட்டியார்க்கு நன்பனாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே மிகவும் நன்பனாய் அருமையான காரியங்களைச் செய்துவந்து என்னோடே கலந்த உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனி நழுவவிடுவேனோ? என்கையாலே, புருஷகாரம் முன்னாக வந்த இந்த ஸம்பந்தத்தைச் சேதநனாலும் இல்லைசெய்ய முடியாதென்பதற்கு அந்தப் பாசுரம் ப்ரமாணம்.]

158. (156-வது ஸூத்ரத்தில்) "ஸாக்ஷியோடு கூடினதாக வந்த இந்த ஸம்பந்தத்தை இருவராலும் இல்லை செய்யமுடியாது" என்றது—ஸாக்ஷியான புருஷகார விஷயத்தில் சேதந ஈச்வரர்க ளிருவர்க்குமுள்ள நித்ய பாரதந்திரியத்தைப் பற்றவாகையாலே இருவர்க்கும் புருஷகார விஷயத்திலுண்டான நித்ய பாரதந்திரியத்தில் ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் மேல்—"கர்மணிவ்யுத்பத்தியில் ஸ்வரூப குணங்களால் வருகிற கர்த்ருஸங்கோசராஹித்யத்தை நினைப்பது" என்று. அதாவது—ஸ்ரீ சப்தத்துக்குப் பலவித வ்யுத்பத்திகள் பண்ணும்போது, "ஸ்ரீங்—ஸேவாயாம்" என்கிற தாதுவில் "ஸ்ரீயதே" என்று பண்ணுகிற வ்யுத்பத்தி கர்மணி வ்யுத்பத்தி யெனப்படும். "ஸேவிக்கப்படா நின்றாள்" என்பது இதன் பொருள். சேஷத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தால் சேதநனுக்கு இவள் விஷயத்திலுண்டான ஸேவையும் ப்ரணயித்வமாகிற குணத்தால் ஈச்வரனுக்கு இவள் விஷயத்திலுண்டான ஸேவையும் அவிச்சிந்நமாய்ச் செல்லுகையாலே இப்படி இவ்விஷயத்தில் இரண்டு தலைக்குமுண்டான பாரதந்திரியத்தை இங்கே நினைப்பதென்றபடி.

159. இப்படியிருக்கையால் இப்புருஷகாரமானது—அஜ்ஞாநிகள், ஜ்ஞாநாதிகர், பக்தி பரவசர் என்று மூவகைப்பட்ட ப்ரபந்நாதிகாரிகளுக்கும் அவச்யம் வேண்டும். குற்றத்தைத் தனிக்கை முதலானவற்றுக்குப் புருஷகாராந்வயம் வேணுமிறே.

(அன்றியே;) இப்புருஷகாரமானது அநந்ய ப்ரயோஜநராய் ப்ரபத்திபண்ணு மதிகாரிகட்கு மாத்திரமேயல்ல; ப்ரயோஜநாந்தரபரராய் ப்ரபத்திபண்ணுகிற ஐச்வர்ய கைவல்ய பகவச்சரணார்த்திகளான மூவர்க்கும் தங்கள் தங்கள் இஷ்டம் தலைக்கட்டுவதற்காக ஈச்வரனை உபாயமாக ஸ்வீகரிக்குமளவில் இவர்கள் குற்றங்களைப் பொறுத்து அவன் அங்கீகரிக்கும்படி பண்ணுகைக்குப் புருஷகாரம் அவச்யம் வேண்டுமென்றதாகவுமாம்.

160. சேஷியானவன் போகதசையில் தனது வ்யாமோஹத்தாலே சேதநன் பக்கல் மிகவும் தாழநின்று பரிமாறுமளவில், "நாம் சேஷபூதரன்றோ; நம் சேஷத்வத்தை நோக்கவேண்டாவோ" என்று நைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே இருய்த்து, தனக்குத்தான் தேடிக்கொள்ளுகிற சேஷத்வமாகிற நன்மையானது—நெடுநாள் "ஸ்வதந்த்ரோஹம்" என்றிருந்த தீமைபோலே அவனுடைய போகத்துக்கு ப்ரதிபந்தகமா யிருக்கும்.

(க) திருவாய்மொழி. 1. 7. 8. (உ) திருவாய்மொழி. 10. 10. 7.

161. அழகுக்கிட்ட சட்டை அணைக்கைக்கு விரோதியாமாப்போலே. 162. "ஹாரோபி."
163. புண்யம்போலே பாரதந்த்ரியமும் பராநுபவத்துக்கு விலக்கு.
164. குணம்போலே தோஷநிவ்ருத்தி.
165. ஆபரணம் அநபிமதமாய் அழுக்கு அபிமதமாயிராநின்றதிறே.
166. 'ஸ்நாநம் ரோஷ ஜநகம்' என்கிற வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.
167. "வஞ்சக்கள்வன்" "மங்கவொட்டு."

---

161. சேஷியினுடைய விருப்பத்துக்கு உடலாய் ஆத்மாவுக்கு அலங்காரமாயிருக்கிற சேஷத்வம் போகவிரோதியாக எப்படி ஆகுமென்னில்; ஸ்திரீகள் அழகுக்காக இட்டுக்கொள்ளும் சட்டையானது நாயகனுடைய உகப்புக்கு இலக்காய் அவளுக்கு அலங்காரமுமா யிருந்ததேயாகிலும் போகதசையில் ஆலிங்கநத்திற்கு விரோதியாகிறாப்போலே இந்த சேஷத்வமும் போக விரோதியாகக் குறையில்லை.

162. அழகுக்கு உடலானது அநுபவத்துக்கு விரோதியாமென்னுமிடம் ப்ரமாணத்தாலும் ஸித்திக்கும்; "హారోఽపి నార్పితః కణ్ఠే స్పర్శసంరోధభీరుణా" ["ஹாரோபி நார்ப்பித: கண்டே ஸ்பர்சஸம்ரோதபீருணா"] என்றாரிறே சக்ரவர்த்தி திருமகனார். அதாவது—ஸம்ச்லேஷகாலத்தில் அணைக்கைக்கு விரோதியாமென்னு மச்சத்தாலே பிராட்டி திருக்கழுத்தில் ஒரு முத்துவடங்கூட அணிவதில்லை என்றபடி.

163. ஆனால் பின்னை பாரதந்திரியந்தான் நல்லதோவென்னில்; கீழ் "நன்மை" என்கிற சொல்லாலே சொல்லப்பட்ட சேஷத்வமானது கீழ்ச் சொன்னபடியே நைச்யாநுஸந்தாநத்தாலே பின்வாங்குகைக்கு உறுப்பாய்க் கொண்டு எப்படி போக விரோதியாயிருக்குமோ, அப்படியே போகதசையில் அவனுக்கு எதிர்விழி கொடாமல் அசித்துப்போலே கிடக்கைக் குறுப்பான வெறும் பாரதந்திரியமும் எம்பெருமானுடைய போகத்துக்கு விரோதியாயிருக்கும்.

164. ஆத்மாவுக்கு அந்தரங்க நிரூபக குணமாயிருக்கிற சேஷத்வ பாரதந்திரியங்கள், கீழ்ச்சொன்னபடி பராநுபவத்துக்கு விலக்காகிறாப்போலே—இவன் நிர்ப்பந்தித்துப் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தியும் சரம சரீரத்தோடே சிறிது நாள் வைத்து அநுபவிக்க இச்சிக்கிற அவனுடைய அநுபவத்துக்கு விலக்காம்.

165. ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமாகிற தோஷம் கழிந்தால் ஆத்ம ஸ்வரூபம் மிகவும் பரிசுத்தமாய் போக்யமாயிருக்குமன்றோ; ஆனபின்பு, ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிவ்ருத்தி அநபிமதமாகவும் தோஷம் அபிமதமாகவும் இருக்குமோவென்னில்;—லோகத்தில் விஷயப்ரவணராயிருப்பார்க்கு அபிமத விஷயத்தினுடைய ஔஜ்ஜ்வல்ய ஹேதுவான ஆபரணம் அநபிமதமாய் மாலிந்ய ஹேதுவான அழுக்கு அபிமதமாயிராநின்றதிறே; அதுபோலக் கொள்க.

166. (இது லௌகிகத்தில் மாத்திரமன்றிக்கே பிராட்டி விஷயத்தில் பெருமாளுக்கும் இப்படியிருந்தமைக்கு ஸூசகமானதொரு வார்த்தை ஸ்மரிப்பிக்கப்படுகிறது.) ராவண ஸம்ஹாரமான பிறகு பிராட்டி பெருமாளைக் காண நின்றபோது ஸ்நாநம் செய்து வந்தது பெருமாள் திருவுள்ளத்துக்கு அநபிமதமாயிருந்ததிறே, "దీపో నేత్రాతురస్యేవ ప్రతికూలాసి మే ధ్రువమ్॥" "தீபோ நேத்ராதுரஸ்யேவ ப்ரதிகூலா ஸி மே த்ருவம்" என்றிறே பெருமாளுடைய வார்த்தை. [பத்துமாஸம் ராவணபவநத்திலேயிருந்த பிராட்டி "சிறையிருந்த வேஷத்தோடே சென்று காணவேண்டுமேயன்றி ஸ்நாநம் செய்து நிற்கலாகாது" என்றிருக்கவேண்டியிருக்க, அப்படி இராமல் (பெருமாளுடைய உட்கருத்தையுமறியாமல்) சடக்கெனத் திருமஞ்சனம் பண்ணி வந்தது அழுக்குக்கோலங்காண விரும்பியிருந்த பெருமாளுக்கு ரோஷஹேதுவாயிற்றென் றுணர்க.]

167. இப்படி அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கை உகப்பதுபோல, விவேகிகள் அழுக்குடம்பு என்று கழிக்கிற இந்த தேஹத்தை ஈச்வரன் விரும்பக் கண்டவிடமுண்டோவென்னில் உண்டு; திருவாய்மொழியில் (க) "வஞ்சக் கள்வன்" என்று தொடங்கி

(க) திருவாய்மொழி 10, 7, 1.

168. வேர்சூடுமவர்கள் மண்பற்றுக் கழற்றுதாப்போலே ஜ்ஞாநியை விக்ரஹத்தோடே ஆதரிக்கும்.

169. பரமார்த்தனை விவனுடைய சரீரஸ்திதிக்கு ஹேது கேவல பகவதிச்சையிறே.

170. "திருமாலிருஞ்சோலை மலையே" என்கிறபடியே உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் விருப்பத்தை இவனுடைய சரீரைகதேசத்திலே பண்ணும்.

171. அங்குத்தைவாஸம் ஸாதநம்; இங்குத்தைவாஸம் ஸாத்யம்.

172. "கல்லும் கனைகடலும்" என்கிறபடியே இது ஸித்தித்தால் அவற்றிலாதாரம் மட்டமாயிருக்கும்.

(க) "மங்க வொட்டு" என்னுமளவாக ஆழ்வார் தம்முடைய திருமேனியிலே எம்பெருமான் மிக விரும்பி அநுபவித்தபடிகளையும், அதுவுந் தவிர இத்திருமேனியோடே தம்மைத் திருநாட்டிலே கொண்டு போவதாக அவன் பேராசை கொண்டிருக்கிறபடியையும் கண்டு 'பிரானே இப்படி நீ செய்யலாகாது' என்று நிர்ப்பந்தித்து இதனுடைய தோஷத்தை அவனுக்கு அறிவித்து, இப்படி ஹேயமான இவ்வுடல் இவ்விடத்திலேயே மங்கும்படி இசையவேணுமென்று கால்கட்டி அவன் இதை விடுவித்துக் கொண்டுபோம்படி வருந்தி இசைவித்துக் கொண்டபடியையு மருளிச் செய்தாரிறே ஆழ்வார்.

168. அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கை விரும்புவதுபோல் மாத்திரமல்லாமல் இவனுடைய ஞான பரிமளம் இவ்வுடலில் கமழ்கின்றமையாலும் அதைப்பற்றியும் எம்பெருமான் இவ்வுடலை ஆதரிப்பவன் :—மணத்தின் வாசியை அறிந்து குருவேர் சூட்டிக் கொள்பவர் மண்ணை உதறிவிட்டால் மணம் குறைந்துவிடுமென்று மண்பற்றைக் கழற்றுமல் சூடுவதுபோல, பரமபோகியான எம்பெருமானும் ஞானியான விவனை விரும்பி யநுபவிக்கும்போது இவனுடைய ஞான மணமெல்லாம் தோற்றும்படியிருக்கிற சரீரத்தோடு கூட விரும்புவன்.

169. (உ) "எந்நாள் யானுன்னை யினிவந்து கூடுவன்" என்றும் (ங) "கூவிக் கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ" என்றும் சொல்லிக் கதறும்படி ஸம்ஸாரத்தில் அடிக் கொதித்து, பகவதநுபவத்தில் பெருவிடாய்ப்பட்டு அளவிறந்த ஆர்த்தி விளைந்தவனுடைய சரீரம் இந்நிலத்தில் சிலநாள் தங்கி யிருப்பதற்குக் காரணம் அவனுடைய ப்ராரப்த கருமமென்ன முடியாது; "ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்று எம்பெருமான் தானே சோதி வாய் திறந்து சொன்னபடியாலே. ஆகையால் இவனுடைய சரீரம் இங்கிருப்பதற்குக் காரணம் எம்பெருமானுடைய இச்சா மாத்திரமேயாம்.

170. திவ்ய தேசங்களெல்லாவற்றிலும் எம்பெருமானுக்கு எவ்வளவு அபிநிவேசமுண்டோ அவ்வளவு அபிநிவேசம் ஞானியினுடைய சரீரத்தில் அவனுக்கு உண்டென்பது (ச) "திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே யென் தலையே" என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தினால் விளங்கும்.

171. திவ்ய தேசங்களிற் காட்டிலும் ஞானிகளுடைய சரீரத்தில் எம்பெருமான் பண்ணும் அபிநிவேசத்திற்கு வாசியுமுண்டு; எம்பெருமான் திவ்ய தேசங்களில் விரும்பி எழுந்தருளியிருப்பது தக்க உபாயங்களாலே சேதநரை அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக் காகையாலே அந்த திவ்ய தேசவாஸம் ஸாதநம்; இச்சேதநன் திருந்தி இவனுடைய ஹ்ருதயத்தினுள்ளே தான் வஸிக்கப்பெற்ற அது அத்திவ்ய தேசவாஸமாகிற க்ருஷியின் பயனாகையாலே ஞானிகளிடத்தில் வாஸமே பரம ப்ரயோஜநம் [(ரு) "மலைமேல் தான் நின்று என்மனத்து ளிருந்தானை" (சு) "பனிக் கடலுள் பள்ளிகோளைப் பழகவிட் டோடி வந்து என் மனக் கடலுள் வாழவல்ல மாய மணாளன்" இத்யாதி பாசுரங்களில் இவற்றின் ஸாதந ஸாத்யத்வங்கள் நன்கு விளங்கும்.]

172. ஆழ்வார் போல்வாருடைய ஹ்ருதயத்திலே எம்பெருமானுக்கு வாஸம் ஸித்தித்துவிட்டால் திருப்பாற்கடல் பரமபதம் முதலான விடங்களில் அவனுக்கு ஆதரம் மட்டமாம் என்பது "கல்லுங் கனைகடலும் வைகுந்த வானுடும், புல்லென் றொழிந்தன

(க) திருவாய்மொழி 10, 7, 10.
(உ) திருவாய்மொழி 3, 2, 1
(ங) திருவாய்மொழி 6, 9, 9.
(ச) திருவாய்மொழி 10, 7, 8.
(ரு) திருவாய்மொழி 10, 4, 4.
(சு) பெரியாழ்வார் திருமொழி 5, 4, 9.

173. "இளங்கோயில் கைவிடேல்" என்றிவன் ப்ரார்த்திக்க வேண்டும்படியாயிருக்கும்.
174. ப்ராப்யப்ரீதிவிஷயத்வத்தாலும் க்ருதஞ்ஜதையாலும் பின்பவை அபிமதங்களா யிருக்கும்.
175. ஆகையாலே தோஷ நிவ்ருத்திபோலே ஆந்தரகுணமும் விரோதியா யிருக்கும்.
176. தோஷ நிவ்ருத்திதானே தோஷமாமிறே.
177. "தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே; அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே" என்று பிள்ளான் வார்த்தை.
178. அவனையொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேடுகையாவது—ஸ்தநந்தயப்ரஜையை மாதாபிதாக்கள் கையில் நின்றும் வாங்கி (வா) காதுகனை ஆட்வோணியன் கையிலே காட்டிக் கொடுக்குமா போலே யிருப்பதொன்று.

கொல் ஏபாவம்—வெல்ல நெடியான் நிறங்கரியான் உள்புகுந்து நீங்கான், அடியேன துள்ளத்தகம்." [பெரிய திருவந்தாதி. 68] என்ற பாட்டில் விளங்கும்.

173. *"என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே புகுருகைக்கு பாலாலயம் போன்றிருந்த திருப்பாற்கடல் முதலியவற்றில் ஆதரத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளக்கூடாது; அவற்றைக் கைவிடக்கூடாது" என்று சேதநன் எம்பெருமானை நோக்கிப் பிரார்த்திக்க வேண்டும்படியாகும். (க) "வெள்ளத்திளங் கோயில் கைவிடேல்" என்ற பூதத்தாழ்வாருடைய பாசுரங் காண்க.*

174. *பரமபதம், திருப்பாற்கடல், அர்ச்சாவதாரங்கள் முதலிய ஸ்தானங்களிற் காட்டிலும் சேதநருடைய ஹ்ருதயமே எம்பெருமானுக்குப் பரம புருஷார்த்தமாகில், பரமபதாதிகளை எம்பெருமான் விட்டுவிட வேண்டாவோ? அவற்றையும் உகந்து வர்த்திப்பதற்கு ஹேது என்னென்னில்; எம்பெருமான் தனக்கு ப்ராப்ய பூதனை சேதநன் (உ) "கண்டியூரரங்கம் மெய்யம் கச்சிபேர் மல்லையென்று மண்டினார்" என்கிறபடியே உகந்திருக்கும்படியான ஸ்தலங்கள் என்கிற காரணத்தாலும், "இத்தேசங்களில் வாஸமன்றோ நமக்கு சேதந லாபத்தைத் தந்தது" என்கிற நன்றி யுணர்ச்சியாலும் அவனுக்கு அவ்வோ தேசங்கள் அபிமதங்களா யிருக்கும்.*

175. *நம் தோஷங்கள் கழிவதானது ஸ்வரூப ப்ரகாசத்திற்குக் காரணமாயிருந்தாலும் தோஷங்களையே போக்யமாக விரும்பும் எம்பெருமானுக்கு அபிமதமல்லாமையாலே அந்த தோஷ நிவ்ருத்தியானது எப்படி பராநுபவத்துக்கு விரோதியாகிறதோ அதுபோலே பாரதந்திரியமும் பராநுபவத்துக்கு விரோதியாகிறது.*

176 *காமிநியானவள் தன் உடம்பிலழுக்கைக் கழித்து போகத்திலே அந்வயிக்க விரும்புவதுபோல, ஸ்வத: பரிசுத்தமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷத்தைக் கழித்து சேஷிக்கு போக்யமாக விநியோகப்படவேணுமென்று தானாகவே ஒரு நிர்ப்பந்தம் வைத்துக்கொண்டு இச்சேதநன் பண்ணுவித்துக்கொள்ளுகிற தோஷ நிவ்ருத்தி தானே தோஷத்தோடே தன்னை புஜிக்க நிற்கிற பரம புருஷனுடைய போகத்துக்கு விலக்காகையாலே தோஷமாகுமிறே.*

177. *எம்பெருமானை யொழியத் தான் தனக்கு நன்மை தேடிக்கொள்வது தப்பு; எம்பெருமானே நமக்குத் தேடித் தரும் நன்மைதான் உபாதேயம் என்ற கருத்தை உள்ளடக்கிப் பிள்ளான் அருளிச் செய்யும் வார்த்தை ஒன்றுண்டு—*"தன்னால் வரும் நன்மை விலைப்பால்போலே; அவனால் வரும் நன்மை முலைப்பால்போலே" *என்று. தன் முயற்சியாலே தான் தனக்கு உண்டாக்கிக்கொள்ளும் நன்மையானது விலைகொடுத்து வாங்கின பால்போலே ஔபாதிகமுமாய் விரஸமுமாய் அப்ராப்தமுமாயிருக்கும். ஸ்வாமியான எம்பெருமான்தானே "இவனுக்கு இது வேணும்" என்று விரும்பி உண்டாக்கும் நன்மையானது முலைப்பால் போலே நிருபாதிகமுமாய் ஸரஸமுமாய் ப்ராப்தமுமாயிருக்குமென்றபடி.*

178. *[எம்பெருமானைத் தவிர்த்துத் தான் தனக்கு நன்மை தேட முயன்றால் தனக்கு விநாசமே பலிக்கும்.] ப்ராப்தனுமாய் ஆப்தனுமானவன் இச்சேதநனுக்கு நன்மை*

(க) இரண்டாந் திருவந்தாதி 54, (உ) திருக்குறுந்தாண்டகம் 19,

179. தன்னைத்தானேயிறே முடிப்பான்.
180. தன்னைத்தானே முடிக்கையாவது–அஹங்காரத்தையும் விஷயங்களையும் விரும்புகை.
181. அஹங்கார மக்நிஸ்பர்சம் போலே.
182. "ந காமகலுஷம் சித்தம்" "நஹிமே ஜீவிதேநார்த்தஃ" "ந தேஹம்" "எம்மாவீட்டுத் திறமும்."
183. ப்ரதிகூல விஷயஸ்பர்சம் விஷஸ்பர்சம் போலே, அநுகூல விஷயஸ்பர்சம் விஷமிச்ர போஜனம் போலே.
184. அக்நிஜ்வாலையை விழுங்கி விடாய் கெட நினைக்குமாபோலேயும் ஆடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைக்குமாபோலேயும், விஷய ப்ரவணனாய் ஸுகிக்க நினைக்கை.
185 அசுணமா முடியுமாபோலே பகவதநுபவைகபரனாய் ம்ருதுப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் விஷய தர்சநத்தாலே முடியும்படி.

தேடவேண்டியிருக்க அதுக்கு எதிர்த்தட்டாகத் தான் தனக்கு ஸ்வோஜ்ஜீவநார்த்தமான நன்மை ஸம்பாதிக்கையாவது எப்படியிருக்கிறதென்றால், ஒரு சிறு குழந்தையை ரக்ஷகரான தாய்தந்தையர் கையில் நின்றும் பலாத்காரமாக வாங்கி, கொலைக்குக் கூசாதே கொன்று மாம்ஸங்களோடே கலந்து விற்றுவிடும் ஆட்டுவாணியன் கையிலே "இக்குழந்தையைப் பார்த்துக்கொள்" என்று கொடுக்குமாபோலே யிருப்பதாய்த்து [இத்தால், ஸர்வேச்வரனே ரக்ஷகன், தான் தனக்கு நாசகன் என்பது சொல்லப்பட்டது.]

179. *தானே தனக்கு நாசகனாவனே னென்னில்; எம்பெருமான் இச்சேதநனை உய்விப்பதற்கு ஸமயம் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பவனாகையாலே இவனுடைய விநாசத்துக்கு அவ்வெம்பெருமான் ஒருநாளும் காரணமாகமாட்டான்; தன்னை நசிப்பித்துக் கொள்ளுவான் தானேயாவன்.*

180. *சேதநன் தன்னைத் தானே நசிப்பித்துக்கொள்ளுகையாவது என்னென்னில், அஹங்கார யுக்தனாயிருக்கையும் சப்தாதி விஷயங்களை விரும்புகையுமாம்.*

181. *அஹங்காரத்தின் கொடுமை சொல்ல முடியாது. தீயானது தான் பட்டவிடமெங்கும் சுட்டு உருவழிக்குமாபோலே இவ்வஹங்காரமும் ஆச்ரயாசியாய் ஸ்வரூபத்தை நேராக உருவழித்துவிடும்.*

182. "ந காமகலுஷம் சித்தம் மம தே பாதயோஸ் ஸ்திதம்—" இத்யாதி ஜிதந்தா ச்லோகத்திலும், "நஹி மே ஜீவிதேநார்த்தஃ" இத்யாதி ஸ்ரீ ராமாயண ச்லோகத்திலும், "ந தேஹம் ந ப்ராணாந்" இத்யாதி ஸ்தோத்ரரத்ந ச்லோகத்திலும் "எம்மாவீட்டுத் திறமும் செப்பம்" என்ற திருவாய்மொழிப் பாசுரத்திலும் *அஹங்கார கார்யம் சொல்லப்பட்டமை காண்க.*

183. *அஹங்காரத்தின் கொடுமை தெரிந்தது; இனி விஷயங்களின் கொடுமை எப்படிப்பட்டதென்னில்; ப்ரதிகூல விஷயமென்றும், அநுகூல விஷயமென்றும் விஷயம் இருவகைப்படும். ப்ரதிகூல விஷயமாவது—லோக விருத்தமாயும் நரக ஹேதுவாயுமிருக்கிற நிஷித்த விஷயம். அநுகூல விஷயமாவது—லோகவிருத்தமுமல்லாமல் நரக ஹேதுவுமல்லாமல் விசிஷ்ட வேஷத்துக்கு அநுகூலமாயிருக்கிற விஹித விஷயம். இவற்றுள், ப்ரதிகூல விஷய ஸ்பர்சமானது விஷ ஸ்பர்சம் போலேயாம்; அநுகூல விஷய ஸ்பர்சமானது விஷங் கலந்த சோற்றை யுண்பதுபோலேயாம். [ஒன்றில் ப்ராதிகூல்யம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கும்; மற்றொன்றில் மறைந்திருக்கும் என்றபடி.]*

184. *இப்படி விநாச ஹேதுக்களான விஷயங்களிலே ஊன்றி ஸுகமடைய நினைப்பதானது, தண்ணீர் குடித்து தாஹம் தீரவேண்டியவன் ப்ரமத்தினாலே அக்நி ஜ்வாலையை விழுங்கி தாஹம் தீர நினைப்பதுபோலவும், ஸூர்ய கிரணங்களாலே மிகவும் தபிக்கப்பட்டவன் அந்தத் தாபத்தை ஆற்றுகைக்காக கோபத்தோடு படத்தை விரித்து நின்றாடுகிற பாம்பின் நிழலிலே யொதுங்க நினைப்பது போலவுமாம்.*

185. *எம்பெருமானை அநுபவிப்பதொன்றிலேயே ஊன்றின நெஞ்சுடையனாய் அவனுடைய குண ரஸத்திலே நைந்து விஷயாந்தரங்களின் பேர் காதில் விழுந்தாலும் பரிதபிக்கும்படி ம்ருதுப்ரக்ருதியா யிருக்குமவன் அநந்ய போகத்வமாகிற ஸ்வரூபத்தைக்*

186 "காட்டிப்படுப்பாயோ" என்னக் கடவதிறே.

187 அஜ்ஞான விஷயப்ரவணன் கேவல நாஸ்திகனைப்போலே; ஜ்ஞாநவான விஷயப்ரவணன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனைப்போலே.

188. கேவல நாஸ்திகனைத் திருத்தலாம்; ஆஸ்திக நாஸ்திகனை யொருநாளும் திருத்த [வொண்ணாது.

189. இவையிரண்டும் ஸ்வரூபேண முடிக்குமளவன்றிக்கே பாகவத விரோதத்தையும் விளைத்து முடிக்கும்.

190. நாமரூபங்களையுடையராய் பாகவத விரோதம் பண்ணிப் போருமவர்கள் தக்தபடம் [போலே.

191. மடிபுடவை வெந்தால் உண்டையும் பாவுமோத்துக் கிடக்கும்; காற்றடித்தவாறே பறந்து போம்.

கெடுக்க வல்ல விஷயங்களைக் கண்ணால் கண்ட மாத்திரத்திலே ஏங்கி முடிந்து போவன்; எப்படிபோல வென்றால்; "அசுணமா" என்கிற ஒரு பறவையானது மிகவும் இனிதான வொரு பாட்டைக் கேட்டு அதனால் நெஞ்சு நீர்ப்பண்டமாய் இளகியிருக்கிற நிலைமையில் மிகக் கொடிய பறை அடிக்கப்பட்டு அதன் ஒலி அப்பறவையின் காதில் விழுந்தால் உடனே அது மாண்டு போவதுபோல.

186. (க) "ஆவி திகைக்க ஐவர் குமைக்கும் சிற்றின்பம், பாவியேனைப் பல நீ காட்டிப் படுப்பாயோ" என்ற அருளிச் செயலை நோக்கினால், விஷயாந்தரங்களின் காட்சியே ஞானிகளை முடிக்க வல்லது என்னுமிடம் விளங்கும்.

187. விஷயங்களினுடைய தோஷங்களையும் ஸ்வரூப விரோதத்தையும் அறியாமல் அவற்றை ஆசைப்பட்டு மேல் விழுகிறவன் வெறும் நாஸ்திகனோடு ஒப்பன்; விஷயங்களின் தோஷங்களையும் ஸ்வரூப விரோதத்தையும் அறிந்துவைத்தே அவற்றை விரும்பி மேல்விழுகிறவன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனோடொப்பன். [சாஸ்த்ரத்தில் ப்ராமாண்ய புத்தி இல்லாமல் தான் தோன்றியாகச் செய்து திரிகிறவன்—வெறும் நாஸ்திகனெனப்படுவன். சாஸ்த்ரங்களை ப்ரமாணமாக இசைந்து ஆஸ்திகனென்று சொல்லத் தக்கவனாயும் அந்த சாஸ்த்ர வரம்பில் அடங்காமல் தோன்றினபடியே செய்து திரிவதுபற்றி நாஸ்திக ஸமனாயும் இருப்பவன் ஆஸ்திக நாஸ்திகனெனப்படுவன்.]

188. இவ்விருவர்கட்கும் வாசியுண்டோவென்னில்; உண்டு;—சாஸ்த்ரமே இல்லை யென்றெண்ணி மனம்போனபடி செய்து திரியும் கேவல நாஸ்திகனுக்கு சாஸ்த்ரங்களில் ஆஸ்திக்யம் பிறப்பதற்கீடான உபதேசங்களைப் பண்ணி விதி நிஷேதங்களுக்கு வசப்படும்படி அவனை ஒருகால் திருத்த முடியும்; சாஸ்த்ரங்களை அறிந்துவைத்தே பாவங்களுக்கு அஞ்சாமல் நாஸ்திகனைப்போலே மனம் போனபடி செய்து திரிகிறவனுக்குச் சொல்லித் தெரிவிக்கவேண்டிய தொன்றுமில்லாமையாலே அவனை உபதேசத்தாலே ஒரு நாளும் திருத்த முடியாது.

189. அஹங்காரமும் விஷய ப்ராவண்யமுமாகிற இவை யிரண்டும் தானான தன்மையாலே நின்று கெடுக்குமளவே யன்று; பாகவதாபசாரமாகிற பெரிய அநர்த்தத்தையும் விளைத்து ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்கும்.

190. பாகவதாபசாரம் ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்குமாகில், பாகவதாபசாரமே போதுபோக்காயிருக்கும் எத்தனையோ பேர்கள் நாம ரூபங்களையுடையராய்க் கொண்டு திரியக் காண்கிறோமே, இஃது எங்ஙனே யெனில்; வெந்துபோன துணியையொப்பர் இவர்கள். துணியானது உருவம் குலையும்படி வெந்திருக்கச் செய்தேயும் உருவுள்ளது போலத் தோற்றியிருக்கும்; அப்படியே இவர்களும்.

191. தட்டி மடித்திருக்கிற துணி மொத்தமும் வெந்திருக்கச் செய்தேயும் (உ) உண்டையும் பாவும் முன்புபோலவே ஒத்திருக்கும்; ஒரு காற்று வந்து சிதறவடித்தவாறே உருக்காண வொண்ணாதபடி பாறிப் பறந்துபோம். அப்படியே, பாகவதாபசாரமாகிற நெருப்பினால் வெந்தவர்கள் நாமரூபங்களோடே கூடியிருந்தாலும் எம்பெருமானுடைய நிக்ரஹமாகிற காற்று அடிக்கும்போது ஒழிந்திடுவரென்று கொள்க.

(க) திருவாய்மொழி 6, 9, 9. (உ) உண்டை—குறுக்கிழை; பாவு—நெட்டிழை.

192. “ஈச்வரனவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத்தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறுமை” என்று ஜீயரருளிச்செய்வர்.

193. “அவமாநக்ரியா.” 194. பாகவதாபசாரந்தான் அநேகவிதம்.

195. அதிலே யொன்று அவர்கள் பக்கல் ஜந்ம நிரூபணம்.

196 இதுதான் அர்ச்சாவதாரத்திலுபாதாந ஸ்ம்ருதியிலுங்காட்டில் க்ரூரம்.

197. அத்தை மாத்ருயோநி பரீக்ஷையோடொக்கும் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லும்.

198, த்ரிசங்குவைப்போலே கர்மசண்டாலனாய் மார்விலிட்ட யஜ்ஞோபவீதந்தானே வாராய் விடும். [அதுவுமில்லை யிவனுக்கு.

199 ஜாதிசண்டாலனுக்கு காலாந்தரத்திலே பாகவதனைகைக்கு யோக்யதையுண்டு;

200. ஆருடபதிதனைகையாலே.

---

192. *பாகவதர்பசாரப்பட்டால் எம்பெருமான் ஸஹியாமல் தண்டிப்பானென்பதற்கு ஆப்த வசநமும் ஒன்றுண்டு;*—“ஈச்வரன் அவதரித்துப் பண்ணின ஆனைத் தொழில்களெல்லாம் பாகவதாபசாரம் பொறுமை” *என்று நஞ்சீயரருளிச் செய்வர். அதாவது—ஸங்கல்பத்தாலேயே எல்லாவற்றையும் நிர்வஹிக்க வல்ல ஸர்வேச்வரன் தன் ஸ்வரூபத்தை மாற்றிக்கொண்டு பல யோனிகளிலும் பிறந்து இரணியன் இராவணன் முதலியவர்களைக் கையாலே தொட்டுக் கொன்றதெல்லாம்—ப்ரஹலாதன், மஹர்ஷிகள் முதலான பாகவத விஷயங்களில் அவ்வவர் பண்ணின அபசாரம் ஸஹிக்க முடியாததாகையாலே* “இவர்களை ஸங்கல்ப மாத்ரத்தால் அழிப்பது போராது, கை தொட்டுச் சித்ரவதை பண்ணவேணும்” *என்ற எண்ணத்தினாலாம்.*

193. “யா ப்ரீதிர் மயி ஸம்வ்ருத்தா மத்பக்தேஷு ஸதா அஸ்து தே—அவமாநக்ரியா தேஷாம் ஸம்ஹரத்யகிலம் சுபம்.” *என்று எம்பெருமான் தானே அருளிச் செய்தான்.* (இதன் பொருள் :—*என்பக்கல் வைக்கும் அன்பு என் அடியவர்கள் பக்கலிலும் ஆகுக; அவர்களிடத்தில் அபசாரப் படுவது எல்லா நன்மைகளையும் குலைத்துவிடும்.*)

194—196. *பாகவதாபசாரம் ஒருவிதமல்ல; அவர்களுடைய பிறப்பை நிரூபித்தல், அறிவை நிரூபித்தல், ஆசாரத்தை நிரூபித்தல், தேஹ நிலைமையை நிரூபித்தல், உறவினரை நிரூபித்தல், இருப்பிடத்தை நிரூபித்தல் என்றிப்படி பலபடிப்பட்டிருக்கும். நிஹீந குலங்களிலே பிறந்த பாகவதர்களை பகவத் ஸம்பந்தத்தால் வந்த மேன்மை பாராதே பிறப்பையே பார்த்து அவமதிக்கை இவ்வபசாரங்களுள் ஒன்று. எம்பெருமானுடைய அர்ச்சாவதாரத்திருமேனியில்* $ *உபாதாந த்ரவ்யத்தை நிரூபிப்பதிற்காட்டிலும் இந்த பாகவத ஜந்ம நிரூபணம் மிகவும் கொடிது.*

197. “அர்ச்சாவதாரோபாதாந வைஷ்ணவோத்பத்திசிந்தநம் — மாத்ருயோநி பரீக்ஷாயாஸ் துல்யமாஹுர் மநீஷிண:” *என்று—அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநத்ரவ்ய நிரூபணத்தையும் பாகவத ஜந்ம நிரூபணத்தையும் மாத்ருயோநி பரீக்ஷைக்கு ஸமமாக சாஸ்த்ரம் சொல்லா நின்றதேயாகிலும் பாகவத ஜன்ம நிரூபணமென்பது அதிற்காட்டிலும் மிகவும் கொடியதேயாம்.*

198. *இவ்வபசாரமுண்டானபோதே கர்ம சண்டாளத்வம் வந்து விடும்; இதற்கு த்ரிசங்குவே த்ருஷ்டாந்தம்.*

199. *பிறவிச் சண்டாளனுக்கு அந்த ஜந்மத்திலேயோ மறு ஜந்மத்திலோ பகவத் கடாக்ஷம் பெற்று பாகவதனைகைக்கு உரிமையுண்டு; பாகவதாபசாரமாகிற கருமத்தாலே சண்டாளனாகும் பாவிக்கு அந்த யோக்யதையுமில்லை.*

200. *அதற்குக் காரணமேதென்னில், பாகவதத்வமாகிற உயர்ந்த நிலத்திலே யேறி மிகக் கொடிதான பகவந் நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவான பாகவதாபசாரத்தாலே அடியுண்டு கீழே விழுந்தவனாகையாலே.*

$ சிலை, லோஹம் முதலியவற்றில் எந்த வஸ்துவைக்கொண்டு விக்ரஹம் நிருமிக்கப்படுகிறதோ, அந்த வஸ்து உபாதாந த்ரவ்யமெனப்படும்.

201. இதுதனக்கு அதிகாரி நியமமில்லை.
202. " தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும் " என்கையாலே.
203. இவ்விடத்திலே வைநதேய வ்ருத்தாந்தத்தையும் பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானுக்கு ஆழ்வான் பணித்த வார்த்தையையும் ஸ்மரிப்பது.

---

201. பிறவியினாலும் அறிவினாலும் தாழ்ந்தவர்கள் அவற்றாலுயர்ந்தவர்கள் விஷயத்திலே அபசாரப்பட்டாலும் சரி; இவற்றாலுயர்ந்தவர்கள் இவற்றால் தாழ்ந்தவர்கள் விஷயத்திலே அபசாரப்பட்டாலும் சரி; எல்லாம் கொடியதே. "தாழ்ந்தவர்கள் தாம் அபசாரப்படக் கூடாது, உயர்ந்தவர்கள் அபசாரப்படலாம்" என்பதில்லை.

202. "அமரவோரங்கமாறும் வேத மோர் நான்கு மோதித், தமர்களில் தலைவராய சாதியந்தணர்களேலும், நுமர்களைப் பழிப்பராகில் நொடிப்பதோ ரளவிலாங்கே, அவர்கள்தாம் புலையர்போலும் அரங்கமா நகருளானே!" என்ற திருமாலைப் பாசுரம் இதற்குப் பிரமாணமாம்.

203. இதற்குச் சில இதிஹாஸங்களும் கேண்மின்;—விச்வாமித்ரனிடத்தில் வித்யைகளையெல்லாம் அதிகரித்த காலவனென்னு மந்தணன் முடிவில் "குருதக்ஷிணை கொடுத்தாலொழிய நமக்கு இந்த வித்யைகள் நிலை நில்லா" என்றெண்ணி "அடியேன் என்ன தக்ஷிணை ஸமர்ப்பிக்கவேணும்?" என்று கேட்டான்; அதற்கு அவர், நான் உன்னுடைய பக்தியினாலும் சுச்ரூஷையினாலும் ப்ரஸந்நனாயினேன், எனக்கு நீ ஒன்றும் ஸமர்ப்பிக்கத் தேவையில்லை" என்றார். அப்படி அவர் பலகால் சொல்லியும் காலவன் கேளாமல் "ஏதாவதொரு தக்ஷிணை நியமித்தேயாகவேணும்" என்று நிர்ப்பந்திக்கவே, அவர் சீற்றங்கொண்டு "உடம்பெல்லாம் சந்திர மண்டலம் போலே வெளுத்து ஒரு காது பச்சையாயிருக்கப்பெற்ற எண்ணூறு குதிரைகள் கொண்டு தா" என்றார். காலவன் இதைக் கேட்டு வியாகுலனாய்என் செய்வதென்று சிந்தித்து, ஸர்வாபேக்ஷிதங்களையு மளிக்க வல்ல எம்பெருமானை உபாஸிக்க முயன்ற வளவிலே முன்பே யிவனுக்கு ஆப்தனாயிருந்த கருடன் வந்து முன்னின்றான்; அவனை இவன் ஸ்தோத்ரம் பண்ணி, தன் வியாகுலத்தைச் சொல்லி இதற்கென்ன செய்யலாமென்று கேட்க; "உன்னை நான் சுமந்துகொண்டு இப்பூமண்டலமெங்கும் திரிகிறேன், இருவருமாய்த் தேடிப் பார்க்கலாம் வா" என்றான் கருடன். அப்படியே இருவருமாய்த் திரியும்போது மேல் ஸமுத்ரத்தில் ரிஷப மென்னும் மலையின்மீது இளைப்பாற நின்றவளவிலே அங்கே வஸிப்பவளும் அறிவிற் சிறந்தவளுமான சாண்டில்யை யென்கிற ஒரு வைஷ்ணவியைக் கண்டு சென்று வணங்கி அவளால் ஸத்காரமும் பெற்று இவர்கள் அங்கே படுக்கும்போது "இப்படி விலக்ஷணையா யிருக்கிற இவள் விலக்ஷணமான வொரு திவ்ய தேசத்திலே வஸிக்கலாகாதா?" என்று கருடன் நினைத்து "இவளை இங்குநின்றும் ஒரு திவ்ய தேசத்திலே கொண்டுபோய் வைக்கக் கடவோம்" என்றெண்ணி யிருக்கையில்—அந்த வைஷ்ணவி இருந்த இடத்தை இழிவாக நினைத்த இவ்வபசாரத்தாலே சிறகுகள் உதிர்ந்து ஒன்றும் செய்ய முடியாமற் போய்விட, இதைக் காலவன் கண்டு "மாநஸமாக ஏதேனும் அபசாரப் பட்டதுண்டோ?" என்று கேட்க, அவன் உண்மையைச் சொல்லி அவளிடத்திலும் பொறுமை வேண்ட, அவளது அநுக்ரஹத்தாலே அவ்வபசாரம் நீங்கி முன்புபோலே யானான். (இக்கதை மஹாபாரதத்தில் உத்யோக பர்வத்தில் 112-ஆம் அத்தியாயத்திலுள்ளது.)

பிள்ளைப்பிள்ளையாழ்வானென்கிற ஒரு சிஷ்யர்க்குக் கூரத்தாழ்வானருளிச் செய்த தொரு வார்த்தையுமுண்டு; பிள்ளைப் பிள்ளையாழ்வானென்பவர் ஆபிஜாத்யம் முதலியவற்றால் மேம்பட்டவராகையாலே பாகவத விஷயங்களில் விநயமில்லாமல் அபசாரப்பட்டுக் கொண்டே யிருப்பர்; ஆழ்வான் இதைக்கண்டு "ஐயோ! இவர்க்கு இந்த பாகவதாபசாரம் இவருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களெல்லாவற்றையும் கீழ்ப்படுத்தித் தானே மேலாகி விநாசத்தை விளைத்திடுமே!, அதுக்கு வேலியிட்டு வைக்கவேணும்" என்று திருவுள்ளம் பற்றி ஒரு புண்ய காலத்திலே நீராட்டமானபின் இவரை நோக்கி "எல்லாரும் தானம் பண்ணுகிற இக்காலத்திலே நீரும் நமக்கொரு தானம் பண்ண மாட்டீரோ?" என்ன அடியேன் எத்தை தானம் பண்ணுவது, எல்லாம் ஸ்வாமியினுடையதே யன்றோ" என்ன;

204. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை யொழிந்தாலும் பேற்றுக்கு அவர்கள் பக்கல் ஸம்பந்தமே யமைகிறாப்போலே அவையுண்டானாலு மிழவுக்கவர்கள் பக்கல் அபசாரமே போ[ரும்.

205. இதில் ஜன்ம வ்ருத்தாதி நியமமில்லை.

206. இவ்வர்த்தம் கைசிக வ்ருத்தாந்தத்திலும், உபரிசரவஸு வ்ருத்தாந்தத்திலும் காணலாம்.

"அஃது இருக்கட்டும், மநோ வாக்காயங்கள் மூன்றாலும் பாகவதாபசாரப் படாமல் வர்த்திக்கக் கடவேன் என்று நம் கையிலே உதக தானம் பண்ணவேணும்" என்று ஆழ்வான் அருளிச்செய்ய, அப்படியே இவரும் உதக தானம் பண்ணித்தந்த பின்பு ஒரு நாள் பூர்வ வாஸநையாலே பாகவதாபசாரப்பட நேர்ந்தவாறே "நாம் இனி முடிந்தோம்" என்று பயப்பட்டு அன்று ஆழ்வான் ஸந்நிதிக்கு விடைகொள்ள வெள்கித் தம் திருமாளிகையிலேயே இருந்துவிட, இவர் வழக்கப்படி வருகிற காலத்தில் வரக்காணாமையாலே ஆழ்வான் இவர் திருமாளிகையிலே யெழுந்தருளி வினவியருள, அவர் தமக்கு மாநஸிகமாகப் பாகவதாபசாரம் நேர்ந்தமையை விண்ணப்பம் செய்து "கரணத்ரயத்தாலும் அபசாரம் விளையாதபடி இத்தேஹத்தோடு வர்த்திக்கை அரிதாயிருக்கின்றது!, என் செய்வேன்?" என்று திருவடிகளைக் கட்டிக்கொண்டு கிடந்து வருந்த "இத்தனை அநுதாபம் இவர்க்கு உண்டாயிற்றே!" என்று உகந்தருளி "மாநஸிகமான அபசாரத்திற்கு அநுதாப முண்டாகவே ஈச்வரன் பொறுத்தருள்வன், ப்ரத்யக்ஷத்தில் ராஜ தண்டனை கிடைக்குமென்கிற பயத்தாலே காயிகமாக ஒருவரையும் நலியமாட்டீர்; இனி வாக்கொன்றையும் நன்றாகக் குறிக்கொண்டு இரும்" என்றருளிச் செய்தார்.

204. ஒருவனுக்குப் பேறு கிடைக்க வேணுமானால் ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களில்லாவிட்டாலும் ஒரு பாகவதருடைய ஸம்பந்தம் கிடைத்ததாகில் அதுவே போதும் என்று ஏற்பட்டிருப்பதுபோல், ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்கள் பரிபூர்ணமாக இருந்தாலும் பாகவதாபசாரமுண்டாகில் அஃதொன்றே விநாசத்துக்கு ஹேதுவாகு மென்பதும் சாஸ்த்ர ஸித்தம்.

205. "பேற்றுக்கு பாகவத ஸம்பந்தமே போரும், விநாசத்துக்கு பாகவதாபசாரமே போரும்" என்ற இவை யிரண்டிலும்—"பிறவியாலும் ஆசாரத்தாலும் உத்க்ருஷ்டரான பாகவதர்களோடுண்டான ஸம்பந்தமே பேற்றுக்கு ஹேதுவாகும், அவற்றால் நிக்ருஷ்டரானவர்களோடுண்டான ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு ஹேதுவாகாது" என்கிற நியதியும் "அவற்றால் உத்க்ருஷ்டரானவர்கள் விஷயத்தில் பண்ணும் அபசாரமே விநாசத்துக்கு ஹேதுவாம்; நிக்ருஷ்டரானவர் விஷயத்தில் பண்ணும் அபசாரம் அப்படி விநாசத்துக்கு ஹேதுவாகாது" என்கிற நியதியுமில்லை. ஜந்மமும் ஆசாரமும் எதுவாயினுமாகுக. பகவத் ஸம்பந்தமுடையவர்கள் பாகவதர்கள்; அவர்களுடைய ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு ஹேது; அவர்கள் திறத்திலபசாரம் இழவுக்கு ஹேது—என்றிவ்வளவே யுள்ளது.

206. இவ்விஷயம் நிஹீந குலத்திற் பிறந்த நம்பாடுவான் சரிதையிலும், உத்க்ருஷ்ட ஜாதியிற் பிறந்த உபரிசரவஸுவின் சரிதையிலும் காணலாம். சண்டாள யோநியில் பிறந்து பகவத் பக்தர்களில் தலைவனாயிருந்த நம்பாடுவான் தான் பாடின கைசிகமென்னும் பண்ணின் பலனை ஒரு ப்ரஹ்ம ரக்ஷஸ்ஸுக்குக் கொடுத்து அதனை உஜ்ஜீவிப்பித்த விஷயம் கைசிகமாஹாத்மியத்தில் விசதம். தேவர்களாலும் முனிவர்களாலும் அநுவர்த்திக்கப்பட்டு மஹா வைபவ சாலியாய், தனது தவ வலிமையினால் பரிவாரங்களோடு கூட ஆகாயத்தில் திரியும் திறலுடையனான உபரிசரவஸு வென்கிற ஒரு அரசனிருந்தான்; ரிஷிகளுக்கும் தேவர்களுக்கும் யாகத்துக்குரிய பசு விஷயமாக விவாதம் நேர்ந்த காலத்து அவ்விரு வகுப்பினரும் ஸம்சயம் தீர்த்துக்கொள்ள இவ்வரசனிடம் வந்து தம் தம் பக்ஷங்களைச் சொல்லி வினவினபோது தேவர்கள் பக்கல் பக்ஷபாதத்தாலே அவர்கட்கு அநுகூலமாக முடிவு சொல்ல, ரிஷிகள் கோபித்து "இப்படி பக்ஷபாதியான நீ கீழே விழக்கடவாய்; இனிமேல் உனக்கு ஆகாச யாத்திரை இல்லையாகக் கடவது" என்று சபிக்க, அப்படியே அரசன் அதோகதி யடைந்துவிட்டானென்பது மஹா பாரதத்தில் மோக்ஷ தர்மத்தில் விசதம்.

207. ப்ராஹ்மண்யம் விலைச்செல்லுகிறது. வேதாத்யயநாதி முகத்தாலே பகவல்லாப ஹேதுவென்று; அதுதானே யிழவுக்குறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாமிறே.
208. ஜன்ம வ்ருத்தங்களினுடைய உத்கர்ஷமும் அபகர்ஷமும் பேற்றுக்கு மிழவுக்கு மப்ர
209 ப்ரயோஜகம் பகவத் ஸம்பந்தமும் தத்ஸம்பந்தமும். [யோஜகம்.
210. பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானு லிரண்டு மொக்குமோ என்னில். 211. ஒவ்வாது.
212 உத்க்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த ஜன்மம் ப்ரம்சஸம்பாவனையாலே "சரீரேச" என்கிறபடி
213. அதுக்கு ஸ்வரூப ப்ராப்தமான நைச்யம் பாவிக்கவேணும். [யே பய ஜநகம்.
214. அபக்ருஷ்டமாக ப்ரமித்த உத்க்ருஷ்ட ஜந்மத்துக்கு இரண்டு தோஷமுமில்லை.
215. நைச்யம் ஜன்மஸித்தம். 216. ஆகையாலே உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமே ச்ரேஷ்டம்.
217. "ச்வபசோऽபி மஹீபால".

---

207. *சாஸ்த்ரங்களெல்லாம் ப்ராஹ்மண்யத்தைச் சிறப்பித்துச் சொல்லாநிற்க, பிறப்பால் வரும் மேன்மை உபயோகமற்றது என்றிப்படி சொல்லிவிடலாமோ வென்னில்; வேதங்களை ஓதி அவற்றின் பொருள்களையும் நன்குணர்ந்து எம்பெருமானைப் பெறுவதற்கு உறுப்பாயிருக்குந் தன்மையினாலேயே ப்ராஹ்மண்யம் சிறப்பித்துக் கூறப்படுகின்றதே யன்றி, எக்கேடு கெட்டிருந்தாலும் ப்ராஹ்மண்யம் சிறந்ததேயா மென்று எங்கும் சொல்லப்படவில்லை; ஆகவே எம்பெருமானைப் பெறுதற்குறுப்பான ப்ராஹ்மண்யந்தானே அவனை இழப்பதற்கு உறுப்பாகில் த்யாஜ்யமாகுமே யொழிய உபாதேயமாகுமோ?*

208. *உத்க்ருஷ்டமான பிறப்பும் அநுட்டாநமுமே இழவுக்கு உறுப்பாய்விடில் நிக்ருஷ்டமான ஜந்மாநுஷ்டாநங்கள் பேற்றுக்கு உறுப்பாக வழியுண்டோ? என்னில்; கேண்மின்; ஜந்மாநுஷ்டானங்களில் சிறந்தவர்களிலும் சிலர் பேறு பெறுகிறார்கள், சிலர் இழக்கிறார்கள்; இப்படியே, ஜந்மாநுஷ்டாநங்களால் தாழ்ந்தவர்களிலும் சிலர் பெறுகிறார்கள், சிலர் இழக்கிறார்கள்—என்பதை நாம் சாஸ்த்ரங்களில் காண்கிறோம்; ஆகையாலே ஜந்மாநுஷ்டாநங்களினுடைய சிறப்பும் தாழ்வும் பேற்றுக்கும் இழவுக்கும் உறுப்பன்று.*

209. *பின்னை எதுதான் உறுப்பென்னில்; எம்பெருமானுக்கே உரிய தொண்டராயிருக்கையாகிற பகவத் ஸம்பந்தம் பேற்றுக்கு உறுப்பு; அப்படிப்பட்ட பகவத் ஸம்பந்தமில்லாமை இழவுக்கு உறுப்பு.*

210–216. *உத்க்ருஷ்ட ஜன்ம முடையவர்களும் நிக்ருஷ்ட ஜன்மமுடையவர்களுமான இருவகுப்பினர்க்கும் பகவத் ஸம்பந்தமுண்டானால் அவ்விரு வகுப்பினர்க்கும் பாகவதத்வம் துல்யமானதன்றோ; அத்தோடே உத்க்ருஷ்ட ஜன்மமுடையவன் நிக்ருஷ்ட ஜந்மமுடையவனிற் காட்டிலும் ஜந்மப்ரயுக்தமான சிறப்பையு முடையவனன்றோ? என்னில்; உத்க்ருஷ்ட ஜந்மமென்றும் நிக்ருஷ்ட ஜந்மமென்றும் வ்யவஹரிக்குமவர்கள் ப்ரமத்தாலே ஒன்றை ஒன்றாக நினைத்து வ்யவஹரிக்கிறார்கள். மோக்ஷத்வத்துக்கு அநுகூலமான ஜந்மம் எதுவோ அது உத்கிருஷ்டம்; அங்ஙனல்லாத ஜந்மம் நிக்ருஷ்டம் என்னுமிவ்வளவே சாஸ்த்ரஸித்தம்; உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாவாகில் ஸ்வரூப விருத்தமான உபாயாந்தரங்களிலே இழிந்து அநர்த்தப்படுகைக்கு உடலாகவுங்கூடும்; தவிரவும், அவனுக்கு அஹங்கார யோக்யதை குறையற்றதாகையாலே, இயற்கையான நைச்சியம் செயற்கையாக வேண்டி வருகின்றது. நிக்ருஷ்ட ஜந்மாவுக்கு இக்குற்றங்கள் நேரிட ப்ரஸக்தியில்லை; உபாயாந்தரத்தில் ப்ரவ்ருத்தி யோக்யதையும் அஹங்காரமும் இல்லாததோடு நைச்யம் ஜந்மஸித்தமாயிருக்கும்; ஆகையாலே உத்க்ருஷ்டமான நிக்ருஷ்ட ஜந்மமே ச்ரேஷ்டதரமாகும்.*

217. இவ்வர்த்தத்திற்கு ப்ரமாணம் காண்மின்:—"ශ්වපචෝ‌஽பி மஹீபால விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிக:। விஷ்ணுபக்திவிஹீநஸ்து யதிஶ்ச ஶ்வபசாதம:—ச்வபசோऽபி மஹீபால! விஷ்ணுபக்தோ த்விஜாதிகः—விஷ்ணுபக்தி விஹீநஸ்து யதிச்ச ச்வபசாதமः." என்பதாம். எத்தனையேனும் நிக்ருஷ்ட ஜந்மாவாயிருந்தானேயாகிலும் பகவத் பக்தனானவன் அந்தணனிற் காட்டில் அதிகன்; உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாவான மாத்திரமன்றிக்கே உத்தமாச்ரமியாயிருந்தானேயாகி

218. நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் சமிப்பது விலக்ஷண ஸம்பந்தத்தாலே.

219. ஸம்பந்தத்துக்கு யோக்யதை யுண்டாம்போது ஜன்மக் கோத்தை போகவேணும்.

220. ஜந்மத்துக்குக் கோத்தையும் அதுக்குப் பரிஹாரமும் "பழுதிலா வொழுகல்" என்கிற பாட்டிலே யருளிச் செய்தார்.

221. வேதகப் பொன்போலே யிவர்களோட்டை ஸம்பந்தம்.

222. இவர்கள் பக்கல் ஸாம்யபுத்தியு மாதிக்ய புத்தியும் நடக்கவேணும்.

223. அதாவது—ஆசார்யதுல்யரென்றும் ஸம்ஸாரிகளிலும் தன்னிலு மீச்வரனிலும் அதிகரென்றும் நினைக்கை.

224. ஆசார்ய ஸாம்யத்துக்கடி ஆசார்ய வசனம்

225. இப்படி நினையாதொழிகையு மபசாரம்.

226. இவ்வர்த்தம் இதிஹாஸ புராணங்களிலும் * பயிலுஞ்சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையிலும் கண்சோர வெங்குருதியிலும் நண்ணாதவாளவுணரிலும் தேட்டருந்திறற்றேனிலும், மேம்பொருளுக்கு மேலில் பாட்டுக்களிலும் விசதமாகக் காணலாம்.

னும் பகவத் பக்தி யில்லாதவளவில் சண்டாளனிற்காட்டில் தண்ணியன்.—என்று வர்ணாச்ரமங்களின் சரக்கறுத்து பகவத் ஸம்பந்தமே உத்கர்ஷ ஹேதுவாகச் சொல்லிற்று.

218. ஆக, நிக்ருஷ்ட ஜந்மம் இன்னதென்றும் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மம் இன்னதென்றும் நிச்சயிக்கப்பட்டது; அதில் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷம் எத்தாலே தணியுமென்னில்; விலக்ஷணரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களின் ஸம்பந்தத்தாலே தணியும்.

219. விலக்ஷணருடைய ஸம்பந்தமுண்டாவதற்கு தன்னுடையஜன்மத்திலுள்ள தோஷம் கழியவேண்டுவது அவசியம்.

220. ஜந்மத்துக்குக் கொத்தையாவது ஆபிஜாத்யம் முதலியவற்றாலுண்டாகும் அஹங்காரம்; அந்த அஹங்காரமில்லாத விலக்ஷண ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் விஷயத்தில் பண்ணும் அநுவர்த்தந விசேஷம் அதற்கு ப்பரிஹாரம் என்பது "பழுதிலா வொழுகல்" என்கிற திருமாலைப் பாசுரத்தில் (40) விசதம்.

221. ஜந்மக் கொத்தை கழிந்து விலக்ஷணரோடே ஸம்பந்தமுண்டாகவே இவனும் விலக்ஷணனாய்விடுவானோவென்னில்; ஆம்; வேதகப் பொன்போலேயன்றோ இவர்களோடுண்டான ஸம்பந்தம். (பல ஸித்தௌஷதங்களையிட்டுப் பலகாலுருக்கி குளிகையாகப்பண்ணி ரஸவாதிகள் கையிலிருக்கும் பொன்—வேதகப் பொன்; அது ஸ்பர்சமாத்திரத்தாலே இரும்பைப் பொன்னாக்கும். அதுபோலே விலக்ஷணருடைய ஸம்பந்தம் நிக்ருஷ்ட ஜந்மத்தால் வந்த தோஷத்தைப்போக்கி இவனையும் விலக்ஷணனாக்கிவிடும்.

222—223. இப்படிப்பட்ட விலக்ஷண ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களை ஆசார்ய துல்யராகவும் தன்னையும் ஈச்வரனையுங் காட்டிலும் மேற்பட்டவர்களாகவும் நினைக்கவேணும்.

224. ஆசார்யரோடு துல்யராக ஒருவரையும் நினைக்கக்கூடாதென்றிருக்க இவர்களை ஆசார்ய துல்யராக எப்படி நினைக்கலாமென்னில்; "ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் நம்மைக் கண்டாற்போலே காணும்" என்று ஆசார்யன் உபதேசிக்குமதுவே இதற்கு மூலம்.

225 ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்பக்கல் பிறப்பு முதலியவற்றையிட்டுத் தாழ்வு நினைப்பது அபசாரமானாப்போலே கௌரவித்து நினையாதொழிகையும் அபசாரமாய்த் தலைக்கட்டும்.

226. இவ்விஷயம் இதிஹாஸ புராணங்களிலும், (க) "பயிலுஞ் சுடரொளி" (உ) "நெடுமாற்கடிமை" என்கிற திருவாய்மொழிகளிலும், (ந) "நண்ணாதவாளவுணர்" (ச) "கண்சோர வெங்குருதி" என்கிற திருமொழிகளிலும், (ரு) "தேட்டருந் திறல் தேனினை" என்கிற திருமொழியிலும் திருமாலையில் "அடிமையிற் குடிமையில்லா" என்கிற பாசுரம் (36) முதலாக ஆறு பாசுரங்களிலும் விரிவாகக் காணத்தகும்.

(க) திருவாய் மொழி 3, 7. (ந) பெரிய திருமொழி 2, 6. (ரு) பெருமாள் திருமொழி 2, 1.
(உ) ஷை 8, 10. (ச) ஷை 7, 4.

227. க்ஷத்ரியனான விச்வாமித்ரன் ப்ரஹ்மர்ஷியானான்.
228. விபீஷணனை ராவணன் குலபாம்ஸநனென்றான்; பெருமாள் இக்ஷ்வாகு வம்ச்யனாக நினைத்து வார்த்தை யருளிச்செய்தார்.
229. பெரிய வுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார்.
230. தர்மபுத்ரர் அசரீரி வாக்யத்தையும் ஜ்ஞாநாதிக்யத்தையும்கொண்டு ஸ்ரீ விதுரரை ப்ரஹ்மமேதத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார். [கொண்டார்கள்.
231. ருஷிகள் தர்மவ்யாதன் வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸந்தேஹங்களை சமிப்பித்துக்
232. க்ருஷ்ணன் பீஷ்மத்ரோணாதிகள் க்ருஹங்களைவிட்டு ஸ்ரீ விதுரர் திருமாளிகையிலே
233. பெருமாள் ஸ்ரீ சபரி கையாலே யமுதுசெய்தருளினார். [அமுது செய்தான்.
234. மாறனேரிநம்பி விஷயமாகப் பெரியநம்பி உடையவர்க் கருளிச்செய்த வார்த்தையை ஸ்மரிப்பது.

227—233. இதிஹாஸாதிகளிலே பாகவத வைபவம் சொல்லியிருந்தாலும் "நசூத்ரா பகவத்பக்தாः விப்ரா பாகவதாஸ் ஸ்ம்ருதாः" என்றும் "ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநிः ஸ்ரீமாந் ஸ யதிஸ் ஸ ச பண்டிதः" என்றும் சொன்ன விப்ரத்வாதிகள் அர்த்தவாதமாகுமே யொழிய அபக்ருஷ்ட ஜந்மத்திற் பிறந்தவன் அந்த சரீரத்திலேயே உத்க்ருஷ்டனாகக் கூடுமோவென்று சிலர் சங்கிப்பர்கள்; அந்த சங்கை தீருமாறு சில உதாஹரணங்கள் காட்டப்படுகின்றன— க்ஷத்திரிய குலத்திற் பிறந்த விச்வாமித்ரன் தபோவிசேஷமடியாக வஸிஷ்ட வாக்யத்தாலே ப்ரஹ்மர்ஷியாய்விட்டான்; இராவணனாலே ஸ்வகுலத்தில் நின்றும் மறுத்துத் தள்ளப்பட்ட விபீஷணனை இராமபிரான் இக்ஷ்வாகு வம்சத்தவனாக நினைத்து வார்த்தை சொன்னான்; [அதாவது—"ஆக்க்யாஹி மம தத்வேந ராக்ஷஸாநாம் பலாபலம் = ராக்ஷஸர்களுடைய பலாபலமிருக்கும்படியை நமக்குச் சொல்லு" என்ற வார்த்தையில் "உன் இனத்தாருடைய" என்ன வேண்டுமிடத்தில் அப்படி சொல்லாமல் "ராக்ஷஸர்களுடைய" என்கையாலே, விபீஷணனை ராக்ஷஸ ஜாதீயனாக நினையாமல் திருத்தம்பிமாரைப்போலே அபிமானித்து வார்த்தை சொன்னமை விளங்கும். இதில், விபீஷணனை இராவணன் விட்டமையும் பெருமாள் அங்கீகரித்தமையும் சொல்லுகையாலே பகவதநுகூல்ய முண்டாகவே "இவன் நம்முடையவனல்லன்" என்று ஸாமாந்யர்கள் கைவிடுவர்களென்பதும், எம்பெருமான் விரும்பி மேல்விழுந்து திருவுள்ளம் பற்றுவனென்பதும் சொல்லிற்றாகிறது.]

ஜடாயுவென்னும் பெரியவுடையார்க்குப் பெருமாள் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரம் பண்ணியருளினார். தர்மபுத்ரர் விதுரரை ஸம்ஸ்கரிக்கிற காலத்தில், அவருடைய ஜாதியைப் பார்ப்பதும் ஞானப் பெருமையைப் பார்ப்பதுமாய் "என் செய்வோம்" என்று வியாகுலப்படா நிற்கையில் "இவர் ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்துக்கு அர்ஹர்" என்று சொன்ன அசரீரி வாக்யத்தாலே ஸந்தேஹமற்று வைதிகோத்தமர்களுக்குச் செய்யத்தக்க ப்ரஹ்மமேத ஸம்ஸ்காரத்தாலே ஸம்ஸ்கரித்தார். ரிஷிகளெல்லாரும் நிஹீந ஜந்மாவான ஒரு தர்ம வ்யாதனுடைய வாசலிலே துவண்டு தர்ம ஸந்தேஹங்களைத் தீர்த்துக்கொண்டார்கள். கண்ணபிரான் தூதுபோம்போது பீஷ்மர் த்ரோணர் முதலான உத்க்ருஷ்ட ஜந்மாக்களின் க்ருஹங்களை விட்டு சூத்ர யோநியிற் பிறந்தவரான விதுரருடைய திருமாளிகையிலே அமுது செய்தான். இராமபிரான் சபரியின் கையாலே அமுது செய்தான்.

234. ஆளவந்தார் திருவடிகளை ஆச்ரயித்திருந்த மாறனேரிநம்பி தம்முடைய அந்திமகாலத்திலே "ஆளவந்தார் அபிமாநித்தருளின இந்த தேஹத்தைப் ப்ரகிருதி பந்துக்கள் ஸ்பர்சித்தால் என்ன செய்வது" என்று அதிசங்கை பண்ணி, (தம்மோடுகூட வேதாந்தங்களை அதிகரித்தவரான) பெரிய நம்பியைப்பார்த்து "புரோடாசத்தை நாய்க்கு இடாமல் காக்கவேணும்" என்று சொல்லித் திருநாட்டுக் கெழுந்தருள, பெரிய நம்பியும்அப்படியே பிறர் கையில் காட்டிக்கொடாமல் தாமே சரம கைங்கரியங்கள் செய்து வந்தெழுந்தருளியிருக்க, இதை உடையவர் கேட்டு பெரிய நம்பியிடம் வந்து "சாஸ்த்ர வரம்பு குலையாமல் காரியம் செய்யவேணுமன்றோ? யாரையாவது கொண்டு செய்திருக்கலாமே; தேவரீரே செய்திருக்கவேணுமோ?" என்ன; அதற்கு அவர்

235. “ப்ராதுர்ப்பாவைஃ” இத்யாதி.

236. பாகவதனன்றிக்கே வேதார்த்த ஜ்ஞாநாதிகளையுடையவன் குங்குமம் சுமந்த கழுதை யோபாதி யென்று சொல்லாநின்றதிறே.

237. ராஜாவான ஸ்ரீகுலசேகரப்பெருமாள் திர்யக்ஸ்தாவர ஜந்மங்களை யாசைப்பட்டார்.

238. ப்ராஹ்மணோத்தமரான பெரியாழ்வாரும் திருமகளாரும் கோபஜந்மத்தை யாஸ்தாநம் பண்ணினார்கள்.

239. கந்தல் கழிந்தால் ஸர்வர்க்கும் நாரீணமுத்தமையுடைய அவஸ்தை வரக்கடவதா யிருக்கும்.

240. ஆறுப்ரகாரத்தாலே பரிசுத்தாத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு தத்ஸாம்ய முண்டாயிருக்கும்.

---

*“ஸந்த்யாவந்தநத்திற்கு ஆளிடுவதுண்டோ? நான் சக்ரவர்த்தி திருமகனைக் காட்டில் சிறந்தவனோ? இவர் ஜடாயுவைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவரோ? *பயிலுஞ்சுடரொளி, நெடுமாற்கடிமை முதலிய அருளிச் செயல்கள் கடலோசையோ? ஆழ்வாரருளிச்செய்த அர்த்தத்தைச் சிறிது குறையவாகிலும் அநுஷ்டிக்க வேண்டாவோ?” என்றருளிச் செய்தார்.*

235. ‘ప్రాదుర్భావైః సురనరసమో దేవదేవ స్తదీయాః జాత్యా వృత్తైరపిచ గుణతస్తాదృశో నాత్రగర్హా। కింతు శ్రీమద్భువనభవన త్రాణతోఽన్యేషు విద్యావృత్తప్రాయో భవతి విధవాకల్పకల్పః ప్రకర్షః-ப்ராதுர்ப்பாவை ஸ் ஸுரநரஸமோ தேவதேவஸ் ததீயாஃ ஜாத்யா வ்ருத்தைரபிச குணதஸ் தாத்ருசோ நாத்ர கர்ஹா—கிந்து ஸ்ரீமத், புவநபவநத்ராணதோந்யேஷு வித்யாவ்ருத்தப்ராயோ பவதி விதவாகல்ப கல்பஃ ப்ரகர்ஷஃ’ *என்கிற ச்லோகமும் அநுஸந்திப்பது :—எம்பெருமான் தேவ மநுஷ்யாதி ஸஜாதீயனாய்ப் பல யோநிகளிலும் அவதரிப்பதுபோல அவ்வெம்பெருமா னடியவர்களும் ஜாதியாலும் ஆசாரத்தாலும் குணத்தாலும் அப்படியே இதரர்களோடு ஒத்திருப்பர்; இதனால் இழிவு இல்லை; சிறப்பே யுள்ளது. எம்பெருமானும் பாகவதர்களும் இப்படி இதர ஸஜாதீயராய் நிற்பது இந்த லோக ஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவே; பாகவதரல்லாதவர்களிடத்திலுண்டான ஏற்றமெல்லாம் விதவைகளின் அலங்காரம்போலே நிந்தைக் குடலாகிறது என்றவாறு.*

236. *பாகவதர்களல்லாவிடில் அவர்களுக்குண்டான பாண்டித்யம் முதலியவை வீணாய்விடுமோ வென்னில்;* *‘చతుర్వేదధరో విప్రో వాసుదేవం నవిందతి। వేదభారభరాక్రాంతస్స వై బ్రాహ్మణగర్దభః-சதுர்வேததரோ விப்ரோ வாஸுதேவம் நவிந்ததி-வேதபாரபராக்ராந்தஸ் ஸ வை ப்ராஹ்மண கர்த்தப:’ *என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லாநின்றது. அதாவது—பகவத் பக்தியை யுடையவனாகாமல் வேதார்த்த ஜ்ஞாநம் முதலியவற்றை யுடையவன் குங்குமஞ் சுமந்த கழுதைபோல்வன் என்கை.*

237. *பகவத் ஸம்பந்தமில்லாத ஜந்மம் முதலியவை ஸத்துக்களால் இகழப்படு மென்பது நிரூபித்தாயிற்று. இனி, பகவத் ஸம்பந்தமுள்ள திர்யக்ஜந்மங்களும் ஸத்துக்களால் விரும்பப்படுமென்பது காட்டப்படுகிறது. ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் தம்முடைய திவ்யப்ரபந்தத்திலே “ஊனேறு செல்வத்து” என்னுந் திருமொழியிலே “வேங்கடத்துக் கோனேரி வாழுங் குருகாய்ப் பிறப்பேனே” என்று தொடங்கிப் பத்துப் பாசுரங்களிலும் பகவத் ஸம்பந்தத்துக்கு அநுகூலமாக திர்யக்ஜந்மத்தையும் ஸ்தாவரஜந்மத்தையும் விரும்பினார்.*

238. *பிராமணர்தலைவரான பெரியாழ்வாரும் அவரது திருமகளாரான ஆண்டாளும் அறிவொன்றுமில்லாத ஆய்க்குலத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டார்கள்.*

239. *இப்படி நிஹீந ஜன்மங்களை ஆசைப்பட்டாலும் ஏறிட்டுக்கொண்டாலும் ஸ்வரூபத்தினுண்மை இருக்கும்படி என்? என்னில்; வந்தேறியான அவித்யை முதலிய தோஷங்கள் கழிந்துவிட்டால் ஸகல ஆத்மாக்களுக்கும் பெரிய பிராட்டியாருடைய நிலை தன்னடையே வந்துவிடும்.*

240. *அஃது எப்படி உண்டாய்விடு மென்னில் :—அநந்யார்ஹ சேஷத்வம், அநந்ய சரணத்வம், அநந்ய போக்யத்வம், ஸம்ச்லேஷத்தில் ஆறியிருக்கை, விச்லேஷத்தில் ஆறியிராமை, ததேக நிர்வாஹ்யத்வம் ஆகிற ஆறு ப்ரகாரங்களாலே அவித்யாதி தோஷங்*

241. த்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷ மஹங்காரத்தாலே; அத்ருஷ்டத்தி லுத்கர்ஷ மஹங்கார ராஹித்யத்தாலே.

242. ப்ரஹ்மாவா யிழந்துபோதல் இடைச்சியாய்ப் பெற்றுவிடுதல் செய்யும்படியாயிருக்கும்.

243. இப்படி ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நாசஹேதுவான வஹங்காரத்துக்கும் அதினுடைய கார்யமான விஷய ப்ராவண்யத்துக்கும் விளைநிலம் தானாகையாலே தன்னைக்கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற்போலேயும்; அவற்றுக்கு வர்த்தகரான ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலேயும், அவற்றுக்கு நிவர்த்தகரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் பந்துக்களைக் கண்டாற்போலேயும் ஈச்வரனைக் கண்டால் பிதாவைக் கண்டாற்போலேயும்; ஆசார்யனைக் கண்டால், பசியன் சோற்றைக் கண்டாற்போலேயும்; சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமதவிஷயத்தைக் கண்டாற்போலேயும் நினைத்து, அஹங்காரார்த்த காமங்கள் மூன்றும் அநுகூலர் பக்கலநாதரத்தையும் ப்ரதிகூலர் பக்கல் ப்ராவண்யத்தையும் உபேக்ஷிக்குமவர்கள்பக்க லபேக்ஷையையும் பிறப்பிக்கு மென்றஞ்சி, ஆத்மகுணங்கள் நம்மாலும்

கள் மிச்சமின்றிக் கழிந்து பரிசுத்தமாகப்பெற்ற ஆத்ம ஸ்வரூபத்துக்கு இந்த ஆறு படிகளாலும் நிறைந்துள்ள பிராட்டியோடு ஸாம்யம் இயற்கையாகவே உண்டாயிருக்கும். [239, 240—இவ்விரண்டு விஷயங்களும் ப்ரஸங்காத் வந்தவை.]

241. *இனி, குலசேகரப் பெருமாள் முதலியவர்கள் உத்க்ருஷ்ட ஜந்மங்களை விட்டு நிக்ருஷ்ட ஜந்மங்களை விரும்புவானென் என்னில்; ஆபிஜாத்யம் ஐச்வர்யம் முதலிய ஐஹிக புருஷார்த்தங்களில் உண்டாகிற உயர்த்தியானது விச்வாமித்ராதிகளைப் போலே தான் நின்ற நிலைக்கு மேலே உத்கர்ஷத்தைத் தேடிக்கொள்ள முயலப் பண்ணுகிற அஹங்காரத்தாலே யுண்டாம்; கைங்கர்ய ஸம்பத்தாகிற அத்ருஷ்ட புருஷார்த்தத்தில் உண்டாகிற உயர்த்தியானது படிப்படியாகக் கீழே இழியப்பண்ணுகிற அஹங்காரராஹித்யத்தாலே உண்டாம்.*

242. *அஹங்காரத்தில் தலைவனான பிரமனாய்ப் பிறந்து (க) "நேரே கடிக் கமலத்துள்ளிருந்தும் காண்கிலான், கண்ணனடிக் கமலந்தன்னை அயன்" என்கிறபடியே இழந்துபோகக் காண்கிறோம். அஹங்கார ஹேதுக்கள் ஒன்றுமில்லாமல் இடக்கை வலக்கை யறியாத இடைச்சியான சிந்தயந்தியாய்ப் பிறந்து எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெற்று விடவும் காண்கிறோம். [ஆக, அஹங்காரமும் அஃதில்லாமையும் எம்பெருமானை யிழப்பதற்கும் பெறுவதற்கும் ஹேதுவாகையாலே ஸ்ரீ குலசேகரப் பெருமாள் முதலானவர்கள் அஹங்கார ஹேதுவான ஜந்மங்களை அநாதரித்து அஹங்காரமிருப்பதற்கு அவகாசமற்ற ஜந்மங்களை ஆதரித்தார்களென்றதாயிற்று.]*

243. [இனி ப்ரபந்நாதிகாரியின் திநசர்யாவிசேஷம் சொல்லப்படுகிறது.] *இப்படி எல்லாப்படியாலும் ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்கவல்ல அஹங்காரத்துக்கும் அதனாலே உண்டாகக்கூடிய விஷயப்ராவண்யத்துக்கும் பிறப்பிடம் தானாகையாலே, தன்னைக் கண்டால் சத்ருவைக் கண்டாற்போல குடல் கரித்துத் தன்னையே தனக்கு நாசகனாக நினைக்கவேணும்; அந்த அஹங்காரத்தையும் விஷய ப்ராவண்யத்தையும் துர்ப் போதனைகளாலே வளரச் செய்கிற ஸம்ஸாரிகளைக் கண்டால் ஸர்ப்பத்தைக் கண்டாற்போலே அஞ்சி நடுங்கிப் பிற்காலித்திருக்கவேணும்; அக்குற்றங்களை உபதேசாதிகளாலே போக்கவல்ல ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைக் கண்டால் ஆப்த பந்துக்களைக் கண்டாற்போலே "இவர்கள் நமக்கு நல்துணையாவர்கள்" என்று ஆதரிக்கவேணும்; எப்போதும் நம்முடைய ஹிதமே பார்த்துப் போருகிற ஈச்வரனைத் திருப்பதிகளிலே ஸேவிக்கப்பெற்றால் ஹிதைஷியான பிதாவைக் கண்டாற்போலே பக்தி பீதி விநயங்களையுடையவனாயிருக்கவேணும்; ஜ்ஞாந பக்தி விரக்திகளை விளைத்து பகவத் விஷயத்தைக் காட்டித் தரும் மஹோபகாரகனான ஆசார்யனைக் கண்டால் பெரும்பசியன் சோற்றைக் கண்டாற்போலே மிக விருப்பத்தோடே அநுபவித்து உகந்திருக்கவேணும்; தன் சொல்வழி யொழுகும் சிஷ்யனைக் கண்டால் அபிமத விஷயத்தைக் கண்டாற்போலே நினைத்து உள் குழைந்*

(க) முதல் திருவந்தாதி 56.

பிறராலும் பிறப்பித்துக் கோள்ளவோண்ணாது, ஸதாசார்ய ப்ரஸாதமடியாகவருகிற பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே பிறக்குமத்தனையென்று துணிந்து தேஹயாத்ரையிலுபேக்ஷையும் ஆத்மயாத்ரையி லபேக்ஷையும் ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்தி நிவ்ருத்தியும் தேஹதாரணம் பரமாத்ம ஸமாராதன ஸமாப்தி ப்ரஸாதப்ரதிபத்தி யேன்கிற புத்தி விசேஷமும், தனக்கோரு க்லேசமுண்டானல் கர்மபலமேன்றுதல் க்ருபாபல மேன்றுதல் பிறக்கும் ப்ரீதியும், ஸ்வாநுஷ்டானத்தில் ஸாதநத்வ புத்தி நிவ்ருத்தியும்; விலக்ஷணருடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டானங்களில் வாஞ்சையும், உகந்தருளின நிலங்களிலாதராதிசயமும், மங்களாசாஸநமும், இதர விஷயங்களில் அருசியும், ஆர்த்தியும், அநுவர்த்தந நியதியும், அநுகூல ஸஹவாஸமும், ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்படி பண்ணிக்கோண்டு போரக்கடவன்.

இரண்டாம் ப்ரகரணம் முற்றுப்பெற்றது.

பிள்ளை லோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

திருக்கவேணும்; அஹங்காரம், அர்த்தம், காமம் இவை மூன்றின் கெடுதல்களை நன்கு சிந்திக்கவேணும்; அஹங்காரமானது அநுகூலரான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள் விஷயத்திலே அநாதரத்தைப் பண்ணுமென்றும், அர்த்தமானது ப்ரதிகூலரான ஸம்ஸாரிகளோடே உறவு பண்ணுவிக்குமென்றும், காம [விஷய ஸம்போக ஸங்க] மானது—தன்னை இகழ்ந்து பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளுகிறவர்களிடத்திலும் விருப்பம் பிறப்பிக்குமென்றும் நன்கு ஆய்ந்து ஓய்ந்து உணர்ந்து பயப்படவேணும்; "சமம் தமம் முதலிய ஆத்ம குணங்கள் நம்முடைய முயற்சியாலும் கர்மவச்யராயிருக்கிற பிறருடைய முயற்சியாலும் பிறப்பித்துக் கொள்ள முடியாது; ஆசார்யனுடைய அநுக்ரஹ மூலமாக வருகிற எம்பெருமானுடைய அருளாலேதான் பிறக்கவேணும்" என்று துணிவு உண்டாகவேணும்; தேஹ ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான வியாபாரங்களில் விருப்பமற்றிருக்கவேணும்; பகவத் குணாநுபவ கைங்கர்ய ப்ரவ்ருத்திகளை மேன்மேலு மாசைப்பட்டிருக்கவேணும்; சோறு கூறை முதலிய ப்ராக்ருத வஸ்துக்களில் போக்யதா புத்தி தவிர்ந்திருக்கவேணும்; தேஹம் தரித்திருப்பதற்குப் போதுமான அளவு புஜிப்பதானது எம்பெருமானுடைய திருவாராதநத்தின் ஸமாப்தி ரூபமான ஒரு ப்ரதிபத்திகர்மம் என்று நினைத்திருக்கவேணும்; இந்த சரீரத்தோடே யிருக்கிற தனக்குத் தாபத்ரயத்தினுள் ஏதேனுமொரு வருத்தமுண்டானல் "இது அநுபவித்தே தீரவேண்டிய ப்ராரப்த கர்மத்தின் பலமன்றோ; இப்படிப்பட்ட கருமங்கள் உள்ளவை கழியும் வரையிலன்றோ இந்த சரீரத்தோடு எம்பெருமான் நம்மை வைக்கிறது; அவனை அணுகுவதற்குத் தடையானவற்றிலே ஒன்றாகிலும் கழியப்பெற்றோமே!" என்று அநுஸந்தித்தாவது (அல்லது) "தூர்வாஸனையாலே இவ்வுடம்பை விடமாட்டாமல் சுவையற்ற விஷயங்களை யநுபவித்துக்கொண்டு ஸம்ஸாரத்துக்குள்ளே பொருந்தியிருக்கிற நம்மை இதில் நின்றும் கொண்டுபோக நினைக்கிற ஈச்வரன் இந்த சரீரத்தில் நமக்கு வெறுப்பு உண்டாவதற்காகவன்றோ இப்படி துக்கங்களை அநுபவிப்பிக்கிறான்; அவனுடைய க்ருபையின் பலமன்றோ இது" என்று அநுஸந்தித்தாவது தேறியிருக்கவேணும்; ப்ரபந்நனை தன்னுடைய அதிகாரத்துக்குத் தகுதியாக அநுஷ்டித்துக் கொண்டு போருகிற நல்லொழுக்கங்களைப் பேற்றுக்கு உபாயமாக நினையாதிருக்க வேணும்; விலக்ஷணருடைய ஞானமும் அனுட்டானமும் நமக்கு உண்டாக வேணுமென்று ஆசைப்படவேணும்; திவ்ய தேசங்களில் அபிநிவேசம் கரைபுரண்டிருக்கவேணும்; மங்களாசாஸநத்தில் ஊற்றமுற்றிருக்கவேணும்; விஷயாந்தரங்களைக் காறி உமிழ வேணும்; "கூவிக் கொள்ளுங்கால மின்னங் குறுகாதோ" என்று ஆர்த்தியோடே யிருக்கவேணும்; பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தனது சேஷத்வத்துக்குத் தகுதியாகச் செய்யும் இழி தொழில்களையும் விநயோக்திகளையும் ஸம்ஸாரிகள் விஷயத்திலே மறந்தும் செய்யாதொழியவேணும்; எம்பெருமானுடையவும் பாகவதருடையவும் ப்ரஸாதங்களான வஸ்துக்களையே ஆஹாரமாகக் கொள்ளுவது தவிர மற்றவற்றைக் கொள்ளக்கடவோ மல்லோம் என்றிருக்க

பிள்ளைலோகாசார்யர் திவ்டிகளே சரணம்.

மூன்றும் ப்ரகரணம்

244. மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூப விருத்தமன்றோ வென்னில்; ஜ்ஞாநதசையில் ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவம் தன்கப்பிலே கிடக்கும்; ப்ரேமதசையில் தட்டுமாறிக் கிடக்கும்.

245. அவன்ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தால் அவனைக் கடகாகக்கொண்டு தன்னை நோக்கும், ஸௌகுமார்யத்தை யநுஸந்தித்தால் தன்னைக் கடகாகக்கொண் டவனைநோக்கும்.

246. இவ்வர்த்தம் சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீஜநகராஜன்திருமகள் விச்வாமித்ரன் ஸ்ரீதண்டகாரண்ய வாஸிகளான ருஷிகள் திருவடி மஹாராஜர், ஸ்ரீநந்தகோபர் ஸ்ரீவிதுரர் பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமானவர்கள் பக்கலிலே காணலாம்.

வேணும்; ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களை வளர்க்கவல்ல அநுகூலரை ஒருநொடிப் பொழுதும் விட்டுப் பிரியாமலும், ஸ்வரூபத்தைக் கெடுக்கவல்ல ப்ரதிகூலரைக் கண்ணெடுத்துப் பாராமலுமிருக்கவேணும்; ஆக இவை யித்தனையும் ஆசார்யனுடைய அநுக்ரஹத்தாலே விளையக் கூடியவை யாதலால் அவ்வநுக்ரஹம் பரிபக்வமாம்படி சுச்ரூஷையிலே ஊன்றி நடந்து கொண்டால் இவையெல்லாம் கைகூடும்.

இரண்டாம் பிரகரணம் முற்றிற்று.

மூன்றும் பிரகரணம்

244. [கீழ் திநசர்யையில் சொன்னவற்றில் விவரிக்க வேண்டியவற்றை விவரிக்க நினைத்து, முதலில் மங்களாசாஸநம் விவரிக்கப்படுகிறது.] எம்பெருமான் ஒரு குறையுமில்லாதவன்; ஸகல மங்களங்களுக்கும் இருப்பிடமானவன்; அவனைக்கொண்டு நமக்குள்ள அமங்களங்களைப் போக்கிக்கொள்வதும் இல்லாத மங்களங்களை உண்டாக்கிக்கொள்வதும் யுக்தம்; அவனால் ரக்ஷிக்கப்பெறவேண்டிய நாம் அவனுக்கு ரக்ஷைபிடுவது [அதாவது—மங்களாசாஸநம் பண்ணுவது] அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்துக்கும் நம்முடைய ரக்ஷ்யத்வத்துக்கும் விருத்தமன்றோ வென்னில்; அன்று;—அவன் ரக்ஷகனாகவும் நாம் ரக்ஷ்யராகவும் தெளியக்கண்டு அநுஸந்திக்கையாகிற ஜ்ஞாநதசையென்றும், அவனுடைய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்யங்களை யநுஸந்தித்து "இவ்விஷயத்திற்கு என்ன கெடுதி விளைகிறதோ!" என்று அதிசங்கை படுவதாகிற ப்ரேமதசை யென்றும் இரண்டு அவஸ்தைகளுண்டு. இவற்றுள் முந்தின ஜ்ஞாநதசையில் "களைவாய் துன்பம் களையா தொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்" என்கிறபடியே, தன்னுடைய அநிஷ்ட நிவ்ருத்தி முதலியவற்றுக்கு அவனே கடவனென்றிருக்கையாலே ரக்ஷ்யரக்ஷக பாவம் இடம் மாறாதேயிருக்கும்; பிந்தின ப்ரேம தசையிலோ வென்னில்; ஈச்வரனை ரக்ஷிக்க வழிதேடித் தடுமாறுகையாலே, ரக்ஷ்யத்வம் ஈச்வரன் பக்கலிலும் ரக்ஷகத்வம் தன் பக்கலிலுமாய் இப்படி ரக்ஷ்ய ரக்ஷகபாவம் மாறாடிப்போம்.

245. ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வ சக்தனும் ஸர்வ ரக்ஷகனுமான அவனுடைய ஸ்வரூபத்தை நோக்குமளவில் அவனைத் தனக்கு ரக்ஷகனாகக்கொண்டு தன்னைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளலாகும்; அவனுடைய ஸர்வசக்தித்வம் முதலிய குணங்களை மறந்து அவனுடைய ஸௌகுமார்யத்தை நோக்குமளவில், அவனுக்குத் தன்னை ரக்ஷகனாகக் கொண்டு மங்களாசாஸநம் பண்ணி அவனை ரக்ஷிக்கலாகும்.

246. இப்படி ஸௌகுமார்யாதிகளைக் கண்டு கலங்கி, ரக்ஷகனான அவனுடைய சக்திவைபவத்தை மறந்து தான் அவனை ரக்ஷிக்கப் பார்க்கையாகிற இவ்வர்த்தம் அநுஷ்டாநத்தில் எங்கே கண்டோமென்னில்; தசரத சக்ரவர்த்தி, ஸீதாபிராட்டி, விச்வாமித்ரன், தண்டகாரண்ய வாஸிகளான ரிஷிகள், திருவடி, ஸுக்ரீவ மஹாராஜர், நந்தகோபர், விதுரர், பிள்ளை யுறங்காவில்லிதாஸர் முதலானவர்கள் பக்கலிலே கண்டோம்; இவர்கள் அதிசங்கையாலே பெருமாளுக்கு மங்களாசாஸநம் பண்ணினமை ஸ்ரீராமாயண, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராண, ஸ்ரீமஹாபாரதாதிகளிலே காணத்தக்கது.

247. இளையபெருமாளை ஸ்ரீகுஹப்பெருமாளதிசங்கை பண்ண இருவரையு மதிசங்கை பண்ணி ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள்பரிகரம் பெருமாளை நோக்கிற்றிறே.

248. ஒருநாள் முகத்திலே விழித்தவர்களை வடிவழகு படுத்தும் பாடாயிற்றிது.

249. இவர்கள் நம்முடைய கோடியிலே யென்னும்படியாயிற்று ஆழ்வார்கள் நிலை.

250. ஆழ்வார்களெல்லாரையும் போலல்லர் பெரியாழ்வார்.

251. அவர்களுக்கிது காதாசித்கம்; இவர்க்கிது நித்யம்.

252. அவர்களுடைய ஆழங்கால்தானே இவர்க்கு மேடாயிருக்கும்.

253. அவர்களுக்கு உபய சேஷத்வத்தையு மழித்து ஸ்வரூபத்தைக் குமிழ்நீருண்ணப் பண்ணுமது, இவர்க்கு உபய வ்ருத்திக்கும் ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைக் கரை யேற்றும்.

---

247. விஷய வைலக்ஷண்யம் எல்லாரையும் மங்களாசாஸநத்திலே மூட்டும்; பெருமாள் ச்ருங்கிபேரபுரத்திலே யெழுந்தருளி குஹப்பெருமாளை விஷயீகரித்தருளின வன்று இளைய பெருமாள் பாங்காக அமைத்த பர்ணசயனத்திலே பெருமாளும் பிராட்டியும் பள்ளிகொண்டருளாநிற்க, இச்சேர்த்திக்கு என்ன தீங்கு விளையுமோவென்று அதிசங்கை பண்ணின இளைய பெருமாள் முதுகிலிட்ட அம்பறுத்தூணியும் கையிற் பிடித்த வில்லுமாய் உலாவிக்கொண்டு நிற்க, இதைக்கண்ட குஹப்பெருமாள் "ஒரு தம்பி தாயைக் கொண்டு பெருமாளை நாட்டிலிருந்து காட்டிலே துரத்தினான்; இத்தம்பி தனியிடத்திலே என்ன செய்யப் பார்க்கிறானோ தெரியவில்லை" என்று இளையபெருமாள் பக்கலிலும் அதிசங்கை பண்ணி "இவன் அப்படி ஏதேனுமொரு தீங்குசெய்யில் இவனையே தீர்த்து விடக் கடவோம்" என்று தானும் வில்லுமம்புமாய்க்கொண்டு உடன் நிற்க, குஹப்பெருமாளுடைய ஏவல்தொழிலாளர் "இவர்களிருவருமாகக் கூடிப் பெருமாளுக்கு என்ன தீங்கு விளைக்க நினைக்கிறார்களோ" என்று அதிசங்கை பண்ணித் தனித்தனியே கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு பெருமாளை ரக்ஷித்தார்களன்றோ.

248. குஹப்பெருமாளும் அவருடைய ஏவலாளரும் பெருமாளை அன்றே முதலாகக் கண்டார்களே யொழிய அதற்குமுன்பு கனவிலும் கண்டார்களில்லையே; ஒருநாள் திருமுக மண்டலத்தை ஸேவிக்கப் பெற்றவர்களையும் எம்பெருமானுடைய வடிவழகு இப்பாடு படுத்துமாயிற்று.

249. மங்களாசாஸநத்தில் ஆழ்வார்களுக்குள்ள ஊற்றத்தை நோக்குங்கால், கீழே சொல்லப்பட்ட மங்களாசாஸநபரர்களெல்லாரும் பகவத் விஷயத்தில் ப்ரேமமற்ற நம்முடைய வகுப்பிலே சேர்ந்தவர்கள் என்ன வேண்டியிருக்கும்.

250. மங்களாசாஸநத்தில் மற்ற ஆழ்வார்களெல்லாம் ஒருதட்டும் பெரியாழ்வார் ஒருதட்டுமாயிருப்பர்.

251. பெரியாழ்வார்க்கு ஏற்றமென்னென்னில்; மற்ற ஆழ்வார்களுக்கு மங்களாசாஸநம் எப்போதுமின்றிக்கே ஏதோவொரு தசையில் தேடிப்பிடிக்க வேண்டியிருக்கும்; பெரியாழ்வார்க்கோ வென்னில் அது நித்யமாய்ச் செல்லும்.

252. அதற்குக் காரணமேதென்னில்; எம்பெருமானுடைய ஸௌந்தர்யமானது மற்ற ஆழ்வார்களுடைய நெஞ்சையும் கண்ணையும் கொள்ளைகொண்டு ஆழங்கால் படுத்தும்; ஆகையாலே அவர்கள் வடிவழகிலே ஆழ்ந்து ஈடுபட்டுப் பேசுகிறமாத்திரமேயுள்ளது: அங்ஙனன்றிக்கே பெரியாழ்வார் "இவ்வடிவழகுக்கு என்ன தீங்கு வருகிறதோ!" என்று அஞ்சி மேன்மேலும் மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படி அந்த வடிவழகையே மேட்டு நிலமாகக்கொண்டு அதிலே தரித்து நிற்பர்.

253. பகவச்சேஷத்வம், பாகவத சேஷத்வம் என்கிற இரண்டும் ஆழ்வார்களெல்லார்க்கும் ஸ்வரூபமாயிருக்கச் செய்தேயும், எம்பெருமானுடைய வடிவழகானது மற்ற ஆழ்வார்களுக்குச் சில ஸமயங்களில் அந்த ஸ்வரூபத்தை அழித்துவிடுகின்றது; "மின்னிடை மடவார்கள்" என்கிற திருவாய்மொழியிலும், "ஏர்மலர்ப்பூங்குழல்" என்கிற பெருமாள் திருமொழியிலும் "காதில் கடிப்பிட்டு" என்கிற பெரிய திருமொழி

254. பயநிவர்த்தகங்களுக்கு பயப்படுவேது ப்ரதிகூலரையு மநுகூலராக்கிக் கொள்ளுவது, அதீத காலங்களி லபதாநங்களுக்கு உத்தரகாலத்திலே வயிறெரிவது ப்ராப்தி பலமு மிதுவே யென்பது அநிமிஷரைப்பார்த்து உறகலுறகல் என்பதாய்க் கொண்டு இதுதானே யாத்ரையாய் நடக்கும்.

255. அல்லாதவர்களைப் போலே கேட்கிறவர்களுடையவும் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் தனிமைய்யைத் தவிர்க்கையன்றிக்கே ஆளுமாளாரேன்கிறவனுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாயிற்று பாஷ்யகாரரு மிவருமுபதேசிப்பது.

256. அல்லாதார்க்கு ஸத்தாஸம்ருத்திகள் தர்சநாநுபவ கைங்கர்யங்களாலே; இவர்க்கு மங்களாசாஸநத்தாலே.

257. உகந்தருளின நிலங்களை யநுஸந்தித்தால் ஊணுமுறக்கமுமின்றிக்கே இவருடைய யாத்ரையே நமக்கெல்லார்க்கும் யாத்ரையாகவேணும்.

யிலும் விளம்ப ரோஷத்தாலே எம்பெருமானையும் அடித்துத் துரத்துகிற பாசுரங்கள் (மற்ற ஆழ்வார்களிடத்தில்) காண்கையாலே பகவச் சேஷத்வம் குலையக் காண்கிறது. (க) "உங்களோடெங்களிடையில்லை" என்றும். (உ) "வெஞ்சிறைப்புள்" என்றும் பாகவதர்களை வெறுத்து வார்த்தை சொல்லுவிக்கக் காண்கையாலே பாகவத சேஷத்வமும் குலையக் காண்கிறது. இப் பெரியாழ்வார்க்கோ வென்னில் அப்படியில்லை; எம்பெருமானுடைய வடிவழகானது இவர்க்கு பகவத் பாகவத சேஷத்வங்களை ஒருபோதும் அழிக்கிறதில்லை; பின்னையோவென்னில்; "உன்சேவடி செவ்வி திருக்காப்பு" என்று பகவத் விஷயத்துக்கும் "மங்கையும் பல்லாண்டு" "சுடராழியும் பல்லாண்டு" "அப்பாஞ்ச சன்னியமும் பல்லாண்டு" என்று பாகவத விஷயத்துக்கும் மங்களாசாஸநம் பண்ணுவிக்கையாலே உபய சேஷத்வமும் வளர்வதற்கு ஹேதுவாய் ஸ்வரூபத்தைத் தளிர்ப்பிக்கும்.

254. எம்பெருமானுடைய நிகரற்ற பராக்ரமம், திவ்யாயுதங்களோடே கூடியிருத்தல் முதலியவற்றைக் கண்டு நிர்ப்பயராயிருக்கவேண்டியிருக்க, 'இவற்றுக்கும் என் வருகிறதோ!" என்று பயப்படுதலும், ப்ரதிகூலர்களான ஐச்வர்யார்த்தி கைவல்யார்த்தி முதலானவர்களையும் மங்களாசாஸநத்துக்கு அநுகூலராக்கிக்கொள்ளுதலும், என்றைக்கோ கழிந்த ஹிரண்ய வதம், ராவண வதம் முதலியவற்றை இன்று சிந்தித்து வயிறெரிந்து காப்பிடுதலும், பரமபதத்திலும் மங்களாசாஸநமே பலன் என்று சொல்லுதலும், ஒரு காலும் உறங்காத நித்ய ஸூரிகளையும் நோக்கி (ங) "உறகலுறகலுறகல்" [கண் மூடாமலிருந்து மங்களாசாஸநம் பண்ணுங்கள்] என்று பலகாலும் சொல்லுவதுமாய்க் கொண்டு மங்களாசாஸநமே போது போக்காயிருப்பது இப்பெரியாழ்வாரொருவர்க்கேயாம்.

255. ஆழ்வார்களில் மற்ற ஆழ்வார்களுடைய உபதேசத்திற்காட்டில் இப் பெரியாழ்வாருடைய உபதேசத்திற்கும், ஆசார்யர்களில் மற்ற ஆசார்யர்களுடைய உபதேசத்திற்காட்டில் எம்பெருமானாருடைய உபதேசத்திற்கும் வாசியுண்டு; (அதாவது) மற்றவர்கள் உபதேசித்தது—உபதேசம் கேட்கிற ஸம்ஸாரிகளின் தனிமையையும் உபதேசம் பண்ணுகிற தங்களுடைய தனிமையையும் போக்கி அவர்களுக்கும் தங்களுக்கும் துணையுண்டாக்கிக் கொள்வதற்காகவாம்; பெரியாழ்வாரும் எம்பெருமானாரும் உபதேசிப்பது எம்பெருமானுடைய தனிமையைத் தவிர்க்கைக்காகவாம். (ச) "ஆளுமாளார் ஆழியும் சங்கும் சுமப்பார் தாம், வாளும் வில்லுங்கொண்டு பின்செல்வார் மற்றில்லை" என்றாற்போலே எம்பெருமானைத் துணையற்றிருப்பவனாக நினைத்து அவனுக்குத் துணைவர் உண்டாகவேணுமென்றே ஆள்களைத் திருத்திச் சேர்க்குமவர்களா மிவர்கள்.

256. மற்ற ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானை ஸேவிப்பதனாலும் அவனை அநுபவிப்பதனாலுமே தங்களுக்கு ஸத்தையுள்ளதாகவும் அவனுக்குக் கைங்கரியம் பண்ணினால்தான் தங்களுக்குத் தழைப்பு உள்ளதாகவும் நினைத்திருப்பர்கள்; இவ்வாழ்வார்க்கு அவையெல்லாம் மங்களாசாஸநத்தாலே.

257. கோயில் திருமலை பெருமாள்கோயில் முதலான திருப்பதிகளில் எழுந்

(க) திருவாய்மொழி 8. 2. 8. (உ) திருவாய்மொழி 1. 4. 1

(ங) பெரியாழ்வார் திருமொழி 5. 2. 9. (ச) திருவாய்மொழி 8. 3. 3.

258. ஆகையாலே மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபாநுகுணம்.

259. அநுகூலராகிறுர் ஜ்ஞானபக்தி வைராக்யங்கள் இட்மோழிஞப்போலே, வடிவிலே தோடை கோள்ளலாம்படி யிருக்கும் பரமார்த்தர்.

260. ஒரு செய் நிரம்ப நீர் நின்றல் அசல்செய் பொசிந்து காட்மோபோலே இவையில்லா தார்க்கு மிவர்களோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே உருவுதல் தீரக்கடவதாயிருக்கும்.

261. ஆறுநீர் வரவணித்தாஞல் அதுக்கீடான வடையாளங்களுண்டாமா போலே ப்ராப்திய ணித்தானவாறே இந்த ஸ்வபாவவிசேஷங்கள் தன்னடையே விளையக்கடவதாயிருக் [கும்.

262. இவற்றைக்கோண்டுசரம சரீரமேன்று தனக்குத்தானே யறுதியிடலாயிருக்கும்.

263. ப்ரதிகூலராகிறுர் தேஹாத்மாபிமாநிகளும் ஸ்வதந்த்ரரு மந்யசேஷபூதரு முபாயாந் தரநிஷ்டரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரரும்.

264. இவர்களுக்கு உத்தேச்யரும் உபாயோபேயங்களும் பேதித்திருக்கும்.

265. தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு உத்தேச்யர் தேஹவர்த்தகரான மநுஷ்யர்கள், உபாய

தருளியுள்ள எம்பெருமானுடைய நிலைமையை அநுஸந்தித்தால் நாமெல்லாரும் "அபாயங் களுக்கு இடமான இவ்விருள்தருமா ஞாலத்திலே எழுந்தருளி நிற்கிற நிலைக்கு என்ன தீங்கு நேரிடுமோ!" என்னும் வயிற்றெரிச்சலாலே உண்பதையும் உறங்குவதையுங்கூட விட்டொழிந்து இவ்வாழ்வாருடைய மங்களாசாஸந யாத்ரையையே தொழிலாகக் கொள்ள வேண்டும்.

258. *ஆகவிப்படி சேஷபூதரானவர்களுக்கெல்லாம் அவச்யகர்த்தவ்யமான காரியமாயிருக்கிற இந்த மங்களாசாஸநம் ஸ்வரூபத்துக்குச் சேருவதேயாம்.*

259. *[243-ஆம் ஸூத்ரத்தில்—அநுகூல ஸஹவாஸமும் ப்ரதிகூல ஸஹவாஸ நிவ்ருத்தியும் வேணுமென்ற விஷயம் இனி விவரிக்கப்படுகிறது.] ஸஹவாஸ யோக்யரான அநுகூலர் யாரென்னில்; ஞானம் பக்தி விரக்தி ஆகிய இவை நன்கும் விளங்கப்பெற்று ஸம்ஸாரத்தில் ஆர்த்தியுமுள்ளவர்களான ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்கள்.*

260. *இப்படிப்பட்ட அநுகூலர்களுடைய ஸஹவாஸத்தால் எது ஸித்திக்கு மென்னில்; ஒரு வயலிலே நீர் நிரம்பியிருந்தால் நீரில்லாமல் வாடிக்கிடக்கிற அசல் வயலும் வாட்டமற்றுப் பொசிந்து கிடப்பதுபோல, ஜ்ஞான பக்தி வைராக்யங்களில்லா மையாலே ஸ்வரூபம் வாடிக் கிடப்பவர்களுக்கும் இவர்களுடைய ஸஹவாஸத்தாலே இவற்றில் சிறிது அந்வயமுண்டாகி இவை நேராக இல்லாமையாலுண்டான வாட்டம் தீரும்படியாயிருக்கும்.*

261. *அவ்வளவு மாத்திரமேயன்று; வற்றிக் கிடக்கிற ஆற்றில் வெள்ளம் வரப் போகிறதாஞல் அதற்கு முன்னே தத்ஸூசகமான மணல்பொசிவு முதலான அடையா ளங்கள் உண்டாவதுபோலே, எம்பெருமானுடைய ப்ராப்தி ஸமீபிக்கும்போது இவர் களுக்கு இந்த ஞாந பக்தி விரக்திகள் தன்னடையே விளையவும் பெறும்.*

262. *இப்படி மேன்மேலும் புதுக்கணித்து விளைந்து வருகிற ஜ்ஞாந பக்தி வைராக்யங்களைக்கொண்டு, "இனிமேல் நமக்கு ஸம்ஸார ஜந்மமில்லை; இதுவே நமக்குக் கடைசியான சரீரம்" என்று தன் மனஸ்ஸூக்கே நிச்சயித்துக்கொள்ளலா யிருக்கும்.*

263. *[அநுகூலர்களைப்பற்றி விவரித்தாயிற்று; இனி, ஸஹவாஸத்துக்குத் தகாத ப்ரதிகூலர்களைப்பற்றிச் சொல்லுகிறது.] ப்ரதிகூலரென்பவர்கள் யாரென்னில்; தேஹமே ஆத்மா என்றிருப்பவர்களும், தேஹத்திற்காட்டில் வேறுபட்ட ஆத்மா வுண் டென்று இசைந்தாலும் தனக்குத் தானே அரசன் என்று கொண்டு ஒரு விஷயத்திலும் சேஷப்படுவதற்கு இசையாதவர்களும், சேஷத்வத்துக்கு இசைந்தாலும் தகாத விடங் களிலே சேஷப்பட்டிருப்பவர்களும், தகுந்த பகவத் விஷயத்தில் சேஷப்பட்டுவைத்தே பகவத் ப்ராப்திக்கு உபாயமாக கர்ம ஜ்ஞாநாதி உபாயாந்தரங்களைப்பற்றி நிற்பவர்களும், உபேயமான கைங்கரியத்தை ஸ்வபோக்யமாக நினைத்திருப்பவர்களுமாவர்.*

264—5. *[இவர்களுடைய ப்ராதிகூல்யம் நன்கு விளங்குமாறு இவர்களுடைய உத்தேச்யர் உபாயம் உபேயம் என்னுமிவை வேறுபட்டிருக்கும் விதம் உபபாதிக்கப்*

மர்த்தம், உபேயமைஹிகபோகம் ; ஸ்வதந்த்ரர்க்கு உத்தேச்யர் ஸ்வர்க்காதிபோக ப்ரதர், உபாயம் கர்மாநுஷ்டாநம் ; உபேயம் ஸ்வர்க்காதி போகம். அந்ய சேஷ பூதர்க்கு உத்தேச்யர் ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், உபாயம் தத்ஸமாச்ரயணம், உபேயம் தத்ஸாயுஜ்யம் ; உபாயாந்தரநிஷ்டர்க்கு உத்தேச்யன் தேவதாந்தர்யாமியான ஸர்வேச்வரன், உபாயம் கர்மஜ்ஞாநபக்திகள், உபேயம் பகவதநுபவம் ; ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு உத்தேச்யன் *நெஞ்சினால் நினைப்பான்யவனேன்கிறவன் ; உபாயம் ஸ்வகீய ஸ்வீகாரம், உபேயம் ஸ்வார்த்த கைங்கர்யம்.

266. முதல் சொன்ன மூவரும் நிக்ரஹத்துக் கிலக்கு, மற்றையிருவருமநுக்ரஹத்துக்கிலக்கு.

267. மூவருடைய கர்மமநுபவ விநாச்யம், நாலாமதிகாரிக்கு ப்ராயச்சித்த விநாச்யம் ; அஞ்சாமதிகாரிக்குப் புருஷகார விநாச்யம்.

268. உபாயம் ஸ்வீகாரகாலத்தில் புருஷஸாபேக்ஷமுமாய் புருஷகாரஸாபேக்ஷமுமாய் இருக்கும் ; கார்யகாலத்தில் உபயநிரபேக்ஷமாயிருக்கும்.

படுகிறது.] கீழ்ச்சொன்ன தேஹாத்மாபிமாநிகள் ஸ்வதந்த்ரர் அந்யசேஷ பூதர் உபாயாந்தர நிஷ்டர் ஸ்வப்ரயோஜநபரர் என்னுமிவர்களுக்கு உத்தேச்யரும் உபாயோபேயங்களும் பரஸ்பரம் வேறுபட்டே யிருக்கும் ; தேஹாத்மாபிமாநிகளுக்கு தேஹத்தை நன்றாக வளர்த்துக்கொண்டு போருகிற மநுஷ்யர் உத்தேச்யர் ; பொருள் உபாயம் ; இவ்வுலகத்துச் சிற்றின்பங்கள் உபேயம். தங்களை ஸ்வதந்த்ரராக நினைத்திருக்குமவர்களுக்கு— ஸ்வர்க்கம் முதலிய ஆமுஷ்மிக போகங்களைக் கொடுக்கிற அக்நி இந்திரன் முதலிய தேவதைகள் உத்தேச்யர் ; பலனை விரும்பிச் செய்கிற யாகம் முதலிய கர்மாநுஷ்டாநம் உபாயம் ; ஸ்வர்க்காதி லோகங்களின் அநுபவம் உபேயம். அந்ய சேஷ பூதர்களுக்கு ப்ரஹ்மருத்ராதி தேவர்கள் உத்தேச்யர் ; அந்த தேவதைகளின் ஆராதநம் உபாயம் ; அவர்களோடு போகம் ஒத்திருக்கையாகிற தத்ஸாயுஜ்யம் பலன் ; உபாயாந்தரங்களில் ஊன்றினவர்களுக்கு தேவதாந்தர்யாமியான எம்பெருமான் உத்தேச்யன் ; கருமம் ஞானம் பக்தி என்னுமிவை உபாயம் ; பகவானை அநுபவித்தல் உபேயம் ; உபாயாந்தரங்களை விட்டு ப்ரபத்தியிலே இழிந்த ஸ்வப்ரயோஜநபரர்க்கு அர்ச்சாவதாரமான ஸர்வேச்வரன் உத்தேச்யன் ; அவனை உபாயமாக நினைத்துத் தான் பற்றின பற்று உபாயம் : தனக்கு உகப்பாகப் பண்ணும் கைங்கர்யம் உபேயம்.

266. *ஆகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஐந்து வகையான அதிகாரிகளில், பகவத் விஷய ஸம்பந்தம் அடியோடு இல்லாத முந்தின மூவரும் [தேஹாத்மாபிமாநிகளும் ஸ்வதந்த்ரரும் அந்யசேஷபூதரும்] எம்பெருமானுடைய நிக்ரஹத்துக்கு இலக்கானவர். மற்ற இருவரும் அநுக்ரஹத்துக்கு இலக்கானவர்.*

267. *நிக்ரஹத்துக்கு இலக்காகச்சொல்லப்பட்ட முந்தின மூவருடைய புண்ய பாபரூப கருமங்கள் அநுபவித்தே தொலையக்கடவன ; அநுக்ரஹத்துக்கு இலக்காகச் சொல்லப்பட்ட இருவரில் உபாயாந்தரநிஷ்டனான அதிகாரிக்கு—(கர்மஜ்ஞாநபக்திகளாகிற உபாய விசேஷங்களில் ஒன்றை அநுஷ்டித்தால் அதனை ப்ராயச்சித்த ஸ்தாநத்திலேயாக்கி எம்பெருமான் ஸர்வ கர்மங்களையும் கழிக்கிறபடியாலே) ப்ராயச்சித்தத்தாலே தொலையக் கடவன ; ப்ரபத்திநிஷ்டனான ஐந்தாவது அதிகாரிக்கு—(ஆச்ரயிக்கிறபோது எல்லா அபராதங்களையும் பொறுப்பதற்கு உறுப்பாகப் பிராட்டியைப் புருஷகாரமாக முன்னிட்டு ஆச்ரயிக்கையாலே அவளுக்காக இவனுடைய அபராதங்களையெல்லாம் பொறுத்து அங்கீகரித்து இவனுடைய ஸகல கருமங்களையும் தள்ளிவிடுகையாலே) புருஷகாரத்தாலே தொலையக்கடவன.*

268. *ஸித்தோபாயமான எம்பெருமான் புருஷகாரத்தை எதிர்பார்த்திருப்பனாகில் 'தான் இதரநிரபேக்ஷமான உபாயம்' என்பதற்கு ஹாநி வாராதோவென்னில் ; சரணவரணமாகிற ஸ்வீகாரகாலத்தில் ஸ்வீகரிக்கும் புருஷனையும், ஸ்வீகரிப்பிக்கிற புருஷகாரத்தையும் அபேக்ஷித்திருந்தாலும், ஸ்வீகரித்த பிறகு தான் அநிஷ்டங்களைப்போக்கி இஷ்டங்களைத் தருகையாகிற காரியம் செய்தருளுங்காலத்தில் அவ்விருவரையும் அபேக்ஷி*

269. ஸ்வப்ரயோஜநபர ரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலராக நினைக்கலாமோவென்னில்;
270. இங்கு ஸ்வப்ரயோஜந மென்கிறது ஆச்ரயதோஷ ஜந்யமானத்தை.
271. ஆகையாலே தோஷமில்லை.
272. விஷய தோஷத்தால் வருமவையெல்லாம் துஸ்த்யஜமாயிறேயிருப்பது.
273. "ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை" "கதமந்ய திச்சதி."
274. இப்படி யிவை யித்தனையும் ஸதாசார்ய ப்ரஸாதத்தாலே வர்த்திக்கும்போதைக்கு வஸ்தவ்யமாசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத் ஸந்நிதியும்; வக்தவ்யமாசார்ய வைபவமும் ஸ்வநிகர்ஷமும்: ஜப்தவ்யம் குருபரம்பரையும் த்வயமும்; பரிக்ராஹ்யம் பூர்வா சார்யர்களுடைய வசநமுமநுஷ்டாநமும்; பரித்யாஜ்யமவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமு மபிமாநமும்; கர்த்தவ்ய மாசார்ய கைங்கர்யமும் பகவத் கைங்கர்யமும்.

யாமல் தானே செய்து தலைக்கட்டிவிடுவன், காரியம் செய்யும்போது துணைதேடினுல் தான் நிரபேக்ஷோபாயத்வத்துக்கு ஹாநி வருமென்று கொள்க.

269—273. (*கீழ் 263 ஆம் ஸூத்ரத்தில் ப்ரதிகூலர்கள் இன்னுரின்னுரென்று சொல்லும்போது ஸ்வப்ரயோஜநபரரையும் பொதுவாக ப்ரதிகூலரென்று சொல்லியிருக் கிறது.) அநுகூலர்களான ஆழ்வார்களிடத்திலும் சிற்சில பாசுரங்களில் ஸ்வப்ரயோஜந பரத்வம் உண்டாயிருப்பதாகக் காண்கிறோம்; (க) "ஒதிநாமம் குளித்து உச்சிதன்னு லொளிமாமலர்ப் பாதம் நாளும் பணிவோம் நமக்கே நலமாதலில்" என்றும் (உ) "நாம் கண்கேந்து கூத்தாட ஞாலத்தூடே நடவாயே" என்றும் (ங) "கண்நோனுன்னையுகக்கக் கருமுகைப்பூச் சூட்ட வாராய்" என்றும் இப்படிப்பட்ட பல பாசுரங்களாலும், மடலூர் வேனென்கை முதலியவற்றுலும் ஆழ்வார்களுக்கும் ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வ முண்டாயிருப்ப தாகக் காண்கிறோமே; ஆனபின்பு ஸ்வப்ரயோஜநபரரெல்லாரையும் ப்ரதிகூலரென்று சொல்லப்பார்த்தால் ஆழ்வார்களையும் அப்படி நினைக்கவேண்டி வருமேயென்னில்; வாராது; "ப்ரதிகூலராகிறுர்" என்று தொடங்கிச் சொன்ன வாக்கியத்திலுள்ள ஸ்வப்ரயோஜந சப்தத்திற்கு அர்த்தம்—அநுபவ கைங்கர்யங்களுக்கு இருப்பிடமான சேதநனுடைய அவித்யை, ருசி, வாஸநை முதலியவற்றுல் வந்த ஸ்வப்ரயோஜனமே யொழிய விஷய தோஷத்தால் வரும் ஸ்வப்ரயோஜநமன்று. ஆழ்வார்களுக்குள்ள ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வம் விஷயதோஷத்தால் வருமதேயொழிய அவித்யாதி தோஷத் தால் வருமதன்று. விஷய தோஷமாவது—அநுபவத்துக்கு விஷயபூதனை அவ னுடைய விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமாகிற தோஷம். வயிர வுருக்காய் ஆண்களையும் பெண்ணுடை யுடுத்தும்படியான அவனுடைய வடிவழகில் ஈடுபாட்டாலே ஆழ்வார்கள் வாக்கிலே ஸ்வப்ரயோஜந பரத்வஸூசகமான பாசுரங்கள் வருகின்றனவேயன்றி அவித் யாதி தோஷங்களால் வருகின்றனவன்று. மேற்சொன்ன விஷயதோஷத்தால் வரும் ஸ்வப்ரயோஜநபரத்வம், அதற்கு ஹேதுவான ப்ராவண்யம், அது வளித்திப்பதற்கான வ்யாபாரங்கள் ஆகிற இவையெல்லாம் ஸ்வரூப விருத்தமென்று விடப்பார்த்தாலும் விட முடியாதவையாயிருக்கும். (ச) *மற்றிருந்தீர்கட்கறியலாகா மாதவ னென்பதோரன்பு தன்னை உற்றிருந்தேனுக்குரைப்பதெல்லாம் ஊமையரோடு செவிடர் வார்த்தை* என்று ஆண்டாளும், (ரு) "తవామృతస్యన్దిని పాదపంకజే నివేశితాత్మా కథమన్యదిచ్ఛతి = தவாம்ருதஸ் யந்திநி பாதபங்கஜே நிவேசிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி?" என்று ஆளவந்தாரும் அருளிச் செய்கையாலே விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தைக் கண்டு பகவத் விஷயத்தில் ஆழ்ந்தவர்களை மீட்கமுடியாதென்று தோற்றுகையாலே விஷயதோஷத்தால் வருமது அவர்ஜநீயமென்னு மிடம் வித்தம்.*

274. *ஆகக்கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வபாவவிசேஷங்களெல்லாம் நல்ல ஆசார்யனுடைய அநுக்ரஹத்தாலே கொழுந்துவிட்டு வளர்ந்துவரும்போதைக்கு, ப்ரபந்நன் வஸிக்கவேண்டு*

(க) *பெரிய திருமொழி* 9, 3, 9.
(உ) *திருவாய்மொழி* 6, 9, 2.
(ங) *பெரியாழ்வார் திருமொழி* 2, 7, 9.
(ச) *நாச்சியார் திருமொழி*, 12, 1.
(ரு) *ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம்* 27.

275. கீழ்ச்சொன்ன பகவத் கைங்கர்ய மறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலே. ஆசார்ய கைங்கர்ய மறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலு மாசார்ய வசநத்தாலும்.

276. கைங்கர்யந்தானிரண்டு.

277. அதாவது இஷ்டம் செய்கையு மநிஷ்டம் தவிருகையும்.

278. இஷ்டாநிஷ்டங்கள் வர்ணாச்ரமங்களையு மாத்மஸ்வரூபத்தையு மவலம்பித்திருக்கும்.

279. புண்யத்துக் கஞ்சுகிறவன் பாபத்தைப் பண்ணுனிறே.

280. இவன் புண்யத்தைப் பாபமென்றிருக்கும்; அவன் பாபத்தைப் புண்யமென்றிருக்கும். அவனுக்கது கிடையாது; இவனது செய்யான்.

281. கைங்கர்யந்தான் பக்திமூல மல்லாதபோது ப்ரீதிமூலமாய் வரவேணும்.

282. அதுவுமில்லாதபோது அதிகாரத்திலும் உபாயோபேயங்களிலும் அந்வயமின்றிக்கே யொழியும்.

மிடம் ஆசார்ய ஸந்நிதியும் பகவத் ஸந்நிதியும்; வாய்விட்டுச் சொல்லவேண்டுவது ஆசார்ய னுடைய வைபவமும் தன்னுடைய தாழ்வும். காலக்ஷேபத்துக்கும் போகத்துக்கு முறுப்பாக ரஹஸ்யமா யநுஸந்தித்துக்கொண்டு போரவேண்டுவது குருபரம்பரையும் த்வயமும். பரிக்ரஹிக்கவேண்டுவது ஸ்ரீமந்நாதமுநிகள் முதலான பூர்வாசார்யர்களின் ஸ்ரீ ஸூக்திகளும் அவற்றோடிணங்கிய அநுஷ்டாநங்களும். விடவேண்டுவது அவைஷ்ணவ ஸஹவாஸமும் அவர்களுடைய அபிமாநத்துக்குப் பாத்திரமாயிருக்கையும். செய்யவேண்டு வது ஆசார்ய கைங்கரியமும் பகவத்கைங்கரியமும்.

275. பகவத்கைங்கரியத்தை நாம் எப்படி அறிவது; பகவான் நமக்கு இப்போது வாய்திறந்து ஒன்றையருளிச் செய்யாமையாலே எதுகொண்டு அறிவது? என்னில்; ச்ருதி ஸ்மிருதி முதலிய சாஸ்த்ரமுகத்தாலே அறியவேணும். ஆசார்ய விஷயத்தில் சுச்ரூஷை பண்ணவேண்டிய விதங்களையறிவது சாஸ்த்ரமுகத்தாலும் ஆசார்யனுடைய திருவாக்கினாலும்.

276—8. இஷ்டமானதைச் செய்வதென்றும் அநிஷ்டமானதைத் தவிருவதென்றும் கைங்கரியம் இருவகைப்படும். எது இஷ்டம்? எது அநிஷ்டம்? என்னில்; அது வர்ணாச்ரமங்களைப் பொறுத்திருக்கும் ஆத்மஸ்வரூபத்தையும் பொறுத்திருக்கும். ஸ்வவர்ணாச்ரமங்களுக்கு உசிதமானவற்றைச் செய்கை இஷ்டம்; அவற்றுக்கு விருத்தங்களைச் செய்கை அநிஷ்டம். ஆத்மஸ்வரூபத்துக்கு உசிதமானவற்றைச் செய்கை இஷ்டம்; அதற்கு விருத்தமானவற்றைச் செய்கை அநிஷ்டம்.

279. வர்ணாச்ரம விருத்தங்களையும் ஸ்வரூப விருத்தங்களையும் செய்வது அநிஷ்டமென்று இவனுக்குச் சொல்லித் தவிர்ப்பிக்கைதான் வேணுமோவென்னில்; வேண்டா; புண்யமானது பகவதநுக்ரஹ ஹேதுவாக சாஸ்த்ரஸித்தமா யிருக்கச்செய்தேயும் மோக்ஷவிரோதி யென்னுமத்தாலே அப்புண்யத்தைச் செய்வதற்குங்கூட அஞ்சுகிற இவ்வதிகாரி, பகவானுடைய நிக்ரஹத்துக்கு ஹேதுவாக சாஸ்திரஸித்தமாய், நரகஹேதுவென்று ஸாமாந்யருங்கூடச் செய்யாத பாபத்தைச் செய்ய எண்ணவும் மாட்டானே.

280. "తదా విద్వాన్ పుణ్యపాపే విధూయ నిరఞ్జనః పరమం సామ్యముపైతి = ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்ய முபைதி." என்று ஓதிக்கிடக்கையாலே பாபம்போல புண்யமும் பகவத் பிராப்திக்கு இடையூறாயிருக்கையாலே, ப்ரபந்நாதிகாரியானவன் புண்யத்தையும் பாபமென்றிருப்பன்; ஆச்ரிதவத்ஸலனை எம்பெருமானோவென்னில் தோஷபோக்யனாகையாலே, இவ்வதிகாரி ஏதேனுமொரு பாபத்தைப் பண்ணினாலும் அதைக் குற்றமாக நினையாதே நற்றமாகவே நினைத்துக்கொண்டிருப்பன். அவன் அப்படியிருந்தாலும் இவ்வதிகாரி பாபப்ரவ்ருத்தியில் அந்வயமற்று நியதனாய் வர்த்திக்கையாலே, குற்றத்தை நற்றமாகக்கொள்ளுமெம்பெருமானுக்கு அது ஆசைப்பட்டிருப்பது மாத்திரமேயொழிய, கிடைக்கமாட்டாது.

281—2. கைங்கர்யம் பக்தியடியாக உண்டாகவேணும்; ஒருகால் அப்படி உண்டாகாவிட்டாலும், "கைங்கர்யமில்லாதபோது சேஷத்வம் குலைந்துவிடுமே" என்கிற

283. கைங்கர்யந்தன்னை பலஸாதநமாக்காதே பலமாக்கவேணும்.
284. அதாவது—தான் கையேலாதே அவனைக் கையேற்கப் பண்ணுகை.
285. கொடுத்துக் கொள்ளாதே கொண்டத்துக்குக் கைக்கூலி கொடுக்கவேணும்.
286. ஸ்ரீவிதுரரையும் ஸ்ரீமாலாகாரரையும் கூனியையும் போலே கிஞ்சித்கரித்தால் ஸ்வரூபம் நிறம் பெறுவது.
287. மடிதடவாத சோறும் சுருநாறாத பூவும் சுண்ணாம்பு படாத சாந்துமிறேயிவர்கள் கொடுத்தது.
288. கைங்கர்ய தசைபோலே முன்புள்ள தசைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை யுஜ்ஜ்வலமாக்க வேணும்.
289. முன்பே நாலுதசை யுண்டு.
290. அதாவது ஜ்ஞாநதசையும் வரணதசையும் ப்ராப்திதசையும் ப்ராப்யாநுபவதசையும்.
291. ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தை முன்னிடும்; வரணதசையில் அபூர்த்தியை முன்னிடும். ப்ராப்திதசையில் ஆர்த்தியை முன்னிடும்; ப்ராப்யாநுபவதசையி லபிநிவேசத்தை முன்னிடும்.

அச்சமடியாகவாவது உண்டாகவேணும். அப்படியுமுண்டாகாவிடில், சேஷத்துவமாகிற அதிகாரத்திலும், சேஷியின் கிருபையாகிற உபாயத்திலும், அவனுடைய முகமலர்த்தியாகிற உபேயத்திலும் அந்வயம் ஒழிந்துவிடும்

283—4. இப்படி அவச்யகர்த்தவ்யமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட கைங்கர்யத்தைப் பண்ணுமளவில், த்ருஷ்ட பலன்களிலோ அத்ருஷ்ட பலன்களிலோ ஏதேனுமொன்றுக்கு ஸாதநமாகக் கருதாமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாகக் கருதிப் பண்ணவேணும். கைங்கர்யத்தை ஸாதநமாக்காமல் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாக்குகையாவது—கைங்கரியம் பண்ணுகிற தான் அதற்குப் பலனாக அவனிடத்திலே ஒன்றை வேண்டாதே இதுவே பேறாகச்செய்யாநின்றுகொண்டு, கைங்கர்யங் கொள்ளுகிற அவ்வெம்பெருமானை "𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌤𑌿 𑌵𑍈 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 = தாஸ் ஸர்வாச் சிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம்" என்கிறபடியே தன்னுடைய பூர்த்தியைப் பாராமல் ஸாபேக்ஷனாய் விரும்பிக் கைக்கொள்ளும்படி பண்ணுகை.

286—7. விதுரரும் மாலாகாரரும் கூனியும் எப்படி கிஞ்சித்கரித்தார்களோ அப்படி கிஞ்சித்கரித்தால்தான் ஸ்வரூபம் நிறம்பெறும். கண்ணபிரானுக்கு விதுரர் அன்னமளித்ததும், மாலாகாரர் புஷ்பம் ஸமர்ப்பித்ததும், கூனி சந்தனம் தந்ததும் அநந்ய ப்ரயோஜநமாகவிறே.

288—290. கைங்கர்யம் பண்ணுகிற ஸமயத்தில் ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறச் செய்துகொள்வதுபோலவே கைங்கரியத்துக்கு முந்தின நிலைமைகளிலும் ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்கிக்கொள்ளவேணும். கைங்கர்ய நிலைமைக்கு முன்னே எத்தனை நிலைமைகளுண்டென்னில்; ஆசார்யோபதேசத்தாலே தனக்கு ஞானம் பிறந்து செல்லுகையாகிற ஜ்ஞாநதசை, ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனைத் தனக்கு உபாயமாக வரிப்பதாகிற வரணதசை, ஸம்ஸாரத்தொல்லைகளை விட்டொழிந்து அவன் திருவடிகளை யடைதலாகிற ப்ராப்திதசை, அவனைக்கிட்டி அநுபவித்தலாகிற ப்ராப்யாநுபவதசை என்பன நான்கு தசைகளுண்டு. இந்த நாலு தசைகளுமுண்டானபிறகு பரம புருஷார்த்தமான கைங்கர்ய தசையுண்டாகும்.

291. கீழ்ச்சொன்ன நான்கு தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை உஜ்ஜ்வலமாக்கும் விதமேதென்னில்; முதலதான ஜ்ஞாநதசையில், ஆசார்யன் மேன்மேலும் தனக்கு அஜ்ஞாதஜ்ஞாபநம் பண்ணும்படி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களில் தன்னுடைய அஜ்ஞாநத்தைப் பலகாலும் விஜ்ஞாபிக்கவேணும்; ஸித்தோபாய ஸ்வீகாரதசையில் "நோற்ற நோன்பிலேன்" "𑌨 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿-நதர்மநிஷ்டோஸ்மி" இத்யாதிப்படியே தன்னுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை அநுஸந்திக்கவேணும், மூன்றாவதான ப்ராப்திதசையில், பெற்றபோது பெறுகிறோமென்றிராதே "கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னங் குறுகாதோ" இத்தியாதிப்படியே துடிப்பைத் தெரிவிக்கவேணும்: நான்காவதான அநுபவதசையில், பெருவிடாயனுக்குக் குடித்த தண்ணீர் ஆராதாப்போலே அநுபவித்தவளவில் த்ருப்திபிறவாமல் மேன்

292. அஜ்ஞாநம் போவது ஆசார்யஜ்ஞாநத்தாலே, அபூர்த்திபோவது ஈச்வர பூர்த்தியாலே; ஆர்த்திபோவது அருளாலே ; அபிநிவேசம் போவது அநுபவத்தாலே.

293. அஜ்ஞானத்துக்கடி அபராதம், அபூர்த்திக்கடி ஜ்ஞாநபூர்த்தி, ஆர்த்திக்கடிஅலாபம் ; அபிநிவேசத்துக்கடிஅழகு.

294. ஆர்த்தியு மபிநிவேசமு மிருக்கும்படி அர்ச்சிராதிகதியிலே சொன்னோம்.

295. இவன் தனக்கு நாலுதசைபோலே நாலுகுணமுண்டு.

296. அதாவது ஜ்ஞாநமு மஜ்ஞாநமும் சக்தியு மசக்தியும்.

297. இதுதானவனுக்கு முண்டு.

298. அவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய குணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு இவனுடைய தோஷம். சக்திக்கிலக்கு இவனுடைய ரக்ஷணம், அசக்திக்கிலக்கு பரித்யாகம்.

299. இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்யகுணம்; அஜ்ஞாநத்துக்கிலக்கு ஆசார்ய

மேலும் தனக்கு விளைந்து செல்லுகிற அநுபவ ஆசையை வெளியிடவேணும். ஆக இப்படிச் செய்வதே அந்தந்த தசைகளில் ஸ்வரூபத்தை நிறம்பெறுவித்தலாம்.

292. கீழ்ச்சொன்னபடியே ஜ்ஞாநதசையில் அஜ்ஞாநத்தை விஜ்ஞாபித்தால் ஆசார்யனுடைய ஜ்ஞாநத்தால் அந்த அஜ்ஞானம் அகன்றுவிடும். ஸித்தோபாய வரண தசையில் தன்னிடத்தில் ஒரு கைம்முதலுமில்லாமையை விஜ்ஞாபித்தால், ஒரு கைம்முதலையும் எதிர்பாராமல் காரியஞ் செய்யுமவனான எம்பெருமானுடைய ஸஹகாரி நிரபேக்ஷத்வமாகிற பூர்த்தியாலே அந்த ஆகிஞ்சந்யம் அற்றுப்போம். ப்ராப்தி தசையில் காலவிளம்பம் பொறுக்கமாட்டாத ஆர்த்தியை விஜ்ஞாபித்தால் ஆர்த்தியைக்கண்டு எழும் அவனது க்ருபையாலே அந்த ஆர்த்தி தொலையும்; அநுபவ தசையில் அபிநிவேசத்தை வெளியிட்டால் அவ்வபிநிவேசம் மேன்மேலும் அநுபவத்தால் தீரும்.

293. கீழ்ச்சொன்ன அஜ்ஞாநம் முதலியன நான்கும் உண்டாவதற்குக் காரணம் யாதென்னில்; அநாதிகாலமாக க்ருத்யங்களைச் செய்யாமையும் அக்ருத்யங்களைச் செய்கையுமாகிற அபராதம் அஜ்ஞாநத்துக்கு மூலம். பேற்றுக்கு ஹேதுவாக நினைக்கக் கூடியதொன்றும் தன்னிடத்திலில்லாமையை வெளியிடுவதற்கு உறுப்பான ஜ்ஞாந பூர்த்தியானது ஆகிஞ்சந்யத்துக்கு மூலம். ப்ராப்யவஸ்துவை விரைவில் கிட்டப்பெறாமையாகிற அலாபமானது ஆர்த்திக்கு மூலம். அநுபவித்த வளவால் த்ருப்தி பிறவாதே மேன்மேலும் ஆசைப்படப் பண்ணுகிற அவனுடைய வடிவழகானது அபிநிவேசத்துக்கு மூலம்.

294. இவற்றுள் ஆர்த்தியும் அபிநிவேசமும் இருக்கும் விதம் அர்ச்சிராதிகதியென்னும் ரஹஸ்யக்ரந்தத்திலே விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

295—6. இவ்வதிகாரிக்கு நாலு தசையுண்டென்று கீழ்ச்சொல்லப்பட்டதுபோல நான்கு குணங்களுமுண்டு; அவை—ஜ்ஞாநம், அஜ்ஞாநம், சக்தி, அசக்தி என்பனவாம்.

297. இந்த நான்கு குணங்கள் எம்பெருமானுக்கு முண்டு.

298. எம்பெருமானுக்குள்ள நான்கு குணங்களுக்கும் விஷயங்கள் எவை? இவ்வதிகாரிக்குள்ள நான்கு குணங்களுக்கும் விஷயங்கள் எவை? என்னில்; கேண்மின் ;— ஸர்வஜ்ஞனை எம்பெருமானுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம்—இவனுடைய அத்வேஷம் முதலிய குணம். அவனுடைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் இவனுடைய அக்ருத்யகரணம் முதலிய தோஷம். அவனுடைய அகடிதகடநாஸாமர்த்தியமாகிற சக்திக்கு விஷயம்—இவனுடைய அநிஷ்டங்களை யெல்லாம் போக்கி இஷ்டத்தைக் கொடுக்கையாகிற ரக்ஷணம். அவனுடைய அசக்திக்கு விஷயம்—தோஷங்களைக் கண்டு இவனைச் சீறிக் கைவிடுகை. (அதாவது—எம்பெருமான் இவனுடைய குணலேசத்தையே காண்பன்; தோஷங்களைக் காணமாட்டான்; இவனை ரக்ஷிப்பதிலேயே தனது சக்தியை விநியோகிப்பன்; இவனைச் சீறிக் கைவிடும் விஷயத்தில் அசக்தனாகவேயிருப்பன் என்றபடி.)

299. (இனி சேதநனுடைய நான்கு குணங்களுக்கும் விஷயங்களாவன ;—) இவனுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் ஆசார்யனுடைய திருக்கல்யாண குணங்கள். இவனு

தோஷம்; சக்திக்கிலக்கு ஆசார்ய கைங்கர்யம், அசக்திக்கிலக்கு நிஷித்தானுஷ்[டானம்.
300. நிஷித்தந்தானும் நாலுபடியாயிருக்கும்.

301. அதாவது அக்ருத்யகரணமும் பகவதபசாரமும் பாகவதாபசாரமும் அஸஹ்யாபசாரமும்.

302. அக்ருத்யகரணமாவது—பரஹிம்ஸை பரஸ்தோத்ரம் பரதார பரிக்ரஹம் பரத்ரவ்யாபஹாரம் அஸத்ய கதநம் அபக்ஷ்ய பக்ஷணம் தொடக்கமானவை.

303. பகவதபசாரமாவது—தேவதாந்தரங்களோடொக்க ஈச்வரனை நினைக்கையும் ராம க்ருஷ்ணாத்யவதாரங்களில் மநுஷ்ய ஸஜாதீயதா புத்தியும், வர்ணாச்ரம விபரீதமான வுபசாரமும், அர்ச்சாவதாரத்தி லுபாதாந நிரூபணமும் ஆத்மாபஹாரமும் பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமும் தொடக்கமானவை.

304. பகவத்த்ரவ்யத்தைத் தானபஹரிக்கையும் அபஹரிக்கிறவர்களுக்கு ஸஹகரிக்கையும் அவர்கள் பக்கலிலே யாசிதமாகவுமயாசிதமாகவும் பரிக்ரஹிக்கையும் பகவானுக்கு அநிஷ்டமாயிருக்கும்.

305. பாகவதாபசாரமாவது அஹங்காரார்த்த காமங்களடியாக ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணும் விரோதம்.

306. அஸஹ்யாபசாரமாவது நிர்நிபந்தநமாக பகவத் பாகவத விஷய மென்றால் அஸஹமாநாயிருக்கையும் ஆசார்யாபசாரமும் தத்பக்தாபசாரமும்.

307. இவை யொன்றுக்கொன்று க்ரூரங்களுமாய் உபாய விரோதிகளுமாய் உபேய விரோதிகளுமாயிருக்கும்.

டைய அஜ்ஞாநத்துக்கு விஷயம் ஆசார்யனுடைய சரீர தோஷங்கள். இவனுடைய சக்திக்கு விஷயம் ஆசார்யனுக்கு உகப்பாகச் செய்யும் கைங்கர்யம். அசக்திக்கு விஷயம் சாஸ்த்ர நிஷித்தங்களான காரியங்களைச் செய்தல். (ஆசார்யனுடைய குணங்களையே இவன் அறிய வேண்டுமென்றும் தோஷங்களை ஒருகாலும் அறியலாகாதென்றும், ஆசார்ய கைங்கர்யத்திலேயே தன்னுடைய சக்தியை உபயோகிக்க வேணுமென்றும் நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களில் அசக்தனாயிருக்க வேணுமென்றும் சொன்னபடி.)

300—1. *அக்ருத்யகரணம், பகவதபசாரம், பாகவதாபசாரம் அஸஹ்யாபசாரம் என நிஷித்தம் நான்கு விதம்.*

302—6. *பிராணிகளைப் பீடித்தல், அயோக்யர்களைத் துதித்தல், பரஸ்த்ரீகளைப் பரிக்ரஹித்தல், பிறர் பொருளைக் களவு செய்தல், பொய் சொல்லுதல், பக்ஷிக்கத் தகாதவற்றை பக்ஷித்தல் முதலியன அக்ருத்யகரணமாம். எம்பெருமானை தேவதாந்தரங்களோடு துல்யமாக நினைப்பது, ராமக்ருஷ்ணாதி அவதாரங்களில் மநுஷ்யஸஜாதீயத்வபுத்தி பண்ணுதல், வர்ணாச்ரமங்களுக்குத் தகாதவிதமாக எம்பெருமானுக்கு உபசாரங்கள் பண்ணுதல், அர்ச்சாவதாரத்தில் உபாதாநத்ரவ்யத்தை ஆராய்ந்து இகழ்தல், ஸ்வஸ்வாதந்த்ரிய புத்தியுடைமை, எம்பெருமானுடைய அமுதுபடி சாத்துப்படிக்கு அர்ஹமானவற்றை அபஹரித்தல் முதலியன பகவதபசாரமாம். பகவானுடைய த்ரவ்யத்தைத் தானே நேரில் அபஹரிப்பதும் அபஹரிக்கிறவர்களுக்குத் துணையாயிருப்பதும், அவர்களிடமிருந்து சிலவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதும் எம்பெருமான் திருவுள்ளத்தைப் புண்படுத்தும். அஹங்காரமடியாகவும் அர்த்தகாமங்களடியாகவும் ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களுக்குப் பண்ணுகிற விரோதம் பாகவதாபசாரமாம். பகவத் விஷயம் பாகவத விஷயமென்றால் ஒரு காரணமுமின்றியே பொறாமை கொண்டிருக்கையும், ஆசார்யன் பக்கலபசாரப்படுகையும், ஆசார்ய பக்தரான ஸப்ரஹ்மசாரிகளிடத்தில் அஸூயை கொண்டிருக்கையும் முதலானவை அஸஹ்யாபசாரமாம்.*

307. *ஆகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட அபசாரங்களெல்லாம் மேன்மேலும் ஒன்றைவிட ஒன்று க்ரூரங்களுமாய், இவ்வாத்மாவினுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு மேன்மேலும் க்ருஷி பண்ணுகிற எம்பெருமானுடைய க்ருபைக்கும் அவனுடைய முகோல்லாஸத்துக்கும் விலக்காயுமிருக்கும்.*

308. தான் ஹிதோபதேசம் பண்ணும்போது தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலத்தையும் மாறாடி நினைக்கை க்ரூர நிஷித்தம்.

309. தன்னை மாறாடி நினைக்கையாவது தன்னை ஆசார்யனென்று நினைக்கை; சிஷ்யனை மாறாடி நினைக்கையாவது தனக்கு சிஷ்யனென்று நினைக்கை. பலத்தை மாறாடி நினைக்கையாவது த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையும், சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவனத்தையும், பகவத் கைங்கர்யத்தையும் ஸஹவாஸத்தையும் பலமாகநினைக்கை.

310. நினையாதிருக்க இந்நாலு பலமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில்; சேஷபூதனான சிஷ்யன் நினைவாலே த்ருஷ்டபலம் ஸித்திக்கும்; ஈச்வரன் நினைவாலே உஜ்ஜீவனம் ஸித்திக்கும், ஆசார்யன் நினைவாலே பகவத் கைங்கரியம் ஸித்திக்கும். உபகார ஸ்ம்ருதியாலே ஸஹவாஸம் ஸித்திக்கும்.

311. ஸாக்ஷாத்பலமும் ஆசார்யத்வமும் ஸித்திக்கிறபடி யென்னென்னில், தன் நினைவாலும் ஈச்வரன் நினைவாலும் ஸித்திக்கும்.

---

308. [இனி, ஸதாசார்ய லக்ஷணம் ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம் இவ்விருவருடைய பரிமாற்றம் ஆகிய இவை நிரூபிக்கப்படுகின்றன.] கீழே சொல்லப்பட்ட அதிகாரிலக்ஷணங்களெல்லாவற்றாலும் குறைவற்றிருக்கு மதிகாரியானவன், தன்னைவந்து பணிந்து நன்மையுபதேசிக்கக் கேட்கும் சிஷ்யர்களுக்கு உபதேசிக்குங் காலத்தில், உபதேசிக்கிற தன்னையும் உபதேச பாத்ரனான சிஷ்யனையும் உபதேசத்தின் பலனையும் விபரீதமாகக் கருதுவதானது கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட நிஷித்தங்களெல்லாவற்றிற்காட்டிலும் மிகவும் கொடிது.

309. தன்னையும் சிஷ்யனையும் பலனையும் விபரீதமாகக் கருதுகையாவது என்னென்னில்; உபதேசிக்கும்போது ஸாக்ஷாத் தன்னுடைய ஆசார்யனே உபதேசிப்பதாகவும் தான் ஸ்வாசார்யனுக்குக் கரணபூதனாகவும் நினைத்துக்கொண்டு உபதேசிக்கவேண்டியிருக்க, அப்படி செய்யாமல் தன்னையே இவனுக்கு ஆசார்யனென்று நினைப்பதானது தன்னை மாறாடி நினைக்கையாம். இப்போது உபதேசங் கேட்கிற இவனையும் தன்னைப்போலவே ஸ்வாசார்யனுக்கு சிஷ்யனாக நினைக்கவேண்டியிருக்க அப்படி நினையாமல் தனக்கே சிஷ்யனென்று நினைப்பதானது சிஷ்யனை மாறாடி நினைக்கையாம். உபதேசம் பண்ணுமளவில் இவ்வாத்மா திருந்தி மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆளாகவேணுமென்னுமிதுவே பலனாக உபதேசிக்கவேண்டியிருக்க அந்த பலனைக் கருதி உபதேசியாமல், இவனால் நேரக்கூடிய த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநத்தையாவது, இவன் ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபட்டு உஜ்ஜீவித்துப்போவன் என்பதையாவது, ஓராத்மாவைத் திருத்துவதானது நந்தவனமமைத்தல் முதலியனபோலே பகவத் கைங்கர்யமாகுமென்றாவது, நமக்கு ஸஹவாஸத்துக்கு உபயுக்தனாவனென்றாவது கருதி உபதேசித்தல் பலனை மாறாடி நினைக்கையாம்.

310. கருதக்கூடாதென்று கீழ் மறுத்த நான்கு பலன்களும் எவ்விதமாக ஸித்திக்குமென்னில்; சுச்ரூஷை முதலிய த்ருஷ்ட ப்ரயோஜநம் சிஷ்யனுடைய நினைவாலே ஸித்திக்கும், எம்பெருமானுடைய க்ருபாகார்யமான நினைவாலே சிஷ்யனுடைய உஜ்ஜீவநம் ஸித்திக்கும். இவன் ஹிதோபதேசம் பண்ணி மங்களா சாஸநத்துக்கு ஆளாம்படி சேதநரைத் திருத்துகிறவிது எம்பெருமான் திருவுள்ளத்துக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே இது பகவத் கைங்கர்யமன்றோ என்றநுஸந்தித்திருக்கிற ஸ்வாசார்யனுடைய நினைவாலே உபதேஷ்டாவான தனக்கு பகவத் கைங்கர்யம் ஸித்திக்கும். 'நெடுநாளாக அஹங்கார மமகாரங்களாலே கெட்டுப்போன வென்னை நிர்ஹேதுகமாக அங்கீகரித்துத் திருத்தி மங்களா சாஸநத்துக்கு ஆளாம்படி பண்ணின மஹோபகாரகனன்றோ' என்கிற உபகார ஸ்மிருதியாலே சிஷ்யனானவன் ஒரு நொடிப்பொழுதும் விட்டுப் பிரியமாட்டாமல் கூடி நடக்கையால் தத்ஸஹவாஸம் தன்னடையே ஸித்திக்கும்.

311. உபதேசபாத்ரமான விவன் திருந்தி மங்களாசாஸநத்துக்கு ஆளாகுகையாகிற ஸாக்ஷாத்பலன் எப்படி ஸித்திக்குமென்னில்; உபதேஷ்டாவான தான் விப்ரதிபத்தியொன்றுமில்லாமல் இதுவே பலனாக நினைத்து உபதேசிக்கவே அவன் அப்படி திருந்தி மங்களாசாஸநாதிகாரியாய் விடுவன். தன்னை ஆசார்யனாக நினைத்துக்கொள்ளக் கூடாதென்றால் பின்னை தனக்கு ஆசார்யத்வம் எப்படி ஸித்திக்குமென்னில்; "இப்படி

312. இப்படி யோழிய உபதேசிக்கில் இருவர்க்கும் ஸ்வரூப ஸித்தியில்லே.

313. ஆசார்யனுக்கு சிஷ்யன்பக்கல் க்ருபையும் ஸ்வாசார்யன் பக்கல் பாரதந்த்ரியமும் வேணும்.

314. க்ருபையாலே சிஷ்யன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும், பாரதந்த்ரியத்தாலே தன் ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.

315. நேரே ஆசார்யனேன்பது ஸம்ஸார நிவர்த்தகமான பெரிய திருமந்த்ரத்தை யுபதேசித்தவனே.

316. ஸம்ஸார வர்த்தகங்களுமாய் க்ஷுத்ரங்களுமான பகவந் மந்த்ரங்களே யுபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லே.

317. பகவந் மந்த்ரங்களே க்ஷுத்ரங்களேன்கிறது பலத்வாரா.

318. ஸம்ஸாரவர்த்தகங்களேன்கிறதும் அத்தாலே.

319. இதுதான் ஔபாதிகம். 320. சேதநனுடைய ருசியாலே வருகையாலே.

தன்னேயும் சிஷ்யனேயும் பலனேயும் மாருடி நினேயாமல் உள்ளபடி அநுஸந்தித்து உபதேசிக்கும் பரிபாகமுடையனை இவன் இவனுக்கு ஆசார்யன்'' என்று எம்பெருமான் நினேப்பிட்டருளுகையாலே அந்த ஈச்வரன் நினேவாலே இவனுக்கு ஆசார்யத்வமுண்டாகும்.

312. இப்படியல்லாமல், க்ரூரநிஷித்தமாக அடியிற்சொன்ன விபரீதவுணர்ச்சியோடே உபதேசித்தால் உபதேசிப்பவனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூப ஸித்தியில்லே; உபதேச சுத்தி யில்லாமையாலே உபதேசம் கேட்பவனுக்கும் சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூப ஸித்தியில்லே.

313. ஆசார்யனுக்கு முக்கியமாக இரண்டு குணங்கள் வேண்டியவை; உஜ்ஜீவிக்க விரும்பி வந்து சேர்ந்த சிஷ்யன்மீது ஐயோவென்றிரங்கி அவன் உய்வதற்கான உபதேசங்களேப் பண்ணுகைக் குறுப்பான க்ருபையும், தன்னே உபதேசகர்த்தாவாக நினேயாதே ஸ்வாசார்யனுக்குக் கரண பூதனுக அநுஸந்திப்பதற் கீடான ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ரியமும்.

314. இவ்விரண்டு குணங்களாலும் என்னபலிக்குமென்னில்; சிஷ்ய விஷயத்திலுள்ள க்ருபையினுலே நாளுக்குநாளும் அவன் ஸ்வரூபம் நிர்மலமாகையினுலே சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும். ஸ்வாசார்ய பாரதந்திரியத்தாலே தன்ஸ்வரூபம் ஸித்திக்கும்.

315—20. திருவஷ்டாக்ஷர மஹாமந்த்ரத்தை 'இது ஸம்ஸார நிவர்த்தகம்' என்னும் ப்ரதிபத்தியுடனே உபதேசிக்குமவனே ஸாக்ஷாதாசார்யனெனப்படுவன் ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்குமவையாய் க்ஷுத்ரங்களுமாயிருந்துள்ள இதரமந்த்ரங்களே உபதேசித்தவர்களுக்கு ஆசார்யத்வ பூர்த்தியில்லே. க்ஷுத்ர தேவதைகளின் மந்த்ரங்களேயன்றே க்ஷுத்ரமந்த்ரமென்னலாம். பகவந்மந்த்ரங்களே க்ஷுத்ர மென்னலாமோ வென்னில்; அர்த்தம் காமம் ஸந்தாநம் கல்வி முதலிய க்ஷுத்ரபலன்களேத் தருமவையென்னுங் காரணத்தாலே க்ஷுத்ரமந்த்ர மென்கிறதத்தனே. க்ஷுத்ர பலன்களேக் கொடுக்குமவையென்பதுபற்றியே ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்குமவையென்றதும். ஆனுல் பகவந்மந்த்ரங்களுக்கு க்ஷுத்ரபல ப்ரதத்வம் இயற்கையாக வுள்ளதன்று; பகவந்மந்த்ரங்களாகையாலே மோக்ஷப்ரதாந சக்தியுமுண்டு; இருந்தாலும் ப்ரக்ருதி வச்யனை சேதநனுடைய க்ஷுத்ரபல ருசியாலே அவற்றுக்கு க்ஷுத்ரபலப்ரதத்வம் வருகையாலே இது ஔபாதிகம். ஐச்வர்ய காமர்க்கு கோபால மந்த்ராதிகளும், புத்ர காமர்க்கு ராமமந்த்ராதிகளும், வித்யாகாமர்க்கு ஹயக்ரீவ மந்த்ராதிகளும், விஜய காமர்க்கு ஸுதர்சந நாரஸிம்ஹாதி மந்த்ரங்களும் இப்படி நியமேந க்ஷுத்ர பலன்களேயே கொடுத்துக்கொண்டு வருவதானது சேதநருடைய ருசிக் கீடாக ''இன்ன மந்த்ரங்கள் இன்ன பலன்களேத் தரக்கடவன'' என்று எம்பெருமான் நியதமாகக் கல்பித்து வைக்கையினுலிறே. அதுதான் சேதநருடைய ருசிக்குத் தகுதியாகக் கல்பித்ததாகையாலே அவற்றுக்கு அவை ஸ்வாபாவிகமல்லவென்றும் ஔபாதிகமென்றும் சொல்லக் குறையில்லே.

321. சிஷ்யனென்பது ஸாத்யாந்தர நிவ்ருத்தியும் பலஸாதந சுச்ரூஷையும், ஆர்த்தியும் ஆதரமும் அநஸூயையையும் உடையவனே.

322. மந்த்ரமும் தேவதையும் பலமும் பலாநுபந்திகளும் பலஸாதநமும் ஐஹிகபோகமுமெல்லா மாசார்யனே யென்று நினைக்கக்கடவன்.

323. "மாதா பிதா யுவதய:" என்கிற ச்லோகத்திலே இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரு [மருளிச்செய்தார்.]

324. இதுக்கடி உபகார ஸ்ம்ருதி.

325. உபகார ஸ்ம்ருதிக்கு முதலடி ஆசார்யன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை; முடிந்தநில [மீச்வரன் பக்கல் க்ருதஜ்ஞதை.]

326. சிஷ்யனு மாசார்யனும் அந்யோந்யம் ப்ரிய ஹிதங்களை நடத்தக் கடவர்கள்.

327. சிஷ்யன் தான் ப்ரியத்தை நடத்தக்கடவன்; ஈச்வரனைக் கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன்; ஆசார்யன் மாறுடி நடத்தக்கடவன்.

[இனி ஸச்சிஷ்ய லக்ஷணம் சொல்லப்படுகிறது]

321. ஐச்வர்ய கைவல்யம் முதலிய இதர பலன்களில் வெறுப்பும், பேற்றுக்கு உபாயமான வற்றைக் கேட்க விருப்பமும் இவ்விருள் தருமாஞாலத்தில் நின்றும் கடுகப் போகப் பெறுமையாலான ஆர்த்தியும் ஆசார்யனிடத்தில் அளவு கடந்த ஆதரமும், பிறர் மினுக்கம் பொறுமையிலாமையுமுடையவன் சிஷ்யனெனப்படுவான்.

322. இப்படிப்பட்ட சிஷ்யனானவன் ஸ்வாசார்ய விஷயத்தில் எப்படிப்பட்ட ப்ரதிபத்தியை வஹிக்க வேணுமென்னில்; திருமந்த்ரம், அதனால் பிரதிபாதிக்கப்படுகிற தேவதை, அதனருளால் கிடைக்கக்கூடிய கைங்கரியமாகிற பெரும் பேறு, அப்பேற்றை யநுஸரித்த அவித்யாதி நிவ்ருத்திபூர்வக ஸ்வஸ்வரூபாவிர்ப்பாவம் முதலியன, அப்பேற்றுக்கு ஸாதநமானவை, புத்ரதாரக்ருஹக்ஷேத்ராதி ரூபங்களான இஹலோக போகங்கள்—ஆகிற இவையெல்லாம் நமக்கு ஆசார்யனே யென்று கொள்ளக்கடவன்.

323. இவ்வர்த்தத்தைப் பரமாசார்யரான ஆளவந்தாரும் ஸ்தோத்ர ரத்நத்தில் "மாதா பிதா யுவதய:" என்கிற ச்லோகத்தா லருளிச்செய்தார்.

324. இப்படி எல்லாம் ஆசார்யனேயென்று அநுஸந்திப்பதற்கு மூலம் யாதெனில்; நித்ய ஸம்ஸாரியாய்க் கிடந்த தன்னை உபதேசாதிகளாலே திருத்தி நித்யஸூரிகளுடைய அநுபவத்துக்கு உரியனாம்படி பண்ணின உபகார ஸ்ம்ருதியேயாம்.

325. உபகாரஸ்ம்ருதிக்கு முதலடியும் முடிவெல்லையுமுண்டு; இச்சேதநன் முந்துற அநுஸந்திப்பது ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தையாகையாலே அவ்வாசார்யன் பக்கல் நன்றி பாராட்டுதல் முதலடியாம்; ஆசார்யனுடைய கௌரவம் நெஞ்சில் படப்பட அவ்விஷயத்திலே தன்னைக்கொண்டுவந்து சேர்த்த ஈச்வரன் பண்ணின க்ருஷிகளைப் பிறகு அநுஸந்திக்க நேருகையாலே எம்பெருமான் பக்கல் நன்றி பாராட்டுதல் முடிவெல்லையாகும். இத்தால்—பகவத் விஷயத்தை யுபகரித்த ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்தை யநுஸந்திக்க இழிந்தால் அவனுடைய வைபவம் நெஞ்சிலே பட்டுக் கனியக்கனிய, "இவ்வாசார்யனை நாம் பெற்றது எம்பெருமானாலேயன்றோ" என்று எம்பெருமானைப் பற்றின நன்றிபாராட்டுதலிலே சென்று தலைக்கட்டுமென்றதாயிற்று.

[ஸதாசார்யனுடையவும் ஸச்சிஷ்யனுடையவும் பரிமாற்றமிருக்கும்படி என்னேன்னில்; அது சொல்லப்படுகிறது]

326. சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு ப்ரிய ஹிதங்களிரண்டையும் நடத்தக் கடவன்: அப்படியே ஆசார்யனும் சிஷ்யனுக்கு ப்ரிய ஹிதங்களிரண்டையும் நடத்தக் கடவன்.

327. இருவரும் இரண்டையும் பரஸ்பரம் நடத்திக்கொள்ளுகிற கிரமம் என்னென்னில்; சிஷ்யனானவன் ஆசார்யனுக்கு ப்ரிய ஹிதங்களிரண்டையும் நடத்துமிடத்தில் தன் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுதியாக "ஆசார்யனுடைய முகமலர்த்தியே புருஷார்த்தம்" என்று நினைத்துத் தனது கிஞ்சித்காரம் முதலியவற்றாலே தான் ஆசார்யனுக்கு ஸர்வ காலமும் ப்ரியமானதை நடத்திவரக் கடவன்; மங்களாசாஸந பரனாகையாலே "இவ்விபூதி ஸ்வபாவத்தால் திருவுள்ளத்தில் ஒரு கலக்கமும் வராதிருக்க வேணும்" என்றும் அப்படி ஏதேனும் ஒன்று வந்த காலத்தில் "இத்தைப் போக்கித் தந்தருளவேணும்"

328. சிஷ்யன் உகப்பிலே யூன்றிப்போரும்; ஆசார்ய னுஜ்ஜீவனத்திலே யூன்றிப்போரும்.

329. ஆகையால் சிஷ்ய னாசார்யனுடைய ஹர்ஷத்துக்கு இலக்காகை யொழிய ரோஷத்துக் கிலக்காகைக் கவகாசமில்லை.

330. நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம்போது அது ஹிதரூபமாகையாலே யிருவர்க்கு முபாதேயம்.

331. சிஷ்யனுக்கு நிக்ரஹகாரணம் த்யாஜ்யம்.

332. நிக்ரஹந்தான் பகவந் நிக்ரஹம்போலே ப்ராப்யாந்தர்க்கதம்.

333 ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணக்கடவன்; சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணக்கடவன்.

என்றும் பிரார்த்தித்து எம்பெருமானைக்கொண்டு ஹிதத்தை நடத்தக்கடவன். ஆசார்யனைவன் சிஷ்யனுக்குத் தான் நேரில் ஹிதத்தை நடத்தக் கடவன்; எம்பெருமானைக் கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக் கடவன். (அதாவது) தான் ஹிதைகபரனைகையாலே இவனுக்கு ஸ்வரூப ஹாநி வாராதபடி நியமித்து நல்வழியில் நடத்திக்கொண்டு போருகை யாகிற ஹிதத்தைத் தான் நடத்தவேணும்' சரீர தாரணத்துக்கு வேண்டிய ஸாமக்ரிகளின் குறைவினுல் சிஷ்யன் மிகவும் கலங்குமளவில் "இருந்த நாளைக்கு இவன் நலங்காமல் இவையுமவனுக்கு உண்டாம்படி திருவுள்ளம் பற்றியருளவேணும்" என்று பிரார்த்தித்து எம்பெருமானைக்கொண்டு ப்ரியத்தை நடத்தக் கடவனென்கை.

328. இப்படி செய்து போருமிடத்தில் இருவர்க்கும் இரண்டு துல்யப்ரதாநமாயிருக்குமோ வென்னில்; இல்லை; சிஷ்யன் சேஷபூதனைகையாலே சேஷியான ஆசார்யனுடைய ப்ரீதியிலே ஊற்றமாயிருக்கக் கடவன்; ஆசார்யன் பரமக்ருபாளுவாகையாலே தன்னுடைய சிஷ்யனைவிவன் ஸம்ஸாரக் கடலில் நின்றும் கரையேறி உஜ்ஜீவிப்பதிலே ஊற்றமாயிருக்கக் கடவன். ஆகையாலே சிஷ்யனுக்கு ப்ரியகாரணமும் ஆசார்யனுக்கு ஹிதகரணமுமே ப்ரதாநமாம்.

329. சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய உகப்பிலேயே ஊன்றிருக்க வேண்டியவனை பின்பு இவன் அவ்வாசார்யனுடைய ப்ரீதிக்கு விஷயமாயிருப்பதொழிய அநிஷ்டங்களைச் செய்து நிக்ரஹத்துக்கு விஷயமாயிருக்க அவகாசமேயில்லை.

330. பிரகிருதி ஸம்பந்தத்தோடே யிருக்கிறவிவனுக்கு எப்போதும் ஒரே தன்மையாக இருக்க முடியுமோ? ஏதேனும் கலக்கங்களுண்டாகாதோ? அதுகாரணமாக நிக்ரஹிக்கப்பெறவும் நேரிடுமன்றோ? என்னில்; அப்படி நிக்ரஹிக்க நேர்ந்தால் அந்த நிக்ரஹம் இரண்டு தலைக்கும் உபாதேயமாகும்; ஏனென்னில்; சிஷ்யன் அநிஷ்டங்களைச் செய்து ஆசார்ய நிக்ரஹத்துக்குப் பாத்ரமாம்போது அந்த நிக்ரஹம் சிஷ்யனை இவனை நல்வழிப்படுத்துகைக்கு உறுப்பாய்க்கொண்டு ஹிதரூபமாயிருக்குமதாகையாலே "இப்படி நம்மை நிக்ரஹிக்க நேர்ந்ததே!" என்று சிஷ்யனும் வருந்தவேண்டாமல் "இவனை இப்படி நிக்ரஹிக்க நேர்ந்ததே!" என்று ஆசார்யனும் வருந்தவேண்டாமல், இது மேன்மேலும் நன்மைக்குத்தானே உறுப்பாவதென்று கொண்டிருக்க ப்ராப்தம்.

331. நிக்ரஹம் இப்படி உபாதேயமாகில் நிக்ரஹத்தின் காரணமான அபராதமும் உபாதேயமாகாதோவென்னில்; ஆகாது. தன்னுடைய ப்ரமாதத்தால் நிக்ரஹமுண்டானல் அதை வெறுக்காதிருக்கவேணுமென்று சொல்லிற்றத்தனை யொழிய, மறுபடியும் அந்த நிக்ரஹத்துக்குக் காரணமான அபராதத்தைச் செய்தல் வேண்டுமென்றதன்று. நிக்ரஹ காரணம் த்யாஜ்யமேயாம்.

332. ஸ்வாசார்யன் ஸ்வவிஷயத்தில் ஹிதரூபமாகப்பண்ணுகிற நிக்ரஹமானது தன்னுடைய விரோதிகள் கழிவதற்குக் காரணமாகக் கூடியதாகையாலே (க) "கொடிய வாய்விலங்கினுயிர் மலங்கக் கொண்ட சீற்றமொன்றுண்டு" என்னப்பட்ட பகவந்நிக்ரஹம் போலே இதுவும் புருஷார்த்த கோடியிலே உட்புகுந்து நிற்கும்.

333. [ஆசார்ய சிஷ்யர்களுக்கு ப்ரதாநக்ருத்யமாகக் கீழ்ச்சொன்ன ஹிதகரண ப்ரியகரணங்களின் ஸ்வரூபம் இனி விவரிக்கப்படுகிறது.] ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய

(க) பெரிய திருமொழி 5, 8, 3,

334. இரண்டுமிருவர்க்கும் ஸ்வரூபமுமாய் பகவத்கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்.

335. ஆசார்யனுக்குதேஹரக்ஷணம் ஸ்வரூபஹாநி; சிஷ்யனுக்குஆத்மரக்ஷணம் ஸ்வரூப ஹாநி.

336. ஆசார்ய னாத்மரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தி லஹங்காரம் விரோதி; சிஷ்யன் தேஹ ரக்ஷணம் பண்ணுமிடத்தில் மமகாரம் விரோதி.

337. ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹரக்ஷணம் தன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக் கடவன்; சிஷ்யன் ஸ்வதேஹரக்ஷணம் ஆசார்யன் வஸ்துவைக்கொண்டு பண்ணக்கடவன்.

ஸ்வரூபத்தை எவ்விதத்திலும் பழுதுபடாதபடி நோக்கிக்கொண்டு போரக் கடவன். சிஷ்யன் ஸ்வாசார்யனுடைய திருமேனியை உசித கைங்கர்யங்களாலே நோக்கிக் கொண்டு போரக் கடவன்.

334. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணுகையும் சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய திருமேனியைப் பேணுகையுமாகிற இரண்டும் இருவர்க்கும் ஸ்வரூபமாயிருப்பதோடு பகவத் கைங்கர்யமுமாயிருக்கும்; (எப்படி பகவத் கைங்கர்யமாகிறதென்னில்;) எம்பெருமானுக்கு போக்யமா யிருக்கவேண்டிய (சிஷ்யனாகிற ஒரு ஆத்மாவினுடைய; ஸ்வரூபம் அப்படி போக்யமாக விநியோகப்படாமல் கிடந்தது; அது அப்படிப்பட்ட விநியோகத்துக்கு உரியதாம்படி திருந்துமாறு (ஆசார்யன்) பேணிக்கொண்டு போருகையானது பகவத் கைங்கர்யமாக ஆகுமன்றோ. அப்படியே, (க) "நன்கென்னுடலம் கைவிடான்" என்கிறபடியே எம்பெருமானுக்குப் பரம போக்கியமாயிருக்கிற ஆசார்ய விக்ரஹத்தை (சிஷ்யன்) பேணிக்கொண்டு போருகையானது பகவானுக்கு மிகவு முகப்பாகையாலே இதுவும் பகவத் கைங்கர்யமாயிருக்கும்.

335. ஆசார்யன் சிஷ்யனுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பேணவேணுமென்றும் சிஷ்யன் ஆசார்யனுடைய தேஹத்தைப் பேணவேணுமென்றும் இப்படி ஒரு நியமம் பண்ணவேணுமோ? ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹ ரக்ஷணத்திலும், சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணத்திலும் அந்வயமுண்டானால் என்ன கெடுதி? என்னில்; ஆசார்யன் தன்னுடைய தேஹயாத்ரையில் தான் உபேக்ஷையாயிருக்க, சிஷ்யனானவன் "இதுவே நமக்கு ஸ்வரூபம்" என்று அதைப் பேணிக்கொண்டு போரவேணுமே தவிர, தன்னுடைய தேஹத்தைத் தானே ரக்ஷிக்கையாகிறவிது ஆசார்யனுக்கு ஆசார்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி. சிஷ்யன்தான் ஆசார்யனிடத்திலே ந்யஸ்தபரனானபின்பு தன் ஸ்வரூபத்தை அவ்வாசார்யன் ரக்ஷித்துக்கொண்டுபோகக் கண்டிருக்கையொழிய தன் ஆத்ம ரக்ஷணத்தைத் தான் பண்ணத் தேடுவது சிஷ்யனுக்கு சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபத்துக்கு ஹாநி. ஆகையால் மறந்தும் சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய ஸ்வரூப ரக்ஷணமும் ஆசார்யனுக்குத் தன்னுடைய தேஹ ரக்ஷணமும் கர்த்தவ்யமன்று.

336. ஆசார்யன் தன்னுடைய உபதேசாதிகளாலே சிஷ்யனுடைய ஆத்ம ரக்ஷணம் பண்ணுமளவில் "நான் ரக்ஷித்துக்கொண்டு போருகிறேன்" என்று அஹங்காரம் வஹிக்கலாகாது. அது ஸ்வாசார்ய பாரதந்த்ரியமாகிற தன்னதிகாரத்துக்கு விரோதி, சிஷ்யனானவன் பொருள் முதலியவற்றாலே ஆசார்யனுடைய தேஹரக்ஷணம் பண்ணுமளவில் "என்னுடைய திரவியங்களாலும் கரணங்களாலும் இப்படி ரக்ஷித்துக் கொண்டு போருகிறேன்" என்று மமகாரம் வஹிக்கலாகாது. அது "சரீரம் அர்த்தம் பிராணன் முதலியவை யெல்லாம் ஆசார்யனுக்கு சேஷபூதம்" என்றிருக்ககடவ தன் அதிகாரத்துக்கு விரோதி.

337. "శరీరమర్థం ప్రాణంచ సద్గురుభ్యో నివేదయేత్" [சரீரத்தையும் பொருளையும் பிராணனையும் ஸதாசார்யனிடத்தில் ஒப்பிக்க வேண்டியது] என்கிறபடியே சிஷ்யனுடைய ஸர்வஸ்வமும் அடியிலேயே தனக்கு ஸமர்ப்பிதமாகையாலே, ஸ்வதேஹ ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பாக அவன் காலோசிதமாய்க் கிஞ்சித்கரிக்குமவற்றை அவனுடையதென்றே நினைவின்றியே தன்னுடையதென்றே வாங்கி விநியோகப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியவன்

(க) திருவாய்மொழி 10. 7-4.

338. ஆசார்யன் சிஷ்யன் வஸ்துவைக் கோள்ளக் கடவனல்லன்; சிஷ்யன் தன் வஸ்துவைக் கோடுக்கக் கடவனல்லன்.

339. கோள்ளில் மிடியனும், கோடுக்கில் கள்ளனும்.

340. கோள் கோடையுண்டானுல் ஸம்பந்தம் குலேயும்.

341. இவன் மிடியனுகையாலே கோடான், அவன் பூர்ணனுகையாலே கோள்ளான்.

342. அவனுக்குப் பூர்த்தியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது. இவனுக்கு மிடியாலே ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.

343. ஆனுல் சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லேயோவென்னில்.

344. ஆசார்யன் நினேவாலே யுண்டு.

345. அதாவது ஜ்ஞாந வ்யவஸாய ப்ரேம ஸமாசாரங்கள்.

346. ஆசார்யப்ரீத்யர்த்தமாக இவனுக்குத் தவிரவேண்டுவது பகவத்த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையும் பகவத்போஜநத்தை விலக்குகையும் குருமந்த்ர தேவதா பரிபவமும்.

ஆசார்யன். தனக்கு ஒருடைமையின்றியே எல்லாம் ஆசார்ய சேஷமாகையாலே ஸ்வதேஹ ரக்ஷணத்துக்காகத் தான் விநியோகப்படுத்திக்கொள்ளுமவைற்றை ஆசார்யனுடைமை. என்கிற ப்ரதிபத்தியோடே விநியோகங் கொள்ள வேண்டியவன் சிஷ்யன்.

338. *சிஷ்யன் தன்னுடையதாக அபிமாநித்திருக்கும் வஸ்துவை ஆசார்யன் அங்கீகரிக்கலாகாது, சிஷ்யன் “ஸ்வகீயம்” என்று அபிமாநித்திருக்கும் வஸ்து விஷத்தோடொக்குமாகையாலே அப்படிப்பட்ட வஸ்துவை ஆசார்யனுக்கு இடுவது விஷமிடுவது போலாகுமாதலால் அஹங்காரமமகாரமாகிற விஷந் தீண்டின வஸ்துவை சிஷ்யன் ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கக் கடவனல்லன்*

339—40. *சிஷ்யன் தன்னுடையதாக அபிமாநித்திருக்கும் பொருளே ஆசார்யன் ஸ்வீகரித்தால், “எம்பெருமான் யோகக்ஷேம நிர்வாஹகனயிருக்கும்போது நமக்கு என்ன குறை?” என்றிருக்கும் பூர்ணனை தான் தேஹ யாத்திரைக்குங்கூட முதலற்ற தரித்ரனய்விடுவன். சிஷ்யன் என்னுடையதென்று புத்தி பண்ணி ஒன்றை ஆசார்யனுக்குக்கொடுத்தால், ஏற்கனவே ஆசார்யனுக்கு ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதான பொருளிலே மமகாரம் பாராட்டினபடியாலே ஆசார்யனுடைய ஸொத்தைக் களவாடின பாபியாய் விடுவன். இப்படி முறைகேடான கொள்கொடை யுண்டானபோது சிஷ்யாசார்யத்வரூப ஸம்பந்தமும் குலேந்துபோம்.*

341. *சிஷ்யனனவிவன் “எல்லாம் ஆசார்யனுடையது; நம்மதென்று ஸமர்ப்பிக்கக் கூடியது ஒன்றுமில்லே” என்றிருக்கும் அகிஞ்சநனுகையாலே “ஆசார்யனுக்கு நாம் ஒன்றை ஸமர்ப்பிக்கிறேம்” என்கிற எண்ணத்துடன் ஒன்றும் கொடுக்கமாட்டான். ஆசார்யனனவன் “எம்பெருமான் ஸகல யோகக்ஷேம துரந்தரனய்க்கொண்டு நடத்திக்கொண்டு போருகையாலே நமக்கினி என்ன குறையுண்டு” என்றிருக்கும் பரிபூர்ணனுகையாலே சிஷ்யனுடைய மமகார துஷ்டமானவை யொன்றையும் ஏற்றுக்கொள்ளமாட்டான்.*

342. *சிஷ்யனுடைய மமகார துஷ்டமானவை யொன்றையும் கொள்ளாமைக்குடலான பூர்த்தியாலே ஆசார்ய ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது; சிஷ்யனுன விவனுக்கு ஸ்வகீயமென்னும் புத்தியோடே ஒன்றையும் ஸமர்ப்பிக்கைக்கு யோக்கியதையில்லாத ஆகிஞ்சந்யத்தாலே சிஷ்யத்வமாகிற ஸ்வரூபம் ஜீவித்தது.*

343—5. *இப்படி கொள்கொடைகளுக்கு யோக்யதை யில்லேயாகிலும் நன்றியறிவுள்ள சிஷ்யன் மஹோபகாரகனுன ஆசார்யனுக்குப் பண்ணுமுபகாரம் ஒன்றுமில்லேயோவெனில்; ஸ்வரூபஜ்ஞன சிஷ்யன்நினேவால் ஒருகாலு மொன்றுமில்லே; தன்னுடைய க்ருஷி பலித்ததென்று மகிழும் ஆசார்யனுடைய நினேவாலே யுண்டு. அது ஏதென்னில்; ஸ்வரூப யாதாத்மிய ஜ்ஞாநமும் அதற்கேற்ற உபாயாத்யவஸாயமும் உபேயப்ரேமமும், இவை மூன்றுக்கும் தகுதியான நல்லநுஷ்டாநமுமாம்.*

346—8. *ஆசார்யனுடைய திருவுள்ள வுகப்புக்காக சிஷ்யன் தவிரவேண்டுவது—பகவானுடைய த்ரவ்யத்தை அபஹரிக்கையும், பகவானுடைய போஜனத்தை விலக்*

347. பகவத் த்ரவ்யாபஹாரமாவது ஸ்வாதந்த்ரியமும் அந்ய சேஷத்வமும்; பகவத் போஜநத்தை விலக்குகையாவது அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தை விலக்குகை.

348. அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்ந பரித்ராணத்திலே சொன்னோம். குருபரிபவமாவது கேட்டவர்த்தத்தின்படி யனுஷ்டியா தொழிகையும் அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிக்கையும்; மந்த்ர பரிபவமாவது அர்த்தத்தில் விஸ்ம்ருதியும் விபரீதார்த்தப்ரதிபத்தியும்; தேவதாபரிபவமாவது கரணத்ரயத்தையு மப்ராப்த விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும், தத்விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதொழிகையும்.

349. இவனுக்கு சரீராவஸாநத்தளவும் ஆசார்ய விஷயத்தில் "என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்றுஉபகாரஸ்ம்ருதி நடக்கவேணும்.

350. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஸ்வகுணத்தையும் பகவத் பாகவத தோஷத்தையும் நினைக்கை.

351. தோஷம் நினையாதொழிகிறது குணம்போலே யுண்டாயிருக்கவன்று,இல்லாமையாலே.

352. தோஷமுண்டென்று நினைக்கில் அது பரதோஷமன்று, ஸ்வதோஷம்.

353. ஸ்வதோஷமானபடி யென்னென்னில்; 354. ஸ்வதோஷத்தாலும் பந்தத்தாலும்.

குகையும், குரு மந்த்ர தேவதா பரிபவமும். பகவானுடைய த்ரவ்யத்தை யபஹரிக்கையாவது—ஸ்வதந்த்ரனு யிருக்கையும் அந்ய சேஷப்பட்டிருக்கையும். பகவானுடைய போஜநத்தை விலக்குகையாவது—ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணம் எம்பெருமானுக்கு தாரகமாயிருக்கையாலே அவனுடைய ரக்ஷணத்துக்கு இடமில்லாதபடி ஸ்வயத்நத்தாலேயாதல் பிறராலேயாதல் தன்னை ரக்ஷிக்கையிலே தான் முயலுகை. ஸர்வரக்ஷகனான அவனுடைய ரக்ஷகத்வக்ரமம் ப்ரபந்ந பரித்ராணமென்னும் ரஹஸ்யத்திலே சொல்லப்பட்டுள்ளது, கண்டுகொள்க. குரு பரிபவமாவது—குருவின் பக்கல் கேட்ட அர்த்தத்தின்படி அநுஷ்டியாதிருப்பதும் அநதிகாரிகளுக்கு உபதேசிப்பதும். மந்த்ர பரிபவமாவது—உபதேசித்த அர்த்தத்தை மறந்துபோவதும், விபரீதமான அர்த்தங் கொள்ளுதலும். தேவதா பரிபவமாவது—மனமொழி மெய்களை இதர விஷயங்களிலே ப்ரவணமாக்குகையும் பகவத் விஷயத்தில் ப்ரவணமாக்காதிருப்பதும்.

349. இவ்வதிகாரிக்கு ஆயுள் உள்ளவரையில் மஹோபகாரகனான ஆசார்யன் பக்கலில் "என்னுடைய தீய மநஸ்ஸைப் போக்கினாய்; அநந்ய ப்ரயோஜநமாக அநுகூல வ்ருத்திகளைப் பண்ணும் மநஸ்ஸைத் தந்தாய்" என்று நன்றியறிவு நடந்து தீரவேணும்.

350. மநஸ்ஸுக்குத் தீமையாவது ஏதென்னில்; தன்னுடைய குணங்களையும் பகவத் பாகவத தோஷங்களையும் நினைக்கையாம். சமதமாதி ஆத்ம குணங்கள் தனக்கு உண்டானாலும் "நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்று தன் வெறுமையை அநுஸந்திக்க வேண்டியிருக்க, "இவையெல்லாம் நமக்கிப்போதுண்டு" என்று தனக்குண்டான ஸத்குணங்களைப் பெருமையாக நினைப்பதும் தீமை; ராமகருஷ்ணாத்யவதாரங்களி லெம்பெருமானிடத்திலும் பாகவதர்களிடத்திலும் மேலெழுந்தவாரியாகத் தோற்றும் தோஷங்களை நினைப்பதும் தீமை.

351. ஆனால், தனக்குச் சில குணமுண்டாயிருக்க அதை நினைக்கக் கூடாதென்கிறபோலே, பகவத் பாகவத விஷயங்களிலும் சில தோஷமுண்டாயிருக்க அதை நினைக்கக் கூடாதென்கிறதோ வென்னில்; தோஷம் நினைக்கக் கூடாதென்றது—முதலிலே இவ் விஷயங்களில் தோஷமேயில்லாமையாலே.

352. இங்ஙனன்றியே பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷமுண்டென்று நினைக்கில், அவர்கள்பக்கல் தனக்குத் தோற்றுகிற தோஷம் அவர்களுடைய தோஷமன்று, அதைக் காண்கிற தன்னுடைய தோஷமேயாம்.

353—4. அசலிடத்திலுள்ளதாகத் தோற்றுகிறவது தன் தோஷமாக எப்படியாகுமென்னில்; கண்தோஷ முள்ளவனுக்கு இரண்டு சந்திரன் என்று தோற்றுவது போலவும், பித்த தோஷமுள்ளவனுக்குச் சங்கு மஞ்சள் நிறமாகத் தோற்றுவதுபோலவும் தோஷமற்ற விஷயங்களிலும் தோஷம் தோற்றும்படியான துர்வாஸநையாகிற தன்

355. ஸ்வதோஷமில்லையாகில் குணப்ரதிபத்தி நடக்கும்.
356. நடந்ததில்லையாகில் தோஷஜ்ஞாநமே தோஷமாம். 357. இதுதனக்கவஸரமில்லை.
358. ஸ்வதோஷத்துக்கும் பகவத் பாகவத குணங்களுக்குமே காலம் போருகையாலே.
359. ஸம்ஸாரிகள்தோஷம் ஸ்வதோஷமென்று நினைக்கக்கடவன்.
360. அதுக்கு ஹேது பந்தஜ்ஞாநம்.
361. *இறைப்பொழுது மெண்ணேணும்* என்கையாலே அதுதான் தோன்றுது.
362. தோன்றுவது நிவர்த்தநார்த்தமாக.
363. பிராட்டி, ராக்ஷஸிகள்குற்றம் பெருமாளுக்கும் திருவடிக்கும் அறிவியாதாப்போலே, தனக்குப் பிறர்செய்த குற்றங்களை பகவத் பாகவத விஷயங்களில் அறிவிக்கக் கடவனல்லன்.
364. அறிவிக்க வுரியவனகப்பட வாய்திறவாதே ஸர்வஜ்ஞ விஷயங்களுக்கும் மறைக்கு [மென்று நின்றதிறே.

தோஷத்தாலும், மக்களுடைய தோஷம் தாய்தந்தையருடையதாக ஆகிறாப்போலே அவர்களுக்குண்டான தோஷம் தன்னதாம்படி. அவர்களோடு தனக்குண்டான உறவின் கனத்தாலும்.

355. இரண்டு சந்திரனென்று காண்கைக்கு ஹேதுவான கண்தோஷமில்லாத போது ஒரு சந்திரனே தோற்றுவதுபோல, பகவத் பாகவத விஷயங்களில் தோஷம் காண்கைக் கடியான தன் மனக்குற்றமில்லாதபோது அவர்களிடத்தில் குணாநுஸந்தாநமே நடக்கும். [அது நடவாவிடில் ஸ்வதோஷமுண்டென்று கொள்க.]

356. குணாநுஸந்தாநம் நடவாவிடில் தோஷாநுஸந்தாநமேயன்றோ நடப்பது; அந்த தோஷ ஜ்ஞாநந்தானே இவனுக்கு பகவந்நிக்ரஹ ஹேதுவான தோஷமாம்.

357—58. இதெல்லாம் சொல்லவேண்டுவது இதற்கு அவகாசமுண்டானா லன்றோ; ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநத்துக்கும் பகவத் பாகவத குணாநுஸந்தாநத்துக்குமே காலம் போருகையாலே பகவத் பாகவத தோஷ சிந்தநத்திற்கு அவஸரமேயில்லை.

359—62 ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தேஹாத்ம புத்தி முதலான தோஷங் களைக் கண்டால் அந்த தோஷங்களையிட்டு அவர்களை யிகழ்ந்து "இவர்களுக்கும் நமக்கும் என்ன சேர்த்தி" என்றிராமல் அவர்களுடைய தோஷமும் தன்னுடைய தோஷமென்று அநுஸந்தித்திருக்கக் கடவன்.

அதற்குக் காரணமேதென்னில்; நாராயணத்வ ப்ரயுக்தமான ஸம்பந்தஜ்ஞாநம். எல்லார்க்கும் ஈச்வரனோடு ஸம்பந்தமொத்திருக்கையாலே அவ்வழியாலே தனக்குமவர் களுக்கும் ஸம்பந்தமுண்டாகையாலே தனக்கு அவர்ஜநீயரான ப்ரக்ருதி பந்துக்களுக்கு வந்த தோஷம் தனக்கு வந்ததாக நினைத்திருக்குமா போலே ஸம்ஸாரிகளுக்குண்டான தோஷம் தன்னுடைய தோஷ மென்றே நினைக்கக் குறையில்லையாம். *மருவினிய தண் ணார்ந்த கடன்மல்லைத் தலசயனத்துறைவாரை எண்ணுதேயிருப்பாரை இறைப்பொழுது மெண்ணேமே* என்று "கேவலம் தேஹ போஷணாதிகளே போதுபோக்காயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளை க்ஷணகாலமும் நினைக்கமாட்டோம்" என்கையாலே ஸம்ஸாரிகளின் தோஷம் இவ்வதிகாரிக்குத் தோன்றுவதற்கே வழியில்லை. ஆனால், *சொன்னால் விரோதம்* *ஒரு நாயகம்* *கொண்ட பெண்டிர் மக்கள்* இத்யாதி திருவாய் மொழிகளிலே ஆழ்வார்க்குமுட்பட ஸம்ஸாரிகளின் குற்றம் தோன்றியிருக்கிறதே யென்னில்; அந்த தோஷங்களில் நின்றும் அவர்களை விலக்குவதற்காகத் தோன்றின வத்தனை.

363. ஏகாக்ஷி ஏககர்ணி முதலான எழுநூறு ராக்ஷஸிகளால் பத்து மாஸம் ஏகரீதியாக நலிவுபட்டிருந்த பிராட்டி, இவர்கள் அப்படி செய்த குற்றத்தை பகவானை பெருமாளிடத்திலும் பாகவதனை திருவடியிடத்திலும் அணுமாத்ரமும் அறிவியாதாப் போலே, தன் விஷயமாகப் பிறர் செய்த குற்றங்களை பகவத் விஷயத்திலாவது பாகவத விஷயத்திலாவது மறந்தும் விண்ணப்பம் செய்யக் கடவனல்லன்.

364. எம்பெருமான் *எதிர்சூழல் புக்கு* என்கிறபடியே தன்னுடைய சில ஸௌலப்யாதிகளைக் காட்டி ஸம்ஸாரிகளைத் தப்பாமலகப்படுத்திக் கொள்ளுவதாக இவ்

365. குற்றம் செய்தவர்கள் பக்கல், பொறையும் க்ருபையும் சிரிப்பும் உகப்பும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும்.

366. ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது; பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபயஹேது.

விபூதியில் வந்தவதரித்து இங்குள்ள ஸம்ஸாரிகளைச் சூழ்ந்துகொண்டு "எனக்கு நீங்கள் அடியாராக வேண்டும்' என்றபேக்ஷித்தவளவில் *த்வம் மே* என்றால் *அஹம் மே* என்கிற ஸம்ஸாரிகள் வணங்காமுடித் தனத்தினால் அநாதரவு காட்டி அடியவர்களாக ஆகாவிட்டாலும் அதனால் திருவுள்ளத்தில் சிறிதும் வருத்தங்கொள்ளாமல் "நாம் அபேக்ஷித்தபடியே இந்த ஸம்ஸாரிகளெல்லாரும் அடியவர்களாக ஆய்விட்டபக்ஷத்தில் இந்த லீலாவிபூதி ஆளற்று அழிந்துபோய்விடுமன்றோ? இஃது அழியாதபடி நோக்குவதற்கு இவர்கள் அமைந்தார்கள்" என்று தேறி மகிழ்ந்தே செல்வன்; ஏகாந்தமான ஸங்கதிகளையெல்லாம் கூசாமல் சொல்லுகைக்குரிய பிராட்டிமாரிடத்திலும் இப்பரிபவத்தைச் சொல்லிக்கொள்ள வாய் திறக்கமாட்டான்; "ஸம்ஸாரிகள் என்னை அலக்ஷியம் பண்ணிக் கைவிட்டார்கள்" என்று ஒருபோதும் சொல்லமாட்டான் என்று பெரிய திருவந்தாதியில் *சூழ்ந்தடியார் வேண்டினக்கால் தோன்றாது விட்டாலும் வாழ்ந்திடுவர் பின்னும் தம்வாய் திறவார்* என்ற பாசுரத்திற் சொல்லப்படுகிறது. இப்படி எம்பெருமானுட்பட ஸம்ஸாரிகளின் தோஷங்களை ஸர்வஜ்ஞர்களான பிராட்டி நித்ய ஸூரிகளிடத்திலும் மறைப்பனென்றால், பின்னை என்சொல்லவேணும்.

365. குற்றம் செய்தவர்கள் விஷயத்திலே (க) பொறுமையும் (உ) க்ருபையும் (ங) சிரிப்பும் (ச) உகப்பும் (ரு) உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடக்கவேணும். (அதாவது) (க) அவர்கள் செய்த குற்றத்துக்குத் தாம் ஒரு பதில் தீங்கு செய்யவாவது நெஞ்சிலே வருந்தியிருக்கவாவது கூடாது. (உ) "நாம் பொறுத்திருந்தாலும் இவர்களை எம்பெருமான் தகுந்தபடி தண்டிக்கப் போகிறானே, ஐயோ! இதுக்கு என்ன பண்ணுவோம்" என்று இரங்கியிருக்கவேணும். (ங) நம்முடைய பரலோக கதிக்கு இவர்களால் ஒரு கெடுதலும் செய்ய முடியாது, இஹலோக விரோதங்கள் ஏதாவது செய்யக்கூடும்; அப்படி சிலவற்றைச் செய்தால் அதை ஒரு ஹாநியாக நினைத்து நாமும் தங்களைப்போலே வருத்தப்படுவோமாக நினைத்திருக்கிறார்களே! இப்படியும் ஒரு மூட புத்தி இவர்களுக்கு இருக்குமோ என்று சிரிக்கவேண்டும். (ச) அவர்கள் பண்ணும் பரிபவங்களுக்கு இலக்கான ஸ்வசரீரத்தைத் தனக்கு சத்ருவாகவும், அவர்கள் ஹாநி பண்ணும் த்ருஷ்ட பதார்த்தங்கள் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களாகவும் நினைத்திருக்கவேண்டியவனாகையாலே, தன்னுடைய சத்ரு விஷயமாக ஒருவன் பரிபவங்கள் பண்ணும்போதும் தனக்கு ப்ரதிகூலங்களானவற்றைப் போக்கும் போதும் தான் உகக்குமாபோலே அவர்களிடத்தில் உகந்திருக்க வேணும். (ரு) "நம்முடைய தோஷங்களை நாம் மறந்திருக்கும் நிலைமையிலே அவற்றை நமக்கு நினைப்பூட்டி இவர்கள் நமக்குப் பண்ணுமுபகாரம் என்னே!" என்று நன்றி பாராட்டவேணும்.

(ஸச்சிஷ்யலக்ஷண ப்ரகரணம் முற்றிற்று)

[இனி பகவந்நிர்ஹேதுக விஷயீகார ப்ரகரணம்]

366. (கீழ் 358-ஆம் ஸூத்ரத்தில்—ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநத்துக்கும பகவத் பாகவத குணாநுஸந்தாநத்துக்குமே காலம் பர்யாப்தமாய்ப் போகுமென்று சொல்லிற்று; அதில் பாகவத குணாநுஸந்தாநம் விலக்ஷிதாம்சத்துக்கு உபயுக்தமல்லாமையாலே அதை விட்டு, அதுக்கு உபயுக்தமான ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநமும் பகவத் குணாநுஸந்தாநமுமாகிற இரண்டையு மங்கீகரித்துக்கொண்டு அவையிரண்டுக்கும் ப்ரயோஜநம் இன்னதென்று சொல்லப்படுகிறது.) தன்னுடைய தோஷங்களான அநாத்ம குணங்களையும் அவற்றுக்கு மூலமான அவித்யாதிகளையும் அநுஸந்திப்பதானது—"இன்னமும் ஸம்ஸாரம் மேலிடில் என்ன செய்வோம்" என்கிற பயத்திற்கு ஹேதுவாம். எம்பெருமானுடைய தயை க்ஷமை முதலிய குணங்களை அநுஸந்திப்பதானது கீழ்ச்சொன்ன பயம் கழிவதற்கு ஹேதுவாம்.

367. பயாபயங்களிரண்டும் மாறுடில் அஜ்ஞதையே ஸித்திக்கும்.

368. ஆனல், "நலிவானின்ன மேண்ணுகின்றாய்" "ஆற்றங்கரைவாழ் மரம் போலஞ்சுகின்றேன்" என்கிறபாசுரங்களுக்கு அடியேன்னேன்னில்;

369. பந்தாநுஸந்தாநம்.

370. ப்ரஜை தெருவிலே யிடறித் தாய் முதுகிலே குத்துமாபோலே, நிருபாதிக பந்துவாய் சக்தனுமிருக்கிறவன் விலக்காதொழிந்தால் அப்படிச் சோல்லலாமிறே.

371. ப்ரஜையைக் கிணற்றின் கரையினின்றும் வாங்காதொழிந்தால் தாயே தள்ளினளென்னக் கடவதிறே.

372. இவனுடைய அநுமதி பேற்றுக்கு ஹேதுவல்லாதாப் போலே அவனுடைய அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று.

---

367. கீழ்ச்சொன்னபடி யல்லாமல், "நெடுநாளாகவே கருமங்களை ஒரு வியாஜமாக்கி நம்மை ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளினவனன்றோ இவன்; ஸ்வதந்த்ரனனவிவன் இன்னமும் இப்படியே செய்தால் நாமென்ன செய்வது?" என்று ஈச்வரன்படியை நினைத்து பயப்படுகையும்; "முன்புபோலல்லாமல் நமக்கு இப்போது ஆத்ம குணங்களுண்டாகையால் பேறு தப்பாது" என்று தன் படியை நினைத்து பயம் கெடுகையுமாமளவில் தன்னுடைய அவிவேகமே வெளிப்படும். தான் தனக்கு நாசகனென்று பயப்படுகையும் ஈச்வரனே ரக்ஷகனென்று பயங் கெடுகையுமன்றோ விவேகிக்குருத்யம்.

368—70. இப்படியானல், ஆழ்வார்கள் எம்பெருமானை நோக்கி 1. *உண்ணிலாவிய ஐவரால் குமைதீற்றி என்னையுன் பாத பங்கயம் நண்ணிலா வகையே நலிவானின்ன மெண்ணுகின்றாய்* என்றும் 2. *மக்கள் தோற்றக் குழி தோற்றுவிப்பாய் கொலென்றின்னம் ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போலஞ்சுகின்றேன்* என்றும் எம்பெருமான்படி பயஹேதுவாக அருளிச் செய்ததற்குக் காரணமேதென்னில்; லாப நஷ்டங்களிரண்டும் அவனலே யென்னலாம்படி நிருபாதிகரக்ஷகனை அவனேடு தங்களுக்குண்டான ஸம்பந்தத்தை யநுஸந்திக்கவே இப்படி சொல்லலாயிற்று. ஸம்பந்தாநுஸந்தாநத்தாலே இப்படி தன்னல் வருமவற்றை அவன் குறையாகச் சொல்லலாமோவென்னில்; விளையாட்டுக்காகத் தெருவிலே ஓடித் திரிகிற குழந்தை அங்கேயிடறிக் கால் நொந்தவாறே அழுதுகொண்டு அகத்திலே வந்து தனக்கு இத்துன்பம் வந்தது தாயாலேயாக நினைத்து அவள் முதுகிலே குத்துவது வழக்கம்; அதுபோலே, ஒழிக்க வொழியாத வுறவையுடையனுமாய், இச்சேதநனுடைய கருமத்தோடு ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களோடு வாசியற ஸகலமும் ஸ்வாதீநமாகையாலே, கருமாநுகுணமாக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களாலே இவன் படுகிற நலிவைத் தவிர்க்கைக்கு ஸமர்த்தனுமிருக்கிற எம்பெருமான் நலிவுபட விட்டுவைத்து விலக்காதொழிந்தால் "அவன் இவற்றையிட்டு நலிவிக்கிறன்" என்னலாமன்றோ.

371. விலக்காத மாத்திரமே கொண்டு அவன் செய்தானென்னலாமோ வென்னில்; கிணற்றின் கரையிலே குழந்தை யிருப்பதைக் கண்ட மாதாவானவள் அப்போதே ஓடிச் சென்று கிணற்றங்கரையில் நின்றும் வாங்காவிட்டால் கிணற்றிலே குழந்தை விழுந்தவளவில் "தாய் அப்போதே சென்று எடுத்திருந்தால் குழந்தை விழுந்திருக்குமோ? கிணற்றங் கரையிலிருப்பை இவள் அநுமதி பண்ணியிருந்ததனலன்றோ விழுந்தது; ஆன பின்பு இவளன்றோ தள்ளினள்" என்றும் உதகம் சொல்லக்கடவதன்றோ.

372. ஆனல் 'அப்ரதிஷித்தம் அநுமதம் பவதி= அப்ரதிஷித்தம் அநுமதம் பவதி.' என்கிற நியாயத்தாலே விலக்காததுவே அநுமதி செய்ததாக முடிந்தபின்பு, இவன் இழப்பதற்கு அவனுடைய அனுமதிதான் ஹேதுவோ வென்னில்; அன்று. ரக்ஷ்யபூதனை இவனுடைய ரக்ஷ்யத்வாநுமதி அசித்வ்யாவ்ருத்த வேஷமாத்ரமாகையாலே பேற்றுக்கு எப்படி ஹேதுவன்றோ, அப்படியே ரக்ஷகனை எம்பெருமானுடைய ஸம்ஸார அநுமதியும் இழவுக்கு ஹேதுவன்று; தன்னுடைய ஆஜ்ஞாரூபமான சாஸ்த்ரமர்யாதை ஜீவிப்பதற்காக "காலக்ரமத்தில் அங்கீகரிப்போம்" என்று இவனுடைய ருசியை எதிர்பார்த்திருக்குமிருப்பாமத்தனை.

(க) திருவாய்மொழி 7-1-1. (உ) திருமொழி 11-8-1.

373. இரண்டு மிருவர்க்கும் ஸ்வரூபம்.

374. இழவுக்கடி கர்மம் ; பேற்றுக்கடி க்ருபை.

375. மற்றைப்படி சொல்லில் இழவுக்குறுப்பாம்.

376. எடுக்க நினைக்கிறவனைத் தள்ளினு யென்கை எடாமைக்குறுப்பிறே.

377. சீற்றமுளவென்ற வநந்தரத்திலே யிவ்வர்த்தத்தைத் தாமே யருளிச்செய்தாரிறே.

378. சீற்றமுண்டென்றறிந்தால் சொல்லும்படி யென்னேன்னில், அருளும் ஆர்த்தியும் அநந்ய கதித்வமும் சொல்லப்பண்ணும்.

---

373. இரண்டும் இருவர்க்கும் ஸ்வரூபம். பரதந்த்ரனை இவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்யத்வாநுமதியானது ஸ்வரூபத்திற்காட்டில் வேறுபட்டதன்று ; ஸ்வதந்த்ரனை அவனுக்கு ஸ்வரக்ஷ்ய வஸ்துவை ரக்ஷிப்பதில் தன்னுடைய ஆஜ்ஞாரூபமான சாஸ்த்ரத்துக்குத் தகுதியாக நிர்வஹிப்பதற்கான ஸம்ஸாராநுமதியானது ஸ்வாதந்த்ரிய வேஷமாகையாலே ஸ்வரூபம் என்கை.

374. ஆனல், லாப நஷ்டங்களுக்குக் காரணம் எவையென்னில்; * முன் செய்த முழுவினை * என்னும்படி அநாதிகாலமாகத் திரட்டப்பட்ட இவனுடைய கருமமே பகவத் விஷயத்தை நெடுநாளாக இழப்பதற்கு ஹேது; இப்படி யிழந்து கிடந்தவிவன் அவ்விஷயத்தைப் பெறுகைக்கு ஹேது * விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார் * என்னும்படி இருகரையு மழியப் பெருகும் பகவத் க்ருபையாம்.

375. லாபநஷ்டங்களுக்கு ஹேது இன்னவை யென்பதைக் கீழ்ச்சொன்ன படியே கொள்ளாமல், ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியமே இழவுக்கடி யென்றும் சேதநனுடைய ஸத்குணமே பேற்றுக்கு அடியென்றும் மாறுபாடாகக் கொண்டால், ஈச்வரன் கைவாங்குகையாலே அவன் திருவடிகளைப் பெறுமல் இழந்துபோவதற்கு உடலாய்விடும்.

376. ஊழ்வினையின் பயனுக ஆழ்ந்த கிணற்றில் வீழ்ந்த வொருவனை அருகே நிற்பானொருவன் கருணையாலே எடுக்க நினைக்குமளவில், தான் கிணற்றில் விழுகிறபோது அவன் கூடவிருந்தானென்பது மாத்திரமே கொண்டு அவன் தன்னைத் தள்ளினுகை நினைத்து "இக்கிணற்றில் என்னைத் தள்ளினவன் நீயேயன்றோ" என்றால் "நாம் செய்யாத காரியத்தை இவன் ஆரோபிக்கிறுனே!" என்று சீற்றமுண்டாகி அவனைக் கிணற்றில் நின்று மெடாமல் ஒதுங்கிப் போவதற்கு உறுப்பாவதுபோல, தன்னுடைய கருமத்தாலே ஸம்ஸாரமாகிற படுகுழியிலே விழுந்து கிடக்கிற தன்னை எடுக்க நினைக்கிற பரமக்ருபாளுவான ஈச்வரனைப் பார்த்து "இத்தனை காலமும் ஸம்ஸாரத்திலே என்னைத் தள்ளிவிட்டு வைத்தவன் நீயே" என்றால் சீறிக் கைவாங்கிப் போவதற் குறுப்பாகும். [ஆகையாலே இழவுக்கு அடி ஈச்வர ஸ்வாதந்திரிய மென்று கொள்ளலாகாது.]

377. நாம் ஸம்ஸாரியாய் இழந்துபோவதற்குக் காரணம் ஈச்வர ஸ்வாதந்திரியமே என்று சொன்னல் எம்பெருமானுக்குச் சீற்றம் பிறக்குமென்பது திருமங்கையாழ்வார் அருளிச் செயலாலும் ஸித்தம்; "இன்னம் மக்கள் தோற்றக் குழி தோற்றுவிப்பாய் கொல் என்று—ஆற்றங்கரைவாழ் மரம்போலஞ்சுகின்றேன்" என்று முதலிலே சொல்லி, அதற்கு அடுத்தபடியாகவே *சீற்றமுள* என்று சொன்னுரிரே. [*மாற்றமுள * என்ற முதற்பாட்டிலே, ஈச்வரன் தன் ஸ்வாதந்திரியத்தாலே ஸம்ஸரிப்பிக்கிறுனைகச் சொன்னதானது கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிக்கிற ஆத்மாவை ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் எடுக்கைக்கு இடம் பார்த்திருக்குமவனுடைய திருவுள்ளம் சீறுகைக்கு ஹேதுவென்பது * சீற்றமுள" என்கிற அநந்தர வார்த்தையிலே தாமே அருளிச் செய்தாரிறே.]

378. *சீற்றமுள* என்ற பின்பும் * ஆகிலும் செப்புவன் * என்று பின்னையும் அந்த வார்த்தையையே கூசாமல் சொன்னுரே; அஃது எப்படி கூடுமென்னில்; அவன் சீற்றத்தை ஜீவிக்கவொட்டாத அவனுடைய க்ருபையும், சீற்றங்கண்டு அஞ்சி வாய்மூடியிருக்கவொட்டாதபடி கரையழிந்து செல்லுகிற ஸம்ஸார ஆர்த்தியும், சீறித் தள்ளினுலும் வேறு புகலில்லாமையாகிற அநந்யகதித்வமும் அப்படி சொல்லப்பண்ணும்.

379. சீறிலும் காலைக்கட்டிக் கோள்ளலாம்படி யிருப்பானொருவனைப் பெற்றால் எல்லாம் சோல்லலாமிறே.
380. "க்ருபயா பர்யபாலயத்" "அரிசினத்தால்."

த்ருதீய ப்ரகரணம் ஸம்பூர்ணம்.

ஸ்ரீமல்லோககுரவே நம:

சதுர்த்தப்ரகரணம்

381. த்ரிபாத் விபூதியிலே பரிபூர்ணாநுபவம் நடவா நிற்க, அது உண்டது உருக்காட்டாதே, தேசாந்தரகதனான புத்ரன் பக்கலிலே பித்ரு ஹ்ருதயம் கிடக்குமாபோலே, ஸம்

379. இப்படி அநந்யகதித்வம் முதலியவை உண்டானாலும் அவனுக்குச் சீற்றம் பிறக்கும்படி சிலவற்றைச் சொல்லலாமோவென்னில்; சீறித் தள்ளினாலுங்கூட அணுகிச் சென்று திருவடிகளைக் கட்டிக் கொள்ளலாம்படி பரமக்ருபாளுவா யிருப்பானொருவன் விஷயத்திலே நினைத்தபடியெல்லாம் சொல்லலாமிறே

380. "𑌸 𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌪𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌭𑍂𑌮𑍌 𑌶𑌰𑌣𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌮𑍍। 𑌵𑌧𑌾𑌰𑍍𑌹𑌮𑌪𑌿 𑌕𑌾𑌕𑍁𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌪𑌾𑌲𑌯𑌤𑍍 = ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ சரண்யச் சரணாகதம்—வதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பர்யபாலயத்." என்ற ஸ்ரீ ராமாயண வசநத்தாலும் * அரிசினத்தா லீன்றதாய் அகற்றிடினும் மற்றவள் தன் அருள் நினைந்தேயழுங்குழவியதுவே போன்றிருந்தேனே * என்ற குலசேகரப் பெருமாளருளிச் செயலாலும் "சீறினாலும் காலைக் கட்டிக்கொள்ளலாம் படியிருப்பவ னெம்பெருமான்" என்னுமிடம் ஸித்தம்.

ஸ்ரீ வசநபூஷண ஸாரத்தில் மூன்றும் ப்ரகரணம் முற்றிற்று.

நான்காம் ப்ரகரணம்

381. [கீழ் 366-ஆம் ஸூத்ரத்தில் "பகவத் குணாநு ஸந்தாநம் அபயஹேது" என்றதை விளக்குதற்காக ஈச்வரன் இவவாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்குப் பண்ணும் க்ருஷி பரம்பரை பேசப்படுகிறது] ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே எம்பெருமான் நித்யர்களோடும் முக்தர்களோடும் கூடிப் பரிபூர்ணாநுபவம் பெறாநிற்கச் செய்தேயும் அதனால் அப்பெருமான் சிறிதும் மகிழாது, பல பிள்ளைகளைப் பெற்ற ஒரு தகப்பனார் ஒரு மகன் மாத்திரம் தேசாந்தரத்திலிருக்க மற்ற எல்லாப் புத்திரர்களோடுங் கூடி வாழா நின்றாலும் அதனால் மகிழ்ச்சியடையாமல் தேசாந்தரத்திலுள்ள புத்திரனது பிரிவையே நினைத்துப் பரிதபித்திருக்குமாபோலே எம்பெருமானும் ஸம்ஸாரிகளான அஸ்மதாதிகளின் பிரிவையே நினைத்துப் பரிதாபமுற்று நம்மோடே கலந்து பரிமாறுவதற்காகக் கரணகளேபரங்களை நமக்குத் தந்தருளி அவற்றைக்கொண்டு நாம் காரியஞ்செய்யும்படியான சக்தி விசேஷங்களையும் நமக்குக்கொடுத்து, மிகவும் அஹங்காரிகளான நம்மெதிரில் தான் ப்ரத்யக்ஷமாக வந்து நின்றால் நாம் பொறாமைகொண்டு ஆணையிட்டாகிலும் தன்னைத் துரத்தி விடுவோமென்றெண்ணி ஒருவர் கண்ணுக்குந் தோற்றாதபடி, உறங்குகிற குழந்தையைத் தாயானவள் முதுகிலே அணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே எம்பெருமான்றானும் தானறிந்த ஸம்பந்தமே காரணமாக நம்மை விடமாட்டாமல் அந்தர்யாமியாயிருந்து தொடர்ந்துகொண்டு நம்மை யொருகாலும் கைவிடாமல் ஸத்தையை நோக்கிகொண்டு நமக்குத் துணையாய்ப் போருமளவில், நாம் கெட்ட காரியங்களிலே கைவைத்தோமாகில் நம்மைத் திருப்பமாட்டாமல் அநுமதி பண்ணி உதாஸீநரைப் போலேயிருந்து திருப்புகைக்கு இடம் பார்த்துக்கொண்டேயிருந்து, நாம் செய்கிற தீமைகளிலே ஏதேனுமொரு தீமையாவது [1] நன்மை

1 விஷயப்ரவணனாய் வேசிகளைப் பின்தொடர்ந்து அடிக்கடி கோவில்களிலே நுழைந்து புறப்படுகை, வயலில் பட்டி மேய்ந்த பசுவை அடிப்பதாகத் துரத்திக்கொண்டு போம்போது அது ஒரு கோவிலை ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணிக்கொண்டு ஓடுகிறவளவிலே அதை விடமாட்டாத ஆக்ரஹத்தாலே தானும் அக்கோவிலை வலஞ்செய்கை; (சிசுபாலாதிகளைப் போலே) நிந்தை செய்வதற்காகத் திருநாமங்களைச் சொல்லுகை முதலியன.

ஸாரிகள் பக்கலிலே திருவுள்ளம் குடிபோய், இவர்களைப் பிரிந்தால் ஆற்றமாட்டாதே, இவர்களோடே கலந்து பரிமாறுகைக்குக் கரண களேபரங்களைக்கொடுத்து, அவற்றைக் கொண்டு வ்யாபரிக்கைக்கீடான சக்தி விசேஷங்களையும் கொடுத்து, கண்காணநிற்கில் ஆணையிட்டு விலக்குவர்களென்று கண்ணுக்குத் தோற்றாதபடி, உறங்குகிற ப்ரஜையைத் தாய் முதுகிலே யணைத்துக்கொண்டு கிடக்குமாபோலே, தானறிந்த ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக விடமாட்டாதே, அகவாயிலே அணைத்துக் கொண்டு, ஆட்சியில் தொடர்ச்சி நன்றென்று விடாதே, ஸத்தையை நோக்கி யுடன்கேடனாய், இவர்கள் அஸத்கர்மங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கும்போது மீட்கமாட்டாதே, அநுமதி தானத்தைப்பண்ணி உதாஸீநரைப் போலே யிருந்து மீட்கைக் கிடம் பார்த்து, நன்மையென்று பேரிடலாவதொரு தீமையும் காணாதே நெற்றியைக் கொத்திப்பார்த்தா லொருவழியாலும் பசைகாணா தொழிந்தால் அப் ராப்யமென்று கண்ண நீரோடே மீளுவது ; தனக்கேற இடம்பெற்ற வளவிலே, என்னூரைச்சொன்னாய் என்பேரைச்சொன்னாய் என்னடியாரை நோக்கினாய் அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய் அவர்களுக் கொதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய் என்றாப்போலே சிலவற்றை யேறிட்டு, மடிமாங்காயிட்டு, பொன்வாணியன் பொன்னை உரைகல்லிலே யுரைத்து மெழுகாலே யெடுத்துக் கால் கழஞ்சென்று திரட்டுமா போலே, ஜந்ம பரம்பரைகள்தோறும், யாத்ருச்சிகம் ப்ராஸங்கிகம் ஆநுஷங்கிக மென்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைக் கற்பித்துக்கொண்டு தானே யவற்றை ஒன்று பத்தாக்கி நடத்திக்கொண்டு போரும்.

382. லலிதா சரிதாதிகளிலே இவ்வர்த்தம் சுருக்க மொழியக் காணலாம்.

யென்று பேரிடக் கூடியதாயிருக்குமோவென்று பார்த்து வந்து, அப்படிபட்ட தீமைகளைக் கண்டு பிடித்து "என் ஊரைச் சொன்னாய், என் பேரைச் சொன்னாய், என்னடியாரை ரக்ஷித்தாய், அவர்கள் விடாயைத் தீர்த்தாய், அவர்களுக்கு ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்" என்றிப்படி சில ஸுக்ருதங்களை ஏறிட்டு மடிமாங்காயிட்டு, தட்டானிடத்தில் யாரேனும் பரீக்ஷிக்கைக்குக் காட்டின பொன்னை அவன் உரைகல்லிலே உரைத்து ஒன்றும் சோராத படி மெழுகாலே ஒத்தியெடுத்து நாள்வட்டத்திலே "கால் பொன்னாயிற்று, கழஞ்சு பொன்னா யிற்று" என்று திரட்டுமாபோலே சேதநருடைய ஜந்ம பரம்பரைகள் தோறும் "விடா யைத் தீர்த்தாய், ஒதுங்க நிழலைக் கொடுத்தாய்" என்றாற் போலே உண்டாக்குகிற யாத் ருச்சிகம், ப்ராஸங்கிகம், ஆநுஷங்கிகம் என்கிற ஸுக்ருத விசேஷங்களைத் தானே கல் பித்தும் அப்படி கல்பித்தவற்றை ஒன்றை அநேகமாக்கியும் நடத்திக் கொண்டு போருவன்.

382. *இப்படிப்பட்ட அஜ்ஞாத ஸுக்ருத மடியாக எம்பெருமான் அங்கீகரித் தருள்வதென்பது ஸ்ரீ விஷ்ணு தர்மத்தில் லலிதா சரிதம் முதலியவற்றில் விரிவாகக் காணத் தகும். [அதாவது—விதர்ப்ப ராஜனுடைய பெண்ணும் காசி மன்னனுடைய மனைவியு மான லலிதை யென்பவள் தன் சக்களத்திகளான முந்நூறு ஸ்த்ரீகளிற் காட்டில் மிக்க அழகுடையவளாயும் கணவனை நன்கு வசப்படுத்திக் கொண்டவளாயும் இரவும் பகலும் பகவத் ஸந்நிதியில் திருவிளக்கெரிக்கை முதலிய கைங்கரியங்களால் ஊற்றமுற்றவளாயு மிருக்கிறபடியைக் கண்டு "உனக்கு மாத்திரம் இப்படிப்பட்ட அழகு முதலியவை வாய்த் திருப்பதற்கும் கைங்கர்ய ப்ராவண்ய முண்டாயிருப்பதற்கும் என்ன காரணம்?" என்று ஸபத்நிகள் கேட்க, அவள் பூர்வஜந்ம ஸ்மரணத்தோடே பிறந்தவளாகையாலே சொல்லத் தொடங்கி, ஸௌவீர ராஜ புரோஹிதனை மைத்ரேயன் தேவியாற்றங்கரையிலே ஒரெம் பெருமான் ஸந்நிதியை நிருமித்து அங்கே நாள்தோறும் ஸகல கைங்கரியங்களையும் பண் ணிக் கொண்டிருந்து கார்த்திகை மாஸத்திலே அந்த எம்பெருமான் ஸந்நிதியிலேற்றின திருவிளக்கு அணையப் போகிற போது அந்தக் கோயிலிலே ஒரு பெண்ணெலியாய்க் கொண்டி ருந்த நான் அத்திருவிளக்கில் திரியைக் கவ்விக்கொண்டு போவதாக நினைத்துச் சென்று கவ்வின வளவிலே ஒரு பூனை கத்தின குரலைக் கேட்டு அஞ்சி நான் மரணமடைய, அப் போது பயத்தாலே நடுங்குகிற என் மூஞ்சியாலே அந்தத் திரி தூண்டப்பட்டு முன்பு போலே அத்திருவிளக்கு பளபளத் தெரிய, செத்துப்போன நான் விதர்ப்ப ராஜனுக்கு*

383. அஜ்ஞரான மநுஷ்யர்கள் வாளாதந்தானென்றிருப்பர்கள்.

384. ஜ்ஞானவான்கள் "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்" "எந்நன்றிசெய்தேனா வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" "நடுவேவந்துய்யக்கொள் கின்ற நாதன்" "அறியாதன வறிவித்தவத்தா நீசெய்தன வடியேனறியேனே" "பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி யடிமை கொண்டாய்" "என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்" "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்றீடுபடாநிற்பர்கள்.

385. பாஷ்யகாரர் காலத்திலே ஒருநாள் பெருமாள் புறப்பட்டருளுந்தனையும் பார்த்துப் பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்தவளவிலே இவ்வர்த்தம் ப்ரஸ்துதமாக, பின்பு பிறந்த வார்த்தைகளை ஸ்மரிப்பது.

386. ஆகையால் அஜ்ஞாதமான நன்மைகளையே பற்றாசாகக்கொண்டு கடாக்ஷியாநிற்கும்.

387. இவையுங்கூட இவனுக்கு விளையும்படியிறே இவன்தன்னை முதலிலே அவன் ஸ்ருஷ்டித்தது.

மகளாய் ஜந்மாந்தர ஸ்ம்ருதி முதலியவற்றோடே பிறந்தேனென்றும், அந்த அஜ்ஞாத ஸுக்ருதத்தின் பலனாக எனக்கு அவ்வேற்றங்களெல்லாமுண்டாயின வென்றும் சொல்லித் தலைக்கட்டினாள். ஸுவ்ரதோபாக்யாநம் முதலியவையும் இங்ஙனே பலவுண்டு.]

383. இங்ஙனே யாத்ருச்சிகம் முதலிய ஸுக்ருதங்களை எம்பெருமான் தானே கல்பித்துக் காரியம் செய்து போருகையாகிய இந்த நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தின் வாசியறியாதவர்கள் இதையநுஸந்தித்து ஈடுபடாமலிருப்பர்கள்; "இப்படி உபகரித்தருளுவதே!" என்று தலை சீய்த்து ஈடுபட வேண்டியிருக்க, அது செய்யாமல், உபகரித்தானென்கிற மாத்திரத்தை அநுஸந்தித்து விடுவர்கள் அவிவேகிகள்.

384. இதன் வாசியறிந்தவர்கள் எங்ஙனே ஈடுபடுவர்களென்னில்; (க) "இன்றென்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை யென்னுள் வைத்தான்" (உ). "என்னன்றி செய்தேனா வென்னெஞ்சில் திகழ்வதுவே" (ங) "நடுவே வந்து உய்யக் கொள்கின்ற நாதன்" (ச). அறியாதனவறிவித்த அத்தா! நீ செய்தனவடியேனறியேனே" (ரு). "பொருளல்லாத வென்னைப் பொருளாக்கி யடிமைகொண்டாய்" (சு). "என்னைத் தீமனங் கெடுத்தாய்" (எ). "மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்" என்று ஈடுபடுவர்கள்.

385. இந்த நிர்ஹேதுக விஷயீகார ஸ்தாபகமாக வொரு ஐதிஹ்யமுமுண்டு; அதாவது—எம்பெருமானார் காலத்திலே ஒரு நாள் பெருமாள் புறப்பாட்டை ப்ரதீக்ஷித்துக் கொண்டு பெரிய திருமண்டபத்துக்குக் கீழாக ஜ்ஞாநாதிகரான முதலிகளெல்லாரும் திரளவிருந்த வளவிலே, ஒரு ஸ்ரீ வைஷ்ணவர், "கீழ்க்கழிந்த காலமெல்லாம் ஆர்வாசலிலே யாருடைய புறப்பாட்டை எதிர் பார்த்திருந்தோமோ தெரியாது; இன்று ப்ராப்த சேஷியான பெருமாளுடைய புறப்பாட்டை ப்ரதீக்ஷித்திருக்க என்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினோமோ!" என்று ப்ரஸங்கிக்க, அதன்மேலே "நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப் போந்தவனுக்கு ஒரு நாளிலே பகவத் விஷயத்தில் ருசி பிறப்பதற்கு எது காரணம்?" என்று விசாரியாநிற்கச் செய்தே, யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதமென்று சிலரும் அஜ்ஞாத ஸுக்ருதமென்று சிலரும் சொல்ல, அவ்வளவிலே அங்கிருந்த கிடாம்பிப் பெருமாள் "நமக்கு பகவத் விஷயம் போலே ஸுக்ருத தேவரென்றும் ஒருவர் ஆச்ரயணீயருண்டோ?" என்ன; பிள்ளை திருநறையூரரையர் "ஸுக்ருதமென்று செல்லுகிறதும் அந்த எம்பெருமானையே" என்றாராம். இத்தால்—அஜ்ஞாத ஸுக்ருத முண்டாயிற்றாலும் அது புருஷார்த்த ஹேதுவன்று; அத்தை வ்யாஜமாக்கி அங்கீகரிக்குமெம்பெருமானே புருஷார்த்த ஹேது என்றதாயிற்று.

386. ஆகக் கீழ்ச் சொன்னபடியே, ஸர்வ முக்திப்ரஸங்காதிகள் வாராமைக்காக இச்சேதநன் அறியாமலே விளையுமவையான சில ஸுக்ருத விசேஷங்களையே எம்பெருமான் இவனை யங்கீகரிக்கைக்குப் பற்றாசாகப் பிடித்துக்கொண்டு விசேஷ கடாக்ஷம் பண்ணுவான்.

387. இப்படி அஜ்ஞாத ஸுக்ருதங்களையாகிலும் ஹேதுவாகக்கொண்டு

(க) திருவாய்மொழி 10—8—9. (உ) ஷை 10—6—8. (ங) ஷை 1—7—5. (ச) ஷை 2—3—2. (ரு) „ 5—3—3. (சு) „ 2—7—8. (எ) „ 2—7—7.

388. அது தன்னை நிரூபித்தால் இவன் தனக்கு ஒன்றும் செய்யவேண்டாதபடியா யிருக்கும்.

389. பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்ப்போரும் க்ஷேத்ரத்திலே உதிரிமுளைத்து பலபர்யந்தமாமாபோலே, இவைதான் தன்னடையே விளையும்படி யாயிற்று பத்தி யுழுவன் பழம் புனத்தை ஸ்ருஷ்டித்த கட்டளை.

390. அவைதா னேவை யென்னில்;

391. பூர்வக்ருத புண்யா புண்ய பலன்களை சிரகாலம் புஜித்து, உத்தரகாலத்தில் வாஸனை கொண்டு ப்ரவர்த்திக்குமத்தனை யென்னும்படி கையொழிந்த தசையிலே, நாமார்? நாம் நின்ற நிலையேது? நமக்கினிமேல் போக்கடியேது? என்று பிறப்பன சில நிரூபண விசேஷங்களுண்டு; அவையாதல் முன்பு சொன்னவையாதல்.

392. "யதாஹி மோக்ஷகாஃ பாந்தே" என்று தொடங்கி இதினுடைய க்ரமத்தை பகவச் சாஸ்த்ரத்திலே சொல்லிற்று.

கடாக்ஷிக்குமளவில் அங்கீகாரம் ஸஹேதுக மாகாதோவென்னில்; ஆகாது. இந்த யாத்ருச்சிகம் முதலிய ஸுக்ருதங்களுமுட்பட இவனுக்குண்டாம்படி ஆதியிலே கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து ஸ்ருஷ்டித்தவன் எம்பெருமானுகையாலே, கடாக்ஷஹேதுவாகச் சொன்ன யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களும் அவனுடைய க்ருஷி பலமேயாம். [ஸ்ருஷ்டிப்பது சேதநருடைய கருமங்களுக்குத் தகுதியாகவன்றோ வென்னில்; ஸ்ருஷ்டிப்பது கர்மத்தைக் கடாக்ஷித்தேயாகிலும், அவரவர்களுடைய கர்ம பரிபாகத்துக்குத் தகுந்தபடி வெவ்வேறு காலங்களிலே ஸ்ருஷ்டிக்க வேண்டியிருக்க, ஏககாலத்திலே ஸ்ருஷ்டித்தது அநுக்ரஹ காரியமென்பர்.]

388. *அசித்தோடு வாசியற்றுக் கிடக்கிற தசையிலே உஜ்ஜீவநத்துக்குக் கருவியான கரணகளேபரங்களைப் பேரருளாலே அவன் தந்த படியை அநுஸந்தித்தால் இவனுக்குத் தன் உஜ்ஜீவந விஷயத்தில் அவன்செய்தபடி பார்த்துக் கொண்டிருப்பது தவிர, தான் ஒரு முயற்சி பண்ணவேண்டாதபடியாயிருக்கும்.*

389—91. *[ஈச்வரஸ்ருஷ்டியாலிவனுக்கு விளையும் அங்கீகாரப் †பற்றாசுகள் யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்கள் மாத்திரமேயன்று; இன்னும் சிலவுண்டு.] புதிசாகத் தரிசு திருத்தினதல்லாமல் பழையதாக உழுவது நடுவது விளைவதாய்க் கொண்டுபோருகிற க்ஷேத்திரத்திலே உழவனானவன் அதுக்கென்று ஒரு க்ருஷியும் பண்ணாதிருந்தாலும் உதிர்ந்த தானியமே முளைத்து விளைந்து தலைக்கட்டுமா போலே, மேலே சொல்லப்படுகிற நிரூபண விசேஷங்களோ கீழே சொன்ன யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்களோ இச்சேதநர் பக்கலிலே தன்னடையே விளையும்படியாகவன்றோ ‡பத்தியுழவன்* என்று சொல்லப்படுகிற ஈச்வரன் அநாதி ஸம்ஸாரத்தை ஸ்ருஷ்டித்துத் திருத்தி நடத்திப் போருவது. [நிரூபண விசேஷங்களாவன:—முன்பு செய்யப்பட்ட புண்ய பாபரூப கருமங்களினுடைய பலன்களை ஸ்வர்க்க நரகாதிகளிலே நெடுங்காலம் அநுபவித்து, "இனிமேல் பூர்வகர்மவாஸனையினால் ஏதாவது புண்ய பாபரூப கருமங்களில் கைவைக்கலாகுமே யொழிய வேறில்லை" என்ன வேண்டும்படி கரும ஸம்பந்தமற்றுக் கருமபலாநுபவத்தினின்றும் கையொழிந்து நிற்குமளவிலே "நாம் தேஹமேயோ? தேஹத்திற் காட்டில் வேறுபட்டுள்ளோமோ? ஸ்வதந்த்ரரோ? பரதந்த்ரரோ? நாம் ஆர்?" என்றும் "நாம் நசிக்கும்படி நின்றோமோ, பிழைக்கும்படி நின்றோமோ? நாம் நின்ற நிலை ஏது?" என்றும், "இப்படி நின்ற நமக்கு இனிமேல் ஈடேறுகைக் குறுப்பான போக்கடி ஏது?" என்றும் தன்னடையே உண்டாவன சில நிரூபண விசேஷங்கள்.]*

392. *இந்த நிர்ஹேதுக விஷயீகார க்ரமம் சாஸ்த்ரத்தில் எங்கே சொல்லிற்றென்னில் ஸ்ரீபாஞ்சராத்ரத்தில் அஹிர்ப்புத்நிய ஸம்ஹிதையில் "యథాహి మోషకాః పాన్థే పరి బహుజ్ఞముపేయుషి। నివృత్తమోషణోద్యోగాస్తదా సన్తృప్తదాసతే॥ అనుగ్రహాత్మికాయాస్తు శక్తేః పాతక్షణే తథా,*

---

† *பற்றாசு—வ்யாஜரூபமான் ஹேது.*

‡ *"பத்தியுழவன் பழம் புனத்து" என்பது நான்முகன் திருவந்தாதியில் 23-வது பாசுரம், ஸம்ஸாரமாகிற நிலத்திலே, பக்தியாகிற க்ருஷியைச் செய்பவனும் எம்பெருமான்.*

393. "வெறிதேயருள் செய்வர்" என்றிவ் வர்த்தத்தைஸ்பஷ்டமாக அருளிச் செய்தாரிறே.

394. "செய்வார்கட்கு" என்று அருளுக்கு ஹேது ஸுக்ருதமென்ணுநின்றதே யென்னில்; அப்போது "வெறிதே" என்கிற விடம் சேராது.

395. பகவதாபிமுக்யம் ஸுக்ருதத்தாலன்றிக்கே பகவத்க்ருபையாலே பிறக்கிறது, அத்வேஷம் ஸுக்ருதத்தாலே யென்னில்; இந்த பல விசேஷத்துக்கு அத்தை ஸாதநமாக்க வொண்ணுது.

ఉదాసాతే సమీభూయ కర్మణీతే శుభాశుభే॥ తత్ప్రాతానన్తరం జన్తుర్యుజ్యతే మోక్షసమీక్షయా। ప్రవర్తమాన వైరాగ్య విశేషేఽభినివేశవాన్॥ ఆగమానను సంచింత్య గురూనప్యుపసర్ప్యచ। లబ్ధసత్త్వః ప్రకారైస్తైః ప్రబుద్ధో బోధపాలనః." இத்யாதிகளாலே சொல்லிற்று. [அதாவது—*நுண்ணுணர்வின் நீலார் கண்டத்தம்மான்* என்கிறபடியே ஸத்வம் தலையெடுத்தபோது ஸூக்ஷ்மதர்சியாயிருக்கும் ருத்ரனை ஸ்ரீ நாரத பகவான் சென்றநுவர்த்தித்துத் தன் ஸம்சயங்களெல்லாம் கேட்க; அவன் நிர்ணயித்துக் கொண்டு வருகையில், பதினுலாமத்யாயத்தில் இவன் பண்ணின ப்ரச்நத்துக்கு உத்தரமாக, ஸம்ஸார மோக்ஷங்களுக்கு ஹேதுவாக நிக்ரஹ சக்தியென்றும் அநுக்ரஹ சக்தியென்றும் இரண்டு சக்திகள் ஸர்வேச்வரனுக்குண்டென்று சொல்லி, அதில் நிக்ரஹ சக்தியாலே ஜீவாத்மாவானவன் ஸ்வஸ்வரூபாதிகள் மறைந்து ஸம்ஸாரியாய் வருகிறுனென்பதை விரிவாகச் சொல்லி, பிறகு, அநுக்ரஹ சக்தியாலே ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் முக்தனுகிறபடியைச் சொல்லி வருமளவிலே, ['யதாஹி மோஷகா: பாந்தே" என்று தொடங்கி அத்யாய சேஷத்தாலே] வழிப்போக்கன் ஓரிடத்தில் மூட்டையை வைத்து மறைய நின்றவளவில், கள்ளர்கள் வந்து அந்த மூட்டையைக் கொள்ளை கொள்ள முயன்றபோது மூட்டைக்காரன் வந்து மூட்டையைக் கைப்பற்றின வளவில் அக்கள்ளர்கள் விலகி யொழிவதுபோல, எம்பெருமானுடைய அநுக்ரஹசக்தி இவன்பக்கலிலே வந்தவாறே, இவ்வாத்மாவைத் தன் வழியே இழுப்பதாக நின்ற புண்ய பாப கருமங்களிரண்டும் இவனை வந்து மேலிடாமல் விலகி யொழியும்: அந்த அநுக்ரஹ சக்தி தன் பக்கல் வந்து சேர்ந்தபின் இச்சேதநன் மோக்ஷ ருசியுடையனுய் விவேகியாய் சாஸ்த்ரங்களிலூற்றமுடையனுய் ஸதாசார்யனைப் பணிந்து ஸத்தை பெறுமவனுய் அடைவிலே ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும் விடுபட்டுப் பரம பதத்தை யடைந்திடுவானென்று சொல்லித் தலைக்கட்டினுன்.]

393—4. இப்படி சாஸ்த்ரம் சொன்னதுமாத்திரமல்லாமல், நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு நேரே பாத்திரரான ஆழ்வாரும் இவ்வர்த்தத்தைத் தெளியவருளிச் செய்தார்,—1.* வெறிதே யருள்செய்வர் * என்னுந் திருவாய்மொழிப் பாசுரத்தாலே. (நிர்ஹேதுகமாக க்ருபை பண்ணுவரென்பது இதன் பொருள்.) இதில் ஒரு சங்கையுண்டு; எடுத்த பாசுரத்தில் "அருள் செய்வர் செய்வார்கட்குகந்து" என்று சொல்லி யிருப்பதால் அருளுகைக் குறுப்பாகத் திருவுள்ளமுகக்கும்படி சில உபாயங்களை அநுஷ்டிக்குமவர்களுக்கு அவன் க்ருபை பண்ணுவனென்று பொருள் படுதலால் சேதநனுடைய ஸுக்ருதமே க்ருபைக்கு ஹேதுவென்றதாகிறதே யென்பர் சிலர்; "செய்வார்கட்கு" என்கிற பதத்திற்கு அவ்விதமான பொருள் கொண்டால் "வெறிதே" என்று முன்னே சொன்னது சேரமாட்டாதாகையால் அது பொருளன்று; செய்வார்கட்கு=எம்பெருமான் தானே அருள்செய்ய நினைக்கப் பெறுமவர்களுக்கு என்பதே பொருத்தமான பொருள்.

395. எம்பெருமான் விஷயத்தில் சேதநனுக்கு அத்வேஷம் என்பதொன்றும் ஆபிமுக்கியம் என்பதொன்றுமாக இரண்டு உண்டே; இவற்றுள் ஆபிமுக்கியமானது இவனுடைய யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதங்கள் மூலமாகவல்லாமல் பகவத் க்ருபையாலேயே பிறக்கிறதென்றும், அதற்கு முற்படியான அத்வேஷம் யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதம் மூலமாகப் பிறக்கிறதென்றும் சிலர் சொல்வதுண்டு; அப்படி சொல்லவொண்ணுது. ஆத்ம குணங்களெல்லாவற்றுக்கும் அடிப்படையாயும் ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு வேர்ப்பற்றுயுமிருக்கிற அத்வேஷத்திற்கு மிகவும் க்ஷுத்ரமான யாத்ருச்சிகாதி ஸுக்ருதத்தைக் காரணமென்பது உசிதமன்று; அத்வேஷத்துக்கும் பகவத் க்ருபையே காரணமென்று சொல்லவேணும்.

---

1. திருவாய்மொழி 8—7—8.

396. சாஸ்த்ரமும் விதியாதே நாமுமறியாதேயிருக்கிற வித்தை ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடு கிறபடி யென்னேன்னில், நாமன்று, ஈச்வரனென்று கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

397. இவ்வர்த்த விஷயமாக ஆழ்வார்கள் பாசுரங்களில் பரஸ்பர விருத்தம் போலே தோற்றுமவற்றில் சொல்லுகிற பரிஹாரமும், மற்று முண்டான வக்தவ்யங்களும் விஸ்தர பயத்தாலே சொல்லுகிறிலோம்.

398. ஆகையால் இவன் விமுகனான தசையிலுங்கூட உஜ்ஜீவிக்கைக்கு க்ருஷிபண்ணின ஈச்வரனை யநுஸந்தித்தால் எப்போதும் நிர்ப்பரனாயே யிருக்கு மித்தனை.

399. "எதிர் சூழல் புக்கு."

400. ஒருவனைப்பிடிக்க நினைத்து ஊரைவளைவாரைப்போலே வ்யாப்தியும்.

401. ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப்போலே ஸ்வார்த்தமாக வென்றிறே ஜ்ஞாநாதிக ரநுஸந் [திப்பது.]

402. கர்மபலம்போலே க்ருபாபலமு மநுபவித்தே யறவேணும்.

396. சாஸ்த்ரங்களால் விதிக்கப்பட்டும் சேதநன் அறிந்து அநுஷ்டித்ததுமான காரியத்தையன்றோ ஸுக்ருதமென்னலாம்; இதைச் செய்யென்று சாஸ்த்ரங்களாலும் விதிக்கப்படாமல், இன்ன ஸுக்ருதம் பண்ணினேனென்று தத்கர்த்தாக்களான நம்மாலு மறியப்படாமலிருக்கிற இந்த யாத்ருச்சிகாதிகளை ஸுக்ருதமென்று நாம் எப்படி வ்யவ ஹரிக்கலாமென்னில்; இதற்கு ஸுக்ருதமென்று நாம் பேரிடுகிறோமல்லோம்; ஸர்வ முக்திப்ரஸங்கம் வாராமைக்காக ஸர்வஜ்ஞனான ஸர்வேச்வரன் ஸுக்ருதமென்று பேரிட்டு வைத்தானென்று ஆசார்யர்களருளிச் செய்வர்கள்.

397. இந்த நிர்ஹேதுக விஷயீகார விஷயத்தில் ஆழ்வார்களருளிச் செயல்களில் ஒன்றோடொன்று விருத்தம் போலே ஸாமாந்யஜ்ஞானிகளுக்குத் தோற்றும் பாசுரங்களும் சிலவுண்டு; அவற்றுக்குச் சொல்லவேண்டும் ஸமாதானங்களும் மற்றும் சில விஷயங்களும் விரிவு பெரிதுடைத்தாமென்று இங்கே சொல்லப்படாமல் விடப்பட்டன. அருளிச் செயல்களிலும் மற்றுமுள்ள பிரமாணங்களிலும் நிர்ஹேதுக விஷயீகாரமே நிலைநாட்டப் பட்டிருக்கின்றதென்று கொள்க.

398. ஈச்வரன் இவ்வாத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு க்ருஷி பண்ணும் வகை இதுவாகை யாலே இச்சேதநன் தன் பக்கல் விமுகனாயிருக்கும் நிலைமையிலுங்கூட இவன் உஜ்ஜீவிக் கைக்கு க்ருஷிபண்ணிப்போந்த குணக்கடலான அவனை யநுஸந்தித்தால் "இப்படிப் பட்ட ஸர்வேச்வரன் நம்மைக் கர்மாநுகுணமாக இனி ஸம்ஸாரியாக்கிவிடான்" என்று விச்வஸித்து ஒருநாளுமஞ்சாதே மார்பிலே கைவைத்து உறங்கலாம்.

399.—1. "எதிர் சூழல்புக்கு எனைத்தோர் பிறப்பும் எனக்கே யருள்கள் செய்ய, விதி சூழ்ந்ததாலெனக்கேலம்மான் திரிவிக்கிரமனையே" என்கிற பாசுரத்தால் ஆழ்வார், நம்மை அகப்படுத்திக் கொள்வதற்காகவே எம்பெருமான் ஸர்வவ்யாபியாய் நிற்பதாக அநுஸந்திக்கையாலே இப்படியே ஸகல சேதநர் விஷயத்திலும் உஜ்ஜீவனத்துக் காக எம்பெருமான் தானே க்ருஷி பண்ணுகிறானென்பது ஸ்பஷ்டமாகும்.

400. ஆழ்வாரை அகப்படுத்திக் கொள்வதற்காக எம்பெருமான் ஸர்வவ்யாபி யாக இருக்கவேணுமோ வென்னில்; ஒருவனைப் பிடிக்க வேண்டியவன் அவனைத் தவறாமல் அவசியம் பிடிக்கவேணுமென்னும் விருப்பத்தாலே அவ்வூரை முழுதும் வளைந்துகொள்வது போல, ஓர் ஆத்மாவை அகப்படுத்திக் கொள்ளுகைக்காக ஸகல சேதநாசேதநங்களிலும் வியாபித்து நிற்கும்படி.

401. எம்பெருமானுடைய ஜகத் ஸ்ருஷ்டியையும் அவதாரங்களையும் தங்களுக் காகச் செய்தவை யென்றே ஞானிகள் நினைப்பர்; அப்படியே ஸர்வவ்யாபியாய் நிற்கும் நிலையும் தங்களை யகப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியேயென்று நினைத்திருப்பர்கள்.

402. இப்படி இவன் விமுகனான தசையிலும் ஸ்ருஷ்டி அவதாரம் முதலியவற் றாலே இவனுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு அவன் க்ருஷி பண்ணிப் போருகிறது தன்னுடைய

1. திருவாய்மொழி 2—7—6.

403. க்ருபை பெருகப்புக்கால் இருவர் ஸ்வாதந்தர்யத்தாலும் தகைய வொண்ணாதபடி யிருகரையுமழியப் பெருகும்.
404. பயஹேது கர்மம்; அபயஹேது காருண்யம்.
405. பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி ப்ராப்தியளவும் நடக்கும்.
406. நிவர்த்யஜ்ஞாநம் பயஹேது, நிவர்த்தக ஜ்ஞாநம் அபயஹேது.

நிர்ஹேதுக க்ருபையாலேயன்றோ; அப்படிப்பட்ட க்ருபையின் பலன் இவனுக்கு அவசியம் அநுபவிக்கத் தக்கதேயாம். தான்செய்த புண்யபாபரூப கருமங்களின் பலன் எப்படி அநுபவித்தே அறவேண்டுமோ, அப்படி நித்ய ஸம்ஸார ஹேதுவான கருமத்தைத் தள்ளி நித்யஸூரிகளோடு ஒரு கோவையாக்கவல்ல அவனுடைய க்ருபையின் பலனும் இவனுக்கு இச்சையில்லாமற்போனாலும் அவசியம் அநுபவித்தே விடவேணும்.

403. இப்படிப்பட்ட க்ருபை அநாதியாயிருக்கச் செய்தே சேதநனுடைய கருமங்களாலும் ஈச்வரனுடைய ஸ்வாதந்திரியத்தாலும் தகையப் பட்டன்றோ வந்தது; இன்னமும் அப்படியானாலோ வென்னில்; கேட்பாரற்ற ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரன் இச்சேதநனைக் கருமங்களுக்கிணங்க நடத்திக் கொண்டுபோகுமளவில் க்ருபாகுணம் இருவர் ஸ்வாதந்திரியத்தாலும் தகையப்பட்டு நிற்குமே யொழிய, இவனை அவன்தானே மேல்விழுந்து அங்கீகரிக்கும்படி க்ருபை பெருகத் தொடங்கினால் ஒன்றாலும் தடுக்கவொண்ணாதபடி 1. "விதிவாய்க்கின்று காப்பாரார்" என்கிறபடியே இருவர் ஸ்வாதந்திரிய ரூபமான இரண்டு கரையும் உடைந்து அழிந்து ஒருமட்டில் நில்லாமல் மேன்மேலும் பெருகாநிற்கும்.

404. [கீழ் "ஸ்வதோஷாநுஸந்தாநம் பயஹேது, பகவத் குணாநுஸந்தாநம் அபய ஹேது" என்ற (366) ஸூத்ரத்தில் பயாபயஹேதுக்களாகச் சொன்ன ஸ்வதோஷாநுஸந்தாந பகவத் குணாநுஸந்தாநங்களுள் கர்ம காருண்யங்கள் ப்ரதாநங்களாகையாலே அவை உபபாதிக்கப்பட்டன கீழ்; இனி அவ்விஷயம் உபஸம்ஹரிக்கப்படுகிறது.] ஈச்வரனே உபாயமென்றிருக்கிற இவ்வதிகாரிக்கு "இன்னமும் ஸம்ஸாரம் தொடருமாகில் என்ன செய்வோம்" என்று அச்சமுண்டாவதற்கு ஹேது—அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரியாய் வருவதற்குக் காரணமாய்ப் போந்த ஸ்வகர்மங்களை ஸ்மரிப்பதாம்; இனி ஸம்ஸாரம் நம்மருகும் வரமாட்டாது, மரணமானால் வைகுந்தம் திண்ணம்" என்று நிர்ப்பயனாயிருக்கைக்கு ஹேது—கர்மத்தைப் பாராம லங்கீகரித்து ஸம்ஸாரத்தை யடியறுத்துத் தன் திருவடிகளிலே சேர்த்துக் கொள்ளுகைக்குறுப்பான அவனது நிர்ஹேதுக க்ருபையை ஸ்மரிப்பதாம்.

405. இப்படி பயப்படுகையும் பயங்கெடுகையும் இவனுக்கு எதுவரையில் நடக்குமென்னில்; இருள் தருமா ஞாலத்திலே யிருக்கையாலே அநாதி காலம் ஸம்ஸார ஹேதுவாய்ப் போந்த ஸ்வகர்மத்தை அநுஸந்திப்பதும், அத்தைப் பாராதே அங்கீகரித்த பகவத் க்ருபையை அநுஸந்திப்பதுமாய் இருக்குமிவ்வதிகாரிக்கு—கருமங்களை நினைக்கும் போது பயமும் க்ருபையை நினைக்கும் போது அபயமுமாய் இரண்டும் மாறிமாறி பகவத் ப்ராப்திவரையில் நடக்கும்.

406. இப்படி பகவத் ப்ராப்தி வரையில் பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி நடப்பானேன்? எம்பெருமானுடைய குணத்தை விச்வஸித்து எப்போதும் நிர்ப்பயனாயே யிருக்கவொண்ணாதோ வென்னில்; அவனுடைய அருளாலே நிவர்த்திக்கப்படவேண்டியவையான அவித்யா கர்மவாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்கள் கிடக்கையாலே இவற்றால் இன்னமும் ஸம்ஸாரம் மேலிடுமோ என்கிற பயம் தொடர்ந்தேவரும்; "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்ற இவற்றுக்கு நிவர்த்தகமான அவனுடைய அருளைப்பற்றின ஞானம் அபயஹேதுவானாலும் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் கிடக்குமளவும் பயமும் நடுநடுவே கலசிச் செல்லும்.

[இனி, சரமப்ராப்யப்ராபகப்ரகரணம்]

[இப்பிரபந்தத்தில் முதலே பிடித்து இவ்வளவாக, ஸித்தோபாயமான ஸர்வேச்வரனே சேதநர்க்கு மோக்ஷஸித்திக்கு நிரபேக்ஷஸாதநமென்று சொல்லி, உபாய

1. திருவாய்மொழி 5—1—1

407. ஸ்வதந்த்ரனை உபாயமாகத்தான் பற்றினபோதிறே இப்ரஸங்கந்தானுள்ளது.

408. உண்டபோ தொருவார்த்தையு முண்ணுதபோ தொருவார்த்தையும் சொல்லுவார் பத்துப்பேருண்டிறே. அவர்கள் பாசுரங் கொண்டன்று இவ்வர்த்த மறுதியிடுவது.

409. அவர்களைச் சிரித்திருப்பா ரொருவருண்டிறே; அவர் பாசுரங்கொண்டு இவ்வர்த்த மறுதியிடக்கடவோம்.

410. ஸ்வரூபத்துக்கும் ப்ராப்யத்துக்கும் சேர்ந்திருக்கவேணுமிறே ப்ராபகம்.

பூதனான ஸர்வேச்வரன் கருமங்களடியாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்ய மடியாக முக்தனுக்கவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே அவனை உபாயமாகப் பற்றியிருப்பார்க்கு ஸ்வகர்மாநுஸந்தாநத்தாலும் தத்க்ருபாநுஸந்தாநத்தாலும் உண்டாகிற பயாபயங்கள் முடிவுவரையில் மாறி மாறி நடக்கும்படியும் சொல்லப்பட்டது. இனிமேல், "ஸாக்ஷாந் நாராயணோ தேவ: க்ருத்வா மர்த்ய மயீம் தநும்" என்றும் 1. "திருமாமகள் கொழுநன் தானே குருவாகி" என்றும் சொல்லுகையாலே அந்த ஸித்தோபாயத்திற்காட்டில் வெளிப்பட்டதன்றியே அதனுடைய எல்லை நிலமாய், ஸம்ஸார மோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கையன்றியே மோக்ஷத்துக்கு மாத்திரம் ஹேதுவாய், ஒருகாலும் அஞ்சவேண்டாதே எப்போதும் பயமற்றிருக்கும்படியான சரமோபாயம் ஸதாசார்யாபிமாநமே யென்று ஸர்வஜ்ஞரான பூர்வாசார்யர்கள் தங்களுக்குத் தஞ்சமாக அநுஸந்தித்தும் உபதேசித்தும் போந்த ரஹஸ்யார்த்தம் அனைவருமறிந்து உஜ்ஜீவிக்கும்படி உபபாதிக்கப்படுகிறது.]

407. கருமங்களுக் கிணங்க ஸம்ஸாரியாக்கவும் அருளுக்கிணங்க ஸம்ஸார நிவ்ருத்தியைப் பண்ணித் திருவடிகளிலே சேர்த்துக்கொள்ளவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரனான ஈச்வரனை உபாயமாகப் பற்றினபோதிறே பயாபயங்களிரண்டும் மாறிமாறி நடக்குமென்கிற இப்ரஸங்கந்தானுள்ளது. (ஆசார்யனை உபாயமாகப் பற்றினால் எப்போதும் நிர்ப்பயனாயே யிருக்கலாம்.)

408—9. ப்ரமாணத்தைக் கொண்டன்றோ ப்ரமேயம் நிச்சயிக்கத்தக்கது; இவ்வர்த்தம் எதுகொண்டு நிச்சயிக்கக் கடவதென்னில்; மயர்வற மதிநலமருளப்பெற்றவர்களாய் ப்ரதமபர்வத்திற்காட்டில் சரமபர்வத்துக்குள்ள ஏற்றமெல்லாம் தெளியக்கண்டு பேசினார்களேயாகிலும் சரமபர்வத்தில்மாத்திரம் ஊன்றினவர்களன்றியே, ப்ரதமபர்வத்திலும் ஊன்றி அதைப் பெற்று அநுபவித்துக் களிக்கும்போது ஒன்றைச் சொல்லுவது அது பெறுமல் வருந்தும்போது ஒன்றைச் சொல்லுவதாய் ஒரு நிலையிலே நில்லாதவர்களான ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்கொண்டன்று ஆசார்யனே உபாயமென்கிற இவ்வர்த்தத்தை நிச்சயிப்பது; பின்னை யார் பாசுரங்கொண்டு நிச்சயிப்ப தென்னில்;—2. "மேவினேனவன் பொன்னடி மெய்ம்மையே, தேவுமற்றறியேன்" என்று ஸ்வாசார்யரான நம்மாழ்வாருடைய திருவடிகளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமாகப்பற்றி வேறொரு தெய்வமறியாதவராய் ஒரே நிலையில் நின்று, ஆழ்வார்களுடைய படிகளைப்பார்த்து "இவர்களேன் இப்படி ப்ரதமபர்வத்திலும் சரமபர்வத்திலும் தோள்மாறுகின்றனர்!" என்று அவர்களைப் பரிஹஸித்திருக்கும் ஸ்ரீ மதுரகவியாழ்வாருடைய பாசுரமான கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பைக் கொண்டு இவ்வர்த்தத்தை நிச்சயிக்கக்கடவோம்.

410. ஸ்வரூபத்துக்கும் பலத்துக்கும் தகுந்திருக்கவேணுமிறே உபாயம். ஸ்வரூபத்தை ஆராய்ந்தால் பகவச்சேஷத்வமும் பஹிரங்க மென்னும்படி பாகவதசேஷத்வமேயிறே வடிவாயிருப்பது; இப்படிப்பட்ட ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த பலன் எதுவென்று நிரூபித்தால் பகவத் கைங்கர்யம்ப்ரதமாவதியாய் பாகவதகைங்கர்யமே சரமாவதியாயிருக்கும். ஆக, ஸ்வரூபத்தினுடையவும் பலத்தினுடையவும் உண்மை இதுவாகையாலே இவ்விரண்டுக்கும் பொருத்தமான உபாயம் ததீயரேயன்றோ ஆகவேண்டும்; அந்த ததீயர்களுள், முதலடியிலே தன்னையங்கீகரித்து தத்வஜ்ஞாநத்தையுண்டாக்கி மஹோபகாரகனான ஸ்வாசார்யனுக்கு சேஷமாயிருக்கை ஸமஸ்த பாகவதருடைய உகப்பாயும் தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய எல்லை நிலமாயுமிருக்கும். இந்த ஸ்வரூபத்துக்கு ஏற்ற பலன் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளிற்

---

1. ஞானஸாரம் 38. 2. கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு 2.

411. வடகநம்பி ஆழ்வானையு மாண்டானையு மிருகரைய ரேன்பர்.

412. ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரதம பர்வம் ஆசார்ய கைங்கர்யம்; மத்யமபர்வம் பகவத் கைங்கர்யம், சரமபர்வம் பாகவத கைங்கர்யம்.

413. ஸ்வரூப ப்ராப்தியை சாஸ்த்ரம் புருஷார்த்தமாகச் சொல்லாநிற்க, ப்ராப்திபலமாய்க் கொண்டு கைங்கர்யம் வருகிறப்போலே ஸாத்யவிவ்ருத்தியாய்க்கொண்டு சரமபர்வம் வரக்கடவது.

414. இதுதான் துர்லபம்.

415. விஷயப்ரவணனுக்கு அத்தைவிட்டு பகவத் விஷயத்திலே வருகைக்குள்ள அருமை போலன்று, ப்ரதமபர்வத்தைவிட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்குள்ள வருமை.

416. அங்கு தோஷதர்சநத்தாலே மீளலாம் ; இங்கதுசெய்யவொண்ணாது.

பண்ணும் கைங்கர்யமாம். ஸ்வரூப பலன்கள் இவையானால் இவையிரண்டுக்கும் பொருந்தின உபாயம் ஸ்வாசார்யன் திருவடிகளேயாகவேணும்.

411. *ஆழ்வார் திருவடிகளில் ஸ்ரீ மதுரகவிகளிருந்தாப்போலே "உபாயோபேயங்களிரண்டும் உடையவர் திருவடிகளே" என்று ப்ரதிபத்திபண்ணி அவரைவிட்டு எம்பெருமானைக் கண்ணெடுத்தும் பாராதிருந்த வடகநம்பி, கூரத்தாழ்வானையும் முதலியாண்டானையும் இருகரையரென்று சொல்லுவர்; அதாவது—இவ்விருவரும் எம்பெருமானர் திருவடிகளே உபாயோபேய மென்றிருந்தாலும், ஸம்ஸாரத்திலிருப்பு அடிக்கொதித்து அதனால் வந்த ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கலங்கிச் சிலபோது பெருமாள் பக்கலிலுஞ் சென்று பல் காட்டுவது தத்வைலக்ஷண்யம் கண்டவாறே அங்கே ஊன்றிப் போருவதாகிற இவ்வளவைக் கொண்டு "எம்பெருமானர் திருவடிகளையே உபாயோபேயமாகக் கொண்டிருக்கிற இவர்கள் தேவுமற்றறியேனென்றிருக்கவேண்டாவோ? அப்படியிராமல் சரமாவதியிலும் ப்ரதமாவதியிலும் கைவைத்து நிற்கிற இவர்கள் இருகரையர்—என்பர்.*

412. *பலத்தில் ப்ரதமபர்வம் மத்யமபர்வம் சரமபர்வம் என்று மூன்று பர்வாக்களுண்டு; ஆசார்யனுடைய உகப்புக்குறுப்பான * பகவத்கைங்கர்யம் முதற்பருவம்; பகவானுடைய உகப்புக்குறுப்பான பாகவத கைங்கரியம் நடுப்பருவம்; ஆசார்ய கைங்கர்யத்தின் ஏற்றமறியுமவர்களான பாகவதர்க ளெல்லார்க்கும் உகப்பாகப் பண்ணும் ஆசார்ய கைங்கரியம் சரமபர்வம்.*

413. *இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே சரமபர்வமென்று சாஸ்த்ரம் சொல்லாதிருக்கச்செய்தே இது வருகிற வழி என்னெனில்; "పరం జ్యోతిరుపసంపద్య స్వేనరూపేణాభినిష్పద్యతే—பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேநரூபேண அபிநிஷ்பத்யதே" என்று ஆத்மாவினுடைய அஸாதாரணாகாரத்தின் ஆவிர்ப்பாவமாகிற ஸ்வரூபப்ராப்தியையே பேறாக சாஸ்த்ரம் சொல்லியிருந்தாலும், இப்படி ஆவிர்ப்பூதஸ்வரூபனை ஆத்மா சேஷத்வத்தைக் கொண்டே நிரூபணீயனாகையாலே சேஷிவிஷயத்தில் கிஞ்சித்கரித்தே நிறம்பெறவேண்டியிருக்கையாலே அந்த ஸ்வரூபப்ராப்தியின் பலனைக்கொண்டு பகவதநுபவஜநிதப்ரீதிகாரித கைங்கர்யம் வருகிறப்போலே, சேஷியான பகவானுக்குத் தன் விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரிப்பதிற்காட்டிலும் தன்னடியார் விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரிப்பது மிகவுமுகப்பாகையாலே, முற்சொன்ன பகவத் கைங்கர்யமாகிய பலத்தின் (வ்ருத்தி) வ்ருத்தி ரூபமாய்க் கொண்டு மத்யமபர்வமான பாகவத கைங்கர்யம் வரக்கடவதாய், அந்த பாகவதர்களெல்லார்க்கும் ஸ்வவிஷயகிஞ்சித்காரத்திற்காட்டிலும் ஆசார்யவிஷயத்தில் கிஞ்சித்காரமே உகப்பாகையாலே, அந்த பாகவத கைங்கர்யத்தின் விசேஷ வ்ருத்தி ரூபமாய்க் கொண்டு சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யம் வரக்கடவது.*

414—6. *இந்த சரமபர்வ நிஷ்டை எளிதில் உண்டாகக் கூடியதன்று; விஷயாந்தரங்களில் ஊன்றியிருப்பவன் அவற்றின் தோஷங்களைக்கண்டு வெறுத்துக் காறியுமிழ்ந்து பகவத்விஷயத்திலே வந்து சேரலாம். விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தமாய் ஸமஸ்த*

* **இந்த பகவத் கைங்கர்யத்தை ஆசார்ய கைங்கர்ய சப்தத்தாலே மூலத்திற் சொன்னது—ஆசார்யப்ரீதிவிஷயமான பகவத்கைங்கரியம் ஆசார்யகைங்கரியமென்னத் தகுமாகையாலே. மேலிரண்டும் இங்ஙனே கண்டுகொள்வது.**

417. தோஷமுண்டானாலும் குணம்போலே உபாதேயமாயிருக்கும்.
418. லோகவிபரீதமாயிறே இருப்பது.
419. குணம் உபாதேயமாகைக்கீடானஹேது தோஷத்துக்கு முண்டிறே. [யிருந்ததிறே.
420. நிர்க்ருணனென்றவாய் மூடுவதற்கு முன்னே க்ருணுவானென்று சொல்லும்படியா
421. இப்படி சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலேயென்று ஸ்நேஹமும் உபகாரஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே. [சோல்லிற்று.
422. நிர்க்ருணனாக சங்கித்துச் சொல்லுமவஸ்தையிலும் காரணத்தை ஸ்வகதமாகவிறே

கல்யாண குணாத்மகமான பகவத்விஷயத்திலே தோஷம் காணமுடியாதாகையாலே இதை விட்டு சரமபர்வத்திலே ஊன்றுவது மிக அருமை.

417. க்ஷுத்ரவிஷயங்களுக்குச் சொல்லுகிற தோஷமொன்றும் பகவத் விஷயத்தில் சொல்லலாவதில்லையேயாகிலும், தன்னிடத்தில் ஆழ்ந்தவர்களுக்குத் தன்னுடைய ஸம்ச்லேஷஸுகத்தை நித்தியமாக நடத்தாதே பிரிந்து பிரிந்து துக்கத்தை விளைக்கையாலே 1. "கடியன் கொடியன்" இத்யாதிப்படியே சொல்லலாம்படி தோற்றுவன சில தோஷமுண்டே; அந்த தோஷங்கள் பகவத்விஷயத்தை விட்டு சரமபர்வத்திலே வருகைக்கு உடலாகாதோ வென்னில்; அப்படி ஆற்றாமையாலே தோற்றுவன சில தோஷமுண்டானாலும் 2. "ஆகிலுங் கொடிய வென்னெஞ்ச மவனென்றே கிடக்கும்" என்று அந்த தோஷங்களையே விரும்பி மேல்விழும்படி யிருக்கையாலே ஹேயமாயிராது; விஷயத்தை விரும்பி மேல்விழுகைக்குடலான குணம்போலே உபாதேயமாயிருக்கும்.

418. லோகத்தில் தோஷம் ஹேயமாய் குணம் உபாதேயமாயன்றோ இருப்பது; தோஷமும் குணம்போலே உபாதேயமாயிருக்குமோ வென்னில்; தோஷம் விடத்தக்கதாய் குணம் பற்றத்தக்கதாயிருக்கிற லோகப்ரக்ரியையன்றியே தோஷமும் குணம்போலே உபாதேயமாயிறே பகவத்விஷயத்திலிருப்பது. குணம் உபாதேயமாவதற்கு எது ஹேதுவோ அது தோஷத்துக்குமுண்டு; "ப்ராப்தசேஷியான எம்பெருமான் பக்கலுள்ளது" என்பதேயிறே குணம் உபாதேயமாவதற்குக் காரணம்; அது தோஷத்துக்குமுண்டாகையாலே அதுவும் உபாதேயமாகக் குறையில்லை. ஆகையாலே பகவத் விஷயத்தில் தோஷம் உண்டானாலும் அது மீள்வதற்குடலாகாது.

420. பகவத் விஷயத்தில் தோஷமுண்டென்பதும் ஆபாதப்ரதீதி கொண்டேயாம். திருவாய் மொழியில் திருத்தாயார் தன் மகளுடைய ஆற்றாமைக்கு உடனே வந்து உதவாதது கொண்டு 3. "என தவளவண்ணர் தகவுகளே!" என்று எம்பெருமானைக் கருணையற்றவனாகச்சொல்லி வாய்மூடுவதற்குள்ளே அவள் வாயை அமுக்கினாற்போலே 4. "தகவுடையவனே" என்று அவனிடத்தில் ஒருகாலும் அருள் மாறாதென்று மகள் சொல்லும்படியா யிருந்ததிறே.

421. 2. "தகவுடையவனே" என்று மகள் சொன்னதானது தாயார் சொன்ன குணஹானிக்கு ஒரு பரிஹாரம் பண்ணின மாத்திரமோ? அல்லது உள்ளூறச் சொன்னதோ வென்னில்; அப்பாசுரத்தில் "பின்னும் மிக விரும்பும்" என்றும் "பிரானேன்னும்" என்றுமிருக்கையாலே, தாயார் குணஹானி சொன்னதைத் தள்ளி, தான் குணம் சொல்லும்படி பண்ணிற்று க்ருபையாலே யென்பது தோன்ற ஸ்நேஹமும் உபகார ஸ்ம்ருதியும் நடந்ததிறே. ஆகையால் "தகவுடையவனே" என்றது ஸஹ்ருதயோக்தியேயாம்.

422. அசோக வனத்திலே துவண்டு கிடந்த பிராட்டி தன் ஆற்றாமைக்குப் பெருமாள் உதவ வந்து முகங்காட்டப் பெறாத வ்யஸநத்தாலே "ఖ్యాతః ప్రాజ్ఞః కృతజ్ఞశ్చ సానుక్రోశశ్చ రాఘవః। సద్వృత్తో నిరనుక్రోశశ్శఙ్కే — க்யாதஃ ப்ராஜ்ஞஃ க்ருதஜ்ஞச்ச ஸாநுக்ரோசச்ச ராகவ:—ஸத்வ்ருத்தோ நிரநுக்ரோஸச் சங்கே" என்று பெருமாளைக் கண்ணற்றவராக சங்கித்துச் சொல்லும்போதும் "మద్భాగ్యసంక్షయాత్ = மத்பாக்யஸம்க்ஷயாத்" என்று 'இப்படி நான் சங்கிப்பதற்குக் காரணம் என்னுடைய பாக்யஹானி, என்று தானே சொல்லுகையாலே, உண்மையில் பகவத் விஷயத்தில் தோஷமில்லையென்பது ஸ்பஷ்டம்.

---

1. திருவாய்மொழி 5-3-5. 2. ஷை 3. ஷை 2—4—5 4. ஷை 2, 4—6.

423. குணதோஷங்களிரண்டும் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும்.
424. நித்யசத்ருவாயிறே யிருப்பது.
425. இப்படி ப்ராப்யத்தை யறுதியிட்டால் அதுக்கு ஸத்ருசமாக வேணுமிறே ப்ராபகம்.

423. எம்பெருமான் தான் செய்கிற ஸம்ச்லேஷமும் விச்லேஷமுமாகிற குண தோஷங்களிரண்டும், க்ஷுத்ர புருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும். அதாவது ஒரொன்றே இரண்டையும் குலைக்கும்; ஸம்ச்லேஷம் இரண்டையும் குலைக்கிறபடி எங்ஙனே யென்னில்; 1. "மாற்பால்மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள்கைவிட்டு" என்றும், 2 "மனப்பால் பிறந்தார் பிறந்தெய்தும் பேரின்பமெல்லாம் துறந்தார் தொழுதாரத்தோள்" என்றும் பகவத்விஷய அவகாஹநத்தாலே க்ஷுத்ரவிஷய வைராக்யம் பிறக்குமென்கையாலே ஸம்ச்லேஷம் க்ஷுத்ர புருஷார்த்தாந்வயத்தைக் குலைக்கும்; பயிலுஞ் சுடரொளியிலே பாகவத சேஷத்வத்திலே ஊன்றின ஆழ்வார், அந்த பாகவதர்களுக்கு விசேஷணமிடுகிற க்ரமத்திலே ப்ரஸ்துதமான பகவத் ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளாலே பாகவத தாஸ்ய ரஸத்தை மறந்து அவனை அநுபவிக்கையில் ஆசை கரைபுரண்டு, 3. அடுத்த திருவாய்மொழியிலே தாமும் தம்முடைய கரணக்ராமங்களும் பெருவிடாய்ப்பட்டுக் கூப்பிடும்படி எம்பெருமான் பண்ணினுகையாலே, இப்படிவேறொன்றுக்காகப் புகுந்தாலும் தன்னைத் தவிர வேறொன்றுக்கு ஆளாகாதபடி பண்ணும் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரியான அவன் பக்கலிலே ஆழங்காற்படுத்திப் புருஷார்த்த காஷ்டையான ததீய சேஷத்வத்தில் நிலையைக் குலைக்கும். இனி விச்லேஷம் இரண்டையும் குலைக்கிறபடி எங்ஙனேயென்னில்; அநுபவம் பெறாத வருத்தத்தாலே எப்போதும் தன் பக்கலிலே மநஸ்ஸாய், 4. "உண்டறியாளுறக்கம் பேணாள்", 5. பந்தோடு கழல் மருவாள் பைங்கிளியும் பாலூட்டாள் பாவை பேணாள்" என்கிறபடியே முன்பு அநுபவித்துப் போந்த ப்ராக்ருத போகங்களாகிற க்ஷுத்ர புருஷார்த்தங்களில் பொருந்தாமையை விளைக்கையாலே க்ஷுத்ர புருஷார்த்தாந்வயத்தைக் குலைக்கும். 6. "தனிமாத்தெய்வத் தளிரடிக்கீழ்ப் புகுதலன்றியவனடியார், நனிமாக்கலவியின்பமே நாளும் வாய்க்க நங்கட்கு" என்று பகவத் விஷய ஸம்ச்லேஷரஸம் வேண்டாதபடி பாகவத விஷய ஸம்ச்லேஷரஸமே அமையுமென்றிருக்கு மவர்களையும் அந்த பாகவதர்களுடனே கூடியிருந்தாலும் அவர்கள்மேல் நெஞ்சொழிந்து அவனை அனுபவிக்கையிலாசையாலே "காண வாராய்" என்றும் "காணுமாறருளாய்" என்றும் கூப்பிடும்படி பண்ணுகையாலே புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்கும்.

424. [கீழே 'க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தையும் புருஷார்த்த காஷ்டையையும் குலைக்கும்" என்றதில் க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்ற விது—தன் பக்கலிலே அகப்பட்டவர்களை வேறொரு விஷய மறியாதபடி பண்ணுகிற இவ்விஷயஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகைக்காகக் கூட்டிக்கொண்டதேயொழிய, புருஷார்த்த காஷ்டையைக் குலைக்குமென்றதுவே ப்ரக்ருதத்துக்கு அபேக்ஷிதம். ஆனபின்பு க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தைக் குலைக்குமென்றவது ப்ராஸங்கிகமாகையாலே அத்தைவிட்டு, ப்ரகரணோபயுக்தமாகச் சொல்லப்பட்ட "புருஷார்த்தகாஷ்டையைக் குலைக்கு" மென்றவிது மூதலிக்கப்படுகிறது.] நித்ய சத்ருவாயிறேயிருப்பது=பாகவத கைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு பகவத் ஸௌந்தர்யம் நித்ய சத்ருவாயிறேயிருப்பது. "சத்ருக்னோ நித்யசத்ருக்ந:" என்ற ஸ்ரீராமாயண ச்லோகத்தின் பொருள் உணர்க. பெருமாளுக்கு அபிமத விஷயமான ஸ்ரீபரதாழ்வானையே தனக்கு உத்தேச்யமாகப் பற்றி அவனைத் தவிர வேறறியாதேயிருக்கிற சத்ருக்நாழ்வான் பரதாநுவ்ருத்திக்கு விரோதியான ராம ஸௌந்தர்யமாகிற நித்ய சத்ருவை வென்றிருப்பவனென்கையாலே ததீய கைங்கர்ய நிஷ்டனுக்கு பகவத் ஸௌந்தர்யம் நித்ய சத்ருவென்பது திண்ணமாம். இவ்விஷய ஸ்வபாவமிதுவாகையாலே சரமபர்வமான ஆசார்ய கைங்கர்யத்தில் புத்தி செல்லுவது மேட்டுமடை என்றதாயிற்று.

425. இப்படி ஆசார்ய கைங்கர்யமே ப்ராப்யமென்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்பட்டபின் இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாக வேணுமே இதன் ப்ராபகம்=ஆசார்ய கைங்கர்யமாகிற சரமப்ராப்யத்துக்கு ஆசார்யனே ப்ராபகனாக வேணும்.

1. மூன்றாந் திருவந்தாதி 14. 2. இரண்டாந் திருவந்தாதி 42 3. "முடியானே மூவுலகும்."
4. திருநெடுந்தாண்டகம் 12. 5. பெரிய திருமொழி 5, 5, 9, 6. திருவாய்மொழி 8, 10, 7.

426 அல்லாதபோது ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஐக்யமில்லை.

427. ஈச்வரனைப்பற்றுகை கையைப்பிடித்துக் காரியங்கொள்ளுமோபாதி; ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப்பிடித்துக் கார்யங்கொள்ளுமோபாதி.

428. ஆசார்யன் இருவர்க்கும் உபகாரகன்.

429. ஈச்வரனுக்கு சேஷவஸ்துவை யுபகரித்தான்; சேதநனுக்கு சேஷியை யுபகரித்தான்.

430. ஈச்வரன்தானும் ஆசார்யத்வத்தை ஆசைப்பட்டிருக்கும்.

431. ஆகையிறே குருபரம்பரையிலந்வயித்ததும், ஸ்ரீகீதையு மபயப்ரதாநமு மருளிச் [செய்ததும்.

432. ஆசார்யனுக்கு ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணலாவது விபூதி சதுஷ்டயமும் ஈச்வர த்வயமு முண்டாகில்.

433. ஈச்வர ஸம்பந்தம் பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவாயிருக்கும். ஆசார்ய ஸம் [பந்தம் மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்.

---

426. இப்படி இந்த ப்ராப்யத்துக்குத் தகுதியாக ஆசார்யனை ப்ராபகமாகக் கொள்ளாமல் ஈச்வரனை ப்ராபகமாகக் கொண்டால் ப்ராப்ய ப்ராபகங்களுக்கு ஒற்றுமை யில்லாதொழியும். [ப்ரதம பர்வத்துக்குண்டான ப்ராப்ய ப்ராபக ஐக்யம் சரமபர்வத்துக்கும் ஒக்கும்; ஆகையாலேயிறே இராமாநுச நூற்றந்தாதியில் "பேறொன்று மற்றில்லை நின் சரணன்றி, அப்பேறளித்தற்கு ஆறொன்றுமில்லை மற்றச் சரணன்றி" என்று உபாயோபேயங்களிரண்டும் ஒரே விஷயமாக அமுதனாரருளிச் செய்தது.]

427. ஈச்வரனைப் பற்றுகை அவன் கையைப் பிடித்துக் காரியங்கொள்வது போலே; ஆசார்யனைப் பற்றுகை காலைப்பிடித்துக் கார்யம் கொள்வதுபோல. (கையைப் பிடித்தால் ஒருகால் உதறிவிட்டுப் போய்விடவுங் கூடும்; காலைப்பிடித்து வேண்டிக்கொண்டால் "அநதிக்ரமணீயம் ஹி சரணக்ரஹணம்" என்கிறபடியே தப்பாமல் காரியம் செய்தே தீரவேண்டியதாம்.)

428. [இனிமேல் பல ஹேதுக்களாலும் ஆசார்ய வைபவம் விளக்கப்படுகிறது.] இப்படி உபாயமாகக் கீழ்ச்சொல்லப்பட்ட ஆசார்யன்—சேஷியான ஈச்வரனுக்கும் சேஷபூதனான சேதநனுக்கும் அபிமதவஸ்துக்களைப் பெறுவித்த மஹோபகாரகன்.

429. இரண்டு தலைக்கும் இவன் உபகரித்தவை எவையென்னில்; மேன்மேலும் ஸ்ருஷ்ட்யவதாராதிகளைப் பண்ணி வசீகரிக்கப் பார்த்தவிடத்திலும் ஒராத்மவஸ்துவும் கிடைக்காமையாலே இழவாளனாயிருக்கிற ஈச்வரனுக்கு சேஷமான ஆத்மவஸ்துவை இஷ்ட விநியோகார்ஹமாம்படி கைப்படுத்தினான். பகவத் விஷயஜ்ஞாநமில்லாமையாலே நெடுநாளாக அஸத்கல்பனாய்க்கிடந்த சேதநனுக்கு பகவத்ஸம்பந்தத்தை யறிவித்து சேஷியானவனைக் காட்டிக்கொடுத்தான்.

430—1. ஆசார்யத்வத்துக்கு இட்டுப் பிறவாத ஈச்வரன் தானும் இவ்வாசார்யத்வத்தின் ஏற்றத்தைநோக்கி இதிலே ஆசைகொண்டிருப்பன். அது எங்ஙனே தெரிகிறதென்னில்; "லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம்" என்னும்படி குருபரம்பரையிலே த்வயோபதேஷ்டாவாக அந்வயித்திருக்கையாலும், ஆசார்ய க்ருத்யத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு அர்ஜுநனைக் குறித்து கீதையருளிச் செய்கையாலும், விபீஷணாழ்வான் நிமித்தமாக அபயப்ரதாநஸ்லோகமருளிச் செய்கையாலும். ஆக, ஈச்வரனும் ஆசைப்படும்படியன்றோ ஆசார்யத்வத்தின் பெருமையிருப்பது.

432. உபயவிபூதியையும் உபயவிபூதி நாதனை ஈச்வரனையும் இட்டவழக்காம்படி பண்ணிக்கொடுத்த ஆசார்யன் பண்ணின உபகாரத்துக்கு ஏற்ற கைம்மாறு செய்யலாவது இப்படியே இன்னமும் இரண்டு விபூதியும் அவ்விபூதித்வய நாதனாயிருப்பானோரீச்வரனும் வேறேயுண்டாகில்.

433. ஈச்வரன் கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் காருண்யாநுகுணமாக முக்தனாக்கவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரனாகையாலே அவனை ஆச்ரயிப்பது ஸம்ஸாரபந்தத்துக்கும் மோக்ஷத்துக்கும் பொதுவாயிருக்கும்; ஆசார்யன் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இவனை உஜ்ஜீவிப்பித்தேவிடும் கருணைக்கடலாகையாலே அவனைப் பற்றுவது மோக்ஷத்துக்கே ஹேதுவாயிருக்கும்.

434. பகவல்லாபம் ஆசார்யனாலே. 435. ஆசார்யலாபம் பகவானாலே.

436. உபகார்யவஸ்து கௌரவத்தாலே ஆசார்யனில்காட்டில் மிகவுமுபகாரகன் ஈச்வரன்.

437. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலையாதே கிடந்தால் ஜ்ஞானபக்தி வைராக்யங்களுண்டாக்கிக் கொள்ளலாம். ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அவை யுண்டானாலும் ப்ரயோஜன மில்லை.

438. தாலி கிடந்தால் பூஷணங்கள் பண்ணிப்பூணலாம்; தாலிபோனால் பூஷணங்க ளெல்லா மவத்யத்தை விளைக்கும்.

439. தாமரையை அலர்த்தக்கடவ ஆதித்யன்தானே நீரைப்பிரிந்தால் அத்தையுலர்த்துமா போலே, ஸ்வரூப விகாஸத்தைப்பண்ணுமீச்வரன் தானே, ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தாலத்தை வாடப்பண்ணும்.

440. இத்தையொழிய பகவத் ஸம்பந்தம் துர்லபம்.

441. இரண்டு மமையாதோ, நடுவில் பெருங்குடி யென்னனென்னில்.

434—6. எம்பெருமானை லபிப்பது ஆசார்யனாலே; ஆசார்யனை லபிப்பது எம்பெருமானாலே. ஆனால் இருவரும் உபகாரத்தில் ஸமரோவென்னில்; இருவரும் உபகரித்தவஸ்துக்களைச் சீர்தூக்கிப்பார்த்தால், ஆசார்யனுபகரித்த பகவத் விஷயத்திற் காட்டில் பகவானுபகரித்த ஆசார்ய விஷயம் கனத்ததாகையாலே ஈச்வரனையுபகரித்த ஆசார்யனிற்காட்டில் ஆசார்யனையுபகரித்த ஈச்வரன் மஹோபகாரகன். [இத்தால் ஆசார்யனுக்கே வைபவம் சொல்லிற் றென்பதை உணர்க].

437. கீழ்ச்சொன்னபடியே உத்தாரகனுமாய் உபகாரகனுமாயிருந்துள்ள ஸ்வாசார்யன் "இவன் என்னுடையவன்" என்று அபிமாநித்திருக்கும்படி அவன் திருவடிகளில் தனக்குண்டான ஸம்பந்தம் தன்னுடைய துர்ப்புத்தியாலே குலையாதபடி அதை ரக்ஷித்துக்கொண்டிருந்தால் ஜ்ஞாந பக்திவிரக்திகளாகிற ஆத்ம குணங்கள் இல்லாமற் போனாலும் அவ்வாசார்யாநுக்ரஹத்தாலே அவற்றை க்ரமேண உண்டாக்கிக்கொள்ளலாம்; ஸர்வமங்கள ஹேதுவான அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தம் தன் துர்ப்புத்தியாலே குலைந்தால் ஜ்ஞாநம் முதலியவை பூர்வஸுக்ருதங்களாலே சிறிது உண்டானாலும் அவை பகவதங்கீகாரஹேதுவாகாமையாலே பயனற்றவையாம்.

438. பயனற்றவை யென்பது மாத்திரமேயல்ல; அவத்யகரமுமாகும். பதிவ்ரதையான மங்கைக்குப் பதிஸம்பந்த ஸூசகமான தாலியொன்று போகாமல் கிடந்தால் பூஷணங்க ளில்லாமற்போனாலும் முதலுண்டானபோது பண்ணிப் பூண்டுகொள்ளலாம். 'இத்தனை பூஷணமுண்டே' என்று நினைத்துத் தாலியை வாங்கிப்போகட்டால் விதவாலங்கார கல்பமாகையாலே பூண்ட பூஷணங்களெல்லாம் அவத்யத்தை விளைப்பனவாம்.

439. ஆசார்ய ஸம்பந்தம் கிடந்தாலும் ஈச்வரனேயன்றோ ஸ்வரூபவிகாஸகன் ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தாலும் இத்தனை யாத்மகுணமுடையவனுக்கு ஈச்வரன் ஸ்வரூப விகாஸத்தைப் பண்ணானோ வென்னில்; ஜலத்திலே பிறந்து ஜலத்தையே தாரகமாகவுடைய தாமரையை விகாஸப்படுத்துகிற ஸூர்யன்தானே அந்தத்தாமரை ஜலத்தை விட்டுப் பிரிந்தால் அதை உலர்த்துமாபோலே, ஸ்வரூபவிகாஸத்தைப் பண்ணுகிற ஈச்வரன்றானே ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தால் அந்த ஸ்வரூபத்தை வாடப்பண்ணுவன். "నారాయణోఽపి వికృతింయాతి గురోః ప్రచ్యుతస్య దుర్బుద్ధేః। కమలం జలాదపేతం శోషయతి రవిర్న తోషయతి॥"

440. இப்படி சொல்லுகிறதென்? ஆசார்யஸம்பந்தம் குலைந்ததாகினும் * உன்றன்னோடுறவேல் நமக்கு இங்கொழிக்க வொழியாது * என்னப்பட்ட பகவத் ஸம்பந்தம் உஜ்ஜீவனத்துக்கு உடலாகாதோவென்னில்; பகவத் ஸம்பந்தம் அநாதிஸித்தமாயிருந்தாலும் ஆசார்யன் உணர்த்துவதற்கு முன்பு அஸத்கல்பமாய் அவனுணர்த்தின பின்பு இவனுக்குக் கார்யகரமாகக் கடவதாகையாலே இப்படிப்பட்ட ஆசார்ய ஸம்பந்தம் குலைந்தபோது இதுமூலமாக வந்த பகவத் ஸம்பந்தமும் குலைந்துபோமாகையாலே இவ்வாசார்ய ஸம்பந்தத்தையொழிய பகவத்ஸம்பந்தம் இவனுக்கு நிலைநிற்கமாட்டாது.

441—2. ஆத்மோஜ்ஜீவநத்துக்கு பகவத்ஸம்பந்தத்தை நிலைநிறுத்து மதான ஆசார்ய ஸம்பந்தமும் அந்த ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தால் நிலைநிறுத்தப்படும் பகவத் ஸம்பந்த

442. கொடியைக்கோள்கோம்பிலே துவக்கும்போது சுள்ளிக்கால்வேண்டுமோ போலே, ஆசார்யாந்வயத்துக்கும் இது வேணும்.

443. ஸ்வாபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தைக் குலைத்துக்கொண்ட விவனுக்கு, ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லையென்று பிள்ளை பலகாலு மருளிச்செய்யக் கேட்டிருக்கையாயிருக்கும்.

444. ஸ்வ ஸ்வாதந்த்ர்யபயத்தாலே பக்தி நழுவிற்று.

445. பகவத் ஸ்வாதந்த்ர்யபயத்தாலே ப்ரபத்தி நழுவிற்று.

446. ஆசார்யனையும் தான் பற்றும்பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாகையாலே, காலன்கொண்டு மோதிரமிடுமோபாதி.

447. ஆசார்யாபிமானமே யுத்தாரகம்.

448. கைப்பட்ட பொருளைக் கைவிட்டுப் புதைத்த பொருளைக் கணிசிக்கக்கடவனல்லன்.

449. விடாய்பிறந்தபோது கரஸ்தமான உதகத்தை உபேக்ஷித்து, ஜீமூத ஜலத்தையும் ஸாகர ஸலிலத்தையும் ஸரித்ஸலிலத்தையும் வாபீ கூபபயஸ்ஸுக்களையும் வாஞ்சிக்கக் கடவனல்லன்.

மு மாகிற இரண்டுமாத்திரம் போராதோ? ப்ரதமபர்வ சரமபர்வங்களென்னப்படுகிற இவற்றின் நடுவே மத்யமபர்வமென்கிற பாகவத ஸம்பந்தம் ஏதுக்காகவேண்டுமென்னில்; வளருவதொரு கொடியைக் கொள்கொம்பிலே சேர்க்கும்போது சுள்ளிக்கால் அவச்யாபேக்ஷிதமாவதுபோல, * கோல்தேடி யோடுங்கொழுந்துபோல அபிமுகனான இச்சேதநன் ஆசார்யன் திருவடிகளில் அந்வயிக்கும்போதும் திருத்திப் பணிகொண்டு அவ்வாசார்யனோடே சேர்க்கும் பாகவதர்களின் ஸம்பந்தம் ஆவச்யகமேயாம்.

443. நெடுநாளாக நானே யெனக்கு நிர்வாஹகனென்றிருக்குந் தன்னுடைய துரபிமாநத்தாலே ஈச்வராபிமாநத்தை யழித்துக்கொண்ட இச்சேதநனுக்கு ஆசார்யாபிமாநமொழிய வேறு உஜ்ஜீவநோபாயமில்லை யென்று நம்பிள்ளை திருவடிகளிலே ஸகல சாஸ்த்ர தாத்பர்யங்களையுங் கேட்ட வடக்குத் திருவீதிப்பிள்ளை பலகாலுமருளிச் செய்வர்.

444—5. இப்படி ஆசார்யாபிமாநமொழிய கதியில்லை யென்பானேன்? சாஸ்த்ர விஹிதங்களான பக்தி முதலிய உபாய விசேஷங்களுண்டே யென்னில்; பகவத் ப்ராப்தி ஸாதநமாக விதிக்கப்பட்டதாய் ஸ்வயத்நஸாத்யமான பக்தியானது பகவதேகபாரதந்த்ரிய விரோதியான ஸ்வஸ்வாதந்திரியத்தை உண்டாக்குமென்னுமச்சத்தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே நழுவி நின்றது. தன்னுடைய பாரதந்திரியத்துக்குப் பொருந்தினதாய் மஹாவிச்வாஸ ரூபமான ப்ரபத்தியானது—ஸம்ஸரிப்பிக்கவும் மோக்ஷமடைவிக்கவும் வல்ல ஸ்வதந்த்ரனான பகவான் தன் ஸ்வாதந்திரியத்தாலே மறுபடியும் கர்மாநுகுணமாக ஸம்ஸரிப்பிக்கில் என்ன செய்வதென்கிற மஹாபயத்தாலே இவனுக்கு உபாயமன்றியிலே நழுவி நின்றது.

446—7. ஆசார்யனையும் உபாயமாகத் தான் ஸ்வீகரிக்கிற ஸ்வீகாரமும் அஹங்காரத்தை உள்ளேயுடைத்தாயிருக்கையாலே தன்னுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு அவத்யகரமாயிருக்கும். ஆக இவையெல்லாம் உபாயமன்றியிலேயொழிய, பரமகாருணிகனாய் நிர்ஹேதுகமாகத் தன்னையங்கீகரித்தருளி நோக்கிக்கொண்டு போருகிற ஆசார்யன் இவன் நம்முடையவனென்று திருவுள்ளம் பற்றியிருக்குமபிமாநமே உத்தாரகம்.

448. கையிலுள்ள பொருள்போலே அதிஸுலபனாயிருக்கிற ஆசார்யனைக் குறைய நினைத்து அநாதரத்தாலே கைவிட்டு, பூமியிலே பிறர் புதைத்துவைத்த பொருள் போலே துர்லபமான பகவத்விஷயத்தை ரக்ஷகமாகப்பற்ற விரும்பலாகாது. "ஸுலபம் ஸ்வகுரும் த்யக்த்வா துர்லபம் ய உபாஸதே। லப்தம் த்யக்த்வா தநம் மூடோ குப்தமந்வேஷதி க்ஷிதௌ॥"

449. விடாய் விஞ்சினபோது உடனே பருகலாம்படி பாத்ரஸ்தமாய்த் தன் கையிலிருக்கிற தீர்த்தத்தை விட்டு மழை நீரையும் கடல் நீரையும் ஆற்று நீரையும் வாபீ கூபஜலங்களையும் விரும்பலாகாது, [ஆசார்யனை உபேக்ஷித்து பரத்வத்தையும் வ்யூஹத்தையும் விபவத்தையும் அர்ச்சையையும் அந்தர்யாமியையும் விரும்பவேண்டாவென்கை.] "சக்ஷுர்கம்யம் குரும் த்யக்த்வா சாஸ்த்ரகம்யம் து யஸ்ஸ்மரேத்। கரஸ்தமுதகம் த்யக்த்வா கனஸ்தமபிவாஞ்சதி॥"

450. பாட்டுக்கேட்குமிடமும், கூப்பீடுகேட்குமிடமும், குதித்தவிடமும், வளைத்தவிடமும், ஊட்டுமிடமும் எல்லாம் வகுத்தவிடமே யென்றிருக்கக்கடவன்.

451. இவனுக்கு ப்ரதிகூலர் ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தரபரரும்; அநுகூலராசார்ய பரதந்த்ரர்; உபேக்ஷணீயர் ஈச்வர பரதந்த்ரர்.

452. ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் அல்லாதார்க்கு உபாயாங்கமாயிருக்கும், இவனுக்கு உபேயாங்கமாயிருக்கும்.

453. இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

454. தான் நசிக்கிறது மூன்றபசாரத்திலும் அந்வயிக்கையாலே; பிறர் நசிக்கிறது தன்னை யநாதரித்தும் தன்னநுஷ்டானத்தை யங்கீகரித்தும்.

---

450. நித்யமுக்தர்களுடைய ஸாமகாநம் கேட்குமிடமான பரமபதமும் அஸுர ராக்ஷஸபீடிதரான பிரமன்முதலானோருடைய ஆர்த்தநாதம் கேட்கச் செவிகொடுத்துக் கொண்டு கண்வளருமிடமான திருப்பாற்கடலும், அங்குநின்றும் வந்தவதரித்த அவதார ஸ்தலமும், நினைத்தது தலைக்கட்டுமளவும் மலையாளர் வளைப்புப்போலே இட்ட அடி பேராமல் வளைத்துக்கொண்டிருக்கிற அர்ச்சாவதாரஸ்தலங்களும், ஹ்ருதயகமலத்திலேயிருந்து தாநுகந்தார்க்குத் தன்னழகை புஜிப்பிக்கிற அந்தர்யாமித்வஸ்தலமுமாகிற இந்த ப்ராப்ய ஸ்தலங்களெல்லாம் ஆசார்யவிஷயமே யென்று துணிந்திருக்கவேணும். "యేనైవ గురుణా యస్య న్యాసవిద్యా ప్రదీయతే। తస్య వైకుణ్ఠదుగ్ధాబ్ధిద్వారకాస్సర్వఏవ సః॥"

*451. இப்படி ஆசார்யாபிமாநநிஷ்டனைப் பரத்வாதிகளிலுள்ள ப்ராவண்யத்தை யெல்லாம் இவ்விஷயத்திலே ஒருமடைப்படுத்தி *தேவுமற்றறியேன்* என்றிருக்குமிவ் வதிகாரிக்கு ஆத்மாபஹாரிகளான ஸ்வதந்த்ரரும் தேவதாந்தர பரதந்த்ரரும் ப்ரதிகூலராவார்; ஆசார்ய பரதந்த்ரர் அநுகூலராவார்; சரமபர்வமான ஆசார்யபாரதந்த்ரியத்தி லூற்றமின்றியிலே ப்ரதம பர்வமான ஈச்வர பாரதந்த்ரியத்திலே ஊன்றி நிற்குமவர்கள்— அநுகூலரும் ப்ரதிகூலருமல்லாத உபேக்ஷணீயர்கள்.*

452. தத்வஜ்ஞாநமும் அதற்கொத்த அநுஷ்டாநமும் ஆசார்யாபிமாந நிஷ்டனை இவனைத் தவிர்ந்த மற்ற அதிகாரிகளுக்கு எங்ஙனே விநியோகப்படுமென்னில்; உபாயம் அதிகாரிஸாபேக்ஷமாகையாலே உபேயம் கைபுகுமளவும் உபாயாதிகாரம் நழுவாமல் நடக்கைக்குறுப்பாய்க்கொண்டு அவ்வழியாலே உபாய சேஷமாயிருக்கும்; இவனுக்கோ ஆசார்யாபிமாநமே உத்தாரகமாகையால் உபாயாதிகார சேஷமாக வேண்டுவதொன்றில்லாமையாலே இவ்வதிகாரிக்குண்டான ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்யன் முகமலர்த்தியாகிற உபேயத்துக்கு சேஷமாயிருக்கும். [மூலத்தில்—"இவனுக்கு உபேயமாயிருக்கும்" என்றும் பாடமுண்டு; அப்போது, இவனுடைய ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்யனுக்கு அபிமதமாய்க்கொண்டு இவனுக்கு உபேயமாயிருக்குமென்றதாம்.]

453. இப்படி ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களிரண்டும் ஆசார்ய ப்ரீதி ஹேதுவாக நினைத்துக் குறிக்கொண்டு வர்த்திக்கும் இவ்வதிகாரிக்கும் பரதாரபரிக்ரஹம் முதலிய நிஷித்தாநுஷ்டாநங்கள் தன்னையும் பிறரையும் நசிப்பிக்கையாலே த்யாஜ்யங்களாம்.

454. நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களாலே தான் நசிக்கிறதும் பிறரை நசிப்பிக்கிறதும் எங்ஙனேயென்னில்;—பகவானுக்கும் பாகவதர்களுக்கும் ஆசார்யனுக்கும் அபிமதவிஷயமாயிருக்கிற தான் அம்மூவர்க்கும் அநிஷ்டமான நிஷித்தாநுஷ்டாநங்களைப் பண்ணுவது மூவர் பக்கலிலும் அபசாரப்பட்டதாகத் தேறுமாகையாலே இவ்வழியாலே தான் நசிக்கிறபடி. பிறர் நசிக்கிறபடி என்னென்னில்; சரமபர்வநிஷ்டை வரையிலும் வந்து நிற்கிற பாகவதோத்தமனை தன்னை நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பண்ணினவனென்று அநாதரித்தும், "தத்வ வித்தான இவன் இப்படி செய்வது இதில் தோஷமில்லாமையாலன்றோ; நமக்குப் பின்னையென்" என்று தன்னுடைய அநுஷ்டாநத்தைத் தாங்கள் அங்கீகரித்தும் பிறர் நசிப்பர்கள்.

[அநாதரிப்பார் பாகவத வைபவமறியாதார்; அநுஷ்டாநத்தை யங்கீகரிப்பார் நன்று தீது பகுத்துணருமறிவிலாதார். "நிஷித்தாநுஷ்டாநத்தை அங்கீகரிப்பவர்கள்

455. விஹிதபோகம் நிஷித்தபோகம்போலே லோக விருத்தமுமன்று ; நரகஹேதுவுமன்று ; ஆயிருக்கச்செய்தே ஸ்வரூபவிருத்தமுமாய் வேதாந்தவிருத்தமுமாய் ப்ராப்யப்ரதிபந்தகமுமாய் இருக்கையாலே த்யாஜ்யம்.

456. போக்யதாபுத்திகுலைந்து தர்மபுத்த்யா ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸ்வரூபம் குலையும்.

நசிப்பர்களென்றது ஒக்கும் ; நிஷித்தாநுஷ்டாநம் செய்கிற இவ்வதிகாரியை அநாதரிப்பார் நசிப்பர்களென்றது ஒக்குமோ? தோஷம் கண்டால் அநாதரிக்க லாகாதோ?" என்னில் ; ராஜபுத்திரனுக்கு தோஷமுண்டானால் ராஜா தான் சிக்ஷித்துக்கொள்ளு மத்தனை யொழிய, அவனை அநாதரித்தவர்கள்மேலே நிக்ரஹம்பண்ணி தண்டிக்குமாபோலே ஸர்வேச்வராபிமதனை இவனுக்கு தோஷமுண்டானாலும் ஸர்வேச்வரன் தானே திருத்திக்கொள்ளுமதொழிய, பிறர் அநாதரிக்கப் பொறாமையாலே அநாதரித்தவர்களுக்கு விநாசமே பலிக்குமென்றுணர்க.

"అపిచేత్సుదురాచారో భజతే మామనన్యభాక్। సాధురేవ స మంతవ్యః సమ్యగ్వ్యవసితోహి సః = அபி சேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாம் அநந்யபாக்—ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்யஸ் ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ:." என்று உபாஸகன் விஷயத்திலே எம்பெருமானருளிச்செய்கிறபடி கண்டால் எல்லைநிலத்தில் வந்துநின்ற இவ்வதிகாரிவிஷயத்தில் அவனிருக்கும்படி சொல்ல வேணுமோ? ஆகையால் இப்படி தானும் பிறரும் நசிக்கும்படி யிருக்கையாலே இவனுக்கு நிஷித்தாநுஷ்டாநம் பரித்யாஜ்ய மென்றதாயிற்று]

455. *இப்படி பரதாராதிபோகம் சாஸ்த்ர நிஷித்தமாகையா லன்றோ தனக்கும் பிறர்க்கும் நாசஹேது வாகிறது ; இங்ஙனன்றிக்கே, சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ளதேயான ஸ்வதாரபோகத்திற்குக் குறையில்லையேயென்னில் ; விசிஷ்டவேஷவிஷயியான சாஸ்த்ரத்தில் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஸ்வதாரபோகம் அப்படிப்பட்ட சாஸ்த்ரங்களில் நிஷேதிக்கப்பட்டுள்ள பரதாரபோகம்போலே லோகவிருத்தமு மன்று, * செம்பினாலியன்ற பாவையைத் தழுவுகை முதலான கோரதுக்காநுபவம் பண்ணும் நரகத்திற்கு ஹேதுவுமன்று ; ஆனாலும், அநந்ய போகத்வரூபமான ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமுமாய், 1. "శాంతో దాన్త ఉపరతస్తితిక్షుస్సమాహితో భూత్వా ఆత్మన్యేవాత్మానం పశ్యేత్" இத்யாதிகளாலும் திருமந்த்ராதிகளாலும் உபாஸகனோடு ப்ரபந்நனோடு வாசியற இருவர்க்கும் விஷயபோகம் ஆகாதென்பதை ப்ரதிபாதிக்கிற வேதாந்தத்துக்கு விருத்தமுமாய், தோஷத்தைக் கண்டும் அப்ராப்தியைக்கண்டும் விஷயபோகத்தை அருவருத்திருக்கிற ஆசார ப்ரதாநரான சிஷ்டர்களாலே ஹேயமென்று நிந்திக்கப்பட்டிருப்பதுமாய், அப்ராப்தவிஷயவிரக்தியை உகக்குமவனான ஆசார்யனுடைய முகமலர்த்தியாகிற பேற்றுக்கு ப்ரதிபந்தகமுமாய் இப்படி பல அநர்த்தங்கட்கு ஆகரமாயிருக்கையாலே இவ்வதிகாரிக்கு ஸ்வதாரபோகமும் பரித்யாஜ்யம்.*

456. *போக்யதா புத்தியைவிட்டு தர்மபுத்தியாலே ப்ரவர்த்திக்குமளவில் இவையொன்றுமில்லையே யென்னில் ; ஸ்வதாரபோகத்தில் காமப்ரயுக்தமான போக்யதா புத்தியைவிட்டு உபாஸகரான மஹர்ஷிகள் முதலான சிஷ்டர்கள் பித்ருக்களின் கடனைத் தொலைக்கவல்ல ப்ரஜோத்பத்திக்காகவும், ஸ்நாநதினத்தில் போகம் பண்ணுவிடில் ப்ரூணஹத்யாதி தோஷம் உண்டாகுமேயென்று அஞ்சியும் தர்மபுத்தியாலே ப்ரவர்த்திப்பதுபோலே இவ்வதிகாரியும் அப்படி தர்மபுத்தியாலே ப்ரவர்த்தித்தாலும் ஸித்த தர்ம நிஷ்டனை இவனுக்கு வேறு தர்மங்களில் அந்வயம் விரோதியாகையாலே அநந்யோபாயத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலையும். [இத்தால்—போக்யதா புத்தியுடன் ப்ரவர்த்தித்தால் அநந்ய போக்யத்வரூபமான ஸ்வரூபம் குலைவதுபோல, தர்ம புத்தியால் ப்ரவர்த்திக்கில் அநந்யோபாயத்வ ரூபமான ஸ்வரூபம் குலையுமான பின்பு, இவ்வதிகாரிக்கு ஒருவிதத்தாலும் ஸ்வதார போகம் கூடாதென்றதாயிற்று].*

---

1. ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்து, 6—4.

457. "க்ஷேத்ராணி மித்ராணி" என்கிற ச்லோகத்திலவஸ்தை பிறக்கவேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

458. ப்ராப்யபூமியில் ப்ராவண்யமும், த்யாஜ்யபூமியில் ஜிஹாஸையும், அநுபவாலாபத்தில் ஆத்மதாரணயோக்யதையும், உபாய சதுஷ்டயத்துக்கும் வேணும்.

459. "பழுதாகா தொன்றறிந்தேன்" என்கிற பாட்டை பூர்வோபாயத்துக்கும் ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

460. "நல்லவென் தோழி" "மாறாய தானவனை" என்கிற பாட்டுக்களையும் ஸ்தோத்ரத்தில் முடிந்த ச்லோகத்தையும் "பசுர்மநுஷ்ய:" என்கிற ச்லோகத்தையும் இதுக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது.

461. ஆசார்யாபிமானந்தான் ப்ரபத்திபோலே உபாயாந்தரங்களுக் கங்கமாய் ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருக்கும்.

---

457. இப்படி ஸ்வரூபஹாநி விளையுமென்கிற பயத்தாலே விடுகிறவளவு போராது; ப்ராப்த விஷயத்தில் ப்ராவண்யத்தாலே ப்ராக்ருதங்களான போக்ய வஸ்துக்களெல்லாம் ப்ரதிகூலமாய்த்தோற்றுமவஸ்தை பிறக்கவும் வேணும் ஸ்வரூபம் குலையாமைக்கு.

458. தனக்கு வகுத்த சேஷியான விஷயம் எழுந்தருளியிருக்கிற தேசத்தைக் கிட்டியல்லது தரியாதபடியான அளவுகடந்த ஆசையும், அவ்விஷயத்தை அகன்றிருக்குமிடத்தைவிட்டே நிற்கவேணுமென்னும் விருப்பமும், ப்ராப்த சேஷியான விஷயத்தினுடைய திருமேனி முதலியவற்றின் அநுபவம் பெறாதபோது தரிக்கமாட்டாதிருக்கையும் உபாய சதுஷ்டயாதிகாரிகளுக்கும் தங்கள் தங்கள் அதிகாரத்துக்குத் தகுதியாக உண்டாகவேணும். உபாயசதுஷ்டய மாவது—பக்தி, ப்ரபத்தி, ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகத ஸ்வீகார, பரகதஸ்வீகாரங்கள்.]

459. 1. "பழுதாகா தொன்றறிந்தேன் பாற்கடலான் பாதம், வழுவாவகை நினைந்து வைகல்—தொழுவாரைக், கண்டிறைஞ்சி வாழ்வார் கலந்தவினை கெடுத்து விண்திறந்து வீற்றிருப்பார் மிக்கு" என்று திருமழிசைப் பிரானருளிச்செய்த பாசுரத்தை ஆசார்ய விஷயத்தில் ஸ்வகதஸ்வீகாரமாகிற உபாயத்துக்கு ப்ரமாணமாக அநுஸந்திப்பது. இத்தால் ஆசார்யனைத்தான் பற்றும் பற்று அஹங்கார கர்ப்பமாய் அவத்யகரமாயிருந்ததேயாகிலும் பலன் கைபுகுவதில் பழுது போகாதென்பது சொல்லிற்றாயிற்று. "గురుణా యోఽభిమన్యేత గురుం వా యోఽభిమన్యతే। తావుభౌ పరమాం సిద్ధిం నియమాదుపగచ్ఛతః = குருணா யோऽபிமந்யேத குரும் வா யோऽபிமந்யதே—தாவுபௌ பரமாம் ஸித்திம் நியமாதுபகச்சத:. *என்று பரகதஸ்வீகாரம்போலே ஸ்வகதஸ்வீகாரமும் பலனைக் கொடுப்பதில் தப்பாதென்று பரத்வாஜ ஸம்ஹிதையிலும் சொல்லப்பட்டது.*

460. ஆசார்யன் தானாகவே விஷயீகரிக்கப் பெறுகையாகிற பரகத ஸ்வீகாரமென்னும் பரமோபாயத்துக்கு ப்ரமாணங்கள் எவையென்னில்; 2. "நல்லவென் தோழீ நாகணைமிசை நம்பரர், செல்வர் பெரியர் சிறுமானிடவர் நாம் செய்வதென், வில்லி புதுவைவிட்டு சித்தர் தங்கள் தேவரை, வல்ல பரிசுவருவிப்பரேல் அதுகாண்டுமே" என்கிற நாச்சியார் பாசுரமும், 3. "மாறாயதானவனை வள்ளுகிரால் மார்விரண்டு கூறாகக்கீறிய கோளரியை, வேறாக ஏத்தியிருப்பாரை வெல்லுமே மற்றவரைச் சாத்தியிருப்பார் தவம்" என்கிற திருமழிசைப்பிரான் பாசுரமும், 4. "பிதாமஹம் நாதமுநிம் விலோக்ய ப்ரஸீத மத்வ்ருத்தமசிந்தயித்வா" *என்ற ஆளவந்தார் ஸ்ரீ ஸூக்தியும்,* "பசுர் மநுஷ்ய: பக்ஷீவா யேச வைஷ்ணவ ஸம்ச்ரயா:—தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம்" *என்கிற பௌராணிக ச்லோகமும் ப்ரமாணமாக அநுஸந்தேயங்கள்.*

461. ஏதேனுமொரு வித்யையைப் பற்றுமவனுக்கும் அதுக்கு ஆசார்யோபதேசம் வேண்டுகையாலே ஆசார்யாபிமாநமென்பது ஸகலோபாயங்களுக்கும் அங்கமா

---

1. நான்முகன் திருவந்தாதி—89
2. நாச்சியார் திருமொழி 10—10.
3. நான்முகன் திருவந்தாதி—18.
4. ஆளவந்தார் ஸ்தோத்ரம் 65.

462. பக்தியிலசக்தனுக்கு ப்ரபத்தி; ப்ரபத்தியிலசக்தனுக்கு இது.

463. இது ப்ரதமம் ஸ்வரூபத்தைப் பல்லவிதமாக்கும், பின்பு புஷ்பிதமாக்கும், அநந்தரம் பலபர்யந்தமாக்கும்.

பிள்ளைலோகாசார்யர் திருவடிகளே சரணம்.

ஸ்ரீவசநபூஷணம் முற்றிற்று.

யிருக்க "தேநைவ தே ப்ரயாஸ்யந்தி" என்று ஸ்வதந்த்ரோபாயமாகச் சொல்லுவானென்? என்னில்; ப்ரபத்தியானது கர்மஜ்ஞாந பக்திகளாகிற உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமுமாய், மற்ற உபாயங்களை யொழிந்து தன்னையே உபாயமாகக் கொள்ளுமளவில் அநிஷ்ட நிவ்ருத்திக்கும் இஷ்ட ப்ராப்திக்கும் தானே நிர்வாஹகமாய்க்கொண்டு ஸ்வதந்த்ரமுமாயிருப்பது போலே ஆசார்யாபிமாநமாகிற விதுவும்—ஏதேனுமொரு உபாயத்துக்கும் ஆசார்யோபதேசம் ஆவச்யகமாகையாலே அவ்வழியால் உபாயாந்தரங்களுக்கு அங்கமாயிருந்ததேயாகிலும் "బాలమూకజడాన్ధాశ్చ పంగవో బధిరాస్తథా।సదాచార్యేణ సందృష్టాః ప్రాప్నువన్తి పరాంగతిమ్ =பால மூகஜடாந்தாச்ச பங்கவோ பதிராஸ் ததா—ஸதாசார்யேண ஸந்த்ருஷ்டாஃ ப்ராப்நுவந்தி பராங் கதிம்" இத்யாதிப்படியே தானே உத்தாரகமாகையாலே ஸ்வதந்த்ரோபாயமுமாயிருக்கும்.

462. இப்படி ஸ்வதந்த்ரமான இவ்வுபாயத்துக்கு அதிகாரி ஆரென்னில்;—பக்தி துஷ்கரமென்றும ஸ்வரூப விருத்தமென்றும் அறுதியிட்டு அவ்வுபாயத்தில் கை வாங்கினவனுக்கு ப்ரபத்தி; அந்த ப்ரபத்திதன்னிலும் மஹா விச்வாஸமுண்டாகை அரிதாகையாலும் பந்தமோக்ஷங்களிரண்டுக்கும் பொதுவான ஈச்வரஸ்வாதந்திரிய பயத்தாலும் தியங்கினவனுக்கு இவ்வுபாயம்.

463. இப்படி கீழ்ச்சொன்ன ஆசார்யாபிமாந மாகிறவிது ஸ்வரூபத்தை முதலிலே துளிர்க்கச் செய்து பின்பு புஷ்பிதமாக்கி அநந்தரம் பலபர்யந்தமாக்கும்=அதாவது முதலில் பகவத் விஷயத்திலே அந்வயிப்பித்து, நெடுநாளாக பகவத் விஷயத்தில் அந்வயமில்லா திருந்ததனாலே "வாடினேன்" என்னும்படி உருவிக்கிடந்த ஸ்வரூபத்தைப் பல்லவிதமாக்கும்; பின்பு பாகவத விஷயத்தில் ஊன்றுவித்து பலாந்வய யோக்யமாக்குகையாலே பல்லவிதமாயிருந்த வதனைப் புஷ்பிதமாக்கும். அநந்தரம் "நின்று தன்புகழேத்த" என்கிறபடியே சரமபர்வத்திலே நிலைபெறுத்திப் பலபர்யந்தமாக்கும்.

ஆக, ஸதாசார்யாபிமாநமே அனைவர்க்கும் உத்தாரகமென்னுமிடம் சொல்லப்பட்டதாயிற்று. த்வயத்தில் இரண்டு வாக்யங்களாலும் சொல்லப்பட்ட உபாயோபேயங்களின் சரமாவதி சொல்லித் தலைக்கட்டிற்றாயிற்று.

பிள்ளை லோகாசாரியர் திருவடிகளே சரணம்.

ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்.

பெருமாள்கோயில் பிரதிவாதிபயங்கரம் அண்ணங்கராசாரியர் இயற்றிய ஸ்ரீவசநபூஷணஸாரம் முற்றுப்பெற்றது.

శ్రీః

ఆంధ్ర సంప్రదాయ వివర్ధనీ సభ ప్రకటన

ఈ సభ కంచి నంబిళ్ళసన్నిధియందు ౪ సంవత్సరముల క్రిందట స్థాపింపబడి భగవద్భాగవతుల కృపచే నభివృద్ధి నొందుచున్నది. ఈ సభయొక్క ముఖ్యోద్దేశము - సంస్కృత వేదాంతము ద్రావిడ వేదాంతము ననబడు ఉభయ వేదాంత గ్రంథములలోని రహస్యవిశేషార్థములను ఆంధ్రదేశస్థులు సులభముగ దెలిసికొనుటకై తెనుగు భాషలో నొక మాసపత్రికను, అనేక గ్రంథములను ప్రచురింపదలచుటయే.

అట్లే రామానుజపత్రిక అను మాసపత్రిక ౪ వత్సరములనుండి ప్రకటింప బడుచున్నది. ఆంధ్రగ్రంథమాల అను పేరుతో అప్పుడప్పుడు అనేక గ్రంథములును వెలువడుచున్నవి. ఇప్పటికీ గ్రంథమాలలో ౨౦ గ్రంథములు అచ్చయియున్నవి. ఇక నిట్లేయనేక గ్రంథములును ప్రకటింపబడును.

ఈ సభకు నిర్వాహకులుగ మహాత్ములనేకులు చేరియున్నారు. మొత్తముగ 100 రూ॥, ఒసగువారు శాశ్వతముగ నీ సభకు నిర్వాహకులుగ నుందురు. వారికి భగవద్రామానుజ గ్రంథమాల, శ్రీ వరవరమునీంద్ర గ్రంథమాల, భగవద్విషయము ఈడు - ఈ గ్రంథములు ఉచితముగ పంపబడుడయేగాక రామానుజ పత్రిక, ఆంధ్ర గ్రంథమాలలు చందా లేకయే నిరంతరముగ బంపబడును.

ప్రతిసంవత్సరము రూ॥ 5 లు. పంపువారలు సభ్యులగుదురు. వారలకు రామానుజపత్రిక, ఆంధ్ర గ్రంథమాలలు మాత్రము పంపబడును.

రామానుజపత్రిక ప్రతిమాసమును తప్పక సంవత్సరమునకు 12 సంచికలు వెలువడును. ఆంధ్రగ్రంథమాలలు సంవత్సరమునకు 8 పుస్తకములకు తక్కువలేక బయలు వెడలును.

రామానుజపత్రిక మొదటి సంవత్సరపు 12 సంచికలును ఒకే సంపుటముగ బైండు చేయబడియున్నవి. వెల 2—8—0.

2-వ సంవత్సరపు రామానుజపత్రికలు 12 న్ను, ఆంధ్రగ్రంథమాల నెం. 1 మొదలు 8 వరకు. వెల 5—0—0.

మూడవ సంవత్సరపు రామానుజపత్రికలు ౧౨ న్ను, ఆంధ్రగ్రంథమాల నెం. ౯ మొదలు ౧౮ వఱకు. వెల 5—0—0.

ఇంతవఱకు ప్రకటింపబడిన గ్రంథములన్నియు వలసినచో రూ. 18—0—0 లు, పంపవలయును. వారు 1945 ఏప్రెల్ వరకు వేరుచందా చెల్లింప నక్కఱలేదు.

ఆంధ్ర సంప్రదాయ వివర్ధనీ సభద్వారా

అచ్చువేయబడియున్న గ్రంథములు.

౧. కూరత్తాళ్వాను వైభవము.	౦-౮-౦
౨. చతుశ్శ్లోకీ, దేవరాజాష్టక వ్యాఖ్యానము.	౦-౪-౦
౩. మణవాళమహాముని వైభవము.	౦-౮-౦
౪. స్తోత్రరత్నవ్యాఖ్యానము.	౦-౧౨-౦
౫. ముకుందమాల వ్యాఖ్యానము.	౦-౮-౦
౬. మధురోపన్యాసమాల.	౦-౮-౦
౭. తిరుప్పల్లాండు తిరుప్పళ్ళియెళ్లుచ్చి టీక.	౦-౬-౦
౮. లక్ష్మీస్వరూపనిష్కర్షణము.	౦-౪-౦
౯. తిరుప్పావై టీక.	౦-౮-౦
౧౦. శ్రీస్తవవ్యాఖ్యానము.	౦-౪-౦
౧౧. ముముక్షుప్పడితత్త్వత్రయము శ్లోకసహితము.	౦-౮-౦
౧౨. అతిమానుషస్తవ టీక.	౦-౧౨-౦
౧౩. గద్యత్రయమూలము.	౦-౩-౦
౧౪. బదరియాత్రా ప్రదీపము.	౦-౪-౦
౧౫. శ్రీవచనభూషణము శ్లోకసహితము.	౦-౮-౦
౧౬. ఆళ్వార్ల వైభవము.	౦-౮-౦
౧౭. కంచి తేవప్పెరుమాళ్ళ వైభవము.	౦-౬-౦
౧౮. శ్రీవేదాన్తదేశిక వైభవము.	౦-౬-౦
౧౯. ఉభయస్వరూప విమర్శనము.	౦-౬-౦
౨౦. ఉపయుక్త స్తోత్రజాలము.	౦-౮-౦
౨౧. శ్రీవిష్ణుసహస్రనామము సుదర్శనశతకము.	౦-౮-౦
౨౨. (పంచస్తవ) శ్రీరంగరాజస్తవము.	౦-౧౨-౦
౨౩. శ్రీభగవద్రామానుజ గ్రన్థమాల.	౬-౦-౦
౨౪. శ్రీవరవరమునీన్ద్ర గ్రన్థమాల.	౬-౦-౦
౨౫. శ్రీదేశికసంప్రదాయద్రావిడ గ్రన్థమాల.	౬-౦-౦
౨౬. శ్రీవైష్ణవ సౌభాగ్యము.	౦-౮-౦

పైవిలాసము:— కంచి. ప్ర. అణ్ణంగరాచార్లు,
ఆంధ్ర సంప్రదాయ వివర్ధనీ సభాధ్యక్షులు.